john
grisham

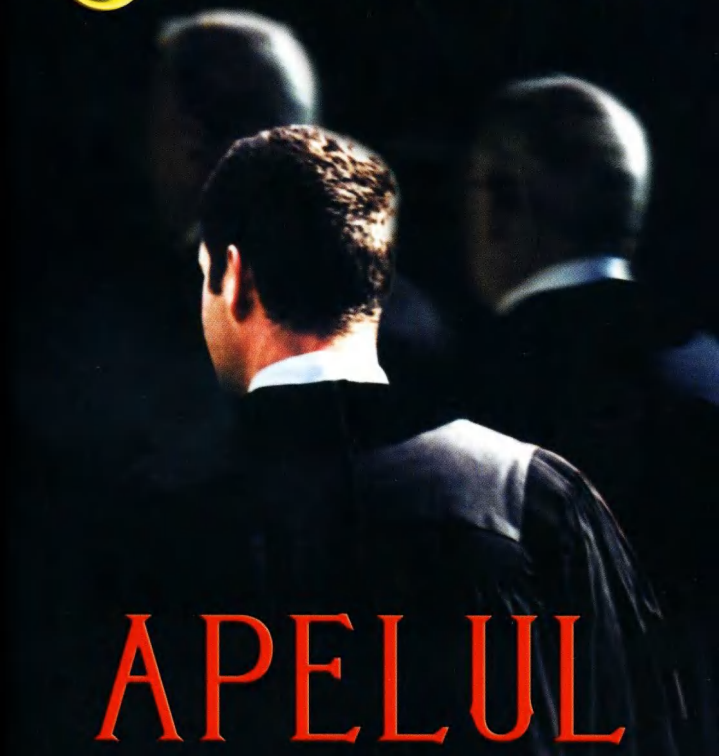

APELUL

john grisham

APELUL

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GRISHAM, JOHN
Apelul / John Grisham, trad.: Gabriel Stoian. -
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2009

ISBN 978-973-54-0102-3

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN GRISHAM
The Appeal
© 2008 by Belfry Holdings, Inc.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-973-54-0102-3

Profesorului Robert C. Khayat

PARTEA ÎNTÂI

VERDICTUL

CAPITOLUL 1

Juriul era pregătit.

După patruzeci şi două de ore de deliberări ce urmaseră celor şaptezeci şi una de zile de proces, care însumau 530 de ore de declaraţii date de patruzeci şi opt de martori, şi după aşteptare mută, cât o viaţă de lungă, în vreme ce avocaţii se înfruntaseră, căutându-şi unul altuia nod în papură, judecătorul ţinuse prelegeri, oamenii din public urmăriseră totul cu o atenţie vulturească, doar-doar vor surprinde anumite semne elocvente privind învingătorul, juriul era gata. Claustraţi în sala de deliberări, izolaţi şi protejaţi, zece dintre ei şi-au pus cu mândrie numele pe verdict, pe când ceilalţi doi au rămas îmbufnaţi, fiecare în colţul lui, detaşaţi, dar şi întristaţi de părerea lor divergentă. Au urmat îmbrăţişări şi zâmbete şi, într-o măsură considerabilă, expresii de satisfacţie pe feţele unora pentru că reuşiseră să supravieţuiască acelui mic război, iar acum puteau păşi cu mândrie înapoi în arenă, aducând o decizie pe care şi-o asiguraseră datorită hotărârii nestrămutate şi căutării îndârjite a unui compromis. Calvarul lor se încheiase, căci îşi făcuseră pe deplin datoria de cetăţeni. Slujiseră societatea cum nici nu se putea mai bine. Erau pregătiţi.

Prim-juratul a bătut la uşă, trezindu-l pe Unchiul Joe din dulcea moleşeală de care se lăsase cuprins. Unchiul Joe, bătrânul uşier, îi păzise, dar se îngrijise şi de asigurarea hranei, le ascultase reclamaţiile şi transmisese cu discreţie mesajele lor către judecător. În tinereţe, pe vremea când avea auzul mai bun, se zvonea că el trăgea cu urechea la deliberările membrilor juriilor printr-o uşă subţire din lemn de pin, pe care singur-singurel o alesese şi instalase. Însă zilele acelea trecuseră de mult şi, aşa cum i se confesase doar soţiei, după chinurile acestui proces probabil că-şi va agăţa pistolul vechi în cui, o dată pentru totdeauna. Încordarea pe care o presupunea asigurarea controlului asupra modului în care se înfăptuia justiţia îl istovea.

A zâmbit şi a zis:

– Grozav. O să-l anunţ pe judecător, de parcă acesta s-ar fi aflat undeva prin măruntaiele tribunalului, abia aşteptând un apel din partea Unchiului Joe.

Cu toate acestea, ca de obicei, a găsit un grefier şi i-a transmis minunata veste. Era de-a dreptul emoţionant. Vechiul tribunal nu mai avusese vreodată parte de un proces atât de lung şi de important. Ar fi fost mare păcat ca el să se încheie fără un verdict clar.

Grefierul a bătut discret la uşa judecătorului, apoi a făcut un pas peste prag şi, cu mândrie, a anunţat: „Avem verdictul", ca şi cum chiar el în persoană trudise de-a lungul negocierilor, iar acum oferea rezultatul ca pe un cadou.

Judecătorul a închis ochii şi a lăsat să-i scape un suspin adânc, de satisfacţie. A schiţat un zâmbet fericit, agitat, sugerând sentimentul de uriaşă uşurare, şi, într-un târziu, a spus:

– Anunţă-i pe avocaţi!

După aproape cinci zile de deliberări, judecătorul Harrison se resemnase la gândul că va avea parte de un juriu indecis, cel mai întunecat coşmar al lui. După patru ani de litigii

încrâncenate şi după alte patru luni de dezbateri extrem de aprinse şi contestate, perspectiva unui rezultat indecis îi dădea o stare de rău. Nici nu putea să accepte ideea reluării întregului proces.

Şi-a strecurat picioarele în vechii pantofi din piele moale, a sărit de pe scaun surâzând ca un băieţel şi a întins mâna după robă. În sfârşit, se încheiase totul, cel mai lung proces din cariera lui extrem de pestriţă.

Grefierul a dat primul telefon către firma de avocaţi Payton & Payton, o echipă formată din soţ şi soţie, care acum îşi avea sediul într-un fost magazin ce vindea produse cu preţ unic, situat într-o zonă mai puţin elegantă a oraşului. Un asistent juridic a ridicat receptorul, a ascultat câteva secunde, după care a strigat: „Juriul a dat verdictul!" Vocea lui a căpătat ecou prin labirintul ca de peşteră al camerelor mici de lucru, având un aer de improvizaţie, făcându-şi colegii să tresară.

A strigat din nou, după care a pornit în goană către zona numită Puţ, unde restul angajaţilor firmei se strângeau foarte agitaţi. Wes Payton era deja acolo, iar după ce, precipitată, a apărut şi Mary Grace, ochii li s-au întâlnit o fracţiune de secundă, încărcaţi de uimire şi teamă dezlănţuită. Doi asistenţi juridici, două secretare şi un contabil s-au adunat la masa de lucru, invadată de lucruri unde brusc, au îngheţat şi s-au holbat unul la celălalt, aşteptând fiecare ca altcineva să scoată primul cuvânt.

Se încheiase cu adevărat? După ce aşteptaseră o eternitate, se putea ca totul să se termine aşa de repede? Atât de precipitat? Doar printr-un telefon?

– Propun să ne rugăm în gând, a propus Wes, şi toţi şi-au împreunat mâinile, alcătuind un cerc strâns, şi s-au rugat cu ardoare, cum nu mai făcuseră până atunci. Spre Atotputernicul Dumnezeu s-au înălţat tot felul de cereri, însă dorinţa

comună era de victorie. „Te rugăm, Doamne, după atâta vreme şi eforturi, bani, temeri, îndoieli, te implorăm, acordă-ne o victorie divină! Şi ne apără pre noi de umilinţă, ruină, faliment şi o sumedenie de alte rele pe care ni le-ar aduce un verdict nefavorabil."

Grefierul a dat cel de-al doilea telefon pe mobilul lui Jared Kurtin, arhitectul apărării. Domnul Kurtin se lăfăia liniştit pe o canapea închiriată din piele, care se afla în biroul lui temporar din Front Street, din Hattiesburg, la trei intersecţii depărtare de clădirea tribunalului. Tocmai citea o biografie şi se uita cum se scurg orele ce i se plăteau cu 750 de dolari fiecare. A ascultat cu calm, a închis telefonul cu o mişcare scurtă, apoi a zis:

– Să mergem. Juriul e gata.

Soldaţii îmbrăcaţi în costume închise au luat poziţia de drepţi şi s-au aliniat ca să-l însoţească pe stradă, pentru a mărşălui în direcţia unei noi victorii zdrobitoare. Au pornit cu paşi hotărâţi, fără comentarii, fără să înalţe rugăciuni.

Au urmat telefoane către alţi avocaţi, apoi către reporteri şi, în doar câteva minute, vestea a ajuns în stradă, răspândindu-se cu repeziciune.

*

Undeva, aproape de ultimul etaj al unei clădiri înalte de la marginea Manhattanului, un tânăr cuprins de panică a dat buzna într-o sală de şedinţe, întrerupând o discuţie importantă, şi i-a şoptit ştirea la ureche domnului Carl Trudeau, care şi-a pierdut brusc orice interes faţă de chestiunile analizate, s-a ridicat pe neaşteptate şi a spus:

– Se pare că juriul a decis asupra verdictului.

A ieşit cu paşi apăsaţi din încăpere şi, din hol, a intrat într-un apartament spaţios, unde şi-a schimbat haina, a slăbit nodul

cravatei, s-a apropiat de o fereastră şi a privit lung prin înserarea timpurie către fluviul Hudson, care se zărea în depărtare. A aşteptat şi, ca de obicei, s-a întrebat în ce măsură se putea bizui imperiul său pe înţelepciunea combinată a doisprezece oameni dintr-o zonă provincială de pe Mississippi.

Pentru un om care ştia atâtea lucruri, răspunsul la acea întrebare rămânea încă nedeslușit.

*

Venind din toate direcţiile, mulţi oameni se grăbeau să intre în tribunal, timp în care soţii Payton şi-au parcat automobilul pe strada din spatele clădirii. Au rămas câteva momente în maşină, ţinându-se strâns de mână. Vreme de patru luni, făcuseră efortul de a nu se atinge unul pe celălalt în apropierea clădirii tribunalului. Era posibil oricând să fie urmăriţi de cineva. Poate de vreun jurat ori de un reporter. Era important să dovedească un profesionalism maxim. Noutatea produsă de apariţia unei echipe de juriști căsătoriţi îi lua prin surprindere pe oameni, iar soţii Payton se străduiau să se trateze unul pe celălalt ca şi cum ar fi fost avocaţi adverşi, iar nu o familie.

Şi, pe parcursul procesului, nici nu avuseseră timp să se atingă nici în tribunal, nici în afara lui.

– La ce te gândeşti? a întrebat Wes, fără să-şi privească soţia.

Inima îi bătea nebunește, iar fruntea i se umezise. Încă strângea volanul între degetele mâinii stângi şi-şi spunea mereu în gând să se liniştească.

Să se relaxeze. Ce glumă!

– Niciodată n-am simţit o asemenea teamă, i-a spus Mary Grace.

– Nici eu.

A urmat o pauză mai lungă, timp în care au respirat adânc şi au urmărit cum camioneta unei televiziuni era cât pe ce să doboare un pieton.

– Suntem în stare să supravieţuim unei pierderi? a întrebat ea. Asta-i întrebarea de bază.

– Trebuie să supravieţuim; n-avem de ales. Dar nu vom pierde.

– Bravo, băiete. Să mergem.

S-au alăturat celorlalţi angajaţi ai firmei lor şi au intrat în tribunal împreună. Aşteptând în locul obişnuit de la parter, în apropierea automatului de băuturi răcoritoare, reclamanta, Jeannette Baker, a început să plângă imediat ce şi-a văzut avocaţii. Wes a luat-o de un braţ, Mary de celălalt şi împreună au condus-o pe scări până la etaj, unde se afla sala de tribunal. Ar fi putut să o ducă şi pe sus. Cântărea mai puţin de cincizeci de kilograme şi în cursul procesului îmbătrânise cu cinci ani. Era deprimată, uneori devenea confuză şi, cu toate că nu suferea de anorexie, pur şi simplu nu mai mânca. La treizeci şi patru de ani, îşi îngropase deja copilul şi soţul, iar acum se afla la capătul unui proces oribil pe care, în sinea ei, îşi dorea să nu-l fi declanşat.

Lumea din sala tribunalului era într-o stare de alertă maximă, ca şi cum ar fi început un bombardament, iar sirenele ar fi vuit. Zeci de oameni se foiau de colo-colo, ori îşi căutau loc, ori vorbeau agitaţi, aruncând priviri în toate părţile. După ce Jared Kurtin şi armata lui de apărători au pătruns pe o uşă laterală, toţi s-au holbat în acea direcţie, de parcă el ar fi avut ştiinţă de ceva care lor le scăpa. În ultimele patru luni, zi de zi, acest om dovedise că reuşea să anticipeze nenumărate situaţii, numai că în acele momente pe faţa lui nu se citea absolut nimic. Cu un aer grav, a rămas aproape de subordonaţii lui.

În cealaltă parte a sălii, la doar câţiva metri depărtare, soţii Payton şi Jeannette s-au aşezat pe scaunele de la masa acuzării.

Aceleaşi scaune, aceleaşi poziţii, o strategie aleasă în mod deliberat pentru a-i impresiona pe juraţi că aceşti doi avocaţi modeşti luptau împotriva unei corporaţii-gigant, care deţinea resurse nelimitate. Wes Payton a aruncat o privire spre Jared Kurtin, ochii li s-au întâlnit, şi fiecare a dat din cap în mod politicos. Miracolul petrecut în timpul procesului era că fiecare din cei doi bărbaţi reuşea încă să îl trateze pe celălalt cu o oarecare doză de politeţe, ba chiar să şi poarte o conversaţie, dacă era absolut necesar. Era o chestiune de mândrie personală. Indiferent cât de neplăcută ar fi fost situaţia, şi existaseră nenumărate momente de acest fel, fiecare era hotărât să se ridice deasupra meschinăriilor şi să ofere o mână de ajutor.

Mary Grace nu s-a uitat în aceeaşi direcţie şi, chiar dacă ar fi făcut-o, ea nu ar fi salutat din cap şi nici nu ar fi zâmbit. Şi era bine că nu purta o armă în poşetă, pentru că, într-o asemenea situaţie, jumătate din cei în costume negre nu ar mai fi fost prezenţi acolo. A aşezat un blocnotes neatins pe masa din faţa ei, a trecut data, apoi şi-a scris numele, după care nu i-a mai venit în minte nimic demn de a fi notat. În şaptezeci de zile de proces, umpluse şaizeci şi şase de asemenea blocnotesuri, toate de aceleaşi dimensiuni şi de aceeaşi culoare, aflate acum în Puţ, îndosariate în ordine perfectă şi ţinute într-un fişet metalic cumpărat la mâna a doua. I-a întins lui Jeannette un şerveţel de hârtie. Deşi ţinea socoteala tuturor cheltuielilor, Mary Grace pierduse numărul cutiilor de şervetele pe care le folosise Jeannette în cursul procesului. Probabil, cel puţin zece-douăsprezece.

Femeia aceea plângea aproape necontenit şi, chiar dacă Mary Grace era extrem de înţelegătoare, se săturase cumplit de acel plâns ce nu se mai oprea. Se săturase de toate – de starea de epuizare, de încordare, de nopţile nedormite, de investigaţii, de timpul cât se afla departe de copii, de apartamentul ce se

degrada continuu, de muntele de chitanţe neachitate, de clienţii neglijaţi, de mâncarea chinezească rece înfulecată la miez de noapte, de chinul pe care îl presupunea aranjarea tenului şi a părului în fiecare dimineaţă, ca să apară cât de cât atrăgătoare în faţa juriului. Asta se aştepta de la ea.

Angajarea într-un proces important seamănă cu plonjonul, purtând o centură cu greutăţi, într-un iaz cu apă întunecată şi plin de alge. Reuşeşti să te ridici pentru a lua câte o gură de aer, însă restul lumii nu mai contează. Şi ţi se pare tot timpul că te îneci.

La câteva rânduri în spatele soţilor Payton, în capătul unei bănci care se aglomera cu repeziciune, bancherul lor îşi rodea unghiile, străduindu-se în acelaşi timp să lase impresia de calm. Îl chema Tom Huff, ori Huffy pentru toţi cei care îl cunoşteau. Acesta venise când şi când să asiste la proces şi să înalţe personal câte o rugăciune. Soţii Payton datorau băncii lui Huffy 400 000 de dolari, iar singura garanţie oferită era o parcelă de pământ arabil din districtul Cary, deţinută de tatăl lui Mary Grace. Cu puţin noroc, acel pământ putea fi vândut într-o bună zi cu 100 000, lăsând o parte substanţială din datorie fără nici o garanţie, evident. Dacă soţii Payton pierdeau procesul, cariera cândva promiţătoare a lui Huffy ca funcţionar bancar se va termina. Preşedintele băncii încetase de mult să se mai răstească la el. Acum, toate ameninţările se făceau prin e-mail.

Ceea ce începuse într-un mod destul de nevinovat, cu un împrumut simplu, de 90 000 de dolari, garantat cu o a doua ipotecare a atrăgătoarei lor case de la periferie, avansase, căpătând proporţii diavoleşti din cauza cheltuielilor absurde. Cel puţin, aşa socotea Huffy. Însă frumoasa casă se pierduse, aceeaşi soartă având-o elegantul lor birou din centru, dar şi automobilele de import, precum şi toate celelalte. Soţii Payton riscaseră totul, iar Huffy era silit să îi admire. Dacă obţineau un verdict

favorabil, el se dovedea un geniu. În caz contrar, va ocupa următorul loc după ei pe lista de la tribunalul faliților.

Oamenii cu bani, ce stăteau în cealaltă parte a sălii de ședință, nu-și rodeau unghiile și nici nu tremurau în mod deosebit de teama falimentului, cu toate că acest aspect fusese pus în discuție. Krane Chemical avea bani cu nemiluita, la fel profituri și active, dar existau și sute de reclamanți potențiali care așteptau să audă ceea ce lumea avea să afle peste câteva momente. Un verdict nebunesc, și va începe să plouă cu procese asupra companiei.

Însă oamenii din acel grup erau încrezători în acel moment. Jared Kurtin era cel mai bun avocat care se putea găsi cu bani. Contul companiei scăzuse imperceptibil. Domnul Trudeau, aflat în New York, părea satisfăcut.

Abia așteptau să se întoarcă acasă.

Slavă cerului că pieţele bursiere își încheiaseră tranzacțiile pe acea zi!

– Ocupați-vă locurile! a strigat Unchiul Joe, iar judecătorul Harrison a intrat în sală pe ușa din spatele fotoliului său.

Pusese de mult capăt circului aceluia ridicol ce le impunea tuturor să se ridice cât timp el își ocupa tronul.

– Bună ziua, s-a grăbit el să spună. Era aproape cinci după-amiază. Am fost informat de către juriu că s-a decis verdictul. S-a uitat în jur, asigurându-se că părțile erau prezente în sală. Vă cer o comportare civilizată în orice intervenție. Fără izbucniri, vă rog. Nimeni nu părăsește sala decât după ce voi dizolva juriul. Aveți întrebări? Vreo moțiune frivolă venită suplimentar din partea apărării?

Jared Kurtin nu a schițat nici un gest. Nu a dat deloc de înțeles că ar fi observat prezența juriului, continuând să facă tot felul de forme rotunjite pe blocnotesul din fața lui, de parcă ar fi pictat o capodoperă. În cazul în care Krane Chemical ar pierde

procesul, se va cere un recurs, iar piatra de temelie a acestuia va fi purtarea părtinitoare a onorabilului Thomas Alsobrook Harrison IV, fost avocat pledant, care își dovedise în repetate rânduri repulsia față de toate marile corporații în general, iar acum, împotriva Krane Chemical, în particular.

– Domnule ușier, te rog să chemi membrii juriului.

Ușa alăturată boxei destinate juraților s-a deschis și parcă un aspirator uriaș ar fi supt tot aerul din sala de tribunal. Inimile tuturor au înghețat. Trupurile celor prezenți au înlemnit. Fiecare a căutat câte un obiect asupra căruia să-și fixeze ochii. Singurul sunet a fost cel scos de târșâitul picioarelor juraților care traversau covorul uzat binișor.

În mod metodic, Jared Kurtin a continuat să-și noteze ceva în agendă. Avea obiceiul să nu privească fețele juraților când aceștia reveneau să anunțe verdictul luat. După ce avusese peste o sută de procese, știa că fețele lor erau impenetrabile. De ce să se mai ostenească? Oricum, decizia lor avea să fie anunțată peste doar câteva secunde. Echipa lui primise instrucțiuni severe să îi ignore pe jurați și să nu reacționeze în nici un fel față de verdict.

Evident, Jared Kurtin nu se confrunta cu ruina financiară și profesională. Wes Payton risca totul, și nu reușea să-și dezlipească ochii de cei ai juraților care tocmai se așezau pe scaune. Lucrătorul de la o fabrică de lapte se uita într-o parte, ceea ce era semn rău. Profesoara s-a uitat prin Wes, alt semn prost. Când prim-juratul i-a întins grefierului plicul, soția de preot i-a aruncat lui Wes o privire miloasă, dar ea arborase acea tristețe pe chip încă de la primele declarații făcute în instanță.

Mary Grace a surprins semnul, și nici măcar nu-l căutase. În timp ce i-a dat încă un șervețel de hârtie lui Jeannette Baker, care acum începuse practic să suspine, Mary Grace a furișat o privire la juratul numărul șase, cel mai apropiat de ea, doctor Leona Rocha, o profesoară de engleză la universitate, în prezent

pensionată. Doctor Rocha, de după ochelarii de citit cu rame de culoare roşie, i-a aruncat cel mai iute, frumos, cel mai senzaţional clipit şmecheresc din ochi pe care Mary Grace avea să-l vadă vreodată.

– Aţi hotărât verdictul? tocmai întreba judecătorul Harrison.

– Da, onorată instanţă, a răspuns prim-juratul.

– În unanimitate?

– Nu, domnule.

– Există cel puţin nouă dintre dumneavoastră care să se fi pus de acord asupra verdictului?

– Da, domnule. Votul este de 10 la 2.

– Asta e tot ce contează.

Mary Grace şi-a făcut o însemnare cu referire la clipitul din ochi, însă în furia momentului nu reuşea să-şi recunoască nici propriul scris. „Încearcă să-ţi păstrezi cumpătul!" a continuat să-şi spună în gând.

Judecătorul Harrison a luat plicul de la grefier, a scos din el o foaie de hârtie şi s-a apucat să analizeze verdictul – pe frunte i-au apărut riduri adânci, o încruntătură a ochilor însoţită de ciupitul rădăcinii nasului. După o eternitate, a spus:

– Pare să fie în regulă.

Nu a urmat nici o tresărire, ori vreo schiţă de zâmbet, ori vreo dilatare a ochilor, nimic să sugereze ce stătea scris pe foaia de hârtie.

Şi-a lăsat ochii în jos şi a făcut un semn din cap către stenograful tribunalului, după care şi-a dres glasul, savurând pe deplin acea clipă. Apoi ridurile din jurul ochilor s-au mai îndulcit, muşchii maxilarului s-au relaxat, umerii s-au pleoştit puţin şi, măcar pentru Wes, a înflorit brusc speranţa că juriul îl distrusese pe acuzat.

Rostind rar, cu glas puternic, judecătorul Harrison a citit:

– Întrebarea numărul unu: „În baza probelor, consideraţi că apa freatică în discuţie a fost contaminată de Krane Chemical Corporation?"

După o pauză înşelătoare, care a durat nu mai mult de cinci secunde, a continuat:

– Răspunsul este: „Da".

O parte din cei aflaţi în sală au reuşit să respire uşuraţi, în vreme ce restul au început să se înnegureze la faţă.

– Întrebarea numărul doi: „În baza probelor, consideraţi că această contaminare a fost cauza proximă a decesului sau a deceselor lui (a) Chad Baker şi/sau (b) Pete Baker?" Răspuns: „Da, în cazul ambilor".

Slujindu-se de mâna stângă, Mary Grace a reuşit să extragă şerveţele dintr-o cutie şi să le întindă, în timp ce a continuat să scrie îndârjită cu cealaltă mână. Wes a izbutit să furişeze o privire către juratul numărul patru, care se uita întâmplător în direcţia lui cu un rânjet amuzat, care părea să spună: „Abia acum urmează partea interesantă".

– Întrebarea numărul trei: „Pentru Chad Baker, ce sumă de bani îi acordaţi mamei, Jeannette Baker, ca daune pentru decesul lui în aceste condiţii?" Răspuns: „Cinci sute de mii de dolari".

Copiii morţi nu valorează mult, pentru că ei nu câştigă nimic, însă suma impresionantă acordată pentru pierderea lui trăgea un semnal de alarmă, deoarece prevestea ceea ce avea să urmeze. Wes a privit fix la ceasul agăţat pe peretele din spatele judecătorului şi a mulţumit Domnului că scăpase de faliment.

– Întrebarea numărul patru: „Pentru Pete Baker, ce sumă de bani îi acordaţi văduvei, Jeannette Baker, drept daune pentru decesul în aceste condiţii?" Răspuns: „Două milioane şi jumătate de dolari".

Specialiştii în finanţe care stăteau pe rândul din spatele lui Jared Kurtin s-au foit scurt. Krane putea rezista unei

pierderi de trei milioane, desigur, dar ceea ce îi înspăimânta pe ei era efectul de domino. În ceea ce îl privea, domnul Kurtin încă nu tresărise.

Deocamdată.

Jeannette Baker a început să se scurgă de pe scaun. A fost prinsă de cei doi avocaţi ai ei, care au ridicat-o, şi-au petrecut braţele pe după umerii ei fragili şi i-au şoptit încurajări. Incapabilă să se stăpânească, începuse să suspine.

Existau şase întrebări pe listă pe care le formulaseră avocaţii, iar dacă juriul ar fi răspuns cu „da" şi la întrebarea numărul cinci, însemna că lumea avea să înnebunească. Judecătorul Harrison tocmai ajunsese la acel punct, citindu-l rar, dregându-şi glasul şi examinând răspunsul. Apoi şi-a dat de gol unda de răutate din el. A făcut asta cu zâmbetul pe buze. A ridicat ochii câţiva centimetri, puţin pe deasupra foii de hârtie pe care o ţinea între degete şi peste ochelarii ieftini de citit cocoţaţi pe vârful nasului, şi s-a uitat drept la Wes Payton. Zâmbetul era reţinut, conspirativ, însă încărcat de o satisfacţie însoţită de bucurie.

– Întrebarea numărul cinci: „În baza probelor, consideraţi că acţiunile Krane Chemical Corporation au fost comise în mod intenţionat, ori reprezintă o neglijenţă criminală care justifică impunerea de daune punitive?" Răspuns: „Da".

Mary Grace s-a oprit din scris şi s-a uitat, peste capul clientei care se agita iarăşi, către soţul ei, a cărui privire era fixată asupra ei. Câştigaseră, iar acest lucru era entuziasmant, declanşând o izbucnire indescriptibilă de bucurie. Dar cât de mare era victoria lor? În acea fracţiune de secundă, amândoi şi-au dat seama că era o victorie copleşitoare.

– Întrebarea numărul şase: „Care este suma daunelor punitive?" Răspuns: „Treizeci şi şase de milioane".

Au urmat exclamaţii mute de uimire, accese vagi de tuse şi şuierături slabe, timp în care unda de şoc s-a propagat prin sala de judecată. Jared Kurtin şi oamenii lui scriau de zor totul

şi se străduiau să pară netulburaţi de acea explozie cutremurătoare. Oamenii de la Krane, aflaţi în primul rând, făceau eforturi să îşi revină şi să respire firesc. Majoritatea s-au uitat urât către juraţi şi le-au adresat în gând tot soiul de epitete, prin care îi socoteau nişte ignoranţi, proşti fără leac din provincie şi aşa mai departe.

Domnul şi doamna Payton se ocupau din nou de clienta lor, care se simţea copleşită de importanţa verdictului şi făcea încercări jalnice de a rămâne dreaptă. Wes i-a şoptit cuvinte liniştitoare la ureche, timp în care a repetat în gând cifrele pe care tocmai le auzise rostite. Cum-necum, a reuşit să-şi păstreze o expresie serioasă şi să evite un zâmbet prostesc.

Bancherul Huffy a încetat să-şi mai mursice unghiile. În mai puţin de jumătate de minut, dintr-un fost vicepreşedinte de bancă picat în dizgraţie ajunsese o stea în devenire, cu planuri mari în ceea ce privea salariul şi funcţia. Se simţea chiar şi ceva mai deştept. Vai, ce intrare fastuoasă îşi va face a doua zi dimineaţă în camera de consiliu a băncii!

Judecătorul se referea la restul formalităţilor şi le mulţumea juraţilor, dar Huffy nu se mai sinchisea de nimic. Auzise tot ce îl interesase.

Juraţii s-au ridicat şi au ieşit în şir indian, în timp ce Unchiul Joe le-a ţinut uşa deschisă şi a dat din cap în semn de aprobare. Ceva mai târziu, îi va povesti nevestei că anticipase un asemenea verdict, deşi ea nu şi-a adus aminte ca el să fi făcut asemenea previziuni. Susţinea că nu scăpase nici un verdict în multele decenii cât lucrase ca uşier. După ieşirea juraţilor, Jared Kurtin s-a ridicat şi, cu o stăpânire de sine remarcabilă, a rostit întrebările obişnuite de după pronunţarea verdictului, pe care judecătorul Harrison le-a notat cu o deosebită compasiune, mai ales că lovitura de graţie fusese dată. Mary Grace nu avea nimic de spus. Nu o mai interesa nimic. Obţinuse ce-şi dorise.

În acele momente, Wes se gândea la cele 41 de milioane şi făcea eforturi mari să-şi ţină emoţiile în frâu. Firma avea să supravieţuiască, la fel şi căsnicia lor, reputaţia, totul.

După ce judecătorul Harrison a anunţat în cele din urmă: „Şedinţa se suspendă", mulţimea s-a precipitat să iasă din sală. Toţi şi-au deblocat telefoanele şi s-au apucat să vorbească la ele.

*

Domnul Trudeau stătea încă la fereastră, urmărind ultimele raze ale soarelui ce apunea dincolo de New Jersey. În partea cealaltă a încăperii, Stu, asistentul său, a primit apelul şi, luându-şi inima în dinţi, a făcut câţiva paşi înainte, găsind curajul să spună:

– Domnule, de la Hattiesburg. Trei milioane – daune reale, treizeci şi opt – daune punitive.

Au urmat o uşoară coborâre a umerilor şefului, un pufnit de frustrare, apoi un lanţ de obscenităţi rostite printre dinţi.

Domnul Trudeau s-a întors încet pe călcâie şi l-a fulgerat cu privirea pe asistent, de parcă ar fi fost gata să îl împuşte pe aducătorul veştii proaste.

– Eşti sigur că ai auzit bine? a întrebat el, iar Stu şi-a dorit să se fi înşelat.

– Da, domnule.

Uşa din spatele lui rămăsese deschisă. Gâfâind, Bobby Ratzlaff a apărut în fugă, şocat, speriat şi căutându-l pe domnul Trudeau. Ratzlaff era juristul-şef al companiei, iar capul lui avea să fie primul care avea să cadă. Deja îl treceau sudori reci.

– Adună-ţi oamenii în cinci minute, a mârâit domnul Trudeau, după care s-a întors din nou către fereastră.

*

Conferința de presă s-a ținut la parterul tribunalului. În două grupuri mici, Wes și Mary Grace au discutat răbdător cu reporterii. Amândoi au dat aceleași răspunsuri la întrebările similare. Nu, verdictul nu constituia un record pentru statul Mississippi. Da, considerau că era justificat. Nu, nu anticipaseră, în nici un caz o despăgubire atât de mare. Bineînțeles că se așteptau la apel. Wes are un mare respect față de Jared Kurtin, dar nu și pentru clientul lui. Firma lor reprezenta în prezent treizeci de alți reclamanți care dădeau în judecată Krane Chemical. Nu, nu credeau că acele cazuri vor fi soluționate în afara tribunalului.

Da, se simțeau la capătul puterilor.

După o jumătate de oră, și-au cerut scuze și s-au retras, plecând de la Tribunalul de Circuit al Districtului Forest mână în mână, fiecare din ei ducând în cealaltă câte o geantă diplomat doldora de hârtii. Au fost fotografiați urcând în mașină și îndepărtându-se.

Rămași singuri, nu și-au spus nimic. Au traversat patru, cinci, șase intersecții. Au trecut zece minute fără ca vreunul să scoată o vorbă. Mașina, un Ford Taurus prăpădit, având la bord un milion și jumătate de kilometri, cu cel puțin un pneu dezumflat și cu o bătaie permanentă a unei supape, a rulat pe străzile din jurul universității.

Wes a spart primul tăcerea.

– Cât înseamnă o treime din patruzeci și unu de milioane?

– Nici măcar nu te gândi la așa ceva!

– Nu mă gândeam. Glumeam și eu.

– Bine, mulțumește-te să conduci.

– Vrei să mergem undeva anume?

– Nu.

Taurusul a pătruns în suburbii mergând din inerție, dar în nici un caz spre birou. Au rămas și departe de cartierul cu casa atrăgătoare pe care o avuseseră cândva acolo.

Realitatea s-a instalat treptat, pe măsură ce amorţeala a început să dispară. Un proces pe care îl iniţiaseră cu multe rezerve în urmă cu patru ani se încheiase acum în modul cel mai spectaculos posibil. Maratonul epuizant se sfârşise şi, chiar dacă înregistraseră o victorie temporară, costurile fuseseră mari. Rănile rămăseseră deschise, iar cicatricele lăsate de bătălie erau încă proaspete.

Acul indicator al nivelului de combustibil arăta că aveau mai puţin de un sfert de rezervor, lucru pe care, în urmă cu doi ani, Wes abia dacă l-ar fi luat în seamă. Pe vremea aceea conducea un BMW – iar Mary Grace, un Jaguar –, şi când trebuia să alimenteze, oprea la benzinăria preferată şi făcea plinul folosind cartea de credit. Nu vedea niciodată note de plată; de ele se ocupa contabilul lui. Acum cărţile de credit erau de domeniul trecutului, la fel ca BMW-ul şi Jaguarul, iar acelaşi contabil lucra pentru el la jumătate din salariul dinainte şi lăsa să-i scape printre degete câţiva dolari în numerar pentru a menţine firma Payton în funcţiune.

Mary Grace a aruncat un ochi spre indicatorul de nivel, un obicei căpătat recent. Acum observa şi ţinea minte preţurile la foarte multe lucruri – la litrul de benzină, la franzele, la litrul de lapte. Ea era cea care făcea economii, iar el devenise cheltuitorul, însă, nu cu mulţi ani în urmă, când clienţii se perindau prin firmă şi cazurile se ţineau lanţ, ea se relaxase cam multişor şi se bucurase pe deplin de succesul lor comun. Economisirea şi investiţiile nu reprezentaseră o prioritate. Erau amândoi tineri, firma creştea, viitorul părea doar al lor.

Iar ceea ce reuşise să pună în nişte fonduri mutuale fusese de mult înghiţit de cazul *Baker*.

Cu o oră în urmă erau faliţi, pe hârtie, având datorii ruinătoare, ce depăşeau de departe activele pe care le puteau trece pe listă. Acum lucrurile stăteau altfel. Datoriile nu dispăruseră din senin, însă partea neagră a soldului curent sigur se îmbunătăţise.

Oare așa să fie?

Când vor vedea roadele parțiale sau complete ale acestui verdict minunat? Poate acum cei de la Krane erau dispuși să soluționeze cazul în afara tribunalului? Cât timp va dura recursul? Cât timp îi puteau rezerva acum față de restul cazurilor pe care le aveau de susținut?

Nici unul nu ținea să se gândească la întrebări ce nu le dădeau nicidecum pace. Pur și simplu se simțeau prea obosiți, dar și prea eliberați. Vorbiseră parcă o eternitate doar despre caz și prea puțin despre altceva, iar acum nu reușeau să închege o conversație. Mâine sau peste două zile puteau începe să discute din nou.

– Aproape c-am rămas fără benzină, a spus ea.

Cum lui Wes nu i-a venit în minte un răspuns mai potrivit, a spus:

– Ce-ar fi să mâncăm ceva de seară?

– Macaroane cu brânză, împreună cu copiii.

Procesul nu-i storsese doar de energie și de bunuri; îi făcuse să scape și de kilogramele de prisos pe care le avuseseră la începutul lui. Wes slăbise cel puțin șapte kilograme, deși nu era sigur, pentru că nu mai urcase pe cântar de luni întregi. Nici nu avea chef să discute cu soția o chestiune atât de delicată, însă era evident că ea trebuia să mănânce. Săriseră multe mese – dejunuri, când se precipitaseră să îmbrace copiii pentru a-i duce la școală, prânzuri, când unul dintre ei analiza întâmpinări în biroul lui Harrison, pe când celălalt se pregătea pentru următoarele luări de depoziții, cine, când lucraseră până după miezul nopții și pur și simplu uitaseră să mai mănânce. Îi ținuseră în viață batoanele și băuturile energizante.

– Grozav, a spus el, și a virat stânga pe o stradă care îi ducea spre casă.

*

Ratzlaff şi alţi doi jurişti şi-au ocupat locurile la masa elegantă, acoperită cu piele, aşezată într-un colţ din biroul domnului Trudeau. Pereţii erau doar din sticlă şi ofereau privelişti mirifice ale zgârie-norilor grupaţi în cartierul financiar, deşi la acea oră nimănui nu-i ardea de peisaje frumoase. Domnul Trudeau vorbea la telefonul din cealaltă parte a camerei, aflat pe biroul lui cromat. Juriştii au aşteptat ca pe ghimpi. Vorbiseră non-stop cu martorii oculari din Mississippi, dar încă nu găsiseră explicaţii.

Şeful a terminat discuţia telefonică şi a traversat camera cu paşi hotărâţi.

– Ce s-a întâmplat? s-a răstit el. Acum o oră eraţi de-a dreptul aroganţi. Acum suntem cu toţii în aer. Ce s-a întâmplat?

S-a aşezat apoi pe un scaun şi l-a fixat cu privirea pe Ratzlaff.

– Proces cu juraţi. Numai riscuri, a spus Ratzlaff.

– Am mai trecut prin asemenea procese, au fost o mulţime şi, de obicei, le-am câştigat. Am înţeles că i-am plătit pe cei mai tari avocaţi din domeniu. Cei mai buni de gură. Şi nu ne-am uitat la cheltuieli, adevărat?

– Da, sigur. Am plătit cu vârf şi îndesat. Şi încă n-am terminat.

Domnul Trudeau a plesnit cu palma în tăblia mesei şi a mârâit:

– Ce n-a mers?

„Păi, a gândit Ratzlaff în sinea lui şi ar fi vrut să spună asta şi cu voce tare, numai că ţinea foarte mult la slujba lui, să începem cu faptul că am construit o fabrică de pesticide în Podunk, Mississippi, pentru că terenul şi forţa de muncă erau extrem de ieftine, după care, în următorii treizeci de ani, am azvârlit substanţe chimice şi deşeuri în pământ şi râuri, ilegal, bineînţeles, şi am contaminat apa potabilă până când avea gust de lapte dat în foc, iar asta, chiar aşa rea la gust, nu era partea cea

mai gravă, ci faptul că oamenii au început să moară de cancer şi leucemie. Asta s-a întâmplat în realitate, domnule şef şi domnule director general executiv şi domnule rechin corporatist."

În loc de acestea, Ratzlaff a spus:

– Avocaţii sunt încrezători în privinţa apelului.

– A, grozavă veste. Acum chiar că am încredere în avocaţi. Unde i-aţi găsit pe clovnii ăştia?

– Sunt cei mai buni, înţelegeţi?

– A, sigur. Şi acum trebuie să spunem presei că suntem nemaipomenit de încântaţi că trebuie să facem apel şi pesemne că şi acţiunile noastre se vor prăbuşi începând de mâine. Asta vrei să-mi spui de fapt?

– O rezolvăm noi într-un fel, a spus Ratzlaff.

Ceilalţi doi jurişti aruncau priviri spre pereţii de sticlă. Cine voia să sară primul?

Unul dintre telefoanele mobile ale domnului Trudeau a început să sune, iar el l-a înhăţat imediat de pe masă.

– Bună, scumpo, a spus el, ridicându-se şi îndepărtându-se de ceilalţi. Îl apelase doamna Trudeau (a treia), ultimul trofeu, o femeie mortal de tânără, pe care Ratzlaff şi ceilalţi din cadrul companiei o ocoleau cu orice preţ. Soţul ei a mai spus câteva vorbe în şoaptă, apoi şi-a luat rămas-bun de la ea.

S-a apropiat de o fereastră din apropierea juriştilor şi a privit lung spre turnurile sclipitoare din jurul clădirii.

– Bobby, a spus el, fără să se uite, ai idee de unde a scos juriul cifra aceea de treizeci şi opt de milioane drept daune punitive?

– Pe loc, nu.

– Bineînţeles că nu ai. În primele nouă luni ale acestui an, Krane a realizat câte treizeci şi opt de milioane profit pe lună. Au adus acolo o adunătură de brute, care nici împreună nu sunt în stare să adune o sută de miare pe an, dar stau acolo ca nişte zei care iau de la bogaţi ca să dea la săraci.

– Încă n-am plătit nici un ban, Carl, a spus Ratzlaff. O să treacă ani întregi până când o să plătim vreo centimă, asta dacă se va întâmpla vreodată.

– Bravo! Spune-le asta lupilor mâine, când acţiunile noastre se vor duce pe apa sâmbetei.

Ratzlaff a tăcut şi s-a pleoştit pe scaun. Ceilalţi doi jurişti nici nu aveau de gând să scoată vreo vorbă.

Domnul Trudeau a început să păşească de colo-colo, cu un aer teatral.

– Patruzeci şi unu de milioane. Şi câte cazuri ni s-au mai intentat, Bobby? A spus cineva două sute, trei sute? Ei bine, dacă azi-dimineaţă erau trei sute, până mâine-dimineaţă o să fie trei mii. Acum fiecare nespălat din sudul statului Mississippi, dacă face un simplu herpes, are să pretindă că a băut din apa magică de la Bowmore. Acum orice avocat agresiv[1], care abia a absolvit facultatea, dă fuga acolo ca să-şi facă rost de clienţi. Nu aşa trebuiau să meargă lucrurile, Bobby. Mi-ai dat asigurări, nu?

Ratzlaff avea un raport ţinut sub cheie. Avea opt ani vechime şi fusese pregătit sub stricta lui supraveghere. Avea o sută de pagini şi descria cu amănunte înfiorătoare modul în care compania aruncase în mod ilegal deşeuri toxice provenite de la uzina din Bowmore. Prezenta în rezumat eforturile deosebite făcute de companie în a ascunde asemenea activităţi pentru a induce în eroare Agenţia de Protecţia Mediului şi pentru a-i mitui pe politicienii de la nivel local, statal şi federal. Acest raport recomanda o curăţare clandestină, dar eficientă a depozitului de deşeuri, la un cost de aproximativ 50 de milioane de dolari. Oricine ar fi citit acel raport s-ar fi simţit implorat să nu mai arunce reziduuri la voia întâmplării.

---

[1] În original, *ambulance chaser* – avocat care îşi îndeamnă clienţii, victime ale unor accidente uşoare, să ceară daune sau despăgubiri foarte mari. (n.tr.)

Şi, ceea ce era cel mai important în acel moment de criză, el anticipa un verdict nefavorabil în cazul unui proces.

Doar norocul şi un dispreţ strigător la cer faţă de reglementările de procedură civilă îi îngăduiseră lui Ratzlaff să păstreze secret acel raport.

Domnului Trudeau i se dăduse un exemplar în urmă cu opt ani, deşi el nega hotărât că ar fi văzut vreodată un asemenea document. Ratzlaff se simţea ispitit să îl scoată acum de la naftalină şi să-i citeze câteva pasaje alese, însă, cum spuneam, îşi preţuia prea mult slujba.

Domnul Trudeau s-a apropiat de masă, şi-a lipit ambele palme de tăblia din piele italienească, l-a fulgerat din ochi pe Bobby Ratzlaff şi a zis:

– Îţi jur, asta nu se va întâmpla. Nici o leţcaie din profiturile câştigate atât de greu nu va ajunge în mâna vreunui ţărănoi care-şi are casa într-o rulotă.

Cei trei jurişti s-au holbat la şeful lor, ai cărui ochi sticleau printre genele strânse. Părea să scoată foc pe nări şi a sfârşit spunând:

– Chiar de-ar fi să dau faliment sau să sparg compania în zeci de bucăţi, vă jur pe mormântul mamei mele că nici un cent din banii Krane nu va ajunge în buzunarele nepricopsiţilor de acolo!

Şi, făcând acea promisiune, a traversat camera călcând pe covorul persan, şi-a luat haina din cuier şi a părăsit biroul.

CAPITOLUL 2

Jeannette Baker a fost dusă de rudele ei până la Bowmore, oraşul ei natal, aflat la treizeci şi cinci de kilometri de tribunal. Era slăbită din cauza şocului, sedată, şi, ca de obicei, nu voia să vadă oameni strânşi şi nici să mimeze că avea ceva de sărbătorit. Cifrele menţionate la proces însemnau o victorie, dar verdictul reprezenta şi încheierea unui drum lung şi anevoios. Iar soţul şi băieţelul ei nu aveau cum să învie.

Locuia cu Bette, sora ei vitregă, într-o rulotă veche parcată pe o stradă pavată cu pietriş de râu, într-un cartier uitat de lume din Bowmore, cunoscut sub numele de Pine Grove. Mai erau şi alte rulote, împrăştiate pe alte străzi nepavate. Majoritatea maşinilor şi camioanelor parcate în apropierea rulotelor aveau zeci de ani vechime, ar fi trebuit vopsite şi erau mai toate boţite. Existau şi câteva case cu aer de permanenţă, imobile, ancorate de piloni din beton cu cincizeci de ani în armă, dar şi acestea îmbătrâniseră şi arătau ca vai de ele, având semne evidente de paragină. Se găseau puţine slujbe în Bowmore, dar şi mai puţine în Pine Grove, iar o scurtă plimbare pe strada unde locuia Jeannette ar fi deprimat orice vizitator.

Vestea se răspândise încă dinainte de sosirea ei, astfel că, atunci când a ajuns acasă, lumea începuse să se strângă. Au ajutat-o să se culce, apoi au rămas în rulota neîncăpătoare şi

au discutat în şoaptă despre verdict, au făcut speculaţii în legătură cu semnificaţia acestuia.

Patruzeci şi unu de milioane? Cum va afecta acea sumă celelalte procese intentate? Cei de la Krane vor fi obligaţi, în sfârşit, să cureţe nenorocirea lăsată în urmă? Când se putea aştepta Jeannette să capete nişte bani? Au avut grijă să nu insiste prea mult asupra acestei din urmă întrebări, dar ea îi frământa cel mai mult.

Au mai sosit o serie de prieteni, astfel că ceilalţi au coborât din rulota neîncăpătoare şi s-au aşezat pe un podium şubred din lemn, unde şi-au adus scaune pliante pe care s-au pus ca să vorbească în aerul răcoros al serii ce tocmai se lăsa. Au băut apă îmbuteliată şi răcoritoare. Pentru oamenii care suferiseră atâta, victoria era dulce. În cele din urmă, câştigaseră o bătălie. Ceva acolo. Dăduseră o lovitură companiei Krane, pe care o detestau din adâncul sufletelor şi împotriva căreia şi-ar fi sacrificat şi ultimul dram de energie; în final reuşiseră să îi dea acesteia o lovitură prin care îşi luau revanşa. Poate că se întorcea roata şi în favoarea lor. Undeva, dincolo de Bowmore, cineva le ascultase totuşi rugile.

Au stat de vorbă despre avocaţi, depoziţii, Agenţia de Protecţia Mediului şi despre ultimele rapoarte toxicologice şi geologice. Deşi nu erau foarte educaţi, începuseră să deprindă bine limbajul folosit în domeniul deşeurilor toxice, al contaminării apelor freatice şi al morbidităţii sporite în zonă din cauza cancerului. Trăiau un adevărat coşmar.

Jeannette s-a trezit în dormitorul ei întunecat şi a ascultat discuţiile purtate cu glas scăzut în jurul ei. Se simţea în siguranţă. Aceştia erau semenii ei, prieteni şi membri de familie, dar şi victime ca ea. Legăturile erau strânse, suferinţa era împărtăşită de toţi. Şi banii, la fel. Dacă avea să capete ceva bani, intenţiona să îi împartă cu ceilalţi.

Privind tavanul întunecat, s-a gândit că verdictul nu o coplesise. Uşurarea simţită că scăpase de acel calvar al procesului cântărea mult mai greu decât bucuria victoriei. Ar fi vrut să doarmă o săptămână şi să se trezească într-o lume nou-nouţă, cu familia întreagă, şi să-i vadă pe toţi fericiţi şi sănătoşi. Însă, pentru prima oară de când auzise verdictul, s-a întrebat ce anume ar putea să-şi cumpere cu banii din despăgubire.

Demnitate. Un loc demn în care să trăiască şi un loc demn de muncă. În altă parte, desigur. Va pleca din Bowmore şi din districtul Cary, cu râurile, pâraiele şi pânzele lui freatice poluate. Nu departe totuşi, pentru că toţi cei iubiţi locuiau în apropiere. Însă visa o viaţă nouă şi o casă, cu apă curentă curată, apă care să nu duhnească, să lase pete şi să aducă boală şi moarte.

A mai auzit o portieră trântită şi s-a arătat recunoscătoare prietenilor care veniseră să o vadă. Poate trebuia să-şi aranjeze puţin părul şi să se aventureze afară ca să-i salute. A intrat în baia minusculă aflată alături de pat, a aprins lumina, a răsucit robinetul de la chiuvetă, după care s-a aşezat pe marginea căzii şi a rămas cu privirea aţintită la apa cenuşie ce curgea peste petele întunecate ale vasului din imitaţie de porţelan.

Apa aceea era bună doar la bazinele de toaletă, şi la nimic altceva. Staţia de pompare care o furniza apa aparţinea oraşului Bowmore, şi chiar administraţia locală interzicea consumul apei livrate. Cu trei ani în urmă, Consiliul orăşenesc dăduse o hotărâre prin care îndemna cetăţenii să folosească apa doar pentru toalete. În toate băile publice se puseseră anunţuri: „NU CONSUMAŢI APA! Hotărâre a Consiliului orăşenesc". Apa curată era adusă de la Hattiesburg, iar fiecare casă din Bowmore, mobilă sau de alt fel, avea un rezervor de douăzeci de litri, cu robinet. Cei care-şi puteau permite îşi instalaseră rezervoare de patru sute de litri, montate pe stâlpi, în spatele casei. Iar casele

cele mai frumoase aveau rezervoare pentru colectarea apei de ploaie.

Apa constituia o problemă curentă pentru locuitorii din Bowmore. Fiecare cană de apă stârnea admirație, discuții și se drămuia cu zgârcenie, deoarece aprovizionarea nu era sigură. Și fiecare picătură care se bea sau care atingea corpul uman provenea dintr-o sticlă ce venea dintr-o sursă inspectată și aprobată. Consumul de apă și gătitul erau lucruri la îndemână în comparație cu spălatul și păstrarea curățeniei. Igiena devenea o adevărată luptă, astfel că mai toate femeile din Bowmore purtau părul scurt, iar aproape toți bărbații își lăsaseră barbă.

Apa devenise ceva de legendă. Cu zece ani în urmă, autoritățile locale instalaseră un sistem de irigație pentru terenul de baseball al copiilor, ca apoi să vadă cum gazonul se îngălbenește și moare. Bazinul de înot al localității a fost închis după ce un consultant a încercat să trateze apa cu cantități mari de clor, în urma acestei acțiuni apa devenind cafenie și puțind ca o hazna. Când a luat foc biserica metodistă, pompierii și-au dat seama, în cursul bătăliei fără sorți de izbândă, că apa, pompată dintr-o sursă netratată, nu făcea decât să atâțe flăcările. Cu câțiva ani în urmă, niște locuitori din Bowmore își exprimaseră părerea că apa de la rețea provoca mici crăpături în vopseaua automobilelor după un număr minim de spălări.

„Iar noi am băut mizeria asta ani de zile, și-a zis Jeannette. Am băut din ea chiar și când a început să pută. O beam și când își schimba culoarea. Beam din ea și făceam reclamații amarnice la primărie. Am consumat-o și după ce a fost testată, iar autoritățile ne-au asigurat că nu prezenta pericol. O beam fiartă. Am băut-o în cafea și ceai, convinși că prin căldură o purificăm. Iar când n-am mai băut din ea, am făcut duș, ne-am spălat cu ea și i-am inhalat aburii.

Ce trebuia să facem? Să ne strângem la puţ în fiecare dimineaţă, ca egiptenii antici, şi să aducem apa acasă în vase purtate pe creştetul capului? Să săpăm propriile puţuri de 2 000 de dolari, ca să dăm de acelaşi amestec de putreziciune pe care îl găsise şi administraţia oraşului? Să mergem cu maşina până la Hattiesburg ca să găsim vreo cişmea pe stradă şi să aducem apa cu găleţile până acasă?"

Încă îi mai răsunau în urechi toate protestele – cele auzite demult, când experţii arătau la tot soiul de hărţi şi le ţineau prelegeri celor din consiliu şi mulţimii adunate într-o sală neîncăpătoare, ca să le spună, mereu şi mereu, că apa fusese testată şi era bună dacă se purifica folosindu-se doze masive de clor. Parcă îi auzea pe specialiştii fandosiţi pe care Krane Chemical îi adusese la proces ca să declare juriului că da, la uzina din Bowmore poate existaseră infiltraţii neînsemnate de-a lungul anilor, dar acesta nu era un motiv de îngrijorare, deoarece biclornilenul şi alte substanţe „neautorizate" fuseseră absorbite deja în sol şi cărate, în cele din urmă, în pânza freatică, dar aceasta nu constituia un pericol pentru apa potabilă a oraşului. Parcă-i auzea pe specialiştii guvernamentali folosind cuvinte savante, vorbindu-le de sus oamenilor şi asigurându-i că apa care mirosea insuportabil era bună de băut.

Peste tot, numai proteste, pe măsură ce numărul deceselor creştea. Cancerul lovise pretutindeni în Bowmore, pe fiecare stradă, aproape în fiecare familie. De patru ori peste media naţională. Apoi de şase şi de zece ori peste medie. La procesul ei, un expert angajat de soţii Payton a explicat juriului că, pentru zona aceea geografică definită de zona oraşului Bowmore, rata îmbolnăvirilor de cancer era de cincisprezece ori mai mare decât media naţională.

Apăruseră atâtea cazuri de cancer, încât locuitorii s-au trezit examinaţi de tot felul de cercetători publici şi privaţi. Expresia

„creştere pronunţată a incidenţei cancerului“ a început să fie folosită tot mai des de oamenii din oraş, iar Bowmore devenise radioactiv. Un ziarist inventiv botezase districtul Cary drept districtul Cancerului, iar porecla a prins.

Districtul Cancerului, SUA. Apa a creat probleme tot mai grave pentru Camera de Comerţ din Bowmore. Dezvoltarea economică a încetat, iar oraşul a suferit un declin pronunţat.

Jeannette a închis robinetul, însă apa rămăsese acolo. Nevăzută, în conducte şi ţevi care treceau prin ziduri şi prin solul de sub ea. Exista mereu acolo, ca o fiară la pândă, cu o răbdare nemărginită. Mută şi ucigaşă, pompată din pământul poluat de Krane Chemical.

Deseori, rămânea trează noaptea şi trăgea cu urechea, căutând să perceapă sunetul apei aflate undeva prin pereţi.

Un robinet care picura era tratat ca un urmăritor înarmat.

Şi-a dat părul la o parte de pe ochi, gest făcut fără convingere, şi a încercat, încă o dată, să nu se privească prea atent în oglindă, după care şi-a periat dinţii cu apă dintr-o cană ce se afla în permanenţă pe chiuvetă. A aprins lumina în camera ei, a deschis uşa, a arborat un zâmbet forţat, după care a coborât în aşa-zisa sufragerie, unde prietenii ei stăteau îngrămădiţi unul lângă altul, lipiţi de pereţi.

Venise vremea să meargă la biserică.

*

Automobilul domnului Trudeau era un Bentley negru, cu un şofer de culoare pe nume Toliver care susţinea că e jamaican, deşi documentele lui de imigrant erau la fel de suspecte ca accentul lui afectat. Toliver conducea maşinile lui Trudeau de peste un deceniu, astfel că ajunsese să-i intuiască starea de spirit. Acum era prost dispus, a stabilit Toliver imediat, în timp ce se

lupta cu traficul aglomerat de pe bulevardul Roosevelt, care ducea spre centrul oraşului. Primul semnal îi fusese transmis când domnul Trudeau trântise singur portiera din spate înainte ca îndatoritorul Toliver să apuce a-şi îndeplini îndatoririle.

Şeful lui, aşa citise, dovedea nervi de oţel când se afla în camera de consiliu. Era inflexibil, hotărât, calculat, şi aşa mai departe. Însă adevăratul lui caracter răzbătea la suprafaţă când se găsea în solitudinea oferită de bancheta din spate, chiar dacă geamul de separaţie dintre el şi şofer era bine închisă. Acel bărbat era încăpăţânat, avea un orgoliu nemăsurat şi nu-i plăcea să piardă.

Pentru că de data asta pierduse rău de tot. De cum se aşezase pe banchetă, începuse să discute la telefon, fără să ţipe, dar asta nu însemna că vorbea în şoaptă. Acţiunile vor scădea. Avocaţii erau nişte neisprăviţi. Toţi îl minţiseră. Controlul daunelor. Toliver surprindea doar fragmente din ceea ce se discuta, dar îi era limpede că în Mississippi se petrecuse ceva dezastruos.

Şeful lui avea şaizeci şi unu de ani şi, potrivit revistei *Forbes*, deţinea o avere netă de aproape două miliarde de dolari. Toliver se întreba deseori: „Oare câţi bani ar fi de ajuns? Ce va face cu încă un miliard, apoi cu altul? Case, avioane personale, soţii, iahturi, Bentley-uri, toate jucăriile pe care şi le putea dori un alb."

Însă Toliver cunoştea adevărul. Pe domnul Trudeau nu-l putea mulţumi nici o sumă de bani, oricât de mare. În oraş existau oameni mai importanţi decât el, iar el gonea să-i ajungă din urmă.

Toliver a virat, pornind spre vest, pe Sixty-third Street, înaintând spre Fifth, unde a cotit brusc şi a oprit în faţa unei porţi masive din fier, care s-a deschis imediat. Automobilul a coborât în garajul subteran, unde a oprit, fiind aşteptat de un agent de securitate care a deschis portiera din spate.

– Plecăm peste o oră, a mârâit domnul Trudeau înspre Toliver, după care a dispărut cu două genţi diplomat umflate.

Liftul a urcat cu repeziciune cele şaisprezece etaje până în vârful clădirii, unde domnul şi doamna Trudeau locuiau într-o splendoare de neînchipuit. Apartamentul lor era situat pe două etaje şi pe numeroasele lui ferestre se putea admira Central Park. Cumpăraseră acea locuinţă cu 28 de milioane, la scurt timp după nunta lor de proporţii impresionante, care avusese loc în urmă cu şase ani, apoi mai cheltuiseră zece milioane ca s-o aducă la standardele şi calitatea promovate de anumite reviste de design. Cheltuielile suplimentare prevedeau două cameriste, un bucătar, un majordom şi valeţi pentru domnul şi doamna, cel puţin o doică şi, desigur, asistenta personală obligatorie care să o ajute pe doamna Trudeau să se organizeze corespunzător şi să ia masa la ore fixe.

Un valet i-a luat genţile diplomat din mână şi pardesiul pe care tocmai le lăsa jos. Nu avea nici o poftă să o vadă pe soţie în acel moment, dar trebuia să respecte micile ritualuri cu care o obişnuise. Ea era în camera de toaletă, având câte un coafor de o parte şi de alta, ambii lucrând cu febrilitate să-i aranjeze părul blond şi drept.

– Bună, scumpo, a zis el îndatoritor, mai curând, ca să fie auzit de cei doi coafori tineri, care nu păreau să bage câtuşi de puţin în seamă goliciunea aproape totală a doamnei.

– Îţi place cum arată părul meu? a întrebat Brianna privindu-se în oglindă, în timp ce tinerii îi pieptănau părul şi se agitau pe lângă ea cu mâinile mişcându-li-se în permanenţă. Nu-i spusese: „Cum ţi-a mers azi?“ Nu „bună, dragul meu“. Şi nici „cum a fost la proces?“ Ci pur şi simplu: „Îţi place cum arată părul meu?“

– Minunat, i-a răspuns el, bătând deja în retragere.

Cum ritualul fusese îndeplinit, era liber să se facă nevăzut de acolo, lăsând-o pe Brianna cu îmblânzitorii ei. S-a oprit în

dreptul patului lor masiv şi a aruncat o privire la cămaşa ei de noapte – „Valentino", îl lămurise ea deja. Era de un roşu aprins, cu un decolteu care poate îi acoperea sau nu sânii fantastici, nou-nouţi. Era scurtă, aproape transparentă, cântărind mai puţin de cincizeci de grame şi costând probabil 25 000 de dolari. Era măsura 36, ceea ce însemna că abia îi acoperea suficient trupul uscat, astfel ca alte femei anorexice de la vreo petrecere să saliveze de admiraţie mimată şi să spună ce „tare" arăta. În sinea lui, Carl se cam săturase de obiceiurile ei, care deveniseră obsesii: o oră pe zi cu un instructor (300 de dolari şedinţa), oră de yoga (300 de dolari şedinţa), o oră pe zi cu un specialist în nutriţie (200 de dolari şedinţa), totul făcut în efortul de a arde până şi ultima celulă de grăsime din corpul ei, pentru a-şi păstra greutatea între 41 şi 43 de kilograme. Ea era deja gata pentru sex – asta făcea parte din înţelegere –, dar pe el îl îngrijora deja ideea că ar putea fi împuns de oasele coapsei ori că ar putea să o strivească la vreo mişcare mai bruscă. Brianna avea treizeci şi unu de ani, însă el observase câteva riduri deasupra nasului ei. Intervenţiile chirurgicale puteau rezolva asemenea probleme, dar nu cumva ea plătea astfel pentru acea înfometare agresivă la care se supunea?

Acum însă îl îngrijorau lucruri mai serioase. Soţia tânără şi frumoasă făcea parte din imaginea lui publică şi, prin apariţia ei Brianna Trudeau era în stare să determine pe oricine să se uite după ea.

Aveau un copil, unul de care Carl s-ar fi putut lipsi cu uşurinţă. Avea deja şase, chiar de ajuns, considera el. Trei dintre ei erau mai în vârstă decât Brianna. Însă ea insistase să aibă un copil, asta din motive evidente. Un copil reprezenta o asigurare, şi cum ea se căsătorise cu un bărbat căruia îi plăceau femeile şi adora instituţia căsătoriei, copilul era totuna cu familia, legăturile şi rădăcinile şi, lucru rămas nerostit, complicaţiile juridice în

eventualitatea că lucrurile se destrămau. Copilul era protecţia de care avea nevoie orice soţie-trofeu.

Brianna născuse o fetiţă şi îi dăduse nesuferitul nume de Sadler MacGregor Trudeau, MacGregor fiind numele de fată al Briannei, iar Sadler părând să fi apărut ca scos din mânecă. La început, ea a susţinut că Sadler fusese o rubedenie scoţiană mai nonconformistă, însă a renunţat la povestea aceasta după ce domnul Trudeau a descoperit întâmplător prin apartament o cărţulie cuprinzând nume de copii. În realitate, nu-i păsa defel. Copilul avea însă ADN-ul lui. Mai încercase să joace rolul de tată şi în cadrul familiilor precedente, dar eşuase lamentabil.

Sadler împlinise cinci ani şi, practic, fusese abandonată de ambii părinţi. Cândva dovedind eroism prin eforturile de a deveni mamă, Brianna îşi pierduse repede interesul faţă de lucrurile care ţineau de maternitate şi transmisese îndatoririle către o serie de doici. Cea pe care o aveau în prezent era o femeie bine clădită, din Rusia, şi deţinea documente de imigrare la fel de dubioase ca Toliver. În acele momente, Carl nu era în stare să-şi amintească numele ei. Brianna o angajase şi se arătase entuziasmată, deoarece femeia vorbea ruseşte şi o putea învăţa acea limbă şi pe Sadler.

– Şi ce limbă crezi că va ajunge să prefere? o întrebase Carl.

Brianna nu găsise răspunsul la o asemenea întrebare.

A intrat în camera de joacă, a ridicat copila în aer ca şi cum abia aşteptase să o revadă, a strâns-o în braţe şi a sărutat-o, a întrebat-o ce făcuse în cursul zilei şi, după câteva minute, a reuşit să evadeze cu graţie, refugiindu-se în birou, unde a pus mâna pe telefon şi s-a apucat să răcnească la Bobby Ratzlaff.

După câteva apeluri infructuoase, a făcut duş, şi-a uscat părul vopsit perfect, arătând pe jumătate cărunt şi a îmbrăcat cel mai recent cumpărat frac Armani. Betelia pantalonilor, probabil măsura 44, îl strângea puţin, fiind cu câţiva centimetri mai strâmtă faţă de vremurile când Brianna îl fugărea prin tot

apartamentul. Cum s-a îmbrăcat singur, a blestemat seara ce-l aştepta şi petrecerea, dar şi pe oamenii pe care avea să-i întâlnească acolo. Sigur erau cu toţii la curent cu cele petrecute. Probabil că în acele momente vestea circula cu repeziciune în lumea financiară. Telefoanele zbârnâiau, iar rivalii lui se tăvăleau de râs şi se bucurau nespus de necazurile întâmpinate de Krane. Pesemne că internetul vuia de ultimele ştiri din Mississippi.

Dacă ar fi fost vorba de orice altă petrecere, Marele Carl Trudeau ar fi absentat, scuzându-se că nu se simţea bine. În fiecare zi din viaţă făcea ceea ce avea chef, iar dacă hotăra în ultima clipă să nu meargă la o petrecere, ce naiba? Însă acel eveniment era de alt gen şi nu putea proceda astfel.

Cum-necum, Brianna îşi croise loc în Consiliul de Administraţie al Muzeului de Artă Abstractă, iar în acea seară era marea reprezentaţie a anului. Aveau să vadă rochii concepute de designeri renumiţi, rezultate ale unor operaţii de liposucţie şi ale unor ridicări de sâni siliconaţi, să admire bărbii remodelate şi femei bronzate perfect, diamante, să se bucure de şampanie, caviar, pateu de gâscă, cină pregătită de un bucătar celebru, după care se putea participa la o licitaţie făcută în scris pentru amatori, plus o licitaţie deschisă pentru cei care gândesc mai încet. Şi, ceea ce era mai important, pretutindeni, camere peste camere de filmat, îndeajuns de multe ca să-i convingă pe oaspeţii din elită că ei şi numai ei erau buricul lumii. Ce noapte a decernării Oscarului? Aici era cea mai mare atracţie a anului.

Punctul nodal al serii, cel puţin pentru unii, va fi licitarea unei opere de artă. În fiecare an, comisia dădea comandă unui pictor sau sculptor „în curs de afirmare" să creeze ceva strict pentru acel eveniment şi, de obicei, scotea peste un milion de dolari pe acea lucrare. În anul precedent, pictura licitată, care avusese ca subiect o prezentare uimitoare a unui creier uman după ce fusese împuşcat, se vânduse cu şase milioane. Capodopera din acest an era un morman deprimant de lut negru cu

ţepuşe din bronz, totul sugerând contururile unei tinere fete. Purta ameţitorul titlu de *Imelda violată* şi ar fi rămas nebăgată de nimeni în seamă, într-o galerie din Duluth, dacă nu ar fi fost vorba de sculptor, un geniu chinuit din Argentina, despre care se zvonea că ar fi fost în pragul sinuciderii, o soartă tristă care avea să dubleze instantaneu valoarea creaţiilor lui, amănunt ce nu le scăpase newyorkezilor, care erau abili investitori în obiecte de artă. Brianna lăsase peste tot prin apartament broşuri editate de muzeu şi făcuse câteva aluzii prin care dădea de înţeles că *Imelda violată* ar arăta extraordinar în foaier, chiar alături de intrarea în lift.

Carl ştia că lumea se aştepta să cumpere sculptura aceea blestemată şi spera că asta nu va da naştere unei frenezii generale. Iar dacă devenea proprietarul acelei opere de artă, spera ca artistul să se sinucidă cât mai curând.

Ea şi Valentino au apărut dinspre camera de toaletă. Băieţii care îi aranjaseră părul plecaseră, iar ea reuşise între timp să îmbrace rochia şi să-şi pună singură bijuteriile.

– Fabulos, a exclamat Carl, şi nu exagera câtuşi de puţin.

În ciuda aspectului uşor ciolănos şi a coastelor vizibile, Brianna era totuşi o femeie frumoasă. Părul ei arăta cam la fel cum i-l văzuse dimineaţa la ora şase, când ea îşi bea cafeaua, iar el o sărutase de rămas-bun. Acum, la distanţă de o mie de dolari, nu vedea vreo deosebire esenţială.

Ei, în fine. Cunoştea prea bine preţul trofeelor. Prin contractul prenupţial, Brianna primea 100 000 de dolari pe lună, cu care să se joace pe perioada căsătoriei, şi douăzeci de milioane dacă se despărţeau. În schimb, dacă dorea, tatăl o putea vizita pe Sadler de câte ori voia.

În Bentley, au ieşit din măruntaiele clădirii cu apartamente şi au ajuns în Fifth Avenue, când Brianna a zis brusc:

– Vai, am uitat să o sărut pe Sadler la plecare! Oare ce fel de mamă sunt?

– Lasă, că n-a pățit nimic, a spus Carl, care uitase la rându-i să spună noapte bună copilei.

– Mă simt îngrozitor, a spus Brianna mimând dezgustul.

Paltonul negru, lung până în pământ, model Prada, era despicat, astfel că bancheta din spate era dominată de picioarele ei uimitoare. Picioare de la podea până la gât. Picioare neîmpodobite de ciorapi, îmbrăcăminte ori alte zorzoane. Picioare pe care Carl le putea vedea, admira, atinge, pipăi, și nici nu se sinchisea dacă Toliver putea arunca o privire la ele. Doar era o femeie de etalat, ca întotdeauna.

Carl și-a trecut palma peste picioarele ei pentru că îi plăcea să-i atingă pielea, dar îi venea să spună ceva de genul: „Chestiile astea încep să semene cu niște cozi de mătură".

A lăsat de la el.

– Știi ceva de proces? a întrebat ea într-un târziu.

– Juriul ne-a făcut-o, a zis el.

– Îmi pare tare rău.

– Asta e.

– Cât?

– Patruzeci și unu de milioane.

– Ce ignoranți...

Carl îi spusese puține lucruri despre complicata și misterioasa lume a Trudeau Group. Ea avea pe cap acțiunile caritabile și diverse proiecte, mese de prânz și instructori, care o țineau ocupată. Iar el nu voia și nici nu tolera prea multe întrebări.

Brianna verificase pe internet, așa că aflase exact decizia juriului. Știa ce spuseseră avocații despre recurs și mai știa că acțiunile Krane vor înregistra o scădere drastică încă de la primele ore ale dimineții de mâine. Era frumoasă și slabă, dar proastă nu era. Carl a vorbit din nou cu cineva la telefon.

Clădirea MuAb se înalță la câteva intersecții mai spre sud, între Fifth Avenue și Madison. Pe măsură ce s-au apropiat încet, odată cu traficul, au văzut sclipirile scurte ale zecilor de blițuri.

Brianna s-a înviorat, şi-a controlat ţinuta şi s-a străduit să atragă atenţia asupra elementelor noi de decor pe care le oferea şi a zis:

– Doamne, ce-i urăsc pe oamenii ăştia...

– Care oameni?

– Fotografii ăştia.

A pufnit în râs auzind acea minciună sfruntată. Automobilul s-a oprit, un portar îmbrăcat în frac a deschis uşa, iar fotografii s-au rotit şi s-au apropiat de Bentley-ul negru. Marele Carl Trudeau a coborât fără nici un zâmbet pe faţă. Apoi au urmat picioarele. Brianna ştia precis cum să le ofere fotografilor, aşadar revistelor de scandal şi poate, da, de ce nu, vreunei reviste de modă, ceea ce le trebuia – picioare lungi şi senzuale, fără să dezvăluie chiar totul. Laba piciorului drept a atins prima pământul, etalând un pantof Jimmy Choo la o sută de dolari degetul, iar când s-a răsucit cu pricepere, pardesiul i s-a desfăcut şi Valentino a cooperat, ridicându-se cât trebuia, astfel că întreaga lume a putut înţelege adevăratele beneficii de a fi miliardar şi de a deţine un trofeu.

Braţ la braţ, cei doi au părut să plutească pe covorul roşu, făcând semne către fotografi şi ignorându-i pe cei câţiva reporteri, dintre care unul a avut îndrăzneala să-i strige:

– Hei, Carl, vreun comentariu privind procesul din Mississippi?

Carl nu a auzit, bineînţeles, ori s-a prefăcut surd. Însă a iuţit puţin pasul şi curând au ajuns înăuntru, pe un teren ceva mai sigur. Aşa spera el. Au fost întâmpinaţi de amfitrioni plătiţi; li s-au luat pardesiele; li s-au adresat zâmbete; au apărut şi fotografi amabili; s-au ivit ca din senin vechi amici; iar în scurt timp, s-au pierdut în mijlocul oamenilor cu adevărat bogaţi, care se prefăceau că se bucură de compania celorlalţi.

Brianna şi-a găsit prietena cu care rezona din suflet, un alt trofeu anorexic, cu un trup la fel de neobişnuit – superb de înfometat, dar evidenţiind nişte sâni ridicol de mari. Carl s-a

îndreptat direct spre bar și era cât pe ce să ajungă acolo, când a fost practic placat de o jigodie pe care sperase să o ocolească.

– Carl, prietene, am auzit că ai necazuri prin sud, a bubuit cât de tare a putut glasul bărbatului.

– Da, foarte mari, a spus Carl, cu glas mult mai scăzut, și a prins între degete un pahar înalt de șampanie din care a început să soarbă.

Pete Flint ocupa locul 228 în topul *Forbes* al celor mai bogați 400 de americani. Carl era pe locul 310 și fiecare din cei doi știa precis unde era locul său pe listă. Numerele 87 și 141 se aflau, de asemenea, printre invitați, împreună cu o serie de concurenți care nu încăpuseră în acest top.

– Îmi închipuisem că băieții tăi țineau lucrurile sub control, a insistat Flint, sorbind zgomotos dintr-un pahar în care avea scotch sau bourbon.

A reușit să se încrunte, timp în care făcea eforturi mari să-și ascundă încântarea.

– Da, așa am crezut și noi, a spus Carl, regretând că nu putea să-i tragă cel puțin două palme peste obrajii plini, ce parcă îi stăteau la îndemână.

– Nu faceți recurs? l-a întrebat Flint cu gravitate.

– Ba da, e gata pregătit.

La licitația din anul precedent, Flint se lăsase purtat de frenezia generală și plecase acasă cu *Creier după împușcătură*, un deșeu artistic valorând șase milioane de dolari, care declanșase campania actuală a MuAb pentru procurarea de capital. Nu credea nimeni că va rata vânătoarea după premiul cel mare al serii.

– Bună idee am avut săptămâna trecută vânzând acțiuni Krane, a spus el.

Carl a dat să-l înjure, dar și-a păstrat cumpătul. Flint deținea un fond de garanție, renumit pentru mișcările îndrăznețe pe care le făcea pe piață. Chiar vânduse acțiuni Krane Chemical în

condiţii *short,* anticipând un verdict nefavorabil? În privirea nedumerită a lui Carl părea să se citească acea întrebare.

– A, sigur, a continuat Flint, sorbind din pahar şi lingându-şi buzele cu un plescăit. Omul nostru de acolo a zis că ai încurcat-o.

– N-o să plătim nici un cent, a spus Carl.

– O să plăteşti mâine-dimineaţă, amice. Noi punem rămăşag că acţiunile Krane vor scădea cu 20%.

Şi spunând acestea s-a întors şi a plecat, lăsându-l pe Carl să-şi termine băutura şi să mai ia un pahar. Douăzeci la sută? Cu mintea iute ca o rază laser, a făcut imediat socoteala. Datora 45% din acţiunile comune neachitate ale Krane Chemical, o companie cu o valoare de piaţă de 3,2 miliarde de dolari, în baza preţului de închidere a zilei. O scădere de 20% îl va costa 280 de milioane, doar pe hârtie. Asta nu însemna o pierdere de numerar, desigur, dar era o veste suficient de proastă ca să le strice tuturor ziua de muncă.

Mai curând se va înregistra o scădere de 10%, a gândit el. Băieţii de la departamentul financiar fuseseră de acord cu cifra avansată de el.

Putea fondul de garantare al lui Flint să vândă în condiţii *short* o parte considerabilă din acţiunile Krane fără ca el să fie informat? S-a uitat fix la un barman derutat şi a analizat întrebarea. Da, era posibil, dar puţin probabil. Flint nu făcea decât să-i pună puţină sare pe rană.

Directorul muzeului a apărut ca din senin, iar Carl s-a arătat încântat să-l întâlnească. Omul nu avea să aducă vorba despre verdict, chiar dacă ar fi ştiut de proces, lucru puţin probabil. Îi va spune lucruri plăcute şi, desigur, va face comentarii despre aspectul fabulos al Briannei. Se va interesa, de asemenea, de Sadler şi va voi să afle despre stadiul renovării casei lor din Hamptons.

Au vorbit exact despre asemenea lucruri cât timp s-au plimbat cu paharele de băutură în mână prin sala aglomerată, ferindu-se de grupurile care purtau conversaţii pe teme neplăcute, şi s-au instalat în cele din urmă în faţa sculpturii *Imelda violată.*

– Minunată, nu credeţi? l-a întrebat directorul muzeului.

– Frumoasă, a recunoscut Carl, aruncând o privire spre stânga, pentru că prin dreptul lor a trecut întâmplător numărul 141.

– La ce sumă se va vinde?

– Toată ziua am analizat acest aspect. Cine ştie, având în vedere oaspeţii din seara asta? Aş spune că pe puţin cinci milioane.

– Şi cât valorează de fapt?

Directorul a zâmbit, pentru că un fotograf tocmai îi imortaliza.

– Ei, asta este cu totul altceva, nu? Ultima lucrare importantă a acestui sculptor s-a vândut unui domn japonez cu preţul de aproximativ două milioane. Desigur, acest domn nu dona sume mari de bani micuţului nostru muzeu.

Carl a mai luat o gură de şampanie din pahar şi a confirmat acel joc. Scopul campaniei iniţiate de MuAb era să strângă 100 de milioane în cinci ani. După părerea Briannei, reuşiseră să adune deja jumătate din sumă şi aveau nevoie de un impuls puternic în cadrul licitaţiei din acea seară.

Curând le-a fost prezentat un critic de artă, care publica în *Times* şi cu care au continuat discuţia. „Tare aş vrea să ştiu dacă omul are habar de verdict", a gândit Carl. Criticul şi directorul au vorbit despre sculptorul argentinian şi despre problemele lui de sănătate mintală, vreme în care Carl a examinat sculptura şi s-a întrebat dacă voia cu adevărat să o vadă mereu în foaierul luxosului său apartament.

Oricum, soţia lui sigur dorea asta.

CAPITOLUL 3

Căminul temporar al familiei Payton era un apartament cu trei dormitoare situat la etajul unu al unui complex vechi din apropierea universității. Wes locuise în zonă pe vremea studenției și încă îi venea greu să creadă că revenise în acel cartier. Se petrecuseră însă atâtea schimbări majore, încât era dificil să se mărginească la una anume.

Cât de temporar era acel cămin? Asta era marea întrebare pe care și-o puneau cei doi soți, deși ea fusese amânată, se discuta de multe săptămâni și nici acum nu avea să fie analizată. Poate peste o zi, două, când starea de oboseală și șoc avea să treacă, iar ei reușeau să-și găsească un moment de răgaz și liniște ca să discute despre viitor. Wes a făcut câteva manevre cu mașina prin parcare, ocolind un tomberon mare, plin ochi, din care se revărsase gunoiul pe jos. Cutii de bere în special și sticle sparte. Băieții de la colegiu se distrau azvârlind de la etajele superioare tot ce goleau, peste parcare și peste mașini, în direcția tomberonului. Când sticlele se spărgeau, zgomotul răsuna amplificat printre clădirile complexului, iar studenții se amuzau. Dar nu toți. Pentru cei doi soți, care duceau dorul somnului, hărmălaia devenea uneori insuportabilă.

Proprietarul, un vechi client, era socotit de foarte multă lume, în special de studenți, drept deținătorul celor mai mizere

locuințe. El le oferise apartamentul, iar contractul încheiat printr-o strângere de mână prevedea o chirie de o mie de dolari pe lună. Locuiau acolo de șapte luni, plătiseră pentru trei, însă proprietarul spusese insistent că nu-și făcea griji. Aștepta răbdător la rând, alături de mulți alți creditori. Firma de avocatură Payton & Payton dovedise cândva că putea atrage clienți și era în stare să scoată profit, iar cei doi parteneri erau capabili de o revenire spectaculoasă.

„Ce părere ai de această revenire? s-a gândit Wes, în timp ce a intrat într-un loc de parcare. Verdictul de 41 de milioane ajunge?" Vreme de o clipă, s-a simțit plin de vigoare, după care iarăși l-a cuprins oboseala.

Sclavi ai unui obicei respingător, imediat ce au coborât din mașină, și-au luat gențile diplomat de pe banchetă.

– Nu, a anunțat Mary Grace pe neașteptate. În seara asta nu mai lucrăm. Să lăsăm astea în mașină!

– Am înțeles, doamnă.

S-au grăbit să urce scările, ascultând muzică rap dată tare, ce răzbătea pe fereastra unui apartament alăturat. Cu un zornăit, Mary Grace a scos cheile și a descuiat ușa, după care au pătruns repede înăuntru, unde copiii se uitau la televizor împreună cu Ramona, doica lor din Honduras. Liza, fiica lor de nouă ani, s-a repezit spre ei strigând:

– Mami, am câștigat, am câștigat!

Mary Grace a ridicat-o în aer și apoi a strâns-o tare în brațe.

– Da, draga mea, am câștigat.

– Patruzeci de miliarde!

– Milioane, scumpo, nu miliarde.

Mack, băiatul de cinci ani, a venit în fugă spre tatăl lui, care l-a înhățat și l-a ridicat în sus, după care amândoi soții au rămas în holul îngust de la intrare, strângându-și copiii în brațe. Pentru prima oară după pronunțarea verdictului, Wes a observat lacrimi în ochii soției.

– Te-am văzut la televizor, a spus Liza.

– Arătai obosit, i-a zis Mack.

– Păi sunt obosit, a spus Wes.

Ramona a rămas deoparte, având însă pe față un zâmbet abia perceptibil. Nu știa sigur ce însemna verdict, dar înțelegea îndeajuns ca să se bucure de veste.

După ce și-au scos pantofii și pardesiele, s-au așezat toți pe canapeaua frumoasă din piele, unde, strânși laolaltă, au discutat despre școală. Wes și Mary Grace reușiseră să-și păstreze mai toate piesele de mobilier, astfel că apartamentul sărăcăcios era decorat cu lucruri de calitate, care nu le aduceau aminte doar de trecut, ci, lucru mai important, îi făceau să aibă în vedere și viitorul. Era vorba doar despre o oprire temporară, o amânare neprogramată.

Pe podeaua camerei de zi stăteau împrăștiate caiete și hârtii, semn clar că temele se făcuseră înainte de deschiderea televizorului.

– Mor de foame, a anunțat Mack în timp ce se străduia zadarnic să desfacă nodul cravatei lui Wes.

– Mama spune că o să mâncăm macaroane cu brânză, a zis el.

– Foarte bine! și-au exprimat copiii aprobarea în cor, iar Ramona s-a strecurat în bucătărie.

– Asta înseamnă că o să avem o casă nouă? a întrebat Liza.

– Credeam că-ți place asta, a zis Wes.

– Da, dar tot o să căutăm una nouă, da?

– Sigur că da.

Fuseseră foarte precauți cu copiii. Îi explicaseră Lizei elementele esențiale ale cazului – o companie rea a poluat apa, care le-a făcut mari necazuri multor oameni –, iar ea a spus îndată că nici ei nu-i plăcea compania respectivă. Iar dacă familia era nevoită să se mute într-un apartament pentru a lupta împotriva companiei, ea era de acord cu asta.

Cu toate acestea, părăsirea noii şi frumoasei lor case reprezentase o experienţă traumatizantă. Fostul dormitor al Lizei fusese zugrăvit în roz şi alb, şi avusese tot ce şi-ar fi dorit o fetiţă. Acum, împărţea un dormitor nu prea spaţios cu fratele ei şi, chiar dacă nu se plângea, era curioasă să ştie cât va mai dura situaţia aceea. Mack era preocupat în general de treburile lui de la grădiniţă ca să-şi facă griji legate de locuinţă.

Ambilor copii le era dor de vechiul cartier, unde casele erau mari, iar în spatele lor se găseau piscine şi locuri de joacă şi de exerciţii fizice. Unde aveau prieteni alături sau după colţ. Şcoala era particulară şi le oferea siguranţă. Biserica era la o stradă depărtare şi îşi cunoşteau toţi vecinii.

Acum Liza urma o şcoală elementară de stat, unde erau mai multe feţe negre decât albe, iar biserica însemna una episcopală, unde oricine era bine-venit.

– Nu ne vom muta chiar imediat, a spus Mary Grace. Dar probabil că vom începe căutările.

– Mor de foame, a repetat Mack.

Subiectul casă era îndeobşte ocolit când îl atingea vreunul dintre copii, astfel că Mary Grace s-a ridicat în picioare.

– Hai să gătim, i-a propus ea Lizei.

Wes a găsit telecomanda şi i-a zis lui Mack:

– Hai să vedem emisiunea *Sports-Center!*

Orice, numai ştirile locale nu.

– Sigur.

Ramona a fiert apa şi a făcut o roşie cubuleţe. Mary Grace a îmbrăţişat-o în treacăt şi a întrebat-o:

– Ai avut o zi bună?

Da, o zi bună, a zis ea. Nici o problemă la şcoală. Temele, gata făcute. Liza a plecat pe nesimţite în camera ei. Mai era până să manifeste vreun interes faţă de treburile gospodăreşti.

– Şi tu ai avut o zi bună? a întrebat Ramona.

– Da, foarte bună. Să punem caşcaval cedar.

A găsit o bucată în frigider şi s-a apucat să o dea pe răzătoare.

– Acum vă puteţi linişti?

– Da, măcar câteva zile.

Printr-o prietenă de la biserică, o găsiseră pe Ramona, pe jumătate moartă de foame, ascunzându-se într-un adăpost din Baton Rouge, dormind pe un pat de campanie şi mâncând hrană din conserve trimise ca ajutoare în sud victimelor uraganului Katrina. Supravieţuise unei călătorii istovitoare tocmai din America Centrală, prin Mexic, apoi Texas, apoi Louisiana, unde nici una dintre promisiunile primite nu se materializase. Nici slujbă, nici familie care să o găzduiască, nici documente, nimeni care să aibă grijă de ea.

În condiţii normale, soţilor Payton nu le trecuse niciodată prin minte să angajeze o doică ilegală, care nu fusese naturalizată. Au adoptat-o imediat, au învăţat-o să conducă maşina, dar numai pe câteva străzi anume alese, au instruit-o cum să folosească telefonul mobil, computerul şi aparatura casnică, apoi insistaseră ca ea să deprindă limba. Avea cunoştinţe de bază căpătate la o şcoală catolică din oraşul ei de baştină. Îşi petrecuse zilele în apartament, făcând curat şi imitând vocile auzite la televizor. După opt luni, înregistreze progrese impresionante. Prefera totuşi să asculte, mai ales la ceea ce spunea Mary Grace, care avea nevoie de cineva faţă de care să se descarce. În ultimele patru luni, în puţinele ocazii când preparase cina, Mary Grace vorbise fără întrerupere, iar Ramona îi sorbise fiecare cuvânt. Asta era o terapie minunată, îndeosebi după o zi cumplită în tribunalul unde toată lumea era încordată la maximum.

– Nici o problemă cu maşina? îi punea Mary Grace aceeaşi întrebare în fiecare seară. Cea de-a doua maşină a lor era o Honda Accord veche, pe care Ramona încă nu o lovise. Din motive foarte întemeiate, îi îngrozea gândul de a lăsa o imigrantă

ilegală, fără permis de conducere şi fără asigurare, în voie pe străzile din Hattiesburg, cu o Honda care făcuse probabil un miliard de mile, pe bancheta căreia se găseau doi copii mici. O instruiseră pe Ramona să memoreze ruta pe străzi lăturalnice până la şcoală, magazinul universal şi, dacă era necesar, până la biroul lor. Dacă ar fi oprit-o poliţia, îşi făcuseră planul să îi implore pe poliţişti, pe procuror şi pe judecător. Îi cunoşteau bine pe toţi aceştia.

Wes ştia clar că judecătorul-şef al oraşului avea ca angajat un imigrant ilegal care îi plivea grădina şi îi tundea gazonul.

– O zi bună, a spus Ramona. Nici o problemă. Totul e bine.

Adevărat, o zi bună, a gândit Mary Grace în sinea ei şi s-a apucat să topească brânza.

Telefonul a sunat şi, fără prea mult chef, Wes a ridicat receptorul. Numărul era trecut la secret, pentru că un dement le adresase ameninţări. Se slujeau de telefoanele mobile practic pentru aproape orice convorbire. A ascultat, a spus ceva, apoi a închis şi s-a apropiat de maşina de gătit, unde a tulburat pregătirea cinei.

– Cine era? a întrebat cu un aer îngrijorat Mary Grace. Orice telefon primit acasă era întâmpinat cu suspiciune.

– Sherman, de la birou. Spune că dau târcoale câţiva reporteri, care vor să discute cu starurile.

Sherman era unul dintre asistenţi.

– De ce mai e la birou la ora asta? a întrebat Mary Grace.

– Poate nu s-o fi săturat de muncă, aşa cred. Avem măsline pentru salată?

– Nu. Ce i-ai spus?

– Să-l împuşte pe unul, iar restul se vor face nevăzuţi.

– Amestecă salata, te rog, i-a spus ea Ramonei.

S-au ghemuit toţi cinci la o masă de jucat cărţi, îngrămădită într-un colţ al bucătăriei. Şi-au dat mâinile, iar Wes a rostit rugăciunea şi mulţumiri pentru lucrurile bune din viaţă, pentru

familie, prieteni şi şcoală. Şi pentru hrană. A înălţat mulţumiri pentru că avuseseră parte de un juriu înţelept şi generos şi pentru rezultatul fantastic, însă va lăsa asta pentru altădată. Au trecut întâi salata de la unul la altul, apoi macaroanele şi brânza.

– Tati, putem să ne instalăm corturile aici? a spus Mack pe neaşteptate, după ce înghiţise prima îmbucătură.

– Sigur! i-a răspuns Wes, simţind brusc o durere de spate.

Instalarea cortului în apartament însemna aşezarea de pături, plăpumi şi perne pe podeaua camerei de zi şi dormitul acolo, de obicei cu televizorul deschis până noaptea târziu, de obicei vinerea. Aranjamentul funcţiona doar dacă mami şi tati participau la distracţie. Ramona era invitată întotdeauna, dar ea refuza politicos.

– Bun, dar ne culcăm la aceeaşi oră, a spus Mary Grace. Suntem în cursul săptămânii.

– Ora zece, a spus Liza, care era mai mereu negociatorul.

– Nouă, a zis Mary Grace, iar o adăugire de jumătate de oră i-a făcut pe amândoi copiii să zâmbească.

Mary Grace a stat alături de copii, savurând momentul şi simţindu-se fericită că oboseala avea să dispară curând. Poate acum va avea vreme să se odihnească, să îi ducă la şcoală, să îi vadă la ore şi să ia masa de prânz cu ei. Tânjea să redevină mamă, nimic mai mult, şi socotea că ziua în care va trebui să intre din nou într-o sală de tribunal va fi mohorâtă.

*

Seara de miercuri era sinonimă cu ghiveci din ce se nimereşte la biserica Pine Grove, unde numărul participanţilor era întotdeauna impresionant. Biserica, una foarte frecventată, era plasată chiar în mijlocul cartierului, iar mulţi credincioşi aveau de mers pe jos doar o intersecţie sau două duminica şi miercurea. Uşile ei stăteau deschise optsprezece ore pe zi, iar pastorul, care

locuia în locuința parohială din spatele bisericii, era întotdeauna acolo, gata să își îndrume turma.

Au mâncat în sala comună, o construcție urâtă din tablă, lipită de capelă, unde mesele pliante erau acoperite cu tot felul de mâncăruri gătite în casă. Existau până și un coș cu chifle coapte acasă, un automat de ceai îndulcit și, desigur, foarte multe sticle de apă îmbuteliată. Mulțimea avea să fie mai numeroasă în acea seară, iar oamenii sperau că Jeannette va fi prezentă. Nu strica să celebreze împreună victoria în proces.

Biserica Pine Grove era de o independență încăpățânată, neavând nici cea mai vagă legătură cu orice altă confesiune, și constituia un motiv de mândrie nerostită pentru întemeietorul ei, pastorul Denny Ott. Fusese construită de baptiști în urmă cu câteva decenii, apoi se veștejise la fel ca restul orașului Bowmore. Până la sosirea lui Ott, printre credincioși se număraseră doar câteva suflete foarte rău lovite de viață. Anii de dispute interne duseseră la decimarea enoriașilor. Ott a făcut curățenie în sufletele oamenilor, deschizând larg ușile față de comunitate și întinzându-le o mână generoasă.

Nu fusese acceptat dintru început, în primul rând pentru că venea din nord și vorbea cu un accent curat, sacadat. Ajunsese să cunoască o fată din Bowmore la un colegiu biblic din Nebraska, iar ea îl adusese în sud. Printr-o serie de întâmplări nefericite, s-a trezit activând ca pastor suplinitor la Biserica Baptistă Secundă. Nu era cu adevărat baptist, dar, cum în zona respectivă existau prea puțini preoți tineri, biserica nu-și putea îngădui să facă mofturi. Șase luni mai târziu, toți baptiștii plecaseră, iar biserica a căpătat alt nume.

Purta barbă și deseori predica în cămăși din flanel și în ghete grele. Nimeni nu interzicea portul cravatelor, dar apariția lor sigur stârnea priviri încruntate. Era o biserică a oamenilor, un loc unde oricine își putea găsi pacea și mângâierea, fără să se deranjeze să îmbrace tot ce avea mai bun când intra în ea.

Se descotorosise de vechile cărţi de imnuri. Nu le prea agrea pe cele tânguitoare, scrise de vechii pelerini. Serviciile de rugăciuni erau libere, modernizate de apariţia ghitarelor şi a prezentărilor de diapozitive. Preotul credea şi propovăduia că sărăcia şi injustiţia erau probleme mult mai importante decât avortul şi drepturile homosexualilor, însă avea grijă să nu politizeze lucrurile.

Biserica sporise şi prosperase, deşi pe el nu-l interesau deloc banii. Un prieten de pe vremea seminarului era la o misiune din Chicago şi, prin intermediul acestuia, Ott avea un inventar bogat de obiecte de îmbrăcăminte folosite, dar foarte utile în „debaraua" bisericii. Sâcâia congregaţiile mai bogate din Hattiesburg şi Jackson şi, cu ajutorul contribuţiilor primite de acolo, avea o rezervă îndestulătoare de alimente într-un capăt al sălii comune. Nu le dădea pace companiilor producătoare de medicamente, solicitând produse excedentare, astfel că „farmacia" bisericii era doldora de medicamente care se eliberau fără prescripţie medicală.

Denny Ott socotea că avea misiunea de a se îngriji de toţi locuitorii din Bowmore, astfel ca nimeni să nu rămână flămând sau fără locuinţă ori să se îmbolnăvească, mai ales dacă îi stătea în putinţă să împiedice acest lucru. Nu dorea ca asta să se întâmple cât veghea el, iar vegherea lui nu slăbea nici o clipă.

Ţinuse slujba de înmormântare pentru şaisprezece dintre enoriaşii lui ucişi de Krane Chemical, o companie pe care o detesta atât de amarnic, încât îi cerea mereu iertare Domnului pentru asta. Nu-i ura pe oamenii fără nume şi chip care erau proprietarii companiei, pentru că procedând astfel şi-ar fi compromis credinţa, ci corporaţia în sine. Era un păcat să deteste o corporaţie? Acea gâlceavă încărcată de furie se purta în sufletul lui în fiecare zi, iar ca să se păzească, se ruga mereu.

Toţi cei şaisprezece decedaţi erau îngropaţi în micul cimitir din spatele bisericii. Când vremea era plăcută, tăia iarba din jurul

pietrelor de mormânt, iar când era frig, văruia gardul din şipci care înconjura cimitirul şi care împiedica căprioarele să pătrundă acolo. Deşi nu plănuia asta, biserica lui devenise centrul activităţii anti-Krane din districtul Cary. Aproape toţi membrii congregaţiei fuseseră loviţi de boală sau de moartea cuiva căruia compania îi făcuse rău.

Sora mai mare a soţiei lui absolvise şcoala Bowmore High împreună cu Mary Grace Shelby. Ott şi soţii Payton erau extrem de apropiaţi. De multe ori, consultaţiile juridice erau acordate în biroul pastorului, cu uşa închisă, cu unul dintre soţi vorbind la telefon. În sala comună, neîncăpătoare din cauza avocaţilor veniţi din mari oraşe, fuseseră luate zeci de depoziţii. Ott îi detesta pe avocaţii corporatişti la fel cum ura corporaţia în sine.

Mary Grace îi telefonase pastorului Ott în timpul procesului şi îl prevenise mereu să nu manifeste un optimism exagerat. Însă el oricum nu ar fi fost din cale-afară de optimist. Când ea îl sunase în urmă cu două ore, ca să-i dea uimitoarea ştire, Ott îşi îmbrăţişase soţia şi, ţipând şi râzând, dansaseră prin casă. Corporaţia Krane fusese pusă la colţ, umilită, expusă oprobriului, făcută să vadă adevărul. În sfârşit.

Tocmai îşi saluta enoriaşii când a văzut-o pe Jeannette intrând împreună cu sora ei vitregă Bette şi cu restul amicilor ei. A fost înconjurată imediat de cei care o iubeau, cei care voiau să se bucure alături de ea de acel moment măreţ şi să-i adreseze un cuvânt liniştitor. Au făcut-o să se aşeze în partea din spate a sălii, în apropierea pianului, şi apoi s-a format un culoar de primire. Ea a reuşit să zâmbească de câteva ori şi chiar să le mulţumească celorlalţi, însă arăta slăbită şi fragilă.

Cum mâncarea adusă de enoriaşi se răcea cu fiecare minut ce trecea şi cum biserica era plină, pastorul Ott a cerut să se facă linişte şi a început să rostească o rugăciune întortocheată de mulţumiri. A încheiat cu un gest larg din mână şi a adăugat:

– Şi acum să mâncăm.

Ca întotdeauna, copiii și bătrânii s-au aliniat primii, și s-a servit masa. Ott s-a îndreptat spre fundul sălii și curând a rămas alături de Jeannette. După ce atenția celorlalți s-a îndreptat mai mult spre mâncare, ea i-a spus în șoaptă pastorului:

– Aș vrea să merg până în cimitir.

A condus-o pe o ușă laterală, ce dădea spre o alee îngustă presărată cu pietriș, ce ocolea biserica și ducea, după vreo cincizeci de metri, în micul cimitir. Au pășit rar, în tăcere, prin întunericul ce coborâse deja. Ott a deschis poarta de lemn și au pătruns în cimitirul ordonat și curat, dovedind o bună îngrijire. Pietrele de mormânt de la căpătâi erau mici. Vegheau mormintele unor oameni de rând, care nu aveau nevoie de monumente, cripte sau lucrări hidoase, cum se obișnuia să se aducă tribut celor avuți.

La rândul al patrulea de pe dreapta, Jeannette a îngenuncheat între două morminte. Unul era al lui Chad, un copil bolnăvicios care trăise doar șase ani, după care tumorile îl răpuseseră. Celălalt adăpostea rămășițele lui Pete, soțul alături de care trăise opt ani. Tatăl și fiul, odihnindu-se alături pe vecie. Venea acolo cel puțin o dată pe săptămână și cu fiecare ocazie își dorea să ajungă alături de ei cât mai repede. A atins pietrele de mormânt și, în același timp, trecându-și palmele peste ele, a început să vorbească încet:

– Hei, băieți, a venit mama. Nici n-o să vă vină a crede ce s-a întâmplat astăzi.

Pastorul Ott s-a îndepărtat discret, lăsând-o singură cu lacrimile, gândurile și cuvintele ei blânde, pe care nu voia să le audă. A așteptat lângă poartă și, pe măsură ce minutele se scurgeau, a urmărit umbrele deplasându-se printre șirurile de pietre de mormânt atunci când luna ieșea câte puțin dintre nori. El slujise la înmormântările lui Chad și lui Pete. Șaisprezece morți cu totul, iar șirul acestora nu se încheiase. Șaisprezece victime mute, care probabil nu mai erau chiar atât de tăcute. Din

micul cimitir îngrădit cu gard de la biserica Pine Grove se făcuse auzit un glas. Un glas puternic şi furios, care cerea să fie ascultat şi să i se facă dreptate.

I-a văzut umbra lui Jeannette şi a auzit-o vorbind singură.

Se rugase împreună cu Pete înainte de a închide ochii şi îl sărutase pe frunte pe micuţul Chad în ultimele lui clipe de viaţă. Reuşise cu greu să găsească bani pentru sicrie şi alte cheltuieli. Apoi doi dintre diaconii săi săpaseră mormintele. Fuseseră îngropaţi la distanţă de opt luni.

Jeannette s-a ridicat, a rostit cuvinte de rămas-bun şi a pornit spre ieşire.

– Trebuie să intrăm, a spus Ott.

– Da, mulţumesc, a zis ea ştergându-şi obrajii.

*

Masa l-a costat 50 000 de dolari pe domnul Trudeau şi, cum el semna cecul, avusese şi dreptul de a decide cine va mânca alături de el. În stânga o avea pe Brianna, iar alături de ea era Sandy, o prietenă apropiată, un alt schelet ambulant, care fusese eliberată recent de sub obligaţiile contractuale ale ultimei căsătorii, iar acum pornise la vânătoare după soţul numărul trei. În dreapta era un prieten, fost bancher, cu soţia, oameni plăcuţi pentru că preferau să discute despre artă. Urologul lui Carl stătea chiar vizavi. Acesta fusese invitat împreună cu soţia pentru că vorbeau puţin. Singurul care nu se potrivea cu decorul era un director mai mărunt de la Trudeau Group, care se trezise acolo doar pentru că aşa se hotărâse prin tragere la sorţi probabil, astfel că venise mai mult silit de împrejurări.

Bucătarul de renume pregătise un meniu delicios, alcătuit din caviar şi şampanie, trecând apoi la supă de homar, o idee de pateu de gâscă sote cu garnituri, găinuşă de munte pentru cei cărora le plăcea carnea şi alge de mare pentru cei cu gusturi

vegetariene. Desertul a fost un tort de înghețată ornat extraordinar de frumos. Fiecare fel de mâncare, inclusiv desertul, impusese un alt soi de vin.

Carl a golit fiecare farfurie cu mâncare ce i s-a pus dinainte și a băut fără să se sfiască. A discutat doar cu bancherul, pentru că acesta auzise vestea venită din Mississippi și părea să manifeste simpatie pentru pierderea procesului. Brianna și Sandy au bârfit în șoaptă și, în timpul mesei, i-au făcut de două parale pe toți cei considerați de ele ariviști. Au reușit să plimbe mâncarea prin farfurii, fără să mănânce practic mai nimic. Pe jumătate cherchelit, Carl abia s-a abținut să nu-i spună câteva vorbe soției cât ea își făcea de lucru cu algele. „Știi cât costă mâncarea asta nenorocită?" voise să o întrebe, dar nu avea nici un rost să pornească o ceartă.

Renumitul bucătar, de care Carl nu auzise până atunci, a fost prezentat și a primit ovații din partea celor patru sute de oaspeți, mai toți încă flămânzi după cele cinci feluri de mâncare. Dar petrecerea aceea nu se organizase ca ei să-și umple burțile. Scopul ei era strângerea de fonduri.

După două scurte alocuțiuni, în fața invitaților a apărut licitatorul. *Imelda violată* a fost adusă pe rotile în hol, agățată patetic de o minimacara mobilă și lăsată să atârne legănându-se ușor, la aproape șase metri înălțime, astfel încât să fie văzută de toată lumea. Reflectoare de genul celor folosite în concerte au făcut-o să capete un aer și mai exotic. Mulțimea s-a liniștit, timp în care mesele au fost debarasate de o armată de imigranți ilegali purtând haine negre și cravate.

Licitatorul a înșirat diverse lucruri despre *Imelda,* iar mulțimea l-a ascultat. Apoi a vorbit despre artist, iar mulțimea a ascultat cu mai multă atenție. Era cu adevărat nebun? Dement? Pe punctul de a se sinucide? Oamenii voiau amănunte, însă conducătorul licitației s-a limitat la chestiuni generale. Omul era de

origine britanică, lucru care avea să adauge ofertei câştigătoare cel puţin un milion de dolari.

– Sugerez să începem licitaţia de la cinci milioane, a propus el vorbind pe nas, iar mulţimea a scos un sunet de uimire.

Brusc, Brianna a părut plictisită de prezenţa lui Sandy. S-a dat mai aproape de Carl, şi-a fluturat genele spre el, apoi şi-a lăsat o mână pe coapsa lui. Carl a reacţionat făcând semn din cap către cel mai apropiat asistent al licitatorului, un bărbat cu care discutase deja. Asistentul a făcut un semn către podium, iar *Imelda* a căpătat viaţă.

– Avem, aşadar, o ofertă de cinci milioane, a anunţat licitatorul. Au urmat aplauze dezlănţuite. E un punct bun de plecare, vă mulţumesc. Acum, vom urca la şase.

Şase, şapte, opt, nouă, şi Carl a făcut semn din cap la zece. A rămas cu zâmbetul pe buze, dar simţea o fierbere în stomac. Cât are să-l coste oribilitatea aceea? În sală se găseau cel puţin şase miliardari, plus câţiva în devenire. Nu lipseau orgoliile nemăsurate, bani se găseau cu nemiluita, dar în acele momente nimeni nu era mai disperat decât Carl Trudeau să se vorbească pozitiv despre el într-un articol de ziar.

Şi Pete Flint înţelegea acest lucru.

Doi licitanţi au renunţat când s-a ajuns la unsprezece milioane.

– Câţi au mai rămas? l-a întrebat Carl în şoaptă pe bancher, care urmărea mai mult chipurile oamenilor din sală decât competiţia în sine.

– Mai sunt Pete Flint şi probabil încă unu sau doi.

Ticălosul acela. După ce Carl a încuviinţat pentru douăsprezece milioane, Brianna numai că nu i-a vârât limba în ureche de extaz.

– Avem douăsprezece milioane, a spus conducătorul licitaţiei.

Publicul a izbucnit în aplauze şi urale, iar el a adăugat cu un aer înţelept:

– Ajunşi aici, propun să ne tragem sufletul.

Mai fiecare a luat o gură de ceva. Carl a mai băut nişte vin. Pete Flint se găsea în spatele lui, la două mese depărtare, dar Carl nu a îndrăznit să se întoarcă, pentru că astfel ar fi confirmat participarea la acea bătălie.

În cazul în care chiar vânduse acţiunile Krane în condiţii *short*, însemna că Flint va câştiga milioane de pe urma verdictului. Totul era doar pe hârtie, dar nu aşa erau toate?

Imelda nu. Era reală, putea fi pipăită, o operă de artă pe care Carl nu-şi putea permite să o piardă, mai aes în faţa lui Flint.

Rundele pentru 13, 14 şi 15 milioane au fost făcute să treneze îndelung şi frumos de către conducătorul licitaţiei, fiecare dintre ele încheindu-se cu aplauzele oamenilor copleşiţi de admiraţie. Vestea se răspândise imediat, încât toţi ştiau că lupta se dădea între Carl Trudeau şi Pete Flint. După ce aplauzele s-au stins, cei doi luptători de categorie grea au reluat confruntarea, oferind şi mai mult. Carl a dat din cap aprobator la cifra de şaisprezece milioane, apoi a acceptat aplauzele oamenilor.

– A spus cineva şaptesprezece milioane? s-a auzit glasul bubuitor al conducătorului licitaţiei, care se emoţionase.

A urmat o pauză lungă. Încordarea devenise dramatică.

– Prea bine, atunci avem şaisprezece. O dată, de două ori, a, iată... avem şaptesprezece milioane.

În cursul acelui calvar, Carl tot făcuse şi-şi călcase tot felul de jurăminte, însă era hotărât să nu sară peste şaptesprezece milioane de dolari. În timp ce vacarmul se potolea, s-a aşezat pe scaun, nepăsător ca orice rechin de corporaţie care avea miliarde de ars. Terminase, şi era foarte fericit cu situaţia aceea. Flint mersese la cacealma, iar acum el rămăsese în braţe cu femeia aceea de piatră care îl va costa 17 milioane.

– Să îndrăznesc să spun optsprezece?

A urmat alt ropot de aplauze. Carl mai avea timp să se hotărască. Dacă era dispus să dea şaptesprezece, ce mai însemna optsprezece? Iar dacă săreau la optsprezece, atunci Flint îşi va da seama că el, Carl, era dispus să meargă până la capăt, oricât l-ar fi costat.

Merita să încerce.

– Optsprezece? a întrebat conducătorul licitaţiei.

– Da, a spus Carl, suficient de tare cât să audă destul de mulţi oameni. Strategia a dat roade. Pete Flint s-a retras în siguranţa banilor necheltuiţi şi s-a uitat amuzat cum Marele Carl Trudeau încheia o tranzacţie proastă.

– Vândută cu optsprezece milioane de dolari domnului Carl Trudeau, a răcnit conducătorul licitaţiei, iar oamenii din sală au sărit în picioare.

Au coborât-o pe Imelda pentru ca noul ei proprietar să poată poza alături de ea. Mulţi alţii, invidioşi, dar şi mândri, i-au măsurat pe soţii Trudeau şi noua lor achiziţie. Orchestra a început să cânte, dând semnal că sosise momentul dansului. Brianna fierbea – banii o făcuseră să devină frenetică –, astfel că, pe la jumătatea primului dans, Carl a trebuit să o împingă înapoi cu un pas. Era înfierbântată şi lubrică, arătându-şi goliciunea atât cât se putea. Oamenii începuseră să o urmărească insistent, dar asta îi convenea Briannei de minune.

– Hai să mergem, i-a spus Carl după cel de-al doilea dans.

CAPITOLUL 4

În timpul nopții, Wes reușise să-și adjudece canapeaua, un loc de odihnă mult mai moale, iar înainte de răsărit, când s-a trezit, Mack stătea ghemuit și strâns lipit de coasta lui. Întinse pe podea și învelite cu pături, Mary Grace și Liza dormeau răsfirate, fără să se clintească. Se uitaseră la televizor până când pe ambii copii i-a luat somnul, apoi, pe tăcute, desfăcuseră și goliseră o sticlă de șampanie ieftină, pe care o păstrau de multă vreme. Alcoolul și oboseala i-au doborât, astfel că și-au jurat să doarmă o veșnicie.

Cinci ore mai târziu, Wes a deschis ochii și nu a reușit să adoarmă la loc. Se vedea din nou în tribunal, transpirând și enervându-se, urmărindu-i pe juraţi pătrunzând în sală unul după altul, rugându-se, căutând din ochi un semn, apoi auzind cuvintele maiestuoase ale judecătorului Harrison. Cuvinte ce aveau să-i răsune mereu în urechi.

Astăzi va fi o zi frumoasă, iar el nu-și putea permite să o risipească zăcând pe canapea.

S-a desprins ușurel de Mack, acoperindu-l cu o pătură, și s-a îndreptat fără zgomot spre dormitorul lor aglomerat cu tot felul de lucruri, unde și-a tras pe el șortul de alergare, pantofii sport și un tricou. Pe durata procesului, încercase să alerge în fiecare zi, uneori la miezul nopții, alteori la cinci dimineaţa. Cu o lună

în urmă, la ora trei dimineaţa, se trezise la vreo zece kilometri depărtare de casă. Alergarea îl ajuta să-şi limpezească gândurile şi să mai alunge din stres. Plănuia strategii, îi interoga pe martori, se contrazicea cu Jared Kurtin, încerca să-i convingă pe juraţi, făcea zeci de lucruri, asta în vreme ce făcea pas după pas pe asfalt.

Poate că în alergarea din această dimineaţă va reuşi să se concentreze la ceva, indiferent ce, altceva decât procesul. Poate la o vacanţă. La o plajă. Însă ideea apelului începuse deja să-l sâcâie.

Mary Grace nu s-a mişcat când el a ieşit discret din apartament şi a încuiat uşa în urmă. Era 5.15.

Fără să forţeze, a pornit şi a ajuns curând pe Hardy Street, îndreptându-se către campusul Universităţii Southern Mississippi. Îi plăcea siguranţa pe care i-o oferea acel loc. A dat roată căminelor unde locuise cândva, a ocolit stadionul unde jucase, iar după o jumătate de ceas a ajuns în Java Werks, cafeneaua lui preferată, aflată vizavi de campus. A pus patru monede de douăzeci şi cinci de cenţi pe tejghea şi a luat o ceşcuţă din cafeaua obişnuită a localului. Patru monede. Aproape că a dat să pufnească în râs când le-a numărat. Trebuia să-şi drămuiască şi cafeaua, şi era mereu în căutare de monede de douăzeci şi cinci.

La capătul tejghelei se găsea un maldăr de ziare de dimineaţă. Titlul primei pagini din *Hattiesburg American* părea să ţipe: „Krane Chemical, pedepsită să plătească 41 de milioane". Articolul era însoţit de o fotografie mare, splendidă, înfăţişându-i pe el şi pe Mary Grace ieşind din tribunal, obosiţi, dar fericiţi. Şi o fotografie mai mică a lui Jeannette Baker, încă plângând. O mulţime de opinii ale avocaţilor, câteva ale juraţilor, inclusiv o încercare de cuvântare, cam întortocheată, ţinută de doctor Leona Rocha care, evident, reprezentase o forţă în sala unde juraţii deliberaseră. Între alte lucruri memorabile, fragmentul din cuvântarea ei suna astfel: „Ne-a deranjat foarte mult

modul arogant şi calculat în care Krane Chemical a folosit abuziv terenul, dar şi dispreţul faţă de siguranţa mediului, apoi duplicitatea în încercarea de a ascunde asemenea practici".

Wes ţinea enorm la acea femeie. A devorat practic articolul lung, fără să mai ia în seamă cafeaua din faţa lui. Cel mai important ziar din stat era *Clarion-Ledger,* din Jackson, iar titlul articolului de acolo era ceva mai rezervat, dar impresionant: „Juriul găseşte vinovată compania Krane Chemical – un verdict răsunător". Alte fotografii, declaraţii, amănunte din desfăşurarea procesului, iar după câteva minute, Wes s-a trezit frunzărind restul ziarelor. *Sun Herald* din Biloxi avea cel mai bun titlu dintre toate: „Juriul a cerut companiei Krane – Scoateţi banii!"

Ştire de prima pagină şi fotografii în marile cotidiene. Deloc rău pentru mica firmă de avocatură Payton & Payton! Revenirea se făcea în forţă, iar Wes era pregătit pentru ea. Telefoanele firmei vor începe să zbârnâie foarte curând, apelate de posibili clienţi care aveau nevoie de asistenţă juridică în divorţuri, falimente şi zeci de alte necazuri pe care Wes nu le putea înghiţi. Îi va refuza politicos pe toţi aceşti oameni, trimiţându-i la firme care se ocupau de nimicuri, firme ce se găseau la fiecare colţ de stradă, iar el va verifica năvoadele în fiecare dimineaţă, aşteptând cazurile cu adevărat mari. Un verdict masiv, fotografii în ziare, subiectul zilei în oraş, iar afacerile aveau să crească în mod considerabil.

Şi-a golit ceaşca de cafea şi a ieşit imediat în stradă.

*

Carl Trudeau a părăsit domiciliul înainte de răsăritul soarelui. Putea rămâne izolat de lume în apartament întreaga zi, lăsându-i pe oamenii lui din departamentul de comunicare să se ocupe de dezastru. Se putea ascunde în spatele avocaţilor. Sau să urce în avionul personal cu reacţie şi să nu se oprească decât

la vila din Anguilla, ori la conacul din Palm Beach. Însă Carl nu era un asemenea om. El nu fugise niciodată când era rost de vreo încăierare, şi acum nici nu avea de gând să facă asta. Plus că voia să se afle cât mai departe de soţie. Îl costase o avere cu o seară în urmă, iar acum regreta.

– Bună dimineaţa, i-a zis el cam brutal lui Toliver, când a urcat grăbit pe bancheta din spate a Bentley-ului.

– Bună dimineaţa, domnule.

Toliver nu va pune o întrebare ridicolă, de genul: „Ce mai faceţi, domnule?“ Era 5.30, o oră nu tocmai neobişnuită pentru domnul Trudeau, dar nici una normală. De obicei, plecau de acasă cu o oră mai târziu.

– La treabă, a zis şeful, iar Toliver a pornit în viteză pe Fifth Avenue. Douăzeci de minute mai târziu, Carl era în liftul personal cu Stu, un asistent care avea ca unică sarcină să fie disponibil la orice oră din zi şi din noapte în caz că marele om avea nevoie de ceva. Stu fusese anunţat cu o oră mai devreme, tot atunci primind şi instrucţiuni: cafea, un covrig fierbinte, suc de portocale. I s-a transmis o listă de şase ziare ce trebuiau aranjate pe biroul domnului Trudeau, iar în momentul intrării acestuia, tocmai căuta pe internet articole despre verdict. Carl abia dacă a catadicsit să constate că Stu era acolo.

În biroul lui Trudeau, Stu şi-a scos haina, a turnat cafea, după care i s-a spus să aducă covrigul şi sucul cât mai repede.

Carl s-a aşezat pe fotoliul aerodinamic proiectat special pentru el, şi-a pocnit degetele, s-a apropiat de birou, a inspirat adânc şi a început cu *New York Times*. Pagina întâi, coloana din stânga. Nu pagina întâi din secţiunea afaceri, ci prima din tot ziarul, la naiba! Alături de ştiri despre război, un scandal din Congres şi morţii din Fâşia Gaza.

Pagina întâi. „Krane Chemical, vinovat pentru decese provocate de substanţe toxice“, aşa suna titlul, iar Carl a început să-şi descleştеze dinţii. Rezumatul, Hattiesburg, Mississippi: „La un

tribunal al statului, juriul a acordat unei tinere văduve despăgubiri de daune directe în valoare de 3 milioane de dolari şi 38 de milioane ca daune punitive în procesul intentat de aceasta împotriva Krane Chemical sub acuzaţia de ucidere din culpă". Carl a citit repede – cunoştea amănuntele acelea blestemate. *Times* le prezenta în mod corect pe mai toate. Iar toate declaraţiile avocaţilor erau perfect previzibile. Vorbărie goală.

Dar de ce pe prima pagină?

A interpretat asta drept lovitură sub centură, iar curând a primit încă una, aceasta sub forma unui articol din pagina 2 a secţiunii Afaceri, unde un analist de nu ştiu ce fel se referea la alte probleme juridice ale Krane Chemical, mai precis, sute de posibile procese sub aceeaşi acuzaţie adusă şi de Jeannette Baker. Potrivit acelui expert, unul despre care Carl nu auzise niciodată, lucru neobişnuit, asemena divulgări puteau însemna pierderi de „câteva milioane" în numerar, iar cum Krane, cu „politicile sale îndoielnice privind asigurarea pentru daune provocate terţilor" rămăsese practic „expusă", acest lucru putea fi „catastrofal".

Carl tocmai blestema când Stu a apărut grăbit cu sucul şi un covrig.

– Mai doriţi ceva, domnule? a întrebat el.

– Nu, acum închide uşa.

Carl a aruncat o privire şi la secţiunea dedicată artei. Pe prima pagină, imediat sub îndoitură, apăruse un articol despre evenimentul petrecut seara precedentă la MuAb, a cărui atracţie o constituise un război înflăcărat în cadrul unei licitaţii, şi aşa mai departe. În colţul din dreapta jos apărea şi o fotografie color de dimensiuni decente, cu domnul şi doamna Trudeau pozând alături de noua lor achiziţie. Brianna, fotogenică în orice ocazie, aşa cum trebuia să fie, radia frumuseţe şi farmec. Carl arăta bogat, zvelt şi tânăr, aşa a socotit el, iar *Imelda* era la fel de ciudată în poză ca şi în realitate. Era chiar o operă de artă? Ori o

făcătură oarecare din bronz şi ciment, încropite laolaltă de cine ştie ce ameţit care se străduia din răsputeri să pară torturat de demoni lăuntrici?

Mai curând a doua variantă, după părerea unui critic de la *Times,* acelaşi domn agreabil cu care Carl schimbase câteva cuvinte înainte de cină. Întrebat de reporter dacă achiziţia în valoare de 18 milioane de dolari făcută de domnul Trudeau reprezenta o investiţie înţeleaptă, criticul răspunsese: „Nu, dar sigur reprezintă un ajutor mare în campania muzeului de a strânge fonduri". Continua apoi să explice că piaţa în domeniul sculpturilor abstracte înregistrase o stagnare de mai bine de un deceniu şi era puţin probabil ca situaţia să se îmbunătăţească, cel puţin după părerea sa. Nu vedea un viitor strălucit lucrării *Imelda.* Articolul se încheia pe pagina 7, cu două paragrafe şi o fotografie a sculptorului, Pablo, zâmbind către obiectiv şi părând foarte viu şi, în fine, cu mintea întreagă.

Cu toate acestea, Carl a fost încântat, fie şi doar pentru un moment. Articolul suna pozitiv. Iar el era descris ca nefiind afectat de verdict, energic, stăpân pe propriul său univers. Articolele pozitive despre el valorau ceva, dar era totuşi conştient că acele aprecieri nu se ridicau nici pe departe la suma de 18 milioane. A muşcat din covrig şi a înghiţit fără ca măcar să-i simtă gustul.

Înapoi la măcelul din ziare. Ştirea apărea pe primele pagini din *Wall Street Journal, Financial Times* şi *USA Today.* După patru publicaţii, s-a săturat să găsească aceleaşi citate din partea avocaţilor şi aceleaşi previziuni ale experţilor. S-a împins cu fotoliul de lângă masa de lucru, a sorbit din cafea şi a ţinut să-şi aducă aminte cât de mult ura reporterii. Cu toate acestea, rămăsese în viaţă. Atacurile presei erau brutale, şi vor continua, însă el, Marele Carl Trudeau, primea cele mai dure lovituri, dar rămânea în picioare.

Asta va fi cea mai proastă zi din viaţa lui profesională, dar ziua de mâine va fi mai bună.

Se făcuse ora 7.00. Bursa se deschidea la 9.30. Tranzacţionarea acţiunilor Krane se încheiase la preţul de 52,50 de dolari în ziua precedentă, în creştere cu 1,25 dolari, deoarece juriului îi trebuise foarte mult până să dea verdictul, care se aşteptase a fi nedecis. În cursul dimineţii, experţii anticipaseră o vânzare panicată, însă estimările lor privind pierderile se dovediseră greşite.

A primit un telefon de la directorul departamentului de comunicare şi i-a explicat că nu vorbeşte cu reporteri, jurnalişti, analişti, cu nimeni, indiferent cum s-ar intitula aceştia şi indiferent câţi telefonau sau se instalau în holul clădirii. Trebuia respectată atitudinea companiei: „Pregătim un apel solid şi suntem încredinţaţi că vom câştiga". Să nu se devieze cu o iotă de la această linie de conduită.

La 7.15, Bobby Ratzlaff a sosit împreună cu Felix Bard, şeful departamentului financiar. Nici unul nu dormise mai mult de două ore în noaptea precedentă şi amândoi erau uimiţi că şeful lor îşi găsise timp să meargă la o petrecere. Au deschis amândoi dosarele voluminoase, i-au adresat saluturile obligatorii şi neutre, după care s-au aşezat la masa de şedinţe. Urmau să petreacă acolo viitoarele douăsprezece ore. Aveau multe de discutat, însă adevăratul motiv al şedinţei era că domnul Trudeau dorea să aibă companie în buncărul lui când se va deschide bursa şi pentru corporaţie se va dezlănţui iadul pe pământ. Ratzlaff a luat cuvântul primul. Se vor pregăti şi se vor depune nenumărate moţiuni postproces, nimic nu se va schimba, iar procesul va fi mutat la Curtea Supremă din Mississippi.

– Tribunalul e recunoscut pentru faptul că are o atitudine binevoitoare faţă de reclamanţi, dar lucrurile se mai schimbă. Am analizat hotărârile din procese importante de prejudicii din ultimii doi ani, iar tribunalul a dat decizii de 5 la 4 în favoarea reclamantului, dar nu întotdeauna.

– Cât durează până se încheie apelul? a întrebat Carl.

– Între optsprezece şi douăzeci şi patru de luni.

Ratzlaff a continuat. Împotriva lui Krane se depuseseră deja o sută patruzeci de reclamaţii din cauza scandalului Bowmore, aproape o treime din ele fiind cazuri de deces. În baza unui studiu cuprinzător şi încă în desfăşurare efectuat de Ratzlaff, de oamenii din subordinea lui şi de avocaţii lor din New York, Atlanta şi Mississippi, existau probabil încă trei sau patru sute de cazuri cu potenţial „legitim", ceea ce însemna că ele presupuneau decese, decese probabile sau îmbolnăviri moderate până la grave. Se putea întâmpla să existe mii de cazuri în care reclamanţii se plângeau de suferinţe minore precum iritaţii ale pielii, leziuni şi accese supărătoare de tuse, dar deocamdată acestea erau clasificate drept frivole.

Din cauza dificultăţilor şi a costurilor presupuse de dovedirea răspunderii şi stabilirea legăturii dintre aceasta şi o anumită boală, majoritatea cazurilor înregistrate nu fuseseră prezentate în mod agresiv. Acest lucru nu avea să rămână aşa, bineînţeles.

– Sunt sigur că avocaţii reclamantei suferă de mahmureală în dimineaţa asta, a spus Ratzlaff, dar Carl nici măcar nu a surâs.

A rămas impasibil. A continuat să citească, fără să ridice ochii spre cel care vorbea, dar nu i-a scăpat absolut nimic.

– Câte cazuri au primit soţii Payton? a întrebat el.

– În jur de treizeci. Nu ştim sigur, pentru că deocamdată nu au înaintat acţiuni în toate cauzele. Avem mult de aşteptat în situaţia asta.

– Am citit într-un articol că procesul Baker i-a adus aproape în stare de faliment.

– Adevărat. Au amanetat totul.

– Împrumuturi bancare?

– Da, aşa se aude.

– Ştim cumva la ce bănci?

– Nu cred că deţinem informaţia asta.

– Află. Şi vreau numărul împrumuturilor, condiţii, totul.

– S-a făcut.

Ratzlaff a spus că, pornind din acea poziție, nu prea existau șanse mari de câștig. De vreme ce digul se spărsese, inundația era greu de stăvilit. Avocații vor ataca în forță, iar costurile apărării vor fi de patru ori mai mari, ajungând la 100 de milioane pe an, și asta ușor. Primul caz putea fi pregătit pentru proces în cel puțin opt luni, în același tribunal, cu același judecător. Încă un verdict nefavorabil și... după aceea, cine știe ce se putea întâmpla?

Carl a aruncat o privire la ceasul de la mână și a spus mormăit că are de dat un telefon. S-a ridicat din nou de la masă, a dat roată biroului, după care s-a oprit în dreptul ferestrelor ce dădeau spre sud. I-a reținut atenția clădirea Trump. Adresa acesteia era Wall Street numărul 40, fiind foarte aproape de Bursa din New York, unde nu peste multă vreme acțiunile comune ale Krane Chemical vor deveni subiectul predilect al discuțiilor zilei, când investitorii vor înnebuni de frică, iar speculatorii vor sta la pândă să dea marea lovitură. Ce cruzime, ce ironie ca el, Marele Carl Trudeau, un om care privise cu încântare de atâtea ori cum vreo companie nefericită se lupta să supraviețuiască, se chinuia acum să alunge vulturii care simțiseră miros de sânge. De câte zeci de ori nu plănuise până în cel mai mic amănunt prăbușirea prețului unor acțiuni, pentru a putea apoi să se repeadă ca o pasăre de pradă să le cumpere aproape pe nimic? Legenda din jurul lui se întemeia tocmai datorită faptului că apelase de atâtea ori la tactici nemiloase.

Cât de rău va fi? Aceasta era marea întrebare, urmată întotdeauna de întrebarea numărul doi: cât va dura?

Deocamdată, avea de așteptat.

CAPITOLUL 5

Tom Huff a îmbrăcat costumul cel mai închis la culoare, şi cel mai bun pe care-l avea, şi, după o îndelungă chibzuială, a decis să se prezinte la Second State Bank mai târziu cu câteva minute decât de obicei. O intrare prematură în scenă ar părea premeditată, poate chiar un semn de aroganţă. Şi, lucru şi mai important, voia ca toţi să se afle la locurile lor de muncă la sosirea lui – bătrânii funcţionari de la parter, secretarele fâşneţe de la primul etaj şi vicepreşedinţii, care mai de care, rivalii lui, la etajul doi. Huffy voia să-şi asigure o sosire triumfală, în faţa unui public cât mai numeros cu putinţă. Riscase cu mare bravură în cazul soţilor Payton, iar acest moment de victorie îi aparţinea şi lui.

În ciuda anticipărilor lui, a fost ignorat cu desăvârşire de funcţionarii de la ghişee, secretarele l-au privit cu răceală, iar zâmbetele, aducând mai curând a rânjete adresate de unii dintre rivali, l-au făcut să devină bănuitor. A găsit pe birou un mesaj „urgent" prin care i se cerea să se prezinte la domnul Kirkhead. Se întâmplase ceva, iar Huffy a început să se simtă mai puţin încrezător. De intrarea lui spectaculoasă se alesese praful. Care era necazul?

Domnul Kirkhead era în biroul lui şi-l aştepta cu uşa deschisă, ceea ce era în orice împrejurare un semn de rău augur. Şeful detesta uşile deschise şi, de fapt, se lăuda cu stilul lui de conducere cu uşile închise. Era caustic, bădăran, cinic şi temător până şi de propria-i umbră, astfel că uşile închise îi slujeau de minune.

– Ia loc, a spus el pe un ton lătrător, fără măcar să se gândească la un „bună dimineaţa" sau „salut", ori, Doamne fereşte, „felicitări".

Se refugiase îndărătul biroului său cu aspect preţios, ţinându-şi capul pleşuv aplecat, de parcă ar fi vrut să miroasă foile cu tabele pe care le examina.

– Ce mai faceţi, domnule Kirkhead? l-a întrebat Huffy cu glas ciripitor.

Îi părea rău că nu putuse să spună „domnule Prickhead", pentru că aşa proceda de fiecare dată când se referea la şeful lui. Până şi femeile mai în vârstă de la parter foloseau câteodată acel nume.

– Grozav. Ai adus dosarul Payton?

– Nu, domnule. Nu mi s-a cerut să-l aduc. S-a întâmplat ceva?

– Două lucruri de fapt, dacă tot ai adus vorba de asta. În primul rând, avem acest împrumut dezastruos acordat către aceşti oameni, în sumă de peste 400 000 de dolari, trecut cu mult de scadenţă, desigur, şi în cazul căruia nu avem nici o garanţie corespunzătoare. E de departe cel mai nefericit credit existent în portofoliul băncii.

Rostise „aceşti oameni" de parcă Wes şi Mary Grace ar fi fost hoţi de cărţi de credit.

– Asta nu reprezintă nimic nou, domnule.

– Mă laşi să termin, dacă nu te superi? Iar acum avem această decizie luată de juriu, o decizie obscenă, după părerea mea.

Ca bancher, cred că ar trebui să mă simt fericit, dar, în calitate de creditor comercial şi lider de afaceri în această comunitate, am impresia că situaţia pute. Ce mesaj le transmitem noi potenţialilor noştri clienţi din domeniul afacerilor prin verdicte de acest gen?

– Să nu mai arunce deşeuri toxice în statul nostru, de exemplu.

Fălcile rotunjoare ale lui Prickhead s-au înroşit în clipa în care a respins răspunsul lui Huffy cu o fluturare a mâinii. Şi-a dres glasul, aproape gâlgâind din cauza salivării abundente.

– Acest lucru este dăunător climatului de afaceri, a spus el. Ştirea despre proces a apărut pe prima pagină în toate publicaţiile de dimineaţă. Am primit telefon de la sediul central. O zi foarte proastă pentru noi.

„Dar o mulţime de zile proaste şi pentru cei din Bowmore, a gândit Huffy. Mai ales după atâtea înmormântări."

– Patruzeci şi unu de milioane de dolari, a urmat Prickhead. Pentru o amărâtă de femeie care trăieşte într-o rulotă.

– Nu înţeleg ce aveţi împotriva rulotelor, domnule Kirkhead. În ţara asta mulţi oameni de treabă locuiesc în rulote. Noi ne ocupăm doar de credite.

– Nu înţelegi situaţia. Este o sumă de bani de dimensiuni obscene. Întregul sistem a înnebunit. Şi de ce aici? De ce să fie cunoscut statul Mississippi drept o văgăună din punct de vedere juridic? De ce iubesc judecătorii de proces acest micuţ stat al nostru? Uită-te doar la câteva analize! E în defavoarea afacerilor, Huff, strică relaţiile noastre de afaceri.

– Da, domnule, dar în dimineaţa asta trebuie să fiţi mai încrezător în privinţa creditului acordat soţilor Payton.

– Vreau să fie restituit, şi asta cât mai curând.

– Şi eu la fel.

– Să faci o eşalonare. Discută cu aceşti oameni şi alcătuieşte cu ei un plan de achitare, unul pe care o să-l aprob doar când îl voi considera judicios. Şi te rog să faci asta imediat.

– Da, domnule, dar s-ar putea să aibă nevoie de câteva luni pentru a se pune pe picioare. Practic au închis...

– Nu-mi pasă de ei, Huff. Vreau să se achite acest credit.

– Am înţeles, domnule. Asta este tot?

– Da. Şi nu mai vreau credite acordate în cazuri litigioase, ai înţeles?

– Nici o grijă!

*

La trei clădiri depărtare de bancă, onorabilul Jared Kurtin a făcut o ultimă inspecţie a soldaţilor lui înainte de a porni spre Atlanta, unde sigur îi aştepta o primire glacială. Sediul se găsea într-o clădire veche, recent renovată, de pe Front Street. Apărarea foarte prosperă a Krane Chemical o închiriase în urmă cu doi ani, apoi o renovase, aducându-i o mulţime de îmbunătăţiri tehnice şi de personal.

Starea de spirit era sumbră, aşa cum era de aşteptat, deşi mulţi dintre localnici nu păreau afectaţi de verdict. După luni şi luni de lucru sub conducerea lui Kurtin şi a locotenenţilor lui plini de ifose din Atlanta, aceştia simţeau o satisfacţie mută văzându-i cum se retrag înfrânţi. Căci aveau să se întoarcă. Verdictul constituia garanţia unui entuziasm sporit datorită victimelor, deschiderii altor acţiuni în justiţie şi a altor procese şi aşa mai departe.

La acea întâlnire de rămas-bun era prezent şi Frank Sully, consilier local şi partener al firmei de avocaţi din Hattiesburg, angajat iniţial de Krane, iar apoi detronat din acea poziţie în favoarea unei „firme mari" din Atlanta. Lui Sully i se oferise un

loc la masa, destul de aglomerată, a avocaţilor apărării şi suferise ruşinea de a participa la un proces ce ţinuse patru luni, în cadrul căruia nu apucase să rostească nici un cuvânt în faţa instanţei. Sully dezaprobase practic orice tactică şi strategie folosite de Kurtin. Dezaprobarea şi neîncrederea lui faţă de avocaţii din Atlanta erau atât de mari, încât le prezentase partenerilor săi un raport secret în care anticipase o penalizare punitivă uriaşă. Acum jubila în sinea lui.

Cu toate acestea, era un profesionist desăvârşit. Îşi slujea clienţii atât cât îi permiteau aceştia şi niciodată nu călcase strâmb faţă de ceea ce îi ceruse Kurtin să facă. Şi era dispus să facă acelaşi lucru din nou, deoarece, până la acea dată, Krane Chemical plătise micuţei lui firme peste un milion de dolari.

El şi Kurtin şi-au strâns mâinile la intrare. Amândoi ştiau că vor mai discuta la telefon până la sfârşitul zilei. Două furgonete închiriate i-au transportat pe Kurtin şi pe ceilalţi zece avocaţi până la aeroport, unde îi aştepta un avion supersonic mic pentru zborul de şaptezeci de minute, deşi nu aveau nici un motiv de grabă. Le era dor de cămine şi de familii, dar ce putea fi mai umilitor decât să plece şontâcâind şi cu coada între picioare dintr-un oraş insignifiant?

*

Carl a rămas în siguranţa etajului patruzeci şi cinci, în vreme ce pe stradă zvonurile se înteţeau. La 9.15, bancherul lui de la Goldman Sachs l-a sunat, pentru a treia oară în acea dimineaţă, şi i-a transmis vestea proastă că se putea întâmpla ca bursa să nu deschidă tranzacţionarea acţiunilor comune Krane. Erau prea volatile. Existau presiuni prea mari ale celor care voiau să vândă.

– Seamănă cu o vânzare de urgenţă, a spus el sec, iar lui Carl i-a venit să-l înjure.

Bursa s-a deschis la 9.30, iar tranzacționarea acțiunilor Krane s-a amânat. Carl, Ratzlaff și Felix Bard se aflau la masa de ședințe, epuizați, cu mânecile suflecate, vârâți până peste cap în ciorne, ținând câte un telefon în fiecare mână, discutând frenetic. Până la urmă, bomba a picat imediat după ora 10.00, când acțiunile Krane au început a fi tranzacționate la 40,00 de dolari bucata. Nu s-au găsit cumpărători la acel preț și nici la 35,00. Scăderea drastică a prețului s-a inversat temporar când s-a ajuns la nivelul de 29,50 de dolari, moment în care speculatorii au intrat în încăierare și au început să cumpere. În următoarea oră, prețul a variat în sus și în jos. La amiază, era de 27,25 și tranzacționarea se desfășura din greu și, ca să înrăutățească lucrurile, Krane a devenit cel mai dezbătut subiect de afaceri al dimineții. Ca să afle ultimele evoluții de pe piața financiară, canalele de televiziune prin cablu au luat legătura cu analiștii lor specializați în activitatea de pe Wall Street, toți aceștia vorbind înfrigurați despre uimitoarea cădere a acțiunilor Krane Chemical.

După aceea, înapoi la titlurile importante! Numărătoarea cadavrelor zilei în Irak. Dezastrul natural al lunii. Și Krane Chemical.

Bobby Ratzlaff a cerut permisiunea de a da o fugă până în biroul lui. A preferat scările, pentru că avea de coborât doar un etaj, și abia a reușit să ajungă în toaletă. Cabinele erau goale. S-a dus la ultima dintre ele, a ridicat capacul și a vărsat violent.

Cele nouăzeci de mii de acțiuni comune Krane, pe care le deținea, scăzuseră în valoare de la aproximativ 4,5 milioane la circa 2,5 milioane, iar prăbușirea încă nu se încheiase. Folosise acțiunile ca garanții pentru toate jucăriile personale – căsuța din Hamptons, un Porsche Carrera, jumătate de iaht. Fără a mai aminti de cheltuielile cu școala particulară pentru copii, cotizația de membru la un club de golf... În acele momente, Bobby era, în mod neoficial, falit.

Pentru prima oară în cariera lui, înţelegea de ce oamenii se aruncaseră în gol de pe clădiri în 1929.

*

Soţii Payton plănuiseră să meargă împreună cu maşina până la Bowmore, însă o vizită de ultim moment la biroul bancherului lor i-a făcut să se răzgândească. Wes a decis să rămână şi să trateze cu Huffy. Mary Grace a luat Taurusul şi a plecat spre oraşul ei natal.

S-a dus la Pine Grove, apoi la biserică, unde Jeannette Baker o aştepta împreună cu pastorul Denny Ott şi cu o mulţime de alte victime reprezentate de firma Payton. S-au întâlnit în privat în sala comună şi ca masă de prânz, au mâncat sendvişuri, unul dintre ele fiind consumat chiar de Jeannette, lucru rar. Era potolită, odihnită, şi fericită că se afla departe de tribunal şi de şedinţele acestuia.

Şocul provocat de verdict începea să se şteargă. Posibilitatea să primească bani mai ridicase moralul oamenilor, dar dăduse naştere, de asemenea, unui puhoi de întrebări. Mary Grace a avut grijă să le mai tempereze speranţele. A expus în amănunt recursurile îndârjite ce vor urma verdictului în cazul Baker. Nu manifesta optimism în privinţa unei înţelegeri în afara tribunalului ori în cea a unei operaţiuni de purificare a solului sau a unui nou proces. Sincer vorbind, ea şi Wes nu aveau fondurile necesare, nici energia de a se angaja într-un nou proces de durată cu compania Krane, deşi ea nu le-a împărtăşit acest adevăr membrilor grupului.

S-a arătat în schimb încrezătoare şi încurajatoare. Clienţii ei ajunseseră unde trebuia; ea şi Wes o dovediseră. Curând vor apărea şi alţi avocaţi să adulmece cum stau treburile în Bowmore, căutând victime, făcând promisiuni şi poate oferind chiar bani.

Şi nu va fi vorba doar de avocaţi locali, ci şi de oameni care se ocupau de recuperarea de prejudicii pe plan naţional, care vânau orice caz de la o coastă la cealaltă şi deseori ajungeau la locul prăbuşirii avionului înainte de sosirea pompierilor.

– Să nu aveţi încredere în nimeni, le-a spus ea cu blândeţe, dar ferm. Krane va umple zona cu investigatori, turnători, informatori, cu toţii scotocind aspecte care într-o bună zi ar putea fi folosite împotriva voastră în proces. Nu vorbiţi cu reporteri, pentru că, uneori, ceea ce se afirmă în glumă sună cu totul altfel în cadrul unui proces. Nu semnaţi nimic fără să fie mai întâi verificat şi aprobat de Payton. Nu discutaţi cu alţi avocaţi!

Le dădea speranţe. Verdictul făcea valuri prin întregul sistem. Legiuitorii guvernului trebuiau să ia aminte. Industria chimică nu mai avea cum să-i ignore. Acţiunile Krane se prăbuşeau chiar în acele momente, iar după ce vor pierde mulţi bani, acţionarii vor cere schimbări.

După ce a terminat, Denny Ott i-a condus la rugăciune. Mary Grace şi-a îmbrăţişat clienţii, le-a dorit numai bine, a promis să-i viziteze din nou peste câteva zile, apoi a mers cu Ott către partea din faţă a bisericii pentru următoarea întâlnire.

Jurnalistul se numea Tip Shepard. Sosise cu o lună înainte, iar după numeroase încercări, câştigase încrederea pastorului Ott, care după aceea li-l prezentase lui Wes şi Mary Grace. Shepard era un jurnalist independent cu o carte de vizită impresionantă, având publicate şi câteva cărţi, şi o pronunţie texană pe nas, care alungase o parte din neîncrederea celor din Bowmore faţă de presă. Soţii Payton refuzaseră să stea de vorbă cu el cât ţinuse procesul, iar asta din numeroase motive. Acum, că totul se încheiase, Mary Grace va da primul ei interviu. Dacă totul mergea bine, probabil că va mai oferi unul.

*

– Domnul Kirkhead își vrea banii înapoi, tocmai spunea Huffy.

Se afla în biroul improvizat al lui Wes, o încăpere ai cărei pereți din rigips rămaseseră nevopsiți, cu podeaua din beton presărată de pete și cu mobilier cumpărat la mâna a doua de la armată.

– Sunt convins, i-a răspuns Wes fără înconjur. Îl irita deja bancherul său, care venise cu asemenea pretenții la nici câteva ore de la pronunțarea verdictului. Spune-i să se așeze la rând.

– Scadența a trecut de mult, Wes, înțelege.

– Kirkhead ăsta e bătut în cap? Își închipuie că juriul acordă despăgubiri azi, iar a doua zi acuzatul se și apucă să scrie cecul?

– Da, e bătut în cap, dar nu chiar atât de rău.

– El te-a trimis încoace?

– Da. A sărit la gâtul meu de la prima oră, și cred că o să se țină scai de mine în continuare.

– N-ai putea să mai aștepți o zi, două, poate o săptămână? Lasă-ne să respirăm un pic, să ne tihnească și nouă reușita!

– Vrea să întocmim un plan de restituire. Ceva în scris. Rambursări, chestii din astea.

– O să-i dau un plan, a spus Wes, destul de resemnat.

Nu voia să se certe cu Huffy. Deși nu erau chiar prieteni, se tratau amical și se simțeau bine unul în compania celuilalt. Wes îi era extrem de recunoscător lui Huffy pentru disponibilitatea acestuia de a risca, iar Huffy îi admira pe soții Payton pentru faptul că pierduseră tot în înfruntarea tuturor riscurilor posibile. Stătuse ore în șir alături de ei când renunțaseră la casă, birou, automobile, conturi, fonduri de pensii...

– Să discutăm despre următoarele trei luni, a propus Huffy. Picioarele scaunului pliant nu stăteau perfect pe podeaua denivelată, astfel că Huffy s-a legănat ușor în timp ce vorbea.

Wes a oftat adânc şi şi-a dat ochii peste cap. Brusc, s-a simţit sleit de orice putere.

– Cândva, scoteam cincizeci de mii de dolari pe lună brut, rămânând cu treizeci după plata taxelor. Viaţa era frumoasă, mai ţii minte? Ne va trebui un an ca să ieşim din situaţia asta, dar suntem în stare. Nu avem încotro. Vom supravieţui până ce se desfăşoară apelurile. Dacă verdictul stă în picioare, Kirkhead îşi ia banii şi să se ducă de-a dura. Noi ne retragem şi plecăm să ne plimbăm cu iahtul. Dacă verdictul este infirmat, o să dăm faliment şi începem să ne facem reclamă pentru divorţuri în regim de urgenţă.

– Dar e sigur că verdictul va atrage clienţi.

– Bineînţeles, dar majoritatea cazurilor vor fi de nimic.

Când folosise cuvântul „faliment", Wes îl pusese cu delicateţe pe Huffy la locul lui, împreună cu Prickhead şi banca lui. Verdictul nu se putea considera drept activ, iar fără aşa ceva, bilanţul firmei Payton arăta la fel de sumbru ca în ziua precedentă. Practic, soţii Payton pierduseră totul, şi dacă ar fi fost declaraţi faliţi, asta ar fi venit ca o nouă umilire pe care erau dispuşi să o îndure. Ce mai conta?

Aveau să-şi revină.

– Huffy, nu-ţi fac nici un plan! Îţi mulţumesc pentru întrebare. Vino din nou peste o lună şi mai vorbim. Acum am clienţi pe care i-am neglijat luni în şir.

– Bun, şi ce-i spun domnului Prickhead?

– E simplu. Dacă mă presează în continuare, poate folosi planul ca să se şteargă cu el undeva. Să mă slăbească, să mă lase o vreme, şi vom onora datoria.

– Aşa o să-i spun.

*

La cafeneaua Babe's de pe Main Street, Mary Grace şi Tip Shepard s-au aşezat într-un separeu, aproape de ferestrele ce dădeau spre stradă, şi au discutat despre oraş. Ea îşi amintea Main Street ca pe o arteră aglomerată, unde oamenii veneau la cumpărături şi la întâlniri. Bowmore era un oraş prea mărunt pentru a avea un supermarket, astfel încât micii întreprinzători cu magazine reuşiseră să supravieţuiască. În copilărie, strada era atât de plină de maşini, încât cu greu se putea găsi un loc de parcare. Acum, jumătate din vitrinele fostelor magazine erau acoperite cu placaje, iar restul se zbăteau să atragă cumpărători.

O adolescentă cu şorţ le-a adus două ceşti cu cafea fără zahăr şi s-a îndepărtat fără un cuvânt. Mary Grace a pus zahăr în ceaşca ei, în timp ce Shepard a urmărit-o cu atenţie.

– Eşti sigură că e făcută cu apă curată? A întrebat-o el.

– Bineînţeles. În cele din urmă, autorităţile orăşeneşti au dat un ordin prin care se interzice folosirea apei curente în restaurante. Plus că o cunosc pe Babe de treizeci de ani. Patroana de aici a fost prima care şi-a cumpărat apa pe care o folosea.

Shepard a sorbit cu unele rezerve, apoi şi-a aranjat casetofonul şi carneţelul de notiţe.

– De ce ai preluat cazul? a întrebat el.

Zâmbind şi clătinând din cap, Mary Grace a continuat să amestece în cafea.

– Şi eu m-am întrebat asta de o mie de ori, deşi răspunsul este foarte simplu. Pete, soţul lui Jeannette, a lucrat pentru unchiul meu. Pe câteva dintre victime le-am cunoscut. Oraşul e mic, iar când s-au îmbolnăvit atât de mulţi oameni, mi s-a părut evident că trebuia să existe un motiv. Cancerul apărea în valuri şi crea suferinţe mari. După ce am participat la primele trei sau patru înmormântări, mi-am dat seama că trebuia făcut ceva.

El şi-a notat şi a ignorat pauza făcută de Mary Grace.

Apoi ea a continuat:

– Krane era cel mai important angajator din zonă şi de ani de zile circulau zvonuri referitoare la aruncarea deşeurilor în apropierea uzinei. Mulţi oameni care lucrau acolo s-au îmbolnăvit. Când m-am întors acasă după primul an de facultate, ţin minte că i-am auzit pe oameni vorbind despre calitatea proastă a apei. Noi locuiam la un kilometru şi jumătate în afara oraşului şi aveam propriul puţ, astfel că nu avuseserăm niciodată probleme de acest fel. Însă în oraş lucrurile s-au agravat. De-a lungul anilor, zvonurile legate de deversări au crescut în amploare, până când toată lumea a ajuns să le dea crezare. În acelaşi timp, apa se transforma într-un lichid cu miros de putrefacţie, fiind nepotabilă. După aceea, au început îmbolnăvirile de cancer – la ficat, rinichi, căile urinare, vezică, stomac, multe cazuri de leucemie. Într-o duminică, eram la biserică împreună cu părinţii mei şi am văzut patru persoane cu capetele chele şi sclipitoare. Chimioterapie. Am avut impresia că văd un film horror.

– Ai regretat litigiul?

– Nu, nici o clipă. Am pierdut multe, dar şi oraşul meu natal a pierdut. Din fericire, acum s-a terminat cu pierderile. Eu şi Wes suntem tineri; vom trece peste situaţia asta. Dar mulţi dintre aceşti oameni sunt morţi muribunzi.

– Te gândeşti la bani?

– Care bani? Apelul va dura optsprezece luni, iar acum, o asemenea perioadă pare o eternitate. Trebuie să avem în vedere imaginea de ansamblu.

– Care arată cum?

– Cinci ani de acum înainte. Peste cinci ani, poluarea chimică va fi curăţată şi va dispărea, astfel că nimeni nu va mai suferi din pricina ei. Trebuie să se ajungă la o înţelegere, una mare, prin care Krane Chemical şi asigurătorii acesteia să fie aduşi în cele din urmă la masa discuţiilor şi, din buzunarele lor încăpătoare, să fie siliţi să ofere compensaţii şi despăgubiri

familiilor pe care le-au distrus. Toată lumea va primi câte ceva din aceste despăgubiri.

– Inclusiv avocaţii.

– Absolut. Dacă nu ar fi fost avocaţii, Krane ar produce şi în prezent pillamar 5, ar azvârli deşeurile în puţurile din spatele uzinei şi nimeni nu i-ar putea face să dea socoteală.

– Numai că acum au transferat producţia în Mexic...

– A, da, fabrică acolo pillamar 5 şi aruncă resturile în puţurile din apropierea uzinei. Şi nimeni nu se sinchiseşte. Acolo nu au loc procese de acest gen.

– Care vă sunt şansele la apel?

Ea a sorbit din cafeaua călâie şi peste măsură de dulce, şi se pregătea să continue, când un agent de asigurări s-a oprit în dreptul separeului, i-a strâns mâna, apoi a îmbrăţişat-o, mulţumindu-i de câteva ori şi părând în pragul lacrimilor la plecare. Apoi, directorul liceului la care învăţase, în prezent pensionar, a zărit-o când a intrat în cafenea şi practic a strivit-o într-o îmbrăţişare ca de urs. El nu l-a luat în seamă pe Shepard, spunând precipitat cât de mult se mândrea cu Mary Grace. I-a mulţumit şi el, promiţându-i că se va ruga pentru ea, şi altele la fel. În timp ce se retrăgea, şi-şi lua rămas-bun în foarte multe cuvinte, Babe, proprietara cafenelei, a apărut şi ea, ţinând să o îmbrăţişeze şi să-i adreseze felicitări.

În cele din urmă, Shepard s-a ridicat şi a ieşit pe uşă cu discreţie. Câteva minute mai târziu, a apărut şi Mary Grace.

– Îmi cer scuze, a spus ea. Dar pentru oraş este un moment măreţ.

– Văd că sunt foarte mândri.

– Hai să vizităm uzina!

Uzina Krane Chemical numărul 2 din Bowmore, numele sub care era cunoscută în mod oficial, se afla într-un parc industrial abandonat situat la est de oraş. Era alcătuită dintr-o serie de

clădiri din blocuri de zgură, cu acoperişuri plate, legate între ele prin nenumărate conducte şi benzi transportoare. Turnurile de apă şi silozurile de depozitare se înălţau în spatele clădirilor. Toate acestea erau năpădite de iedera kudzu[1] şi de alte buruieni. Din cauza litigiului, compania împrejmuise terenurile uzinei cu un gard din plasă de oţel înalt de trei metri şi jumătate, pe coama căruia se montase sârmă tăioasă ca briciul. Porţile masive erau legate cu lanţuri şi lacăte grele. Ca o închisoare în care s-au petrecut lucruri neplăcute, uzina interzicea accesul lumii din afară şi îşi păstra secretele îngropate dincolo de garduri şi lacăte.

Mary Grace vizitase uzina de cel puţin zece ori în timpul procesului, dar întotdeauna în grupuri organizate – alături de alţi avocaţi, ingineri, foşti angajaţi la Krane, paznici, chiar şi cu judecătorul Harrison. Făcuse ultima vizită acolo în urmă cu două luni, când li se oferise şi juraţilor un tur.

Ea şi Shepard s-au oprit la poarta principală şi au examinat lacătele. O firmă mare şi ruginită spunea cum se numeau uzina şi proprietarul. În timp ce se uitau prin gardul de plasă, Mary Grace a spus:

– Acum şase ani, când devenise clar că litigiul era inevitabil, Krane s-a grăbit să-şi mute uzina în Mexic. Angajaţilor li s-au dat preavize de trei zile şi 500 de dolari salarii compensatorii; mulţi dintre ei lucraseră aici vreme de treizeci de ani. O modalitate incredibil de ridicolă de a părăsi oraşul, pentru că unii dintre foştii lor lucrători s-au transformat în cei mai buni martori ai noştri din cursul procesului. Amărăciunea resimţită a fost, şi

[1] Plantă cățărătoare originară din Japonia şi China, cu o creştere spectaculos de rapidă în condiţii propice de umiditate şi temperatură (circa 30 cm pe zi), declarată specie invazivă în 1953 în sudul Statelor Unite, deoarece afecta grav culturile agricole. (n.tr.)

continuă să fie, cumplită. Chiar dacă a avut prieteni în Bowmore, Krane i-a pierdut pe toţi când şi-a trădat muncitorii.

Un fotograf care lucra împreună cu Shepard i-a întâlnit la poarta principală şi s-a apucat să facă poze. Au mers de-a lungul gardului, având-o pe Mary Grace ca ghid al acelui tur.

– Ani de zile, acest loc a rămas accesibil oricui. A fost vandalizat permanent. Adolescenţii îşi făceau veacul pe aici, ca să bea şi să consume droguri. Acum oamenii se feresc de el cât pot. Nici nu ar mai fi nevoie de gard şi de porţi. Nimeni nu vrea să se mai apropie de acest loc.

Din partea de nord, în mijlocul uzinei se vedea un şir lung de cilindri metalici, destul de groşi. Mary Grace a arătat spre ei şi a spus:

– Aceea era cunoscută sub numele de Unitatea de extracţie 2. Printr-o reacţie chimică de reducere, bicloronilena rezulta ca produs secundar şi se stoca în acele rezervoare. De acolo, o parte era trimisă pentru a fi distrusă legal, dar mai toată cantitatea era dusă în pădurea de acolo, ceva mai în spatele proprietăţii, şi deversată pur şi simplu într-o râpă.

– Puţul lui Proctor?

– Da, domnul Proctor era persoana însărcinată cu distrugerea produsului. A murit de cancer înainte să apucăm să-l citâm ca martor. Au mai înaintat douăzeci de metri de-a lungul gardului. De aici nu se vede bine, dar există trei râpe acolo, în adâncul pădurii, unde pur şi simplu transportau rezervoarele, acoperindu-le cu pământ şi noroi. De-a lungul anilor, ele au început să prezinte scurgeri – nici măcar nu erau etanşate cum trebuie – şi substanţele chimice s-au infiltrat în sol. Asta s-a desfăşurat vreme de ani şi ani, tone după tone de bicloronilenă, cartolix şi aklar, dar şi alte substanţe dovedite carcinogene. Dacă dăm crezare experţilor noştri, iar juriul i-a crezut pe ei, evident, aceste

otrăvuri au contaminat pânza freatică din care Bowmore își extrage apa de consum.

Un vehicul folosit de obicei pe terenurile de golf, în care se afla o echipă de agenți de securitate, s-a apropiat de ei pe cealaltă parte a gardului. Doi paznici supraponderali s-au oprit și s-au uitat atent la ei.

– Ignoră-i, i-a șoptit Mary Grace.

– Ce căutați? a întrebat unul din paznici.

– Ne aflăm unde trebuie, nu am pătruns pe proprietatea nimănui, i-a răspuns ea.

– Ce căutați aici? a repetat omul.

– Sunt Mary Grace Payton, unul dintre avocați. Băieți, vedeți-vă de treabă!

Cei doi au dat din cap și s-au îndepărtat fără să se grăbească.

Mary Grace s-a uitat la ceas.

– Acum trebuie să plec.

– Când mai putem sta de vorbă?

– Vom vedea. Nu-ți promit nimic. Deocamdată, lucrurile sunt cam confuze.

Au revenit la biserica Pine Grove și și-au luat rămas-bun. După ce Shepard a plecat, Mary Grace a mers cale de trei intersecții, până la rulota lui Jeannette. Bette era la serviciu, iar în rulotă – liniște. Vreme de o oră, a stat cu clienta ei sub un copăcel și au băut limonadă îmbuteliată. Fără lacrimi, fără șervețele, doar două femei discutând despre viață și familii și despre ultimele patru luni petrecute împreună într-o sală respingătoare de tribunal.

CAPITOLUL 6

Când mai era o oră până la închiderea zilei de tranzacţionare, acţiunile Krane s-au prăbuşit la 18 dolari bucata, după care au înregistrat o revenire firavă, dacă se putea vorbi despre aşa ceva. Au ajuns cu chiu, cu vai la 20 de dolari bucata, rămânând la acel nivel vreme de o jumătate de oră, la un asemenea preţ regăsindu-şi un oarecare număr de cumpărători.

Ca să pună capac acelei catastrofe, din motive rămase obscure, investitorii s-au apucat să se răzbune şi pe restul imperiului deţinut de Carl. Trudeau Group deţinea 45% din Krane şi porţiuni mai mici din alte şase companii publice – trei companii chimice, o firmă de prospecţiuni petroliere, un producător de piese de schimb pentru automobile şi un lanţ de hoteluri. La scurtă vreme după prânz, şi acţiunile comune ale celorlalte şase au început să derapeze. Era cu totul absurd, dar evoluţiile bursei de valori nu pot fi explicate. Nenorocirile sunt molipsitoare pe Wall Street. Iar panica este obişnuită şi rareori înţeleasă.

Domnul Trudeau nu şi-a dat seama că avea să se producă o reacţie în lanţ, şi nici Felix Bard, marele lui specialist financiar, care le ştia pe toate. Pe măsură ce minutele abia se târau, au văzut cu groază cum Trudeau Group pierde un miliard de dolari din valoarea acţiunilor existente pe piaţă.

Vinovăția era atribuită tuturor. Evident, toată beleaua venea de la verdictul din Mississippi. Însă numeroși analiști, îndeosebi cei ce-și băteau gura la televiziunile prin cablu, au insistat mult asupra faptului că Krane Chemical, procedând total lipsit de rațiune, preferase să-și continue activitatea fără să își facă toate asigurările necesare față de terțe părți. Neplătind prime de asigurare, compania economisise o adevărată avere, însă acum plătea acei bani cu vârf și îndesat. Bobby Ratzlaff îl asculta pe un astfel de analist pe un televizor aflat într-un colț al biroului, când Carl s-a răstit la el:

– Închide-l naibii!

Era aproape patru după-amiaza, ora magică, atunci când bursa se închide și măcelul încetează. Carl se afla la masa lui de lucru, cu receptorul lipit de ureche. Bard stătea la masa de ședințe, urmărind ecranele a două monitoare și examinând ultimele prețuri ale acțiunilor. Ratzlaff era palid și îngrețoșat, și chiar mai falit decât mai devreme, astfel că își trecea privirea de la o fereastră la alta, ca și cum ar fi ales-o din ochi pe cea pentru zborul lui final.

Celelalte șase acțiuni și-au revenit la sfârșitul zilei de tranzacționare și, cu toate că scăzuseră considerabil ca preț, daunele nu erau chiar ruinătoare. Companiile aveau performanțe bune, iar acțiunile acestora aveau să se regleze în timp. Pe de altă parte, acțiunile Krane înregistraseră o prăbușire dezastruoasă. La închidere, aveau valoarea de 21,25 de dolari, pierzând 31,25 de dolari față de ziua precedentă. Valoarea de piață se redusese de la 3,2 miliarde, la 1,3 miliarde de dolari. Partea de 45% din acțiunile domnului Trudeau ajunsese la aproximativ 850 de milioane. Bard a adăugat cu repeziciune declinurile înregistrate de celelalte șase companii și a calculat că pierderea înregistrată doar într-o zi de șeful lui era de 1,1 miliarde. Nu constituia chiar un

record în materie, dar era suficientă să îl includă pe Carl pe lista celor mai mari zece perdanți.

După o analiză a prețurilor de închidere, Carl le-a dat ordin lui Bard și Ratzlaff să-și pună hainele, să-și îndrepte nodurile la cravate și să-l urmeze.

Patru etaje mai jos, în birourile corporative ale Krane Chemical, directorii executivi se adunaseră speriați într-o mică sufragerie rezervată exclusiv lor. Mâncarea era renumită pentru simplitatea ei, dar priveliștea din încăpere crea o impresie memorabilă. Masa de prânz nu interesase pe nimeni în acea zi; pofta de mâncare le pierise tuturor. Stăteau în așteptare de vreo oră, parcă șocați de bombe și anticipând o izbucnire explozivă a șefului. Însă domnul Trudeau a reușit să înveselească atmosfera din încăpere. A pătruns hotărât înăuntru urmat de cei doi locotenenți – Bard, cu un zâmbet parcă lipit de față, Ratzlaff, galben ca ceara – și, în loc să urle la ei, le-a mulțumit oamenilor (băieților) pentru activitatea susținută și fidelitatea față de companie.

A urmat un zâmbet larg și Carl a zis:

– Domnilor, nu am avut o zi bună. Sunt convins că ne vom aminti de ea multă vreme.

Glasul îi suna plăcut, părând doar o vizită de curtoazie a șefului cel mare.

– Numai că ziua asta s-a terminat, din fericire, și noi am rămas tot în picioare. De mâine vom începe să ne mișcăm și mai bine.

Câteva căutături agitate, poate și un zâmbet, două. Majoritatea se așteptau să fie concediați pe loc.

Carl a continuat:

– Insist să rețineți trei lucruri pe care vi le voi spune cu această ocazie istorică. Primul e că nimeni din această încăpere nu-și va pierde slujba. Al doilea, Krane Chemical va supraviețui

acestei erori judiciare. Şi al treilea, nu intenţionez să pierd această bătălie.

Era exemplul cel mai elocvent de conducător încrezător, un căpitan ce-şi mobilizează oamenii din subordine atunci când se află în gropi individuale. Cu un semn al victoriei şi cu un trabuc lung, putea fi asemănat cu Churchill în momentele lui de triumf. Le-a dat ordin să ridice frunţile, să stea cu spatele lipit de perete, dar drepţi, şi aşa mai departe.

Până şi Bobby Ratzlaff a început să-şi mai vină în fire.

*

Două ore mai târziu, Ratzlaff şi Bard au fost puşi pe liber şi trimişi acasă. Carl avea nevoie de timp să reflecteze, să-şi lingă rănile, să-şi limpezească gândurile. Ca să ajute puţin acest proces, şi-a pregătit un scotch şi şi-a scos pantofii. Soarele apunea undeva dincolo de New Jersey, iar el i-a urat călătorie sprâncenată unei asemenea zile de neuitat.

A aruncat o privire la computer şi a verificat apelurile telefonice primite peste zi. Brianna îl căutase de patru ori; nimic urgent. Dacă ar fi avut vreo problemă importantă de discutat, secretara lui Carl ar fi notat apelul cu „Soţia", nu cu „Brianna". Îi va telefona mai târziu. Acum nu avea chef să asculte un rezumat al activităţilor ei din acea zi.

Mai erau patruzeci de apeluri, iar cel de la poziţia douăzeci şi opt i-a reţinut atenţia. De la Washington, îl căutase senatorul Grott. Carl abia dacă îl cunoştea personal, însă aproape orice şef de corporaţie mare îl ştiă pe senator. Grott deţinuse trei mandate de senator de New York, după care se retrăsese din proprie iniţiativă şi trecuse la o renumită firmă de avocatură ca să facă avere. Devenise Domnul Washington, cel mai puternic iniţiat, consilier uns cu toate alifiile, care făcea recomandări multor

birouri de pe Wall Street, Pennsylvania Avenue şi din alte părţi, totul la alegerea lui. Nimeni nu avea atâtea legături cu oameni sus-puşi, iar deseori juca golf cu cel ce se întâmpla să fie în funcţia supremă la Casa Albă, călătorea în toată lumea în căutarea de noi contacte, oferea asistenţă doar celor puternici şi, în general, era considerat drept legătura cea mai potrivită între marile corporaţii americane şi guvern. Dacă te apela senatorul, trebuia să îl suni, chiar dacă abia pierduseşi un miliard de dolari. Însemna că senatorul ştia exact ce pagube ai înregistrat şi era îngrijorat din această cauză.

Carl a format numărul personal al senatorului. După opt apeluri, un glas gros a răspuns:

– Grott.

– Domnule senator Grott, sunt Carl Trudeau, a spus el pe un ton politicos.

Cu foarte puţini oameni se purta curtenitor, dar senatorul impunea şi merita respect.

– A, da, Carl, a venit răspunsul, de parcă ar fi jucat golf împreună de nenumărate ori. Ca între vechi prieteni. Carl a ascultat vocea şi s-a gândit la nenumăratele ocazii când îl auzise pe senator vorbind la ştiri. Ce mai face Amos? a întrebat el.

Contactul, numele celui care făcuse posibil acel telefon.

– Grozav. Am luat masa cu el luna trecută.

O minciună. Amos era partener şi director al firmei de avocatură la serviciile căreia Carl apela de aproape un deceniu. Nu era firma senatorului, nici pe departe. Însă Amos era o persoană cu greutate, suficient de influentă ca senatorul să aducă vorba despre ea.

– Să-i transmiţi complimente din partea mea.

– Bineînţeles.

„Şi acum, nu mă mai ţine ca pe ghimpi!“ s-a gândit Carl.

– Ascultă, ştiu că ai avut o zi grea, aşa că n-o să te reţin. O pauză. În Boca Raton există un om cu care ar trebui să discuţi, îl cheamă Rinehart, Barry Rinehart. E consultant, dar n-o să-l găseşti în cartea de telefon. Firma lui este specializată în alegeri.

A urmat o pauză lungă, iar Carl trebuia să spună ceva, orice. De aceea, a zis:

– De acord. Ascult.

– Este extrem de competent, inteligent, discret, nu dă greş, dar costă. Dacă e cineva în stare să-ţi asigure un verdict favorabil, doar Rinehart este acela.

– Să asigure verdictul, a repetat Carl.

– Dacă te interesează, o să-i telefonez, ca să-ţi deschid uşa, a continuat senatorul.

– Da, sigur, mă interesează.

Să rezolve problema verdictului. Asta suna ca o muzică pentru urechile lui Carl.

– Bine, vorbesc cu el.

– Mulţumesc.

Şi cu asta, conversaţia s-a încheiat. Acesta era stilul senatorului. Un serviciu aici, o răsplată dincolo. Toate legăturile se mişcau permanent şi fiecare era asigurat că lucrurile îi mergeau după voie. Apelul venise gratis, dar, într-o zi, senatorul va trebui recompensat.

Carl şi-a amestecat scotch-ul cu degetul şi a verificat în continuare lista de apeluri. Nimic important, doar nenorociri.

„Să rezolve cu verdictul", a repetat el.

Pe mijlocul mesei lui perfect curate stătea un raport notat „CONFIDENŢIAL". Nu erau toate rapoartele confidenţiale? Pe copertă, cineva scrisese neglijent cu un marker numele: „PAYTON". Carl l-a ridicat, şi-a pus picioarele pe masă şi l-a frunzărit. Câteva fotografii, primele de la procesul din ziua precedentă, când domnul şi doamna Payton părăseau tribunalul

mergând mână în mână, într-un triumf glorios. Mai era o fotografie a lui Mary Grace, extrasă dintr-o publicaţie a baroului, cu o scurtă biografie. Născută în Bowmore, colegiul la Millsaps, Facultatea de Drept la Ole Miss[1], doi ani ca funcţionar federal, alţi doi într-un birou de avocaţi din oficiu, fostă preşedintă a baroului comitatului, avocat autorizat de proces, membră în comitetul şcolar, membră a Partidului Democrat şi a câtorva asociaţii de protecţia naturii.

Din aceeaşi publicaţie, o fotografie şi biografia lui James Wesley Payton. Născut în Monroe, Louisiana, cu recomandare pentru fotbal american din partea Universităţii Southern Mississippi, Facultatea de Drept absolvită la Tulane, trei ani ca procuror asistent, membru al tuturor asociaţiilor de avocaţi pledanţi existente, Rotary Club, Cititan şi aşa mai departe.

Doi avocaţi agresivi din fundul ţării, care tocmai orchestraseră ieşirea lui Carl din topul 400 al celor mai bogaţi americani.

Doi copii, o doică imigrantă fără acte legale, copii la şcoli de stat, enoriaşi ai Bisericii Episcopale, executare a garanţiilor pentru ipoteci asupra casei şi biroului, pe punctul de a recupera cele două automobile, o firmă de avocatură (fără alţi parteneri, doar personal angajat) cu vechimea de zece ani, care fusese cândva destul de profitabilă (după standardele unui oraş de provincie), însă acum îşi avea sediul într-un fost magazin, unde chiria era neplătită de cel puţin trei luni. Iar apoi partea cea bună – datorii mari, de cel puţin 400 000 de dolari, faţă de Second State Bank pe o linie de credit care practic nu era asigurată. Nici o plată efectuată, nici măcar a dobânzilor, vreme de cinci luni. Second State Bank era o instituţie locală, având zece filiale în sudul statului Mississippi.

---

[1] Poreclă dată Universităţii din Mississippi în 1897 (n.tr.)

Patru sute de mii de dolari împrumut pentru unicul scop de a finanța procesul împotriva corporației Krane Chemical.

„Patru sute de mii", a murmurat Carl. Până în acel moment, el plătise aproape 14 milioane ca să-și asigure apărarea.

Conturile bancare, goale. Cărțile de credit nu mai sunt folosite. Clienți (de altă factură decât cei din Bowmore) nemulțumiți că nu li se acordă atenția cuvenită.

Nu existau alte verdicte importante. Nimic care să se apropie măcar de un milion de dolari.

Pe scurt: oamenii ăștia sunt îndatorați până peste cap și se agață de situație cum pot. Un mic brânci și s-au dus de-a rostogolul în gol. Strategie: tărăgănarea apelurilor, amânări, amânări. Creșterea presiunii din partea băncii. Poate chiar o răscumpărare a datoriei de la Second State Bank și apoi executare silită. Falimentul ar fi singura soluție de salvare. O manevră de distragere a atenției, pe măsură ce apelurile se succedă vertiginos. Și, de asemenea, soții Payton nu vor reuși să se ocupe de celelalte treizeci de procese împotriva lui Krane și probabil vor refuza alți clienți.

Rezultatul: această firmuliță poate fi distrusă.

Raportul nu purta nici o semnătură, lucru deloc surprinzător, dar Carl știa că era redactat de unul din cei doi „demolatori" din subordinea lui Ratzlaff. Va afla care și apoi îi va acorda flăcăului o creștere de salariu. Făcuse treabă bună.

Marele Carl Trudeau demolase mari conglomerate, preluase consilii de conducere, concediase directori generali renumiți, răscolise industrii întregi, îi luase la bani mărunți pe bancheri, manipulase prețurile acțiunilor și distrusese carierele a zeci de dușmani.

Fără îndoială că era în stare să ruineze și o firmă de trei lulele alcătuită din mămica și tăticu', din Hattiesburg, Mississippi.

*

Toliver l-a adus acasă imediat după 9.00 seara, oră aleasă de Carl pentru că Sadler se va afla în pătuţ şi nu va mai fi silit să bibilească o copilă care nu-l interesa aproape deloc. Cealaltă nu putea fi evitată. Brianna îl aştepta îndatoritoare. Vor lua cina în apropierea focului.

După ce a intrat pe uşă, a ajuns faţă în faţă cu *Imelda*, deja instalată cu regim de permanenţă în foaier şi părând mai violată decât noaptea trecută. Nu s-a putut stăpâni şi s-a uitat mai atent la sculptură. Mormanul acela de bare din alamă chiar semăna cu o tânără? Unde-i era torsul? Dar picioarele? Şi capul unde era? Plătise un munte de bani pentru o asemenea mizerie abstractă?

În timp ce valetul îi lua pardesiul şi geanta diplomat, Carl a privit cu întristare la capodopera lui, apoi a auzit mult temutele cuvinte: „Bună, dragule!" Brianna a pătruns furtunos în cameră, purtând o rochie roşie şi largă, lungă de se târa pe podea. S-au sărutat pe obraji.

– Nu ţi se pare năucitoare? a exclamat ea, azvârlindu-şi un braţ către Imelda.

– Năucitoare e cuvântul cel mai potrivit, a spus el.

S-a uitat la Brianna, apoi la Imelda, şi a simţit dorinţa de a le strânge pe amândouă de gât. Însă momentul trecuse. Niciodată nu se recunoştea înfrânt.

– Masa e gata, scumpule, a gângurit ea.

– Nu mi-e foame. Hai să bem ceva!

– Dar Claudelle a gătit felul tău preferat – calcan la grătar.

– N-am poftă de mâncare, draga mea, a spus el, scoţându-şi cravata şi aruncându-i-o valetului.

– Ai avut o zi cumplită, îmi dau seama, a zis ea. Scotch?

– Da.

– Îmi povesteşti şi mie? a întrebat ea.

– Mi-ar face plăcere.

Administratorul privat al banilor Briannei, o femeie pe care Carl nu o cunoştea, îi telefonase în cursul zilei, ţinând-o la curent cu prăbuşirea de la bursă. Brianna ştia cifrele şi auzise zvonuri potrivit cărora soţul ei pierduse cam un miliard de dolari.

A dat liber personalului de la bucătărie, apoi s-a schimbat într-o cămăşuţă de noapte care îi expunea formele mult mai bine. S-au aşezat lângă foc şi au stat de vorbă până când el a adormit.

CAPITOLUL 7

Vineri la ora 10.00, la două zile după verdict, angajaţii firmei Payton s-au reunit în Puţ, un spaţiu deschis şi mare, având pereţii nevăruiţi, din rigips, împodobiţi cu rafturi încropite, unde se afla un colaj bogat de fotografii aeriene, prezentări medicale, profiluri ale juraţilor, rapoarte întocmite de experţi care slujiseră drept martori şi o sută de alte documente şi probe care fuseseră folosite în timpul procesului. În centrul încăperii trona un soi de masă – patru plăci mari din placaj gros de doi centimetri şi jumătate, aşezate pe capre –, în jurul căreia se găsea o adunătură întristătoare de scaune de metal şi de lemn, aproape fiecăruia lipsindu-i câte ceva. Masa slujise, în mod evident, drept centru al furtunii în ultimele patru luni, fiind dominată de mormane de hârtii şi stive de cărţi de drept. Sherman, un asistent juridic al firmei, îşi pierduse mai toată ziua precedentă ca să strângă şi să arunce paharele folosite de cafea, cutiile inutile de pizza, cele de mâncare chinezească şi sticlele goale de apă. Tot el măturase şi podeaua, deşi nu se vedea vreo diferenţă.

Biroul lor dinainte, o clădire de trei etaje de pe Main Street, fusese decorat frumos, bine dotat şi împrospătat în fiecare noapte de o echipă de curăţenie. Pe vremea aceea, înfăţişarea şi ordinea erau amănunte foarte importante.

Acum oamenii din firmă se străduiau să supravieţuiască.

În ciuda ambianţei jalnice, toţi erau bine dispuşi, iar asta din motive evidente. Maratonul se încheiase. Incredibilul verdict încă nu părea real. Uniţi prin sudoare şi dificultăţi, membrii strâns uniţi ai micuţei firme se confruntaseră cu o fiară mare şi câştigaseră un proces important pentru oameni de treabă.

Mary Grace le-a cerut celor prezenţi să facă linişte. Telefoanele au fost blocate, pentru că Tabby, recepţionera, făcea parte integrantă din firmă şi era de aşteptat să participe şi ea la discuţii. Din fericire, telefoanele începuseră din nou să sune.

Sherman şi Rusty, celălalt asistent juridic, purtau blugi, tricouri şi pantofi, dar fără şosete. Dacă tot lucrau în ceea ce fusese cândva un magazin cu articole la preţ unic, de ce să se mai deranjeze să vină îmbrăcaţi la patru ace? Tabby şi Vicky, cealaltă recepţionera, renunţaseră să mai îmbrace rochii frumoase după ce şi le agăţaseră pe unele în mobilierul de două parale. Doar Olivia, contabila cu aer de matroană, apărea zilnic în costumaţie tipică de birou.

S-au aşezat în jurul mesei din placaj, sorbind aceeaşi cafea proastă de care acum deveniseră dependenţi, şi au ascultat-o zâmbind pe Mary Grace, care le-a făcut o scurtă prezentare.

– Vor urma moţiunile obişnuite după pronunţarea verdictului, a spus ea. Judecătorul Harrison a programat o audiere în termen de treizeci de zile, dar nu ne aşteptăm la surprize.

– Să bem pentru judecătorul Harrison, a spus Sherman şi a toastat cu paharul de cafea.

Deveniseră o firmă foarte democratică. Toţi cei prezenţi se simţeau egali între ei. Oricine îşi putea exprima părerea când simţea nevoia sau avea chef. Se adresau unul altuia doar pe numele mic. Sărăcia aduce pe toată lumea la acelaşi numitor.

– În următoarele câteva luni, a continuat Mary Grace, eu şi Sherman ne vom ocupa de cazul Baker în funcţie de cum

evoluează situaţia şi vom menţine celelalte cazuri din Bowmore la zi. Wes şi Rusty vor lua restul cazurilor ca să înceapă să mai scoată ceva bani.

Au urmat aplauze.

– Să închinăm pentru bani, a propus Sherman un nou toast.

Făcuse Facultatea de Drept la seral, dar nu reuşise să promoveze examenul de barou. Acum trecuse de patruzeci de ani, fiind un asistent juridic ce cunoştea mai mult drept decât o droaie de avocaţi. Rusty era cu douăzeci de ani mai tânăr şi se gândea să urmeze medicina.

– Fiindcă veni vorba, a continuat Mary Grace, Olivia mi-a pus la dispoziţie ultima situaţie a restanţelor. Oricând o plăcere. A ridicat o foaie de hârtie şi s-a uitat la cifre. Acum suntem în urmă cu chiria pe trei luni, ceea ce înseamnă în total 4 500 de dolari.

– Vai, vă rog, daţi-ne afară, a spus Rusty.

– Însă proprietarul ne este client şi nu-şi face griji. Toate facturile noastre de plată sunt scadente de cel puţin două luni, cu excepţia telefoanelor şi a energiei electrice, desigur. Salariile nu au mai fost plătite de patru săptămâni...

– Ba cinci, a spus Sherman.

– Eşti sigur? l-a întrebat ea.

– Începând de azi. Astăzi este ziua de salariu, ori cel puţin aşa era până acum.

– Îmi pare rău, înseamnă că suntem în întârziere cu cinci săptămâni. Ar trebui să ne intre nişte bani peste o săptămână dacă reuşim o înţelegere în cazul Raney. Vom încerca să recuperăm.

– Vom supravieţui, a spus Tabby.

Ea era singura persoană necăsătorită din cadrul firmei. Toţi ceilalţi aveau soţi sau soţii cu slujbe. Deşi bugetele lor erau foarte strâmtorate, cu toţii erau decişi să facă faţă.

– Dar ce face familia Payton? a întrebat Vicky.

– Ne descurcăm, a spus Wes. Ştiu că vă preocupă problema, şi vă mulţumesc, dar ne strecurăm ca şi voi. Am spus asta de o sută de ori, dar o voi repeta. Eu şi Mary Grace vă vom plăti salariile cât de curând o să putem. Lucrurile sunt pe cale de a se îmbunătăţi.

– Ne preocupă mai mult soarta voastră, a adăugat Mary Grace.

Nimeni nu dorea să plece. Nimeni nu ameninţa.

Cu multă vreme în urmă, se încheiase o înţelegere. Dacă şi când se obţineau bani din cazul Baker, toţi banii vor fi împărţiţi între angajaţii firmei. Poate nu chiar egal, dar toţi cei prezenţi vor primi o recompensă serioasă.

– Ce facem cu banca? a întrebat Rusty.

Nu exista nici un secret. Ştiau cu toţii că Huffy trecuse pe acolo în ziua precedentă şi erau la curent cu suma datorată către Second State Bank.

– I-am dat băncii peste bot, a spus Wes. Dacă ne mai pisălogesc mult, atunci apelăm la Capitolul 11[1], şi-i lăsăm cu ochii în soare.

– Eu votez să le-o facem, a spus Sherman.

Părerea unanimă a celor de la masă era să dea o lecţie băncii, deşi toată lumea cunoştea adevărul. Procesul nu ar fi fost posibil dacă Huffy nu ar fi făcut lobby în favoarea lor, convingându-l pe domnul Prickhead să acorde linia de credit. Mai ştiau şi că soţii Payton nu-şi vor găsi liniştea până nu vor achita datoria către bancă.

---

[1] Capitolul 11 din Legea falimentului din SUA se referă la restructurarea firmelor în cazul în care acestea au datorii negarantate de cel puţin 336 900 de dolari, ceea ce înseamnă că activitatea acestora poate continua, iar un tribunal special, al falimentelor, supraveghează modul de restructurare şi de achitare a datoriilor. (n.tr.)

– Ar trebui să obţinem douăsprezece mii de dolari din cazul Raney, a spus Mary Grace. Şi încă zece mii din cazul cu muşcătura de câine.

– Poate cincisprezece, a intervenit Wes.

– Şi după aceea? Unde este următoarea înţelegere în afara tribunalului? Mary Grace a pus subiectul în discuţie pentru a fi analizat de toţi.

– Geeter, a spus Sherman.

Aceasta era mai curând o sugestie.

Wes s-a uitat la Mary Grace şi amândoi l-au privit nedumeriţi pe Sherman.

– Cine-i Geeter?

– Geeter se întâmplă să ne fie client. A alunecat şi a căzut în faţa magazinului Kroger. A iniţiat acţiunea acum opt luni.

Cei aflaţi în jurul mesei au schimbat priviri curioase. Era evident că cei doi avocaţi uitaseră de unul dintre vechii clienţi.

– Nu-mi aduc aminte de ăsta, a recunoscut Wes.

– Ce iese de acolo? a întrebat Mary Grace.

– Nu mare lucru. Răspundere civilă. Poate vreo douăzeci de mii. O să analizez dosarul împreună cu voi luni.

– Bună idee, a spus Mary Grace şi s-a grăbit să treacă la alt subiect. Ştiu că telefoanele sună şi că suntem practic lefteri, dar nu vom accepta toate cazurile de nimic. Nu ne ocupăm de imobiliare sau de falimente. Nici cazuri penale, doar dacă oamenii sunt în stare să plătească totul în avans. Nu preluăm divorţuri litigioase – vom lua divorţuri care se rezolvă rapid, la o mie de dolari, dar totul trebuie convenit dinainte. Suntem o firmă care se ocupă de daune aduse persoanei, iar dacă ne încărcăm cu lucruri multe şi mărunte, nu vom mai avea timp pentru cazurile mari şi serioase. Aveţi întrebări?

– Ne vin tot felul de solicitări bizare prin telefon, a spus Tabby. Şi din întreaga ţară.

– Ne limităm la lucruri esenţiale, a spus Wes. Nu ne putem ocupa de cazuri din Florida sau Seattle. Avem nevoie de soluţionări rapide aici, acasă, cel puţin în următoarele douăsprezece luni.

– Cât vor dura apelurile? a întrebat Vicky.

– Între optsprezece şi douăzeci şi patru de luni, i-a răspuns Mary Grace. Şi nu putem face prea multe ca să grăbim lucrurile. Aşa e procedura şi de aceea devine important să ne concentrăm acum şi să scoatem nişte bani din alte părţi.

– Asta mi-a adus aminte de alt aspect, a spus Wes. Verdictul modifică în mod considerabil întregul peisaj. În primul rând, speranţele sunt exagerat de mari în prezent, iar în curând, ceilalţi clienţi din Bowmore nu ne vor lăsa nici să respirăm. Vor şi ei să aibă acelaşi succes în tribunal, să obţină marele verdict. Trebuie să avem răbdare, dar nici să nu-i lăsăm pe aceşti oameni să ne împingă în pragul nebuniei. În al doilea rând, asupra celor din Bowmore se vor repezi toţi, ca uliii. Va fi o bătălie care pe care. Orice contact din partea altui avocat trebuie anunţat imediat. În al treilea rând, verdictul exercită o presiune şi mai mare asupra corporaţiei Krane. Şiretlicurile lor vor deveni din ce în ce mai perfide. Îşi vor pune oamenii să ne urmărească orice mişcare. Nu vă încredeţi în nimeni! Nu vorbiţi cu nimeni! Nimic nu trebuie să iasă din firmă. Toate hârtiile se vor toca. Imediat ce ne vom putea permite, vom angaja paznic de noapte. În concluzie, fiţi cu ochii pe toată lumea şi păziţi-vă!

– Va fi amuzant, a spus Vicky. Ca-n filme.

– Aveţi întrebări?

– Da, a spus Rusty. Eu şi Sherman ne putem ocupa de cazuri de răniri sau accidente în care se cer despăgubiri? Chiar duc dorul unor asemenea cazuri.

– N-am mai văzut de săptămâni întregi cum arată un salon de la urgenţe, a adăugat Sherman. Şi simt lipsa sirenelor de ambulanţă.

Nu era limpede dacă glumeau sau nu, însă momentul era amuzant şi stârnise ilaritate. Într-un târziu, Mary Grace a spus:

– Nu-mi pasă ce faceţi! Nu vreau să ştiu chiar totul.

– Şedinţa se suspendă, a anunţat Wes. Şi e vineri. Toată lumea pleacă acasă la amiază. Încuiem uşile şi ne vedem luni.

*

I-au luat pe Mack şi pe Liza de la şcoală, iar după ce au mâncat de prânz la un fast-food, s-au îndreptat spre sud, la ţară, mergând vreme de o oră, până au văzut primul semn al lacului Garland. Drumurile s-au îngustat treptat, în apropiere de destinaţie fiind acoperite doar cu pietriş. Cabana era la capătul unei fundături, cocoţată pe piloni şi ascunsă într-un locşor unde pădurea ajungea chiar până la malul apei. De pe verandă pornea un chei până în apă, iar dincolo de el, lacul părea să se întindă pe kilometri întregi. Nu se vedea nici ţipenie de om, nici pe lac, nici în apropierea lui.

Cabana aparţinea unui prieten avocat din Hattiesburg, un om pentru care Wes lucrase cândva şi care refuzase să se ocupe de neplăcutul caz Bowmore. Acea decizie păruse înţeleaptă până în urmă cu patruzeci şi opt de ore. Acum ea devenise foarte discutabilă.

Planul iniţial fusese să mai meargă două, trei ore, până la Destin, şi să petreacă un weekend lung pe plajă. Numai că nu-şi puteau permite.

Au descărcat bagajele din maşină şi au făcut un tur prin cabana foarte spaţioasă, făcută din lemn şi având un pod uriaş,

pe care, după ce l-a explorat, Mack l-a declarat foarte potrivit pentru o noapte de ieşit la camping.

– Mai vedem, a spus Wes.

La parter erau trei dormitoare mici şi avea de gând să-şi găsească un pat confortabil. Scopul acelui weekend era somnul sănătos. Somn şi mai mult timp petrecut cu copiii.

Aşa cum li se promisese, sculele de pescuit se aflau sub verandă, într-un spaţiu de depozitare. Barca era legată la capătul debarcaderului, iar copiii au urmărit plini de speranţă cum Wes a coborât-o în apă. Mary Grace a verificat vestele de salvare şi s-a asigurat că amândoi copiii şi le puseseră cum trebuie. La o oră după sosire, ea se instalase comod într-un şezlong cu o carte în mână, şi se învelise cu o pătură de lână, apoi a urmărit cum familia ei înainta spre orizontul albastru pe lacul Garland, trei siluete care se tot micşorau mereu, pornite în căutare de plătică şi biban.

Era jumătatea lunii noiembrie, iar frunzele roşiatice şi galbene cădeau din copaci, răsucindu-se în briza de seară, căzând pe cabană, pe debarcader şi pe apa din jurul lui. Era linişte deplină. Mica barcă motorizată se afla prea departe acum. Vântul era foarte slab. Păsările şi restul vietăţilor sălbatice păreau plecate în altă parte în acele momente. Tăcere perfectă, o situaţie rară în viaţa oricui, dar pe care ea o preţuia nespus acum. A închis cartea, apoi ochii şi a încercat să se gândească la ceva care să nu aibă legătură cu evenimentele din ultimele câteva săptămâni.

Unde vor fi peste cinci ani? Se concentra asupra viitorului pentru că trecutul părea acaparat în întregime de cazul Baker. Sigur se vor afla într-o casă, deşi nu-şi vor mai amaneta niciodată viitorul pentru o ipotecă apăsătoare pe un castel arătos din suburbii. Voia un cămin, nimic altceva. Nu o mai interesau automobilele de import şi nici vreun birou scump şi toate celelalte

jucării ce i se păruseră atât de importante altădată. Dorea să fie mamă pentru copiii ei, şi mai voia un cămin în care să-i crească.

Lăsând deoparte familia şi lucrurile de valoare, avea nevoie de mai mulţi avocaţi. Firma se va extinde şi va avea mulţi avocaţi isteţi şi talentaţi, care nu vor face nimic altceva decât să pornească în urmărirea creatorilor de gropi de deşeuri, medicamente dăunătoare şi produse periculoase. Într-o bună zi, Payton & Payton va fi cunoscută nu datorită cazurilor câştigate, ci prin ticăloşii pe care îi va aduce în faţa instanţelor ca să fie judecaţi.

Avea patruzeci şi unu de ani şi se simţea obosită. Dar starea aceea avea să treacă. Visul ei cel vechi, de a fi mamă cu program complet şi de a avea o pensie prosperă, intrase în uitare. După aceste ultime patru luni, nu va mai fi aceeaşi.

De ajuns. A deschis larg ochii.

Toate gândurile o făceau să revină la caz, la Jeannette Baker, la proces şi la Krane Chemical. Nu-şi va petrece acest weekend liniştit şi atrăgător gândindu-se la asemenea lucruri. A deschis cartea şi a început să citească.

*

Pentru cină au fript hotdogi şi au copt nalbă într-un cuptor de piatră din apropierea apei, apoi s-au aşezat pe ponton în întuneric şi s-au uitat la stele. Aerul era curat şi răcoros – de aceea, s-au ghemuit cu toţii sub o pătură. La orizont licărea o lumină, iar după câteva păreri contradictorii, au convenit că era vorba doar de o barcă.

– Tată, spune-ne o poveste, a zis Mack, stând strâns între sora şi mama sa.

– Ce fel de poveste?

– Una cu stafii. Una de groază.

S-a gândit întâi la cea cu câinii din Bowmore. Vreme de ani şi ani, o haită de câini vagabonzi îşi făcuse veacul la periferia oraşului. Deseori, în miez de noapte, urlau şi scheunau, făcând mai mult zgomot decât o haită de coioţi. Legenda susţine că erau turbaţi şi că înnebuniseră după ce băuseră apă.

Dar de ajuns cu Bowmore. Şi-a adus aminte o poveste despre o stafie care păşea pe apă, căutându-şi soţia înecată. S-a apucat să o spună şi copiii s-au ghemuit mai aproape de părinţi.

CAPITOLUL 8

Un paznic în uniformă a deschis porţile conacului, apoi a făcut scurt un semn din cap către şofer, iar Mercedesul lung, de culoare neagră, a trecut în viteză pe lângă el, grăbit ca de obicei. Domnul Carl Trudeau stătea singur pe banchetă şi se pierduse deja în lectura ziarelor de dimineaţă. Era 7.30, prea devreme pentru golf sau tenis, iar la acea oră într-o zi de duminică traficul în Palm Beach era rarefiat. La câteva minute, automobilul a ajuns pe autostrada Interstate 95, după care a pornit-o în goană spre sud.

Carl nu a acordat nici o atenţie articolelor despre piaţa financiară. Mulţumea lui Dumnezeu că săptămâna se sfârşise. La sfârşitul zilei, acţiunile Krane ajunseseră la 19,50 dolari bucata, fără să dea impresia că îşi vor găsi un plafon permanent. Deşi va rămâne în conştiinţa multora drept unul dintre puţinii oameni care pierduseră un miliard într-o zi, el îşi concepea deja următoarea legendă. Într-un an va recupera acel miliard. Iar în doi va dubla totul.

Patruzeci de minute mai târziu, după ce traversase calea navigabilă, maşina a ajuns la Boca Raton şi s-a îndreptat spre pâlcurile de clădiri de apartamente şi de hotelurile îngrămădite de-a lungul plajei. Clădirea de birouri era un cilindru sclipitor din

sticlă, având zece etaje, o poartă şi un paznic, dar nici o plăcuţă pe care să apară vreun nume. Portarul a făcut semn de trecere Mercedesului, care s-a oprit în galerie. Un tânăr în costum negru, cu o faţă foarte serioasă, a deschis portiera şi a zis:

– Bună dimineaţa, domnule Trudeau.

– Bună dimineaţa, i-a răspuns Carl, în timp ce cobora.

– Pe aici, domnule.

*

Conform verificărilor ordonate de Carl, firma Troy-Hogan făcea mari eforturi să rămână în umbră. Nu avea website, broşuri de prezentare, reclame, numărul trecut în cartea de telefoane şi nici altceva care să atragă clienţii. Nu era firmă de avocatură, pentru că nu se înmatriculase ca atare în statul Florida şi, pentru că veni vorba, nici în alt stat. Nu avea oameni care să-i facă lobby. Era o corporaţie, nu un parteneriat limitat sau vreo altă varietate de asociere. Nu reieşea limpede de unde provenea acel nume, pentru că în documente nu apăreau nici Troy, nici Hogan. Se ştia că asigură servicii de marketing şi consultanţă, dar nu rezulta clar nici un indiciu privind natura acestei activităţi. Îşi avea sediul în Bermuda şi era înmatriculată în Florida de opt ani. Agentul său pe continent era o firmă de avocatură din Miami. Proprietate privată, dar nimeni nu ştia cine o deţine.

Cu cât ştia mai puţine despre acea firmă, cu atât o admira mai mult.

Acţionarul principal era un anume Barry Rinehart, iar în privinţa lui căutarea dăduse mai multe roade. Potrivit amicilor şi legăturilor din Washington, Rinehart trecuse prin District of Columbia în urmă cu douăzeci de ani fără să lase vreo urmă. Lucrase pentru un congresmen, Pentagon, şi o serie de organizaţii de mărime medie care făceau lobby – lucruri care apar în

CV-ul multor oameni. Părăsise Washingtonul fără nici un motiv evident, în 1990, şi apăruse din nou la vedere în Minnesota, unde a coordonat campania reuşită a unui necunoscut pe scena politică, iar acesta ajunsese să fie ales în Congres. Apoi plecase în Oregon, unde făcuse minuni pentru alegerea altcuiva în senat. Pe măsură ce reputaţia începuse să-i crească, a abandonat dintr-odată campaniile şi a dispărut cu totul. De atunci, nu se mai ştia nimic de el.

Rinehart avea patruzeci şi opt de ani, se căsătorise şi divorţase de două ori, nu avea copii, nici cazier, nu făcea parte din vreo asociaţie profesională, şi nici nu era membru al vreunui club. Obţinuse o diplomă în ştiinţe politice la Universitatea din Maryland şi o alta în drept la Universitatea din Nevada.

Nimeni nu avea habar cu ce se ocupa în prezent, dar sigur îi mergea bine. Apartamentul de la ultimul etaj al clădirii cilindrice era frumos decorat cu obiecte de mobilier şi de artă minimalistă. Carl, care nu se zgârcise deloc cu cheltuielile pentru mobilarea biroului său, a rămas impresionat.

Barry îl aştepta la uşa biroului. Şi-au strâns mâinile şi au schimbat banalităţile politicoase obişnuite în asemenea ocazii, studiindu-se unul pe altul în privinţa unor amănunte precum costumele, cămăşile, cravatele şi pantofii. Nu au observat nimic de serie. Nici un detaliu nu a rămas neanalizat, deşi era o dimineaţă de duminică din sudul Floridei. Primele impresii erau considerate cruciale, îndeosebi de Barry, încântat de perspectiva de a pune gheara pe un client foarte important.

Carl se aşteptase la un fel de vânzător şmecher de maşini, astfel că a rămas plăcut surprins. Domnul Rinehart avea o înfăţişare demnă, vorbea plăcut şi cu dezinvoltură, era bine-crescut şi se simţea în largul lui în prezenţa cuiva foarte puternic. Sigur nu-i era egal lui Carl, dar părea să nu sufere de vreun complex în această privinţă.

Imediat ce au intrat în birou şi au dat cu ochii de priveliştea oceanului, o secretară i-a întrebat dacă vor cafea. De la etajul zece al blocului aflat în apropierea plajei, Atlanticul se întindea cât puteau cuprinde cu privirea. Carl, care de câteva ori pe zi vedea doar fluviul Hudson s-a arătat invidios.

– Frumos, a spus el, contemplând peisajul prin ferestrele înalte de trei meri.

– Locul cel mai potrivit pentru a lucra, a confirmat Barry.

S-au aşezat pe scaune tapiţate cu piele bej şi curând le-a sosit cafeaua. Secretara a închis uşa în urma ei, conferindu-le celor din încăpere un sentiment de siguranţă.

– Apreciez că m-aţi primit într-o duminică dimineaţă şi fără o programare prealabilă, a spus Carl.

– Plăcerea e de partea mea, a răspus Barry. Ultima săptămână a fost cam plină.

– Au fost şi săptămâni mai plăcute. Înţeleg că aţi discutat personal cu senatorul Grott.

– A, da. Când şi când, purtăm câte-o discuţie.

– Nu mi-a spus prea multe lucruri despre firma dumneavoastră şi nici cu ce vă ocupaţi.

Barry a râs şi apoi şi-a încrucişat picioarele.

– Facem campanii. Priviţi! A pus mâna pe o telecomandă şi, apăsând un buton, a făcut ca din tavan să coboare un ecran mare şi acoperind aproape un perete, pe care a apărut harta ţării. Majoritatea statelor apăreau în verde, restul fiind galbene-deschis. Treizeci şi unu de state îşi aleg judecătorii de la curţile de apel şi de la cele supreme. Acestea sunt colorate în verde. Cele în galben au bunul-simţ să-şi numească judecătorii. Noi ne câştigăm existenţa în cele colorate în verde.

– Aşadar, alegeri judiciare.

– Da, cu asta ne ocupăm, şi o facem foarte repede. Când clienţii noştri au nevoie de ajutor, luăm la ţintă un judecător de

la o curte de justiţie care nu este deosebit de prietenos şi îl scoatem din joc.

– Chiar aşa.

– Întocmai.

– Şi cine vă sunt clienţii?

– Nu vă pot da nume, dar cu toţii sunt din aceeaşi categorie căreia îi aparţineţi şi dumneavoastră. Mari companii din domeniul energiei, al asigurărilor, al produselor farmaceutice sau chimice, al lemnului, toate tipurile de producători, plus doctori, spitale, case de bătrâni, bănci. Obţinem bani cu nemiluita şi angajăm oameni din domeniu să desfăşoare campanii agresive.

– În Mississippi aţi avut activitate?

– Încă nu. Barry a apăsat alt buton, iar America a revenit. Treptat, din verzi, statele s-au colorat în negru. Cele întunecate sunt cele în care am avut activitate. După cum vedeţi, se întind de la o coastă la cealaltă. Suntem prezenţi în toate cele treizeci şi nouă de state.

Carl a sorbit din cafea şi a dat din cap, ca şi cum ar fi dorit ca Barry să continue prezentarea.

– Aici avem angajate cincizeci de persoane, toată clădirea ne aparţine, şi am strâns cantităţi enorme de informaţii. Ele înseamnă putere, iar noi ştim totul. Analizăm orice decizie a curţilor de apel din toate statele colorate în verde. Îi cunoaştem pe toţi judecătorii de la curţile de apel, le ştim trecutul, familiile, cariera de până acum, divorţurile, falimentele, toate lucrurile neplăcute. Examinăm orice decizie şi, cu extrem de rare excepţii, anticipăm rezultatul oricărui apel. Urmărim existenţa şi apariţia oricărei legi şi suntem la curent cu legislaţia care ar putea afecta procesele civile. De asemenea, monitorizăm procesele civile importante.

– Şi pe cel judecat la Hattiesburg?

– A, sigur. Nu ne-a surprins deloc verdictul.

– Atunci, de ce i-a uimit pe avocaţii mei?

– Avocaţii dumneavoastră au fost buni, dar nu extraordinari. Pe de altă parte, reclamantul a avut dreptatea de partea lui. Am studiat o mulţime de gropi de deşeuri toxice, iar Bowmore este una dintre cele mai nenorocite.

– Aşadar, vom pierde din nou?

– Aşa sună predicţia mea. Aceasta este tendinţa.

Carl a aruncat o privire spre ocean şi a mai sorbit din cafea.

– Ce se va întâmpla la apel?

– Depinde cine judecă din partea Curţii Supreme din Mississippi. În prezent, există probabilitatea ca verdictul să fie confirmat printr-o decizie de 5 la 4. Statul Mississippi se bucură de o notorietate deosebită prin faptul că, în ultimele două decenii, a manifestat simpatie faţă de reclamanţi şi, după cum probabil ştiţi, are o reputaţie binemeritată ca un loc reprezentativ de judecare a litigiilor. Probleme legate de azbest, tutun, *fen-phen*[1] şi tot soiul de acţiuni demente, nebuneşti. Avocaţii care se ocupă de despăgubiri iubesc acest stat.

– Deci, voi pierde la un vot?

– Mai mult sau mai puţin. Atitudinea tribunalului nu este perfect previzibilă, dar de obicei cam aşa se prezintă situaţia.

– Prin urmare, nu avem nevoie decât de un judecător prietenos?

– Da.

Carl şi-a lăsat ceaşca pe masă şi s-a ridicat brusc. Şi-a scos haina, a atârnat-o pe un scaun, după care s-a apropiat de fereastră

---

[1] *Fen-phen*, conţinând fenfluramină şi phentermină (de unde şi numele), a fost un medicament care inducea anorexia, fiind folosit pentru slăbit. S-a constatat însă că producea hipertensiune pulmonară şi boli ale inimii, iar în 2004 a fost retras. Despăgubirile cerute în instanţe de persoanele care au considerat că sănătatea le-a fost afectată de folosirea medicamentului însumează peste 14 miliarde de dolari. (n.tr.)

şi a privit lung spre ocean. Un vas de mărfuri, aflat la vreo milă în larg, înainta lent şi l-a urmărit vreme de câteva minute. În acest timp, Barry a sorbit calm din cafea.

– Aveţi în vedere un anumit judecător? a întrebat Carl într-un târziu.

Barry a apăsat un buton al telecomenzii. Ecranul s-a stins, după care s-a retras spre tavan. S-a întins, lăsând impresia că avea dureri de spate, apoi a zis:

– Probabil că va trebui să discutăm mai întâi partea de afaceri.

Carl a dat aprobator din cap şi s-a aşezat.

– Să auzim!

– Propunerea noastră sună cam astfel. Angajaţi firma noastră, banii se trimit în conturile indicate, după care vă pun la dispoziţie un plan de restructurare a Curţii Supreme din Mississippi.

– Cât?

– Sunt două onorarii. În primul rând, un milion garanţie. Suma aceasta se declară legal. În mod oficial, deveniţi clientul nostru, iar noi vă oferim servicii de consultanţă în domeniul relaţiilor cu instituţiile guvernamentale, o formulare minunată prin neclaritatea ei, dar care acoperă aproape totul. Cel de-al doilea onorariu este de şapte milioane, sumă pe care o primim *off-shore*. O parte din bani se folosesc pentru finanţarea campaniei, dar mai toţi se vor păstra. Doar primul onorariu se trece în scripte.

Înţelegând, Carl a dat din cap.

– Cu opt milioane, cumpăr chiar eu un judecător de la Curtea Supremă.

– Aceasta este şi ideea.

– Şi cât câştigă un judecător pe an?

– O sută zece mii.

– O sută zece mii, a repetat Carl.

– Totul este relativ. Primarul New Yorkului a cheltuit şaptezeci şi cinci de milioane ca să fie ales într-o slujbă unde salariul reprezintă o fracţiune infimă din suma asta. Este vorba de politică.

– Da, politică, a spus Carl, ca şi cum ar fi vrut să scuipe. A suspinat adânc şi s-a afundat câţiva centimetri în scaun. Cred că e mai ieftin decât un verdict.

– Mult mai ieftin, şi vor fi mai multe verdicte. Opt milioane e un chilipir.

– Faceţi ca totul să pară foarte uşor.

– Dar nu este. Vorbim de campanii denigratoare, iar noi ştim cum să le câştigăm.

– Vreau să ştiu cum se cheltuiesc banii. Trebuie să văd planul de bază.

Barry s-a ridicat şi s-a dus să-şi mai toarne cafea din termosul din argint. După aceea, s-a apropiat de splendidele ferestre şi a contemplat Atlanticul. Carl a aruncat o privire discretă la ceas. La ora 12.30 avea programată o partidă de golf la Country Club din Palm Beach, dar nu era foarte important. Era mai curând un amator de golf cu înclinaţii sociale, care juca doar pentru că aşa era de presupus că-şi petrece o parte din timpul liber.

Rinehart a golit ceaşca dintr-o sorbitură lungă şi a revenit la scaunul său.

– Domnule Trudeau, adevărul este că, de fapt, nu ai dori să ştii exact cum se cheltuiesc aceşti bani. Dumneavoastră vreţi să câştigaţi. Doriţi pe cineva binevoitor în cadrul Curţii Supreme, astfel ca peste optsprezece luni, când se dă decizia în cazul Baker contra Krane Chemical, să fiţi sigur de rezultat. Asta vreţi în realitate. Şi asta vă oferim noi.

– La o asemenea sumă, aşa sper şi eu.

„Acum trei seri, ai aruncat optsprezece pe o sculptură proastă, a gândit Barry, dar nu a îndrăznit să o spună cu voce tare. Ai trei avioane supersonice în valoare de patruzeci de milioane fiecare. «Renovarea» casei din Hamptons te va trage înapoi cu cel puţin zece milioane. Iar astea sunt doar câteva dintre jucăriile tale. Aici vorbim de o treabă serioasă, nu de jucării." Dosarul pe care Barry îl avea în privinţa lui Carl era mult mai gros decât cel pe care Carl îl avea despre Barry. Trebuia totuşi recunoscut cu toată sinceritatea că domnul Rinehart făcea toate eforturile să evite publicitatea, în vreme ce domnul Trudeau se căznea să rămână vizibil în ochii publicului.

Sosise vremea să încheie târgul, de aceea, Barry a insistat cu discreţie.

– În Mississippi se vor desfăşura alegeri de judecători peste un an, în noiembrie viitor. Avem timp din belşug, dar nu se cuvine să-l risipim. Momentul este foarte potrivit şi convenabil. În timp ce trecem încet prin alegerile pentru anul viitor, cazul se zbate să treacă prin procesul de apel. Noul nostru om îşi va ocupa postul peste un an, în ianuarie, iar după patru luni în funcţie, va ajunge faţă în faţă cu cazul Baker contra Krane Chemical.

Pentru prima oară, Carl a perceput, doar preţ de o clipă, o atitudine de vânzător de maşini, dar asta nu l-a tulburat. Politica era o treabă murdară, în care câştigătorii nu erau întotdeauna cei mai curaţi oameni din lume. Ca să supravieţuiască în politică, oamenii trebuiau să aibă ceva de gangster în ei.

– Nu vreau să-mi apară numele pe nicăieri, a spus el pe un ton sever.

Barry şi-a dat seama că tocmai primise un onorariu frumuşel.

– Ar fi imposibil, a spus el cu un zâmbet fals. Avem mecanisme de protecţie peste tot. Dacă vreunul dintre oamenii noştri

face vreo greşeală, ne asigurăm că altcineva îşi asumă răspunderea. Numele firmei Troy-Hogan nu a fost niciodată asociat cu ceva ilegal. Iar dacă nimeni nu ne poate depista cu ceva, cu siguranţă nu au cum să ajungă la dumneavoastră.

– Fără documente compromiţătoare!

– Doar pentru onorariul de început. La urma urmelor, suntem o firmă de consultanţă şi de relaţii cu instituţiile guvernamentale. Vom întreţine o relaţie oficială cu dumneavoastră: consultanţă, marketing, comunicare – toate acele concepte minunat de confuze care ascund orice altceva. Însă aranjamentul *off-shore* rămâne absolut confidenţial.

Carl a stat mult pe gânduri, după care a zâmbit şi a zis:

– Îmi place. Îmi place foarte mult.

CAPITOLUL 9

Biroul de avocatură F. Clyde Hardin & Asociaţii nu avea asociaţi. Consta doar din Clyde şi Miriam, firava lui secretară, care deţinea un rang superior, deoarece se afla acolo de peste patruzeci de ani, iar Clyde mai avea până să ajungă la o asemenea vechime. Ea dactilografiase întâmpinări şi testamente pentru tatăl lui, care se întorsese acasă din cel de-al Doilea Război Mondial cu un picior de lemn pe care şi-l scotea uneori în faţa membrilor juriilor pentru a le distrage atenţia, fapt ce îi conferise o mare notorietate. Bătrânul murise cu multă vreme în urmă şi lăsase prin testament biroul, cu mobilierul lui vechi, dar şi pe bătrâna secretară singurului său fiu, Clyde, care avea cincizeci şi patru de ani şi se putea socoti şi el foarte bătrân.

Biroul de avocatură Hardin fusese vreme de şaizeci de ani un element constant pe Main Street din Bowmore. Supravieţuise războaielor, crizelor economice, recesiunilor, protestelor nonviolente, boicoturilor şi desegregării, dar Clyde nu era chiar atât de sigur că va reuşi să facă acelaşi lucru după trecerea companiei Krane Chemical prin ţinut. În jurul lui, oraşul se topea. Supranumele de Districtul Cancerului se lipise de acel loc, şi această stare nu putea fi depăşită. Din scaunul lui de pe

marginea ringului văzuse negustori, cafenele, avocaţi de ţară şi doctori de familie aruncând prosopul şi părăsind oraşul.

Clyde nu voise să devină avocat, dar tatăl lui nu-l slăbise nici o clipă. Şi deşi îşi asigura traiul din acţiuni legate de transmitere de proprietăţi, testamente şi divorţuri, şi deşi reuşea să pară destul de mulţumit de viaţă şi să treacă drept o persoană pitorească datorită costumelor de bumbac cu dungi albastre şi albe, papioanelor din mătase cu imprimeuri şi pălării de pai, în sinea lui detesta avocatura şi practicarea acesteia în acel oraş mărunt. Dispreţuia chinul să aibă de-a face zilnic cu oameni prea săraci ca să-l plătească, să intre în frecuşuri cu alţi avocaţi amărâţi care încercau să-i fure clienţii, aşa cum erau ei, să se hârâie cu judecătorii şi cu grefierii, dar şi cu te miri cine îi mai ieşea în cale. În Bowmore existau încă şase avocaţi, iar Clyde era cel mai tânăr. Visa ca la pensie să se aşeze în apropierea unui lac sau a unei plaje, oriunde, dar asemenea visuri nu aveau să i se îndeplinească.

În fiecare dimineaţă la 8.30, Clyde bea o cafea cu zahăr şi mânca un ou prăjit la cafeneaua Babe, situată la şapte case spre dreapta de biroul lui, şi o porţie de caşcaval pane şi un ceai cu gheaţă la amiază în localul Bob's Burgers, aflat la şapte case spre stânga. În fiecare după-amiază la ora cinci, imediat ce Miriam îşi făcea ordine pe birou şi spunea la revedere, Clyde scotea sticla de protocol şi bea o votcă rece cu gheaţă. În mod obişnuit, făcea asta când rămânea singur în solitudinea zilei, ora cea mai plăcută lui. Ţinea mult la neclintirea acelei ore fericite ce îi aparţinea în exclusivitate. Deseori, singurele zgomote erau doar hâţâitul ventilatorului din tavan şi clinchetul cuburilor de gheaţă în pahar.

Acum sorbise de două ori, mai precis două înghiţituri zdravene, iar băutura începea să îi ajungă încet la cap, când a auzit un ciocănit foarte dur în uşă. Nu aştepta pe nimeni. Pe la cinci

după-amiaza, centrul orașului se golea, dar uneori se întâmpla să mai apară câte un client în căutarea unui avocat. Clyde era prea strâmtorat ca să-i scape o asemenea ocazie. Și-a așezat paharul pe un raft și s-a dus să vadă cine era. În fața ușii, stătea un domn bine îmbrăcat. S-a prezentat drept Sterling Bitch[1], sau cam așa ceva. Clyde s-a uitat la cartea de vizită a omului. Bintz. Sterling Bintz. Avocat. Din Philadelphia, Pennsylvania.

Domnul Bintz avea în jur de patruzeci de ani, era scund, slăbuț și agitat, dovedind superioritatea pe care yankeii nu și-o pot înfrâna când se aventurează în orașele căzute pradă ruinei din sudul Statelor Unite.

„Cum de poate cineva să trăiască într-un asemenea hal?" părea să sugereze zâmbetul de pe fața lui.

Clyde l-a antipatizat din capul locului, dar, pe de altă parte, voia să revină la votca lui, așa că i-a oferit și lui Sterling un cocktail. La o adică, de ce nu?

S-au așezat la biroul lui Clyde și au început să bea. După ce au schimba banalități câteva minute, Clyde a întrebat brusc:

– De ce nu treci direct la subiect?

– Da. Așa e. Accentul omului era tăios și precis, iritant chiar. Firma mea este specializată în despăgubiri. Doar de așa ceva ne ocupăm.

– Și, peste noapte, vi s-a trezit interesul pentru orășelul nostru. Mare surpriză, mare.

– Da, ne interesează. Din cercetările noastre, am aflat că ar putea apărea peste o mie de cazuri în zonă și am dori să luăm cât mai multe. Dar avem nevoie de un consilier pe plan local.

– Ați venit cam târzior, amice. De cinci ani încoace, avocații agresivi scotocesc zona cu mare atenție.

---

[1] *Bitch* – târfă, javră, pramatie etc., iar împreună cu Sterling, traducerea ar fi „pramatie autentică, veritabilă". (n.tr.)

– Da, am înţeles că majoritatea cazurilor de deces au fost luate de alte firme, dar există situaţii de alt gen. Dorim să găsim victimele care au suferinţe de ficat şi de rinichi, iritaţii stomacale, probleme de colon, boli de piele şi alte afecţiuni, toate provocate de Krane Chemical, desigur. Le documentăm cu ajutorul medicilor noştri, iar când se strâng câteva zeci, îi atacăm pe cei de la Krane cu un proces comun. Asta ne este specialitatea. Facem mereu aşa ceva. Iar soluţionarea în afara tribunalului ar putea aduce o sumă uriaşă.

Clyde îl asculta atent, prefăcându-se însă plictisit.

– Continuă, a spus el.

– Krane Chemical a primit lovitura unde o doare mai tare. Compania nu poate continua seria de procese, astfel că va fi silită până la urmă să ofere compensaţii. Dacă deschidem primii un proces în nume comun, noi o să ajungem călare pe situaţie.

– Noi?

– Da. Firma mea ar dori să se asocieze cu firma ta.

– Eu sunt toată firma asta.

– Noi facem toată treaba. Avem nevoie de numele tău în calitate de consultant local şi de legăturile şi prezenţa ta în Bowmore.

– Şi cât?

Clyde era renumit pentru faptul că ataca frontal subiectul banilor. Nici nu vedea ce rost ar fi avut să bată doar apropouri faţă de acea jivină hrăpăreaţă din nord.

– Cinci sute de fiecare client, apoi cinci la sută din reţetă când soluţionăm. Repet, noi facem toată treaba.

Clyde a făcut cuburile de gheaţă să scoată un clinchet şi a încercat să socotească în minte.

Sterling a insistat.

– Clădirea alăturată este liberă. Aş...

– A, sunt multe clădiri libere în Bowmore.

– A cui este cea de alături?

– A mea. Face parte din clădirea asta. A cumpărat-o bunicul meu acum vreo mie de ani. Şi mai deţin una vizavi. Tot neocupată.

– Biroul de alături ar putea fi un loc perfect pentru a deschide o clinică de examinare. Noi ne ocupăm de dotare, îi conferim o ambianţă medicală, aducem doctorii noştri, după care facem reclamă cât cuprinde către cei care consideră că sunt ori ar putea fi bolnavi. Vor da buzna cu toţii. Noi îi punem să facă cerere de despăgubire, realizăm numărul necesar de reclamaţii, iar după aceea deschidem proces într-un tribunal federal.

Asta suna clar a fraudă, dar auzise multe despre acţiunile pentru solicitarea de despăgubiri ca să-şi dea seama că Sterling ştia despre ce vorbeşte. Cu cinci sute de clienţi, la 500 de dolari deschiderea acţiunii, plus 5 la sută când se câştiga la loterie. A întins mâna spre sticla de protocol şi a umplut din nou ambele pahare.

– Interesant, a spus Clyde.

– Ar putea fi foarte profitabil.

– Numai că eu nu lucrez într-un tribunal federal.

Sterling a sorbit din băutura aproape ucigător de tare şi a surâs. Cunoştea perfect limitele unui avocat oarecare dintr-o orăşel prăfuit. Clyde ar fi întâmpinat dificultăţi chiar şi dacă ar fi trebuit să apară într-un mare oraş, la un proces intentat unui hoţ de magazin.

– Cum am spus. Noi facem toată treaba. Ne pricepem la asemenea litigii.

– N-aş vrea ceva care să încalce etica sau care să fie ilegal, a precizat Clyde.

– Bineînţeles că nu. De douăzeci de ani câştigăm procese de despăgubiri pentru diverse grupuri. Poţi verifica asta.

– Aşa o să fac.

– Dar fă-o repede! Verdictul acesta a atras atenţia. De acum înainte, vor apărea mulţi care să găsească amatori şi să intenteze prima acţiune de cerere de despăgubiri.

*

După plecarea lui Sterling, Clyde a băut şi cel de-al treilea pahar, doza maximă pentru el, iar când ajunsese aproape de fundul lui, şi-a găsit curajul de a le spune tuturor localnicilor să se ducă dracului. „A, ce plăcere vor descoperi criticând-l! Să facă reclamă în ziarul săptămânal al oraşului pentru a găsi victime/clienţi, să-şi transforme biroul într-o clinică de două parale pentru diagnostice pe bandă rulantă, să se asocieze cu nişte jeguri de avocaţi din nord, să profite de nenorocirea concitadinilor lui..." Lista se va lungi, iar bârfele vor circula în tot oraşul. Cu cât bea mai mult, cu atât mai hotărât era să renunţe la orice prudenţă, să încerce măcar o dată să facă şi bani.

Deşi cu o personalitate atât de impetuoasă în sinea lui, Clyde se temea să vorbească în faţa instanţei. Cu ani în urmă, avusese câteva procese cu juriu şi atunci se lăsase cuprins de o panică atât de mare, încât abia reuşise să îngaime câteva cuvinte. Se mulţumise să aibă o activitate sigură şi confortabilă de birou, care îi asigura strictul necesar pentru plata facturilor, dar îl ţinea departe de bătăliile înspăimântătoare, unde se câştigau bani frumoşi, dar se şi pierdeau averi.

De ce să nu rişte măcar o dată?

Păi, în felul acesta, nu şi-ar ajuta concetăţenii? Orice bănuţ smuls celor de la Krane Chemical şi depus undeva în Bowmore era o victorie. Şi-a turnat şi cel de-al patrulea pahar, a jurat că acesta va rămâne ultimul, şi a decis că da, ce naiba, va bate palma cu Sterling şi trupa lui de hoţi specializaţi în procese de

despăgubiri, dându-le astfel o lovitură memorabilă celor de la Krane în numele dreptății.

Două zile mai târziu, un subcontractor pe care Clyde îl reprezentase în cel puțin trei divorțuri a sosit dis-de-dimineață cu o echipă de dulgheri, zugravi și oameni buni la toate, disperați cu toții să-și găsească de lucru, și s-a apucat imediat să renoveze birourile din clădirea alăturată.

De două ori pe lună, Clyde juca pocher cu proprietarul singurului ziar din district, *Bowmore News*. Ca și orașul, săptămânalul era în cădere aproape liberă și se străduia să supraviețuiască. În următoarea ediție, prima pagină avea să fie dominată de știrea privind verdictul dat în Hattiesburg, însă va mai publica un articol cuprinzător despre asocierea avocatului Hardin cu o mare firmă de avocatură din Philadelphia. Articolul ocupa o pagină întreagă și practic îl implora pe oricare cetățean din districtul Cary să treacă pe la noua „clinică de diagnosticare" de pe Main Street pentru o examinare care era absolut gratuită.

Clyde, căruia îi plăcea să fie înconjurat de oameni și să i se acorde atenție, începuse deja să-și numere banii.

*

La 4.00 dimineața, pe frig și întuneric și amenințat de ploaie, Buck Burleson a oprit camionul în micuța parcare rezervată angajaților de la benzinăria din Hattiesburg. Și-a luat termosul cu cafea, o felie de pâine cu șuncă și pistolul automat calibrul 9mm și a dus totul la camionul-cisternă cu optsprezece roți și fără însemne de firmă pe portiere, care avea capacitatea de paisprezece mii de litri. A pornit motorul și a verificat cadranele de la bord, pneurile și nivelul combustibilului.

Supraveghetorul de noapte a auzit zgomotul motorului și a apărut din sala de monitorizare de la etaj.

– Salut, Buck, a strigat el.

– 'Neaţa, Jake, i-a răspuns Buck şi l-a salutat şi el cu un gest din cap. E încărcată?

– Gata de plecare.

Partea aceea a discuţiei nu suferise nici o modificare de cinci ani. De obicei, schimbau câteva cuvinte despre vreme, după care îşi luau rămas-bun. Însă în acea dimineaţă, Jake a decis să adauge o mică variaţie dialogului dintre ei, una la care se gândea de câteva zile încoace.

– Oamenii din Bowmore sunt mai fericiţi acum?

– Al naibii să fiu dacă am habar. Nu prea stau pe acolo.

Şi asta a fost tot. Buck a deschis portiera, a aruncat peste umăr un „pe curând" şi s-a închis în cabină. Jake a urmărit camionul-cisternă ieşind pe alee, virând stânga pe stradă şi dispărând în cele din urmă, singurul vehicul care se deplasa la acea oră solitară.

Ajuns pe autostradă, Buck şi-a turnat cu grijă cafea din termos în cana de plastic care stătea într-un suport. A aruncat o privire spre pistolul aflat pe scaunul din dreapta. A hotărât s-o mai amâne cu sendvişul. Când a văzut indicatorul de intrare în comitatul Cary, şi-a aruncat din nou ochii spre armă.

Făcea cursa aceasta de trei ori pe zi, patru zile pe săptămână. Un alt şofer se ocupa de celelalte trei zile. Făceau frecvent schimb de tură ca să-şi asigure vacanţe sau perioade de liber mai mari. Nu era cariera la care visase el. Vreme de şaptesprezece ani fusese maistru la Krane Chemical din Bowmore, câştigând de trei ori mai mult decât acum, când era plătit să care apă în fostul lui oraş.

Faptul că unul dintre oamenii vinovaţi de poluarea atât de gravă a apei din Bowmore ducea acum apă în oraş venea ca o ironie. Însă Buck nu era capabil de o asemenea subtilitate. El era

supărat pe companie că plecase şi-l lăsase fără slujbă. Şi detesta oraşul Bowmore pentru că acesta îl ura.

Buck minţea. Adevărul fusese dovedit de câteva ori, dar niciodată într-o manieră atât de spectaculoasă ca pe parcursul depoziţiei date cu o lună în urmă. Mary Grace Payton îi întinsese frânghia, după care îl urmărise cum se spânzurase singur în faţa juriului.

Vreme de ani şi ani, Buck şi majoritatea supervizorilor de la Krane negaseră fără pic de jenă că ar fi aruncat deşeuri chimice în locuri nepermise. Şefii le ordonau să procedeze în acel mod. Negaseră în rapoartele către companie. Negaseră când discutaseră cu avocaţii angajaţi de companie. Făcuseră acelaşi lucru în depoziţii scrise. Şi procedaseră la fel şi când în uzină se desfăşurase o investigaţie a Agenţiei de Protecţia Mediului şi a Procuraturii SUA. Atunci s-a declanşat şi litigiul. După ce negase cu îndărătnicie atâta vreme, cum se puteau suci, ajungând să spună adevărul? După ce încurajase din răsputeri minciunile vreme îndelungată, Krane dispăruse. Se furişase într-un weekend şi îşi găsise un nou cămin în Mexic. Fără îndoială că vreun găgăuţă de acolo deţinea slujba lui Buck în schimbul a cinci dolari pe zi. A înjurat şi apoi a luat o gură de cafea.

Câţiva dintre manageri recunoscuseră în mod deschis şi declaraseră adevărul. Majoritatea însă se agăţaseră de vechile minciuni rostite. În realitate, nu avea nici o importanţă, pentru că la proces toţi, mai ales cei care depuseseră mărturie, apăruseră ca nişte dobitoci. Unii încercaseră să ascundă adevărul. Earl Crouch, pesemne cel mai mare mincinos dintre toţi, fusese transferat la uzina Krane din apropiere de Galveston. Se zvonea că dispăruse în nişte circumstanţe misterioase.

Buck a aruncat din nou o privire la pistolul de 9 mm.

Deocamdată primise doar un telefon de amenințare. Nu știa dacă li se întâmplase același lucru celorlalți manageri. Toți părăsiseră Bowmore și nu ținea legătura cu nimeni.

Mary Grace Payton. Dacă ar fi avut pistolul la interogatoriul luat de avocatul reclamantului, pesemne că i-ar fi împușcat pe ea, pe soțul ei și pe câțiva dintre avocații Krane, păstrând un glonț pentru sine. Vreme de patru ore cumplite pentru el, Mary Grace răsturnase o minciună după alta. Unele dintre ele erau beton, așa i se spusese. Altele rămăseseră ascunse în rapoarte și situații pe care Krane le ținea la secret. Dar doamna Payton avea la dispoziție toate rapoartele și toate declarațiile, ba și ceva în plus.

Când calvarul era aproape de sfârșit, când Buck simțise că moare, iar membrii juriului se înfuriaseră și judecătorul Harrison vorbise ceva despre sperjur, Buck fusese pe punctul de a ceda. Era epuizat, umilit, pe jumătate nebun și cât pe ce să sară în picioare și, uitându-se la juriu, să spună: „Dacă vreți adevărul, vi-l ofer pe tavă. Am azvârlit atâtea căcaturi în râpele alea, încât e de mirare că nu a explodat și orașul. Am arunca cu nemiluita în fiecare zi – BCL și cartolix și aklar, toate substanțe carcinogene din clasa I – sute de litri de materii toxice direct în sol. Am deversat direct din cisterne, din găleți, butoaie și alte recipiente. Le aruncam și ziua, și noaptea. A, bineînțeles, am depozitat o mulțime și în recipiente pe care le sigilam și plăteam o avere unei firme specializate ca să le distrugă prin alte mijloace. Krane respecta legea. Îi pupau în fund pe cei de la Agenția de Protecția Mediului. Doar ați văzut documentele, totul clar și negru pe alb. Ca și cum ar fi fost legal. În vreme ce ăia cu cămăși scrobite de la birouri completau formulare, noi mergeam în spatele uzinei, la puțuri, și îngropam otrăvurile. Era mult mai ușor și mai ieftin să le azvârli. Dar știți de ce? Pentru că tâmpiții ăia din birouri

ştiau exact ce făceam noi pe ascuns. Ei mușamalizau lucrurile! Iar acum vă mint în față. Toată lumea minte."

Buck a rostit cu voce tare toate acestea în timp ce conducea, dar nu făcea asta în fiecare dimineață. Procedând astfel, gândindu-se la ceea ce ar fi trebuit de fapt să declare, trăia un sentiment ciudat de ușurare. În fața acelei instanțe rămăseseră o frântură din sufletul lui, dar și cea mai mare parte din bărbăție. Dezlănțuirea aceea în intimitatea camionului-cisternă era terapeutică.

Însă cursele spre Bowmore nu erau defel terapeutice. Nu era de acolo și niciodată nu-i plăcuse acel oraș. Iar când își pierduse slujba, nu avusese de ales și plecase.

După ce a pătruns pe Main Street, a virat dreapta și a mai rulat cale de patru intersecții. Punctului de distribuție i se dăduse porecla de „rezervor al orașului". Era situat imediat sub vechiul turn de apă, o relicvă degradată și ruginită, ale cărei panouri de metal fuseseră corodate din interior de apa extrasă în oraș. Acum orașul era deservit de un rezervor mare din aluminiu. Buck a tras cisterna pe o platformă înaltă, a oprit motorul, și-a vârât pistolul în buzunar și a coborât din cabină. S-a ocupat de descărcarea apei în rezervor, activitate care dura o jumătate de oră.

Din rezervor, apa mergea spre școlile din oraș, instituții și biserici și, chiar dacă în Hattiesburg era socotită potabilă, lumea din Bowmore se temea de ea. Conductele care o transportau erau, în mare parte, aceleași prin care circulase și vechea apă.

Pe parcursul zilei, la rezervor soseau oameni în flux continuu. Scoteau tot felul de recipiente de plastic și canistre metalice, butoiașe, le umpleau, apoi plecau acasă.

Cei care își permiteau încheiaseră contracte cu furnizori privați. Apa reprezenta o problemă zilnică în Bowmore.

Fusese întuneric cât așteptase să i se golească cisterna. A rămas în cabină, lăsând caloriferul să funcționeze, cu portiera

încuiată şi cu pistolul la îndemână. În Pine Grove locuiau două familii la care se gândea în fiecare dimineaţă când aştepta. Familii de oameni duri, cu bărbaţi care fuseseră închişi. Familii numeroase, cu unchi şi veri. Fiecare pierduse câte un copil din cauza leucemiei. Iar acum fiecare dintre acestea deschisese proces.

Iar lui i se dusese vestea de mincinos.

*

Cu opt zile înainte de Crăciun, combatanţii s-au strâns pentru ultima oară în sala prezidată de judecătorul Harrison. Audierea avea rolul de a lămuri toate aspectele rămase neclare, îndeosebi acţiunile de după proces.

Jared Kurtin arăta în mare formă şi bine bronzat după cele două săptămâni de golf în Mexic. L-a salutat călduros pe Wes şi a reuşit chiar să-i zâmbească lui Mary Grace. Ea l-a ignorat, pentru că stătea de vorbă cu Jeannette, care era tot trasă la faţă, dar măcar nu mai plângea.

Haita de subordonaţi a lui Kurtin frunzărea hârtii la sute de dolari ora fiecare, în vreme ce Frank Sully, consilierul local, se uita la ei cu un aer mulţumit. Totul era de faţadă. Harrison nu era dispus să-i ofere nici o înlesnire corporaţiei Krane Chemical, şi toată lumea ştia asta.

Alţii erau doar ochi şi urechi. Huffy îşi păstrase vechiul loc, fiind curios ca întotdeauna, dar şi temător în privinţa creditului şi a viitorului său. Mai erau câţiva reporteri şi chiar un portretist de tribunal, acelaşi care fusese prezent la proces şi care schiţase chipuri pe care nimeni nu reuşise să le recunoască. Avocaţii câtorva reclamanţi veniseră acolo ca să urmărească şi să fie la curent cu desfăşurarea cazului. Aceştia visau aranjamente şi înţelegeri în afara instanţei, care să-i îmbogăţească, evitând în

același timp brutalitatea procesului pe care fuseseră nevoiți să o îndure soții Payton.

Judecătorul Harrison a cerut să se facă liniște și a pornit dezbaterea.

– Mă bucur să vă revăd, a spus el sec. Există în total paisprezece moțiuni ce au fost înaintate – douăsprezece de către apărare, două de reclamant – și le vom soluționa pe toate până la amiază. După aceea l-a privit cu severitate pe Jared Kurtin, de parcă l-ar fi prevenit să nu intervină cumva fără rost, apoi a continuat: am citit cu atenție toate moțiunile și întâmpinările; de aceea vă rog să nu-mi spuneți nimic din ce ați pus deja în scris. Domnule Kurtin, puteți începe.

Prima moțiune a fost făcută pentru a cere rejudecarea procesului. Kurtin a enumerat rapid toate motivele pentru care considera că procesul a prezentat vicii ce i-au defavorizat clientul, începând cu doi jurați pe care a dorit să-i scoată din proces, dar Harrison a refuzat. Echipa lui întocmise o listă cu douăzeci și două de vicii de procedură pe care le socotea suficient de grave ca să fie invocate, dar Harrison le-a respins. După ce i-a ascultat pe avocați prezentându-și pledoariile vreme de o oră, judecătorul a respins moțiunea prin care se solicita rejudecarea procesului.

Jared Kurtin ar fi fost șocat dacă s-ar fi dat altă decizie. Acestea erau însă chestiuni de rutină. Bătălia era pierdută, însă nu și războiul.

Au urmat alte moțiuni. După câteva minute de susținere a fiecăreia, judecătorul Harrison a spus:

– Se resping.

După ce avocații au terminat de vorbit, în timp ce își strângeau hârtiile în gențile diplomat, Jared Kurtin s-a adresat tribunalului, spunând:

– Onorată instanţă, mi-a făcut plăcere. Am convingerea că vom relua tot procesul peste aproximativ trei ani.

– Tribunalul se retrage, a spus onorata instanţă pe un ton nepoliticos, după care a lovit tare cu ciocănelul.

*

La două zile după Crăciun, într-o după-amiază vântoasă şi urâtă, Jeannette Baker s-a dus de la rulota ei, trecând prin Pine Grove, până la biserică şi la cimitirul din spatele acesteia. A sărutat micuţa piatră de mormânt de la căpătâiul lui Chad, apoi s-a aşezat şi s-a rezemat de piatra de la căpătâiul lui Pete. Era ziua în care, cu cinci ani în urmă, îi murise soţul.

În decurs de cinci ani, învăţase să rememoreze lucrurile frumoase, deşi nu le putea alunga pe cele urâte. Pete, un bărbat masiv ajuns să aibă sub 60 de kilograme, incapabil să mănânce, în cele din urmă nemaiputând să bea nici apă din cauza tumorilor apărute în gât şi esofag. Pete, în vârstă de treizeci de ani, tras la faţă şi palid ca un muribund de două ori mai bătrân. Pete, bărbatul puternic, plângând din cauza durerilor permanente şi cerşind să i se mai dea morfină. Pete, vorbăreţ incurabil şi povestitor vestit, incapabil să mai scoată alt sunet decât un geamăt jalnic. Pete milogindu-se la ea să-l ajute s-o termine cu toate.

Ultimele zile ale lui Chad fuseseră destul de liniştite. Ale lui Pete se dovediseră înfiorătoare. Iar ea văzuse prea multe.

De ajuns cu amintirile oribile! Venise acolo să vorbească despre iubirea lor, despre primul apartament din Hattiesburg, naşterea lui Chad, planurile de a avea şi alţi copii şi o casă mai încăpătoare, despre toate visurile care îi făcuseră cândva să râdă. Micuţul Chad cu undiţa şi un şir impresionant de plătici prinse în iazul unchiul său. Micuţul Chad în prima lui uniformă de

T-ball[1], cu antrenorul Pete alături. Crăciunul și Ziua Recunoștinței, o vacanță la Disney World, când amândoi erau bolnavi și pe moarte.

A rămas până la căderea întunericului, așa cum făcea mereu.

Denny Ott a urmărit-o de la fereastra bucătăriei casei parohiale. Micul cimitir pe care îl îngrijea cu atâta dăruire era tot mai vizitat în ultima vreme.

[1] O variantă simplificată de baseball, pentru copii, având ca scop distracția și deprinderea unor aptitudini necesare practicării ulterioare a baseballului. (n.tr.)

CAPITOLUL 10

Anul nou a început cu o altă înmormântare. Doamna Inez Perdue a murit după o îndelungată şi dureroasă deteriorare a rinichilor. Avea şaizeci şi unu de ani, era văduvă, cu doi copii care, din fericire, părăsiseră Bowmore imediat ce crescuseră mari. Neavând asigurare, a decedat în micuţa ei casă de la periferia oraşului, înconjurată de prieteni şi de pastorul ei, Denny Ott. După ce a plecat de acolo, pastorul s-a dus la cimitirul din spatele bisericii Pine Grove şi, cu ajutorul unui diacon, s-a apucat să îi sape groapa, aceasta purtând numărul şaptesprezece.

Imediat ce mulţimea s-a subţiat, cadavrul doamnei Inez a fost dus cu o ambulanţă direct la morga Centrului medical al Districtului Forrest din Hattiesburg. Acolo, un medic angajat de firma de avocatură Payton a lucrat vreme de trei ore să recolteze ţesuturi şi sânge şi pentru a efectua autopsia. Doamna Inez convenise asupra acestei proceduri sumbre în urmă cu un an, când semnase un contract cu soţii Payton. Mostre din organele ei şi o examinare a ţesuturilor prelevate puteau furniza dovezi care într-o bună zi puteau deveni de o importanţă crucială în instanţă.

La opt ore de la deces, a fost readusă în Bowmore într-un sicriu ieftin şi depusă peste noapte în capela de la biserica Pine Grove.

Pastorul Ott își convinsese de mult enoriașii că, de îndată ce trupul a murit, iar spiritul urcă la cer, ritualurile pământești sunt ridicole și lipsite de orice înțeles. Funeraliile, priveghiurile, îmbălsămarea, florile, coșciugele scumpe – toate erau risipă de timp și de bani. Ce-i țărână în țărână se va întoarce. Dumnezeu ne-a trimis goi pe lume și tot așa se cuvine să plecăm din ea.

A doua zi a ținut slujba de înmormântare a doamnei Inez în biserica plină de lume, unde se aflau și Wes și Mary Grace, dar și alți doi avocați care se arătaseră curioși. În timpul acestor slujbe, iar el dusese totul deja la perfecțiune, pastorul Ott se străduia să transforme acel prilej în ceva încurajator, chiar marcat de o tentă de umor. Doamna Inez era acompaniatoarea la pian a bisericii și, chiar dacă interpreta cu mare entuziasm și cu tușe apăsate, de obicei rata cam jumătate din note. Cum era aproape surdă, nici măcar nu avea habar cât de rău sunau cântecele religioase. Amintirile legate de modul ei de interpretare au mai alungat atmosfera de tristețe.

Ar fi fost la îndemână să se lanseze în critici împotriva companiei Krane Chemical și a nenumăratelor ei păcate, dar pastorul Ott nu rostea niciodată numele acesteia. Femeia murise, iar acest lucru nu se putea schimba nicicum. Toată lumea știa cine și ce o ucisese.

După slujba care a durat o oră, groparii au așezat sicriul de lemn pe carul mortuar al domnului Earl Mangram, singurul autentic din tot comitatul. Domnul Mangram fusese una dintre primele victime ale companiei Krane, înmormântarea numărul trei din cariera lui Denny Ott, iar bătrânul ceruse în mod expres ca sicriul lui să fie dus de la biserică la cimitir în acel vehicul tras de iapa lui bătrână, Blaze. Acea procesiune se bucurase de un asemenea succes, încât devenise pe dată o tradiție în Pine Grove.

După ce sicriul cu doamna Inez a fost așezat pe carul mortuar, pastorul Ott, stând alături de Blaze, a tras de

căpăstrul ei, iar bătrâna iapă a pornit legănându-se în fruntea grupului care se îndepărta de biserică, mergând pe drumul lăturalnic spre cimitir.

*

Păstrând tradiția împământenită în sud, despărțirea de ea a fost urmată de o masă cu ce se găsește, servită în sala comună. Oamenii se obișnuiseră deja cu moartea, însă masa de după înmormântare le îngăduia îndoliaților să caute ajutor unii la alții și să verse lacrimi împreună. Pastorul Ott a trecut pe la mulți meseni, schimbând câte o vorbă cu toți, iar alături de unii rugându-se.

În asemenea momente mohorâte, întrebarea care se punea era de genul: cine urmează? Într-un fel, se simțeau ca niște prizonieri. Izolați, suferinzi, neștiind sigur cine va fi ales de călău. Rory Walker era un băiat de paisprezece ani care pierdea teren cu repeziciune în fața bătăliei de aproape un deceniu cu leucemia. Probabil el avea să fie următorul. Era la școală, astfel că nu participase la slujba de înmormântare a doamnei Perdue, însă mama și bunica lui veniseră acolo.

Soții Payton s-au așezat într-un colț cu Jeannette Baker și au discutat despre orice, numai despre caz nu. Având în față farfurii de carton pe care se aflau câteva fire de broccoli cu cașcaval, au aflat că Jeannette lucra acum de noapte într-un magazin de unelte și pusese ochii pe o rulotă mai bună. Ea și Bette se certau. Bette avea un alt prieten, care rămânea peste noapte în rulota lor și se interesa prea mult de situația juridică a lui Jeannette.

Aceasta părea mai puternică și mai ageră la minte. Mai luase câteva kilograme și spunea că renunțase la medicamentele antidepresive. Oamenii o tratau altfel acum În timp ce-i urmărea pe ceilalți, a explicat cu glas scăzut:

– O vreme, aceşti oameni au fost foarte mândri. Am ripostat. Am câştigat. În cele din urmă, cineva din exterior ne-a ascultat pe noi, nişte oameni sărmani dintr-un orăşel sărac. Toată lumea îmi dădea târcoale ca să-mi spună vorbe dulci. Au gătit pentru mine, au făcut curăţenie în rulotă, mereu se oprea cineva pe acolo. Făceau multe pentru biata Jeannette. Dar, odată cu trecerea timpului, am început să aud vorbindu-se tot mai mult despre bani. Cât va dura apelul? Când vor veni banii? Ce planuri am cu ei? Şi aşa mai departe. Fratele mai mic al lui Bette a rămas peste noapte, a băut prea mult şi a încercat să împrumute de la noi o mie de dolari. Ne-am certat, iar el a zis că toată lumea din oraş ştia că eu primisem deja ceva bani. Am rămas înmărmurită. Oamenii vorbesc vrute şi nevrute. Se lansează tot felul de zvonuri. Douăzeci de milioane încoace şi încolo. Cât o să dau altora? Ce maşină o să-mi cumpăr? Unde o să-mi construiesc o casă? Acum stau cu ochii pe mine să vadă ce cumpăr, adică mai nimic. Iar bărbaţii – aproape toţi burlacii din patru districte – mă caută, dorind să treacă pe la mine, să mă salute sau să mă invite la film. Ştiu sigur că doi dintre ei nici măcar nu sunt divorţaţi. Bette îi cunoaşte pe verii lor. Şi nu mă interesează bărbaţii nici cât negru sub unghie.

Wes şi-a mutat privirea de la ea.

– Cu Denny mai stai de vorbă? a întrebat-o Mary Grace.

– Când şi când. E un om minunat. Îmi spune să mă rog pentru cei care bârfesc pe seama mea. Şi chiar o fac. Numai că am sentimentul că ei se roagă mai mult pentru mine şi pentru bani.

S-a uitat bănuitoare în jur.

Desertul era un puding de banane. Asta constituia şi o scuză ca să se desprindă de Jeannette. Soţii Payton mai aveau câţiva clienţi de faţă şi fiecăruia trebuia să i se acorde atenţie. Când pastorul Ott şi soţia lui s-au apucat să debaraseze mesele, persoanele îndoliate au început să se îndrepte spre uşă.

Wes şi Mary Grace s-au întâlnit cu Denny în biroul lui, situat alături de capelă. Sosise momentul informării juridice de după înmormântare? Se mai îmbolnăvise cineva? Ce diagnostice se dăduseră? Cine din Pine Grove angajase altă firmă de avocaţi?

– Treaba asta cu Clyde Hardin a scăpat de sub control, a spus Denny. Fac reclamă la radio, iar o dată pe săptămână, au o pagină întreagă, în ziarul local. Aproape că garantează încasarea banilor. Şi oamenii se îngrămădesc la uşa lui.

*

Wes şi Mary Grace se plimbaseră pe Main Street înainte de slujba în memoria doamnei Inez. Voiau să vadă cu ochii lor clinica de examinare, deschisă recent, alături de biroul lui F. Clyde. Pe trotuar se aflau două răcitoare mari pline cu apă îmbuteliată şi cu gheaţă. Un adolescent purtând un tricou pe care scria „Bintz & Bintz" i-a dat fiecăruia câte o sticlă. Pe etichetă scria „Apă pură de izvor. Cu complimente din partea Bintz & Bintz, avocaţi". Dedesubt se vedea un număr de telefon pentru apeluri gratuite.

– De unde provine apa? l-a întrebat Wes pe puşti.

– În nici un caz din Bowmore, a venit prompt răspunsul.

În timp ce Mary Grace a rămas de vorbă cu tânărul, Wes a intrat în clădire, unde s-a alăturat altor trei clienţi potenţiali care aşteptau să fie examinaţi. Nici unul dintre ei nu părea bolnav. Wes a fost salutat de o tânără atrăgătoare, care nu avea mai mult de nouăsprezece ani şi care i-a întins o broşură, un formular prins pe o planşetă şi un pix, apoi i-a dat indicaţii privind modul de completare pe faţă şi verso. Broşura era întocmită de profesionişti şi oferea toate elementele de bază privind acuzaţiile împotriva Krane Chemical, o companie care, „lucru dovedit în

instanţă", contaminase apa potabilă a oraşului Bowmore şi a districtului Cary. Toate informaţiile puteau fi puse la dispoziţie de firma de avocatură Bintz & Bintz din Philadelphia, Pennsylvania. Întrebările din formular se refereau la chestiuni medicale, cu excepţia ultimelor două: (1) Cine v-a recomandat acest birou de avocatură? şi (2) Mai cunoaşteţi persoane care ar putea fi victime potenţiale ale companiei Krane Chemical? Dacă da, precizaţi numele acestora şi numerele lor de telefon. În timp ce Wes se prefăcea că scrie ceva pe formular, venind de undeva din spate, doctorul a apărut în sala de aşteptare şi l-a invitat pe următorul pacient să intre. Purta haina albă de medic, la care se adăuga un stetoscop prins la gât. Era indian sau pakistanez şi părea cam de treizeci de ani.

După ce stătuse înăuntru câteva minute, Wes şi-a găsit o scuză oarecare şi a plecat de acolo.

– Este o treabă de doi bani, i-a spus Wes lui Denny. Vor aduna câteva sute de cazuri, majoritatea fără nici o relevanţă. După aceea, vor intenta un proces comun într-un tribunal federal. Dacă au noroc, se va încheia peste ani şi ani, cu o înţelegere prin care fiecare reclamant va primi câteva mii de dolari. Avocaţii îşi vor trage crema din onorarii. Dar s-ar putea să nu se ajungă la nici o înţelegere în afara instanţei şi, dacă se întâmplă asta, atunci clienţii noi nu capătă nimic, iar Clyde Hardin se va vedea silit să revină la activitatea dinainte: cesiuni, testamente şi aşa mai departe.

– Câţi enoriaşi de-ai tăi au semnat? l-a întrebat Mary Grace pe Ott.

– Nu ştiu. Doar nu-mi mărturisesc totul.

– Pe noi nu ne îngrijorează situaţia asta, a spus Wes. Cinstit vorbind, avem destule cazuri de aici care să ne dea de lucru multă vreme.

– Mi s-a părut mie ori am văzut doi spioni la slujba de azi? a întrebat Mary Grace.

– Da. Unul este un avocat pe nume Crandell, din Jackson. Dă târcoale pe aici încă din vremea procesului. A trecut pe aici doar ca să ne spună bună ziua. Un fluieră-vânt.

– Am auzit de el, a spus Wes. A înhăţat vreun caz?

– Nu din rândul enoriaşilor mei.

Au discutat o vreme despre avocaţi, apoi au purtat conversaţia obişnuită despre Jeannette şi noile presiuni pe care le avea de îndurat. Ott stătea mereu de vorbă cu ea şi era încredinţat că asculta cu atenţie ce îi spunea el.

După o oră, au încheiat vizita. Soţii Payton au revenit la Hattiesburg după ce mai văzuseră un client îngropat, încă un caz de vătămare care acum se transformase într-unul de ucidere din culpă.

*

Documentele preliminare au sosit la Curtea Supremă din Mississippi în prima săptămână a lunii ianuarie. Transcrierea procesului, însumând 16 200 de pagini, a fost finalizată de stenografii tribunalului, iar exemplarele s-au trimis grefierului şi avocaţilor. S-a emis o ordonanţă prin care i se dădeau lui Krane Chemical, reclamant, nouăzeci de zile pentru a-şi prezenta pledoaria. După şaizeci de zile, trebuia ca soţii Payton să prezinte dovada contrarie.

În Atlanta, Jared Kurtin a transmis dosarul către departamentul de recursuri, cel al „intelectualilor cu chelie", cum erau porecliţi teoreticienii în domeniul dreptului, care nu erau de nici un folos în condiţii normale, motiv pentru care le stătea mai bine într-o bibliotecă. Doi parteneri, patru asociaţi şi patru asistenţi lucrau deja intens la redactarea apelului când a sosit uriaşa

transcriere, iar oamenii au putut citi fiecare cuvânt rostit în cursul procesul. Aceştia vor diseca textul şi vor descoperi zeci de motive pentru anularea deciziei.

Într-un cartier mai puţin select din Hattiesburg, cineva a trântit transcrierea pe masa din placaj aflată în Puţ. Nelămuriţi, Mary Grace şi Sherman s-au holbat la acel morman de file, aproape temându-se să îl atingă. Mary Grace avusese cândva un caz care se desfăşurase pe parcursul a zece zile. Transcrierea lui avusese o mie două sute de pagini. Le citise de atâtea ori, încât până şi vederea acelui teanc de file o făcea să se simtă rău. Iar acum era un morman de zece ori mai gros.

Îi avantaja faptul că se aflaseră în sala de judecată pe întreaga durată a procesului, astfel că ştiau mai tot ce se găsea în transcrieri. Şi, într-adevăr, Mary Grace apărea pe mai multe pagini decât oricare alt participant.

Cu toate acestea, textul acela trebuia citit de multe ori, iar tărăgănarea lecturii nu era recomandată. Procesul şi verdictul său vor fi atacate cu inteligenţă şi duritate de avocaţii corporaţiei Krane. Avocaţii lui Jeannette Baker erau obligaţi să le dea replica argument cu argument, cuvânt cu cuvânt.

În zilele de adevărată beţie de după pronunţarea verdictului, făcuseră planuri ca Mary Grace să se concentreze asupra cazurilor din Bowmore, în vreme ce Wes trebuia să lucreze la alte dosare ca să obţină venituri pentru firmă. Publicitatea se dovedise nepreţuită; telefoanele sunau neîncetat. Fiecare dement din zona de sud-est a Statelor Unite avea nevoie peste noapte doar de avocaţii Payton. Membrii familiilor care îşi pierduseră oameni dragi, victime ale cancerului, vedeau verdictul drept un semn de speranţă. În acest fel, aceşti avocaţi renumiţi primeau telefoane ori erau vizitaţi de amestecul obişnuit de reclamanţi în situaţii diverse: soţi aflaţi în divorţ, oameni de afaceri în stare de faliment, persoane care ar fi vrut să scoată bani dintr-o simplă

alunecare pe o coajă de banană, dar şi unii ce fuseseră concediaţi. Prea puţini dintre aceştia ar fi fost în stare să plătească un onorariu cât de cât decent.

Cazurile de vătămări reale se dovediseră totuşi destul de puţine la număr. Cazul perfect, denumit „Cel Mare", cu răspunderi de netăgăduit şi având buzunarele doldora de bani, cazul pe care se bazează de multe ori visurile de pensionare, încă nu-şi găsise drumul către firma de avocatură Payton & Payton. Mai apăruseră câteva cazuri de distrugeri de automobile şi de neprimire a salariilor compensatorii, dar nimic care să merite deschiderea unei acţiuni în justiţie.

Wes se străduia să lucreze cât putea de febril pentru a închide cât mai multe dosare, având un oarecare succes în această privinţă. Ajunseseră cu plata chiriei la zi, cel puţin pentru birou. Toate salariile restante se plătiseră. Huffy şi banca încă manifestau neîncredere, dar se fereau să exercite presiuni excesive. Nu se mai efectuaseră plăţi, nici la suma datorată, nici la dobândă.

CAPITOLUL 11

Au ales un bărbat pe nume Ron Fisk, un avocat necunoscut în afara orășelului Brookhaven, Mississippi, aflat la o oră de mers de Jackson, la două ore vest de Hattiesburg și la șaptezeci și cinci de kilometri nord de granița cu statul Louisiana. În baza fișei autobiografice, fusese selectat dintre mulți alții, deși printre cei analizați nici unul nu avea știință că numele și trecutul lor erau examinate cu foarte mare atenție. Tânăr alb, căsătorit, trei copii, atrăgător în limite rezonabile, îmbrăcat decent, fire conservatoare, baptist convins, Facultatea de Drept la Ole Miss, fără nici o încălcare a eticii de-a lungul carierei de jurist, nici o urmă de necazuri cu legea în afara vreunei amenzi pentru depășirea vitezei legale, nici o asociere cu vreun grup de avocați de proces, nici un caz controversat, nici o experiență ca judecător.

Nu exista absolut nici un motiv ca numele de Ron Frisk să fi ajuns la urechile cuiva din afara orașului Brookhaven, dar tocmai asta îl făcea să fie candidatul lor ideal. Îl aleseseră pe Fisk pentru că era suficient de vârstnic pentru a fi trecut pragul minimal de experiență juridică, însă destul de tânăr ca să manifeste ambiții.

Avea treizeci și nouă de ani, fiind asociat minoritar la o firmă de avocatură cu cinci parteneri, specializată în cazuri de

distrugeri de automobile, incendieri, accidente de muncă şi o mie de alte situaţii obişnuite de despăgubiri. Clienţii firmei erau companii de asigurări care plăteau cu ora, asigurându-le astfel celor cinci câştiguri confortabile, chiar dacă nu foarte mari. Ca partener minoritar, în anul precedent, Fisk avusese venituri de 92 000 de dolari. Nici nu se compara cu cele de pe Wall Street, dar o sumă frumuşică pentru un orăşel din Mississippi.

Un judecător de la Curtea Supremă câştiga la acea dată 110 000 de dolari pe an.

Doreen, soţia lui Fisk, câştiga 41 000 ca director adjunct al unei clinici private de psihiatrie. Totul era ipotecat – casa, ambele automobile, chiar şi o parte din mobilier. Însă soţii Fisk se bucurau de un punctaj bun de credit. Îşi petreceau concediul o dată pe an în Florida, unde închiriau un apartament într-o clădire cu o mie de dolari timp de o săptămână. Nu aveau bani depuşi în fonduri de investiţii şi nici nu era de aşteptat să se aleagă cu mare lucru din proprietăţile părinţilor.

Soţii Fisk erau, aşadar, curaţi ca lacrima. Nu se putea dezgropa nimic neplăcut în arşiţa unei campanii nemiloase. Absolut nimic, chiar puteau băga mâna în foc pentru asta.

*

Tony Zachary a intrat în clădire cu cinci minute înainte de ora 2.00 după-amiază şi a precizat scopul vizitei.

– Am o întâlnire cu domnul Fisk, a spus el politicos, iar secretara s-a făcut nevăzută. Cât a aşteptat, a examinat totul în jur. Rafturi ce făcuseră burtă din cauza tomurilor grele şi prăfuite. Covorul ros. Mirosul vag de igrasie al unei clădiri vechi şi frumoase, dar care avea nevoie de unele renovări. S-a deschis o uşă şi pe ea a apărut un tânăr atrăgător care i-a întins mâna.

– Domnule Zachary, sunt Ron Fisk, a spus el cu căldură în glas, după cum proceda probabil cu toţi clienţii noi.

– Încântat.

– Acesta este biroul meu, a zis Fisk, făcând un semn cu mâna spre uşă.

Au trecut pragul şi, după ce au închis uşa, s-au aşezat la un birou mare, încărcat de documente. Zachary a refuzat cafeaua, apa şi ce i s-a mai oferit.

– Nu vă deranjaţi, mulţumesc, a spus el.

Fisk avea mânecile cămăşii suflecate şi cravata desfăcută, de parcă ar fi făcut salahorie. Lui Zachary i-a plăcut imediat acea postură. Dinţi frumoşi, o idee de păr uşor încărunţit deasupra urechilor, bărbie bine conturată. Acel individ era prezentabil şi eligibil.

Câteva minute au făcut un joc ce se putea numi „Pe cine cunoşti?", în cursul căruia Zachary a afirmat că locuia de multă vreme în Jackson, unde îşi petrecuse mai toată cariera în domeniul relaţiilor guvernamentale, deşi termenul nu-i spunea mare lucru lui Fisk. Cum Zachary ştia că Fisk nu se amestecase deloc în politică, nu avea motive să se teamă că va fi mirosit. În realitate, locuise în Jackson mai puţin de trei ani, iar până nu demult făcuse lobby pentru o asociaţie a contractorilor de lucrări de asfaltare. Exista un senator din Brookhaven pe care îl cunoşteau amândoi, astfel că au flecărit despre acesta doar ca să mai treacă timpul.

După ce s-a asigurat că se instalase deja o atmosferă relaxată, Zachary a spus:

– Îmi cer scuze, dar nu sunt un client nou. Am venit la dumneavoastră pentru treburi mult mai importante.

Fisk s-a încruntat şi a dat aprobator din cap. Un fel de „spune mai departe, domnule".

– Aţi auzit de un grup numit Judicial Vision?

– Nu.

Puțini auziseră de el. În lumea tulbure a celor ce asigură lobby și consultanță, Judicial Vision era o organizație nou-născută.

– Sunt directorul executiv pentru statul Mississippi. Este un grup național. Unicul nostru scop este alegerea unor oameni de calitate la curțile de apel. Prin asta înțelegem tineri judecători cu vederi conservatoare, cumpătați, harnici, cu o moralitate impecabilă, inteligenți și ambițioși, care pot, domnule Fisk, și acesta este lucrul cel mai important în care credem noi, să schimbe peisajul juridic al acestei țări. Iar dacă noi reușim să facem asta, atunci putem proteja drepturile celor încă nenăscuți, reducând cantitatea de gunoaie culturale pe care o înghit copiii noștri, respectând sfințenia căsătoriei, ținându-i departe de școlile noastre pe homosexuali, învingându-i pe cei care susțin ideea unui control mai strict asupra posesiei de arme, închizând granițele și apărând adevăratul mod de viață american.

Amândoi au respirat adânc.

Lui Fisk nu-i era clar ce loc îi revenea în acest război necruțător, însă pulsul sigur îi crescuse cu cel puțin zece bătăi pe minut.

– Da, pare un grup interesant, a spus el.

– Suntem hotărâți să acționăm în acest sens, a spus Zachary cu fermitate în glas. Și suntem decișI să readucem integritatea în cadrul sistemului de drept civil. Verdictele stabilite dinainte și avocații de proces lacomi ne privează de propășirea economică. Speriem companiile care vor să vină în Mississippi în loc să le atragem.

– Nu încape îndoială că așa stau lucrurile, a spus Fisk, iar lui Zachary i-a venit să țipe de bucurie.

– Vedeți ce cauze frivole înaintează în instanță. Noi conlucrăm strâns cu grupurile naționale care vor să reformeze legislația în domeniul despăgubirilor.

– Asta e bine. Și de ce vă aflați la Brookhaven?

– Domnule Fisk, aveți ambiții politice? V-ați gândit vreodată să intrați în lupta pentru o funcție în care trebuie să fiți ales?

– Nu la modul serios.

– Ei, bine, noi am făcut cercetări, și considerăm că sunteți un candidat excelent pentru Curtea Supremă.

Auzind o asemenea năzbâtie, Fisk a pufnit instinctiv în râs, însă fusese acel hohot agitat care te face să crezi că ceea ce vrea să fie amuzant de fapt nu este. E vorba de ceva serios. Înseamnă că se poate insista.

– Cercetare? s-a mirat el.

– Da, sigur. Ne petrecem foarte mult timp căutând candidați care: (a) ne plac și (b) pot câștiga. Studiem adversarii, rasele, problemele demografice, politica, totul. Banca noastră de date nu are egal, după cum este și capacitatea noastră de a obține o finanțare serioasă. Vreți să vă mai spun ceva?

Fisk s-a lăsat puțin pe spate în fotoliul lui reglabil, și-a așezat picioarele pe birou și mâinile la ceafă și a spus:

– Vă rog. Dar spuneți-mi de ce vă aflați aici.

– Am venit să vă recrutez pentru a candida la concurență cu judecătoarea Sheila McCarthy, în luna noiembrie, în districtul sudic al statului Mississippi, a anunțat el foarte încrezător. Poate fi învinsă. Nu ne plac nici persoana, nici activitatea ei. Am analizat toate deciziile pe care le-a dat în cei nouă ani de când este judecătoare și socotim că este o liberală până în măduva oaselor, care reușește să-și ascundă adevăratele intenții politice mai tot timpul. O cunoașteți?

Fisk aproape că s-a temut să spună da.

– Am întâlnit-o o dată, în trecere. Nu o cunosc bine.

În realitate, din cercetările efectuate rezulta că judecătoarea McCarthy participase la trei dintre procesele firmei de avocatură a lui Ron Fisk şi de fiecare dată dăduse decizia în favoarea părţii adverse. Fisk pledase în unul dintre respectivele procese, o incendiere premeditată a unui depozit, caz care stârnise multe controverse. Clientul lui pierduse la vot cu 5 la 4. Probabil că Fisk nu voia să mai audă de singura judecătoare din Mississippi.

– E foarte vulnerabilă, a precizat Zachary.

– Ce vă face să credeţi că aş putea s-o înving?

– Faptul că sunteţi un conservator fără păcate, care crede în valorile familiei. Faptul că suntem experţi în desfăşurarea de campanii gen război-fulger. Şi că avem bani.

– Noi?

– A, da. Fonduri nelimitate. Suntem parteneri cu oameni foarte puternici, domnule Fisk.

– Ron, vă rog.

„Vom trece la Ronny fără să-ţi dai seama."

– Da, Ron, coordonăm strângerea de fonduri cu grupuri care reprezintă bănci, companii de asigurare, companii de distribuţie a energiei electrice, mari firme, şi vorbim de bani serioşi, Ron. Apoi lărgim cadrul şi includem grupurile care ne sunt cele mai dragi inimii – creştinii conservatori care, apropo, pot pune la dispoziţie sume uriaşe de bani în toiul unei campanii. Plus că ei contează la vot.

– După cum vorbiţi, pare uşor.

– Ron, nu e niciodată uşor, dar rareori se întâmplă să pierdem. Ne-am perfecţionat aptitudinile în numeroase cazuri din întreaga ţară şi ne-am făcut un obicei din a obţine victorii care îi surprind pe mulţi.

– Dar eu n-am lucrat niciodată ca judecător.

– Ştim şi asta. Tocmai de aceea ne-am oprit asupra ta. Judecătorii de şedinţă iau decizii grele. Iar astfel de decizii sunt

deseori controversate. Lasă urme, dovezi pe care adversarii le pot folosi împotrivă. Noi am constatat că tinerii inteligenți ca tine, care nu poartă în spate povara unor decizii anterioare, sunt cei mai buni candidați.

Lui Fisk, lipsa de experiență nu i se păruse niciodată benefică.

A urmat o pauză lungă, în care Fisk a încercat să-și adune gândurile. Ridicându-se de pe scaun, Zachary s-a apropiat de peretele respectului, acoperit cu diplome, mențiuni de la Rotary Club, fotografii de la partide de golf și o mulțime de poze inocente de familie. Încântătoarea soție Doreen. Josh, în vârstă de zece ani, în uniformă de baseball. Zeke, de șapte ani, cu un pește cât el de mare. Clarissa, în vârstă de cinci ani, îmbrăcată ca pentru un meci de fotbal european.

– Frumoasă familie, a zis Zachary, ca și cum nu ar fi știut absolut nimic despre ei.

– Mulțumesc, a spus Fisk, tot numai zâmbet.

– Grozavi copii.

– Au gene bune, moștenite de la mama lor.

– Prima soție? a întrebat Zachary, direct și cu un aer nevinovat.

– Da, sigur. Am cunoscut-o în colegiu.

Zachary știa asta și multe altele. A revenit pe scaun, unde și-a ocupat poziția dinainte.

– Nu mai știu, a spus Fisk destul de încurcat, dar cât mai e salariul pentru funcția asta?

– O sută zece, i-a răspuns Tony, reprimându-și un zâmbet.

Fără să-și dea seama, Ron făcea progrese foarte rapid.

Fisk s-a strâmbat ușor, ca și cum nu și-ar fi permis o reducere atât de severă a veniturilor. Cu toate acestea, amețit de posibilitățile care i se deschideau în față, gândurile i se învălmășeau.

– Deci, faceţi recrutări pentru Curtea Supremă, a spus el, parcă în transă.

– Nu pentru toate locurile. Avem câţiva judecători buni aici şi îi vom sprijini dacă vor avea contracandidaţi. Dar McCarthy trebuie să plece. E o feministă care s-a dovedit îngăduitoare cu criminalitatea. Trebuie să o îndepărtăm. Sper că o vei înlocui cu succes.

– Şi dacă spun nu?

– Atunci ne adresăm următorului de pe lista noastră. Tu eşti numărul unu.

Dezorientat, Fisk a clătinat din cap.

– Nu ştiu ce să fac, a spus el. Îmi va veni greu să părăsesc firma.

Bine măcar că se gândea să plece din firmă. Momeala era în apă, iar peştele stătea cu ochii pe ea. Zachary a dat din cap în semn de aprobare. Înţelegea pe deplin. Firma era o adunătură de hârţogari, care îşi pierdeau timpul ocupându-se de şoferi beţi şi de soluţionarea în afara tribunalului, cu o zi înainte de proces, a daunelor provocate în accidente de circulaţie soldate cu avarii uşoare. Vreme de paisprezece ani, Fisk făcuse mereu acelaşi lucru. Fiecare dosar semăna cu precedentul.

*

Au ocupat un separeu dintr-o patiserie şi au comandat îngheţată.

– Ce înseamnă o campanie gen război-fulger? a întrebat Fisk.

Erau singuri în local. Celelalte separeuri erau pustii.

– Practic, o ambuscadă, i-a răspuns Zachary, pregătindu-se să ţină o lecţie pe tema lui preferată. În prezent, judecătoarea McCarthy nici nu-şi închipuie că are un adversar. Crede, speră,

de fapt e convinsă că nu i se va opune nimeni. Are în contul de campanie şase mii de dolari şi nici nu va mai strânge alţi bani dacă nu are nevoie. Să presupunem că te hotărăşti să candidezi. Termenul limită pentru înscrierea în cursă este peste patru luni şi îţi vei anunţa candidatura în ultima clipă. Cu toate acestea, noi ne apucăm de campanie chiar de acum. Îţi alcătuim echipa. Tipărim toate afişele, autocolantele pentru automobile, broşurile, materialele de expediat prin poştă. Editâm anunţurile la televiziune, angajăm consultanţi, institute de sondare a opiniei publice şi altele de genul ăsta. Când faci publică decizia de a candida, noi inundăm ţinutul cu trimiteri poştale. Primul val va fi compus din materiale amabile – despre tine, familia ta, preotul parohiei tale, apartenenţa la Rotary Club, Cercetaşi şi aşa mai departe. Al doilea val va fi o evaluare dură, dar cinstită a activităţii ei. Porneşti campania ca un disperat. Zece cuvântări zilnic, dar în fiecare zi, în tot ţinutul. Noi o să te plimbăm pe unde trebuie cu avioane private. Femeia va fi copleşită încă din prima zi. La 30 iunie, vei anunţa un milion de dolari în fondul de campanie. Ea nu va reuşi să strângă nici zece mii. Avocaţii de proces se vor precipita şi vor strânge ceva bani pentru ea, dar va fi ca o picătură într-un ocean. După Ziua Muncii, începem să lovim dur prin prezentări la televiziune. Ea e blândă cu criminalii. Blândă cu homosexualii. În privinţa armelor, se pronunţă împotriva pedepsei cu moartea. Nu va reuşi să-şi revină.

Curând le-a sosit îngheţata şi s-au apucat să mănânce.

– Şi cât va costa totul? a întrebat Fisk.

– Trei milioane de dolari.

– Trei milioane?! Pentru un post de judecător la Curtea Supremă?

– Doar dacă vrei să câştigi.

– Şi chiar poţi strânge atât de mulţi bani?

– Judicial Vision şi-a îndeplinit deja angajamentele. Iar dacă avem nevoie de mai mulţi bani, îi obţinem.

Ron a luat o gură de îngheţată şi pentru prima oară s-a întrebat ce organizaţie era dispusă să cheltuiască o avere ca să dea jos o judecătoare de la Curtea Supremă, în condiţiile în care o asemenea persoană exercita o influenţă redusă asupra chestiunilor sociale ale zilei. Curţile din Mississippi nu erau implicate în cazuri legate de avort, drepturile homosexualilor, regimul armelor şi muniţiilor sau de imigrare. Aveau tot timpul de-a face cu pedeapsa capitală, dar nu se aşteptau ca aceasta să fie vreodată abolită. Problemele mai importante se decideau întotdeauna în cadrul Curţii federale.

Probabil că aspectele sociale prezentau importanţă, dar aici era vorba de altceva.

– E vorba de despăgubiri, adevărat? a întrebat Fisk.

– Face parte din pachetul mare, Ron, alături de alte elemente. Dar, desigur, limitarea despăgubirilor reprezintă o prioritate uriaşă pentru organizaţia noastră şi grupurile afiliate ei. Căutăm un cal bun pentru cursa asta – sperăm să fii tu acela, dar, dacă nu, o să ne adresăm următorului de pe listă – iar când vom găsi omul potrivit, ne aşteptăm la un angajament ferm de limitare a despăgubirilor în litigiile civile. Avocaţii de proces trebuie potoliţi.

*

Târziu în seara aceea, Doreen a făcut cafea decofeinizată. Copiii dormeau, dar adulţii erau cât se putea de treji. Şi nici nu aveau să adoarmă prea curând. Ron le telefonase de la birou imediat după plecarea domnului Zachary şi de atunci încoace nu se gândiseră decât la Curtea Supremă.

Problema numărul unu: aveau trei copii mici. Jackson, sediul Curții Supreme, era la o oră de mers cu mașina, astfel că familia nu se muta din Brookhaven. Ron socotea că va trebui să rămână cel mult două nopți pe săptămână în Jackson. Putea face naveta; șofatul nu era o problemă. Și mai putea lucra la domiciliu. În sinea lui, ideea de a evada din Brookhaven câteva nopți pe săptămână nu era chiar de lepădat. În secret, Doreen se gândea că ar fi fost chiar plăcut să aibă casa doar pentru ea din când în când.

Problema numărul doi: campania. Cum putea face politică în restul anului, dar continuând să practice avocatura? Firma lui îl va sprijini, a gândit el, dar nu va fi ușor. Asta era, nimic măreț nu se obține fără sacrificii.

Problema numărul trei: banii, deși chestiunea nu prezenta o urgență deosebită. Creșterea veniturilor era evidentă. Venitul net din profiturile firmei crescuseră câte puțin în fiecare an, dar nu erau plauzibile avantaje foarte mari. Salariile judecătorilor din Mississippi creșteau periodic, în baza legislației. Plus că statul oferea un plan de pensie mai bun și o asigurare de sănătate superioară.

Problema numărul patru: cariera lui. După paisprezece ani în care a făcut mereu același lucru, fără nici o perspectivă de schimbare, ideea unei schimbări de carieră i se părea dintr-odată fascinantă. Chiar și ideea de a ieși din rândurile avocaților de rând ca să devină unul dintre cei nouă judecători din stat era însuflețitor. Saltul de la un tribunal de district până în vârful ierarhiei sistemului juridic al statului, dintr-un singur pas, era atât de impresionant, încât îi venea să râdă. Doreen nu râdea, deși era amuzată și gata să-l ajute.

Problema numărul cinci: eșecul. Dacă va pierde competiția? Fără drept de apel. Se vor simți umiliți? Acest gând dovedea cunoașterea propriului loc, dar a repetat în minte spusele lui

Tony Zachary: „Cu trei milioane de dolari se câştigă cursa, iar noi vom obţine aceşti bani".

Ceea ce dădea naştere unor întrebări destul de importante, despre cine anume era acest Tony Zachary? Şi dacă ar trebui să îi dea crezare? Ron şi-a petrecut aproape o oră pe internet căutând informaţii despre Judicial Vision şi despre domnul Zachary. Totul părea cât se poate de legal. A telefonat unui prieten din perioada facultăţii care îşi făcuse o carieră în procuratura din Jackson şi, fără să dezvăluie motivul curiozităţii, a întrebat pe ocolite despre Judicial Vision. Amicul auzise de ei, aşa i se părea, dar nu ştia prea multe despre activitatea acelei organizaţii. Şi, pe de altă parte, el se ocupa de drepturile de exploatare a ţiţeiului *off-shore* şi se ferea de politică.

Ron telefonase apoi la biroul Judicial Vision din Jackson şi fusese plimbat printr-un adevărat labirint până la secretara domnului Zachary, care l-a informat că şeful ei călătorea prin sudul statului Mississippi. După ce a închis, secretara l-a apelat pe Tony şi l-a anunţat despre acest telefon.

*

În ziua următoare, soţii Fisk l-au întâlnit la masa de prânz la Dixie Springs Café, un restaurant din apropierea unui lac situat la cincisprezece kilometri sud de Brookhaven, departe de persoane care ar fi tras cu urechea dacă s-ar fi aflat în vreun restaurant din oraş.

În această situaţie, Zachary a adoptat o postură uşor schimbată. În ziua aceea avea să fie omul care făcuse altă alegere. „Iată care e târgul: acceptaţi sau ne spunem la revedere, pentru că lista mea e lungă şi mai am şi alţi avocaţi albi de religie protestantă cu care trebuie să discut!" S-a purtat cu delicateţe şi a dovedit un

şarm exemplar, îndeosebi faţă de Doreen, care a început masa cu un aer bănuitor, dar curând s-a liniştit.

La un moment dat în cursul nopţii nedormite, atât domnul, cât şi doamna Fisk ajunseseră fiecare în parte la aceeaşi concluzie. Viaţa ar fi fost mult mai plină, mult mai îmbelşugată în oraşul lor dacă avocatul Fisk devenea judecătorul Fisk. Poziţia lor socială s-ar schimba în mod radical, iar asta ar fi minunat. Nimeni nu i-ar mai fi putut atinge şi, deşi ei nu-şi doreau putere sau notorietate, noul statut îi atrăgea în mod irezistibil.

– Care este grija ta cea mai mare? l-a întrebat Tony după un sfert de ceas în care discutaseră doar banalităţi.

– Păi, suntem în ianuarie, a început Ron. În următoarele unsprezece luni, nu voi reuşi decât să alcătuiesc planuri şi să particip la campanie. E firesc, mă îngrijorează că nu voi mai practica avocatura.

– Există o soluţie, a spus Tony fără nici o ezitare. El avea soluţii pentru orice situaţie. Judicial Vision reprezintă un efort bine coordonat şi concertat. Avem nenumăraţi prieteni şi sprijinitori. Putem aranja ca spre firma ta să fie dirijate o serie de activităţi. În domeniul cherestelei, energiei, gazelor naturale, de la clienţi mari, care au interese în această zonă a statului. Probabil că firma ta va trebui să mai angajeze un avocat, doi, care să rezolve problemele cât tu vei fi ocupat în altă parte, dar aşa efortul ar fi mai mic. Dacă alegi să candidezi, nu vei avea de suferit din punct de vedere financiar. Dimpotrivă.

Fără să vrea, soţii Fisk s-au privit unul pe celălalt. Tony şi-a uns cu unt o sărăţică şi a muşcat cu poftă.

– Clienţi legali? a întrebat Doreen, apoi a regretat că nu-şi ţinuse gura.

În timp ce mesteca, Tony s-a încruntat, apoi, când a putut vorbi, a spus pe un ton foarte sever:

– Doreen, tot ce facem noi este legal. Din capul locului, ţin să precizez că etica este primordială pentru noi – misiunea noastră principală este de a face curăţenie în tribunale, nu de a crea probleme. Şi tot ce facem va fi verificat. Cursa aceasta va deveni foarte încinsă şi va atrage foarte mult atenţia. Nu putem să ne împiedicăm de nimicuri.

Pusă la colţ, ea a ridicat cuţitul de pe masă şi a căutat din ochi o chiflă.

Tony a continuat:

– Nimeni nu poate pune la îndoială activitatea juridică în limitele legii şi onorariile corecte plătite de clienţi, fie ei mici sau mari.

– Desigur, s-a grăbit să spună Ron.

Se şi gândea la minunata discuţie pe care o va purta cu partenerii lui acum, când anticipa o infuzie de cazuri noi şi bănoase.

– Nu reuşesc să mă văd în postura de soţie a unui ales politic, a spus Doreen. Adică să ţin cuvântări în cursul campaniei. Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva.

Tony a surâs, împrăştiind în jur numai farmec. Ba chiar a şi scos un hohot de râs.

– Poţi participa cât de mult sau cât de puţin doreşti. Având trei copii, cred că vei avea foarte mult de luptat pe frontul familiei.

Cât au mâncat somn şi chiftele, au convenit să se reîntâlnească peste câteva zile, când Tony avea să treacă din nou prin oraş. Vor lua masa din nou, iar atunci vor lua şi decizia finală. Mai era mult până în noiembrie, dar aveau foarte multe de făcut până atunci.

CAPITOLUL 12

Şi-a adus aminte cum se lua în râs singură, demult, pe vremea când începuse să desfăşoare nesuferitul ritual matinal ce consta în urcarea pe bicicleta staţionară şi pedalarea la nesfârşit, fără să ajungă nicăieri, în timp ce soarele se înălţa pe cer, luminându-i treptat micuţa sală de gimnastică. Această femeie, a cărei imagine publică era asociată cu expresia sobră a feţei şi cu roba neagră care îi intimida pe mulţi, se amuza gândindu-se ce părere ar avea oamenii dacă ar fi văzut-o călare pe bicicletă, purtând un costum vechi de gimnastică, cu părul vâlvoi, ochii umflaţi de somn şi faţa fără nici o tuşă de machiaj. Asta se întâmpla însă cu multă vreme în urmă. Acum executa acea activitate de rutină fără să se gândească aproape deloc la felul cum arată ori la părerea cuiva despre ea. Acum o îngrijora în mod deosebit faptul că se îngrăşase cu vreo două kilograme şi jumătate în perioada concediului şi cu mai bine de cinci de când divorţase. Procesul de îngrăşare trebuia stopat înainte de a începe să slăbească. La cincizeci şi unu de ani, kilogramele se agăţau cu încăpăţânare, refuzând să se lase arse la fel de repede ca în tinereţe.

Sheila McCarthy nu agrea deloc dimineţile. Le ura, aşa cum detesta să coboare din pat înainte de a-şi fi încheiat somnul,

detesta vocile de la televizor, ura traficul în drum spre birou. Nu mânca micul dejun pentru că detesta mâncarea de dimineaţă. Ura cafeaua. Îi urâse mereu în secret pe toţi cei care se delectau cu isprăvile lor foarte matinale – cei care practicau joggingul, amatorii de yoga, împătimiţii de muncă, mamele hiperactive. Când era tânără şi lucra ca judecător de circuit în Biloxi, se întâmplase deseori să programeze procesele la 10.00 dimineaţa, o oră scandaloasă. Însă era tribunalul ei şi ea stabilea regulile.

Acum era unul dintre cei nouă judecători ai statului, iar tribunalul la care lucra ţinea cu disperare de tradiţii. În anumite zile, putea să apară acolo la amiază, lucrând până la miezul nopţii, programul ei preferat, dar de cele mai multe ori trebuia să fie prezentă la ora 9.00 dimineaţa.

După ce a „parcurs" un kilometru şi jumătate, a început să transpire. Arsese optzeci şi patru de calorii. Mai puţin decât o ceaşcă de ciocolată cu mentă Häagen-Dazs, băutura ce constituia pentru ea ispita cea mai mare. Pe un suport aflat deasupra bicicletei se găsea un televizor, astfel că vedea şi auzea cum ştiriştii locali treceau în revistă ultimele crime şi accidente rutiere. Apoi a revenit meteorologul de serviciu, a treia oară în douăsprezece minute, trăncănind despre Munţii Stâncoşi, pentru că nu se vedea nici un nor la orizont pe care să-l analizeze.

După trei kilometri şi pierzând 161 de calorii, Sheila s-a oprit să bea apă şi să se şteargă de sudoare cu un prosop, apoi s-a târât fără chef până pe banda de mers ca să mai facă mişcare. A trecut pe CNN ca să audă şi câte ceva din bârfele pe plan naţional. După ce a ars 250 de calorii, a coborât de pe aparat şi s-a dus la duş. Peste o oră, a ieşit din apartamentul ei cu etaj, aflat deasupra rezervorului de apă din partea superioară a clădirii, a urcat în BMW-ul sport decapotabil de culoare roşu aprins şi a plecat la muncă.

*

Curtea Supremă din Mississippi este împărțită în trei districte clare – de nord, central și de sud –, având trei judecători aleși din fiecare zonă. Un mandat are opt ani, iar numărul lor nu este limitat. Alegerile pentru judecători se desfășoară în anii liniștiți, când nu există curse pentru alegerile locale, legislative ori alte funcții în stat. Odată obținut mandatul, el se poate prelungi multă vreme, de obicei până la moarte sau până la pensionarea din proprie voință.

Alegerile nu au caracter politic, iar candidații concurează din postura de independenți. Legile de finanțare a campaniei limitează contribuțiile din partea persoanelor particulare la 5 000 de dolari și la 25 000 pentru organizații, inclusiv comitete de acțiune politică sau corporații.

Sheila McCarthy fusese numită judecător cu nouă ani în urmă de un prieten guvernator, după decesul predecesorului ei. A candidat o dată fără să aibă adversar și acum plănuia o altă victorie ușoară. Nu se auzea nici cel mai neînsemnat zvon privind apariția cuiva care să vrea să-i ia scaunul.

Având nouă ani de experiență, ea îi depășea ca rang doar pe alți trei judecători și mai toți membrii baroului din stat încă o socoteau o nou-venită în domeniu. Opiniile exprimate de ea în scris ori felul în care votase în unele cazuri îi nedumereau deopotrivă pe cei cu vederi liberale sau conservatoare. Avea întotdeauna o atitudine moderată, făcând eforturi pentru a se ajunge la un consens, fără să promoveze cu strictețe un stil constructiv și fără a fi nici o activistă în domeniul juridic, ci mai mult sau mai puțin o împăciuitoristă cu spirit practic care, așa cum afirmau unii, decidea mai întâi care ar fi cel mai bun rezultat, pentru ca apoi să găsească suficiente argumente juridice pentru a veni în sprijinul deciziei. Drept urmare, era un membru influent al instanței. Reușea să înlesnească o înțelegere între extremiștii

de dreapta, patru la număr, şi liberali, câte doi mai în fiecare zi şi nici unul în rest. Patru de dreapta şi doi de stânga însemna că Sheila avea doi camarazi în centru, deşi o asemenea analiză simplistă îi înşelase pe mulţi avocaţi care încercaseră să anticipeze verdictul. Majoritatea cazurilor din registrul de sentinţe sfidau orice încercare de încadrare în categorii. Unde se află partea liberală sau conservatoare într-un divorţ încâlcit şi important, sau în disputa privind graniţa dintre două companii de exploatare a lemnului? Multe procese se decideau cu verdicte de 9 la 0.

Curtea Supremă îşi desfăşoară activitatea în clădirea Carroll Gartin din zona centrală a oraşului Jackson, peste drum de clădirea ce adăposteşte instituţiile statului. Sheila a parcat maşina în spaţiul rezervat ei de la subsolul clădirii. A urcat singură cu liftul până la etajul patru şi a intrat în birou exact la 8.45. Paul, grefierul ei şef, un tânăr necăsătorit şi extrem de atrăgător în vârstă de douăzeci şi opt de ani, la care ea ţinea foarte mult, a pătruns în biroul ei câteva secunde mai târziu.

– Bună dimineaţa, i-a zis Paul.

Avea păr negru lung şi ondulat, purta într-o ureche un mic diamant şi, într-un fel sau altul, reuşise să-şi menţină o barbă nerasă de trei zile. Ochi căprui. De multe ori, se aştepta să-l vadă pe Paul prezentând costume Armani în revistele de modă care stăteau stivă în apartamentul ei elegant. Paul reprezenta unul dintre motivele eforturilor ei de a mai da jos kilograme, deşi nu-i plăcea să recunoască acest lucru.

– Bună dimineaţa, i-a răspuns ea cu răceală, de parcă nu l-ar fi observat prea bine.

– La nouă aveţi audierea în cazul Sturdivant.

– Ştiu, a spus ea aruncând o privire spre fundul lui Paul cât acesta a traversat biroul. Blugi decoloraţi. Şi un posterior de model.

Paul a ieşit, iar ea i-a urmărit fiecare pas.

Locul lui a fost luat de secretară, care a încuiat uşa şi a scos o mică trusă de machiaj, iar după ce judecătoarea McCarthy a fost gata, retuşurile s-au efectuat cu rapiditate. Părul – scurt, tuns până aproape de urechi, pe jumătate blond nisipiu, pe jumătate cenuşiu, acum vopsit de două ori pe lună pentru 400 de dolari şedinţa – a fost aranjat repede, apoi dat cu fixativ.

– Ce şanse am cu Paul? a întrebat Sheila ţinând ochii închişi.

– E cam tânăr, nu crezi?

Secretara era mai vârstnică decât şefa ei şi se ocupa de aceste retuşuri de aproape nouă ani. A continuat să o pudreze.

– Sigur că e tânăr. Tocmai asta e ideea.

– Nu ştiu. Am auzit că se agită mult pe lângă roşcata aceea din biroul lui Albritton.

Sheilei nu-i scăpaseră asemenea zvonuri. Era vorba de o grefieră, proaspăt absolventă de Stanford, care arăta extraordinar şi se bucura de multă atenţie din partea tuturor bărbaţilor, astfel că Paul îşi încerca şi el norocul.

– Ai citit prezentarea dovezilor apărării în cazul Sturdivant? a întrebat-o Sheila, ridicându-se ca să îmbrace roba.

– Da.

Secretara i-a drapat cu grijă roba peste umeri. Fermoarul era plasat în faţă. Ambele femei au aranjat şi dichisit roba până când aceasta s-a aşezat perfect.

– Cine l-a ucis pe poliţist? a întrebat Sheila, trăgându-şi cu atenţie fermoarul.

– Nu Sturdivant a făcut-o.

– De acord. A păşit până în faţa unei oglinzi mari şi amândouă au verificat ţinuta judecătoarei. Se vede că m-am îngrăşat? a întrebat Sheila.

– Nu.

Acelaşi răspuns la aceeaşi întrebare.

– Păi, am cam pus kilograme. De aceea îmi place îmbrăcămintea asta. Poate ascunde cele aproape nouă kilograme în plus.

– Îţi place din alt motiv, dragă, şi amândouă ştim de ce. Eşti singura femeie între cei opt bărbaţi şi nici unul dintre ei nu este la fel de tare sau de inteligent ca tine.

– Şi sexy. Nu uita ce sexy sunt.

Secretara a pufnit în râs.

– Nu ai concurenţă, draga mea. Ţapii aceia bătrâni abia dacă mai visează la sex.

Şi apoi au ieşit din birou pe hol, unde l-au întâlnit din nou pe Paul. În timp ce coborau cu liftul până la etajul trei, unde se afla sala de tribunal, el a turuit câteva puncte-cheie ale cazului Sturdivant. Un avocat putea să pledeze într-un sens, iar următorul, în alt sens. Există câteva întrebări cu care pot fi blocaţi şi unul, şi celălalt.

*

La trei intersecţii depărtare de locul în care judecătoarea McCarthy îşi ocupa locul în instanţă, un grup de bărbaţi cu aer serios şi (două) femei se strânseră să discute despre înlocuirea ei. Se întruniseră într-o încăpere fără ferestre dintr-o clădire oarecare, una dintre numeroasele aflate în apropierea Capitoliului, unde nenumăraţi funcţionari şi persoane care fac lobby se străduiau să lucreze pentru a conduce destinele statului Mississippi.

Întrunirea era găzduită de Tony Zachary şi Judicial Vision. Oaspeţi erau directori ai unor firme de „relaţii cu guvernul" cu concepţii similare, unele având nume derutante, care făceau

dificilă calificarea lor – Freedom Network, Market Partnership, Commerce Council, Enterprise Advocacy[1]. Alte nume mergeau mai la ţintă – Citizens Opposed to Lawsuit Tyranny (COLT), Fair Litigation Association, Jury Watch, Tort Reform Committee of Mississippi[2]. Era de faţă şi vechea gardă, adică asociaţiile care reprezentau interesele băncilor, ale societăţilor de asigurare, ale companiilor petroliere, medicale, de producţie industrială, de comerţ cu amănuntul, de comerţ interior şi exterior şi asociaţii care promovau modul de viaţă american.

În lumea clar-obscură a manipulării legislative, unde loialitatea se schimbă peste noapte, iar cel care-ţi era prieten dimineaţă îţi devine la prânz duşman, oamenii din sală erau cunoscuţi, cel puţin de Tony Zachary, ca fiind demni de încredere.

– Doamnelor şi domnilor, a început Tony, în picioare şi cu un croasant în faţă, aşezat pe farfurie, scopul acestei şedinţe este de a vă informa că o vom îndepărta pe Sheila McCarthy din Curtea Supremă la alegerile din noiembrie, iar înlocuitorul ei va fi în tânăr judecător dedicat creşterii economice şi răspunderii civile limitate.

Cei din jurul mesei au aplaudat discret. Toţi erau aşezaţi, toţi curioşi, numai ochi şi urechi. Nimeni nu ştia cine se află în spatele firmei Judicial Vision. Zachary apăruse în urmă cu câţiva ani şi se bucura de o bună reputaţie, însă el, personal, nu avea bani. Şi nici grupul lui nu părea să aibă mulţi membri, iar până în acel moment, nu manifestase vreun interes faţă de sistemul de

---

[1] Reţeaua Libertăţii, Parteneriat pentru Piaţă, Consiliul Comerţului, Apărătorii Întreprinzătorilor (n.tr.)

[2] Cetăţenii contra tiraniei proceselor, Asociaţia pentru Soluţionarea Corecta a Litigiilor, Comisia de Supraveghere a Juriilor, Comitetul de Reformă a Legislaţiei în Domeniul Prejudiciilor din Mississippi (n.tr.)

drept civil. Dorința proaspăt descoperită de a modifica legile privind răspunderea civilă părea să fi apărut de nicăieri.

Însă nu încăpea nici o îndoială că Zachary și Judicial Vision beneficiau de fonduri generoase. Iar în acel joc al lor, asta cântărea cel mai mult.

– Avem pe masă finanțarea inițială, urmând ca pe parcurs să mai primim, întrucât există promisiuni ferme, a spus el cu mândrie în glas. Va fi nevoie de mai mult din partea voastră. Avem nevoie de un plan de campanie, de o strategie, și noi, cei de la Judicial Vision, vom face toate jocurile.

Alte aplauze. Cel mai mare obstacol îl reprezenta întotdeauna coordonarea acțiunilor. Erau foarte multe grupuri, multe probleme, multe orgolii. Strângerea de fonduri nu ridica dificultăți, din partea lor cel puțin, dar cheltuirea chibzuită a banilor constituia o adevărată provocare. Faptul că Tony își asumase conducerea, anunțată destul de agresiv, era o veste minunată. Ceilalți se declarau fericiți să semneze cecurile și să facă recomandări alegătorilor.

– Ce ne poți spune despre candidat? a întrebat cineva.

– O să vă placă la nebunie, a spus Tony cu un zâmbet. Deocamdată nu vă pot da numele lui, dar are să vă placă. E făcut pentru televiziune.

Ron Fisk încă nu spusese da pentru demararea campaniei, dar Tony era convins că așa se va întâmpla. Iar dacă, din anumite motive, se întâmpla să spună nu, mai avea multe nume pe listă. Vor avea sigur un candidat, iar asta foarte curând, chiar dacă pentru acest lucru ar fi fost nevoie de saci întregi de bani.

– Discutăm despre partea financiară? a întrebat Tony, după care a atacat frontal chestiunea, fără să aștepte răspunsul cuiva. Avem pe masă un milion de dolari. Vreau să cheltuiesc mai mult decât ambii candidați în ultima campanie. Asta a fost acum doi ani și nu e nevoie să vă aduc aminte că omul vostru în

campania aceea a pierdut. Omul meu va câştiga. Pentru a garanta asta, am nevoie de două milioane de la voi şi de la membrii voştri.

Trei milioane pentru o asemenea campanie era o sumă şocantă. În ultima cursă pentru fotoliul de guvernator, care se desfăşurase în toate cele optzeci şi două de comitate, nu doar într-o treime din ele, câştigătorul cheltuise şapte milioane, iar cel care pierduse, jumătate din această sumă. Iar cursa pentru funcţia de guvernator era întotdeauna un spectacol important, centrul atenţiei în politica statului. Patimile se dezlănţuiau în asemenea ocazii, iar asistenţa era memorabilă.

Atunci când se desfăşura, cursa pentru fotoliul de judecător la Curtea Supremă abia dacă atrăgea la urne o treime din cetăţenii cu drept de vot.

– Şi cum plănuieşti să cheltuieşti cele trei milioane? a întrebat cineva.

Asta sugera că nu se punea chestiunea capacităţii de a strânge atât de mulţi bani. Se presupunea că oamenii prezenţi aveau acces la buzunare bine garnisite.

– Televiziune, televiziune şi iar televiziune, i-a răspuns Tony. Acest lucru era în parte adevărat. Tony nu ţinea să-şi dezvăluie întreaga strategie. El şi domnul Rinehart îşi planificaseră să cheltuiască mai mult de trei milioane, dar multe dintre plăţi se vor face fie în numerar, fie vor rămâne ascunse în afara statului.

Imediat a apărut un asistent care a împărţit dosare destul de voluminoase.

– Asta este ceea ce am făcut în alte state, a spus Tony. Vă rog să le luaţi şi să le citiţi pe îndelete.

I s-au pus întrebări în legătură cu planul lui şi altele referitoare la candidatul susţinut. Tony a dezvăluit foarte puţin, dar a pus permanent accentul pe necesitatea de a avea angajamentele lor financiare, iar cu cât mai curând, cu atât mai bine. Singurul

moment neplăcut al întâlnirii a apărut când directorul COLT i-a informat pe participanți că grupul său se ocupase de recrutarea de candidați care să candideze împotriva judecătoarei McCarthy și că avea și el un plan de îndepărtare a ei. COLT se lăuda că ar avea opt mii de membri, deși cifra prezentată era îndoielnică. Majoritatea activiștilor ei erau foști împricinați în diverse litigii pe care le pierduseră în instanță. Organizația se bucura de credibilitate, dar nu avea un milion de dolari. După o confruntare scurtă, dar încordată, Tony l-a invitat pe tipul de la COLT să-și facă singur campania, moment în care acesta s-a grăbit să cedeze și a revenit în rândurile soldaților ascultători.

Înainte de a ridica ședința, Tony le-a cerut celor prezenți să păstreze secretul, un element vital al campaniei.

– Dacă avocații de proces află acum că avem deja un reprezentant în cursă, vor declanșa mașina de strâns bani. Nu uitați că ultima oară v-au învins!

Oamenii de la masă s-au simțit puțin ofensați de această a doua referire la pierderea suferită de „ei" în ultima cursă, ca și cum, dacă l-ar fi avut pe Tony de partea lor, ar fi câștigat. Însă toți au lăsat de la ei. Simpla remarcă privitoare la avocații de proces i-a făcut să se concentreze asupra chestiunii de fond.

Îi interesa prea mult rezultatul campaniei ca să mai mârâie.

*

Acțiunea de grup pretindea că include „peste trei sute" de victime care, în diverse moduri, suferiseră vătămări din culpa gravă a Krane Chemical, la uzina sa din Bowmore. Doar douăzeci de persoane erau numite ca reclamante, iar din acestea douăzeci, probabil doar jumătate aveau vătămări relevante. Legătura dintre bolile lor și apa freatică poluată reprezenta o chestiune care avea să se clarifice cu altă ocazie.

Acțiunea a fost înaintată în Hattiesburg, la tribunalul federal, la o aruncătură de băț de clădirea Tribunalului de Circuit al Districtului Forrest, unde, cu nici două luni în urmă, doctorul Leona Rocha și juriul condus de ea dăduseră verdictul. Avocații Sterling Bintz din Philadelphia și F. Clyde Hardin din Bowmore se aflau de față pentru a depune acțiunea și ca să discute cu reporterii care reacționaseră la anunțurile făcute în presă privind înregistrarea dosarului. Din păcate, nu apăruseră cameramani de televiziune, ci doar câțiva reporteri de la rubricile ecologice. Cel puțin pentru F. Clyde, totul reprezenta o adevărată aventură. El nu se apropiase de un tribunal federal de peste treizeci de ani.

Domnului Bintz i s-a părut îngrozitoare acea patetică lipsă de recunoaștere și participare. Visase titluri cu litere de-o șchioapă și articole lungi, cu fotografii splendide. Anterior, depusese multe acțiuni comune și, de obicei, reușise să le facă foarte bine cunoscute cu ajutorul presei scrise și vorbite. Ce se întâmpla cu locuitorii din zona rurală a statului Mississippi?

F. Clyde s-a grăbit să revină la Bowmore, în biroul său, unde Miriam zăbovise ca să afle cum merseseră lucrurile.

– Pe ce program? a întrebat ea.

– Pe nici unul.

– Poftim?

Era, desigur, cea mai măreață zi din istoria firmei F. Clyde & Associates, iar Miriam abia așteptase să vadă totul la televizor.

– Am hotărât să nu avem de-a face cu reporterii aceia. Nu te poți încrede în ei, i-a explicat F. Clyde și a aruncat o privire spre ceasul de la încheietura mâinii. Era cinci și un sfert, iar Miriam trebuia să fi plecat de mult. Nu e nevoie să mai rămâi, i-a zis el, aruncându-și haina pe un scaun. Mă descurc și singur.

Dezamăgită, Miriam a plecat fără să comenteze, iar F. Clyde s-a repezit drept la sticlă. Votca de la gheață, uleioasă

parcă, l-a liniştit imediat, s-a apucat să facă o recapitulare a evenimentelor zilei. Cu puţin noroc, ziarul din Hattiesburg îi va publica fotografia.

Bintz pretindea că avea trei sute de clienţi. La 500 de dolari fiecare, F. Clyde trebuia să primească un onorariu frumuşel. Până la acea dată i se plătiseră doar 3 500 de dolari şi mai toţi banii îi folosise pentru a achita o serie de taxe scadente.

Şi-a turnat al doilea pahar şi a zis „la dracu'". Bintz nu avea cum să-l tragă pe sfoară, pentru că avea nevoie de el. F. Clyde Hardin, el în persoană, era acum avocat în unul dintre cele mai importante cazuri de acţiune comună din district. Toate drumurile duceau la Bowmore, iar F. Clyde era omul zilei.

CAPITOLUL 13

Celor de la firmă li s-a explicat că domnul Fisk va sta la Jackson întreaga zi, având de rezolvat unele treburi personale. Cu alte cuvinte, nu puneți întrebări. În calitate de partener, își câștigase dreptul de a veni și de a pleca după cum poftea, deși Fisk era atât de disciplinat și de ordonat, încât oricine din cadrul firmei îl putea găsi în decurs de cinci minute.

A lăsat-o pe Doreen pe treptele casei în zori. Fusese și ea invitată, dar, cu slujbă și trei copii, îi era practic imposibil să facă această deplasare, mai ales că fusese anunțată în pripă. Ron a plecat de acasă fără să ia micul dejun, deși acesta nu era un impediment. Tony Zachary spusese: „Vom mânca în avion", suficient pentru a-l ispiti să renunțe la fulgii de tărâțe.

Pista aeroportului din Brookhaven era prea mică pentru avionul cu reacție, astfel că Ron a acceptat bucuros să dea fuga până la aeroportul din Jackson. Nici măcar nu se apropiase vreodată la o sută de pași de un asemenea avion privat și nici nu sperase că va călători cu vreunul. Tony Zachary l-a așteptat la terminalul general, întâmpinându-l cu o strângere sănătoasă de mână și cu un viguros „bună dimineața, domnule președinte al instanței". Au traversat pista cu pași apăsați, trecând prin dreptul câtorva turbopropulsoare vechi – avioane mai mici, deloc

impresionante. În depărtare îi aştepta un aparat magnific, la fel de zvelt şi de exotic precum o navă spaţială. Luminile de navigaţie pâlpâiau. Scara lui elegantă era desfăcută spre sol, ca o invitaţie splendidă întinsă către oaspeţii speciali ai aparatului. Ron l-a urmat pe Tony pe trepte, până în holul avionului, unde o însoţitoare de bord, atrăgătoare şi purtând o fustă scurtă, le-a urat bun sosit la bord, le-a luat hainele şi i-a invitat să-şi aleagă locurile.

– Ai mai călătorit cu un Gulfstream? l-a întrebat Tony în timp ce se instalau pe fotolii.

Unul dintre piloţi i-a salutat, apoi a apăsat un buton pentru retragerea scării.

– Nu, a spus Ron, cu ochii holbaţi la mahonul lustruit, pielea moale a fotoliilor şi decoraţiunile aurite.

– Acesta este un G5, Mercedesul avioanelor cu reacţie private. Ne poate duce până la Paris fără escală.

„Atunci, să mergem până acolo, în loc de Washington", a gândit Ron, aplecându-se către intervalul dintre fotolii ca să perceapă mai bine lungimea şi dimensiunile reale ale avionului. La o numărătoare rapidă, a văzut locuri pentru cel puţin douăsprezece persoane învăţate cu răsfăţul.

– E frumos, a spus el cu voce tare.

Ar fi vrut să ştie cine era proprietarul. Cine plătea acea călătorie? Cine se afla în spatele acestei recrutări placate cu aur? Numai că era nepoliticos să întrebe aşa ceva, a socotit el. „Relaxează-te, bucură-te de călătorie şi de această zi şi ţine minte amănuntele, pentru că Doreen va voi să le afle."

Însoţitoarea de zbor a revenit. Le-a explicat procedurile de urgenţă, după care i-a întrebat ce ar dori la micul dejun. Tony a vrut ouă jumări, şuncă şi cartofi prăjiţi. Ron a comandat acelaşi lucru.

– Baia şi bucătăria sunt în spate, a precizat Tony, de parcă ar fi călătorit zilnic într-un G5. Canapeaua este extensibilă, dacă vrei să tragi un pui de somn. În timp ce aparatul rula pentru decolare, le-a sosit cafeaua. Însoţitoarea de bord le-a oferit diverse ziare. Tony a înhăţat unul, l-a deschis, iar după ce a aşteptat câteva clipe, a întrebat:

– Eşti la curent cu litigiul Bowmore?

Ron s-a prefăcut că se uită în ziar, continuând de fapt să admire interiorul luxos al avionului.

– Oarecum, a zis el.

– Ieri s-a depus o acţiune comună, a spus Tony cu dezgust în glas. O firmă din Philadelphia, care se ocupă de cazuri de daune la nivel naţional. Am impresia că vulturii au sosit la ospăţ.

Era primul comentariu de acest gen făcut faţă de Ron, dar sigur nu avea să rămână unicul.

G5 a decolat. Era unul dintre cele trei aparate deţinute de diferitele companii controlate de Trudeau Group şi fusese închiriat printr-o companie de charter, ceea ce făcea imposibilă depistarea adevăratului proprietar. Ron a urmărit cum oraşul Jackson rămânea în urmă. După câteva minute, când avionul a fost pus în zbor orizontal, la 12 000 de metri înălţime, a simţit aroma pătrunzătoare a şuncii rumenite în tigaie.

*

La aeroportul general Dulles, s-au instalat pe bancheta unei limuzine negre şi lungi, iar patruzeci de minute mai târziu au intrat în District of Columbia, pe K Street. Pe drum, Tony i-a explicat că erau stabilite o întâlnire la ora 10.00 cu un grup de potenţiali susţinători, după care vor lua un prânz discret, iar la 2.00 după-amiaza vor avea o discuţie cu un alt grup. Ron va

ajunge acasă la ora cinei. Aproape că-l ameţiseră emoţiile luxoasei călătorii şi senzaţia de importanţă pe care o trăia.

La etajul şapte al unei clădiri noi, au pătruns într-un hol foarte sobru aparţinând organizaţiei American Family Alliance şi au discutat cu o recepţioneră şi mai sobră. Cât se aflaseră în avion, Tony îi făcuse o scurtă prezentare:

– Acest grup este probabil cel mai puternic dintre sprijinitorii creştinilor conservatori. Au foarte mulţi membri, mulţi bani şi influenţă la fel. Politicienii din Washington îi iubesc, dar se şi tem de ei. În fruntea lor, se află un om pe nume Walter Utley, fost congresmen, care s-a săturat de liberalii din Congres şi i-a părăsit, înfiinţându-şi propriul grup.

Fisk auzise de Walter Utley şi de American Family Alliance.

Au fost conduşi într-o sală spaţioasă de conferinţe, unde îi aştepta zâmbitor chiar domnul Utley, care le-a strâns mâna şi i-a prezentat pe ceilalţi bărbaţi prezenţi, toţi fiind incluşi în prezentarea făcută de Tony în avion. Aceştia reprezentau grupuri precum Prayer Partnership, Global Light, Family Roundtable, Evangelical Initiative[1] şi alte câteva. Toate erau grupuri de influenţă în politica naţională, după părerea lui Tony.

S-au aşezat la masă, având agende şi documente de prezentare în faţă, de parcă s-ar fi pregătit să îi asculte jurământul lui Fisk înainte să depună o mărturie. Tony a deschis discuţia cu o scurtă prezentare a activităţii Curţii Supreme din Mississippi şi a făcut în general comentarii pozitive. Majoritatea judecătorilor erau oameni de treabă, cu votanţi numeroşi. Se ridica însă problema judecătoarei Sheila McCarthy şi a liberalismului ei ascuns. În unele chestiuni, ea nu prezenta încredere.

---

[1] Parteneriatul pentru Rugăciune, Lumina Globală, Masa Rotundă în Familie, Iniţiativa Evanghelică (n.tr.)

Divorţase. Se zvonea că avea o moralitate îndoielnică, dar Tony s-a stăpânit şi nu a intrat în detalii.

Pentru a o îndepărta din acea funcţie, trebuia să apară Ron pentru a răspunde apelului. Tony a făcut în viteză o prezentare a biografiei omului pe care îl susţinea, dar fără a le oferi un singur amănunt care să nu le fie cunoscut celor prezenţi. Apoi i-a dat cuvântul lui Ron, care şi-a dres glasul şi le-a mulţumit celor prezenţi pentru invitaţie. A vorbit întâi despre viaţa lui, educaţie, studii, părinţi, soţie şi copii. Era un creştin convins, diacon al bisericii baptiste St. Luke şi educator la Şcoala de Duminică. Membru al Rotary Club, Ducks Unlimited, antrenor al echipei de baseball ce activa în liga de tineret. A tras de acea autobiografie cât a putut, apoi a ridicat din umeri ca şi cum ar fi adăugat: „Altceva nu mai e de zis".

El şi soţia se rugaseră în privinţa acestei decizii. Se întâlniseră chiar şi cu pastorul pentru alte rugăciuni, la un nivel superior, sperau ei. Se simţeau în stare de acea provocare. Erau pregătiţi.

Toţi cei de faţă aveau o atitudine caldă, prietenoasă, de încântare că Ron se afla printre ei. I-au pus întrebări despre trecutul său – exista vreun amănunt care să nu-i dea pace? Vreo aventură, vreo amendă pentru conducere sub influenţa băuturilor alcoolice, vreo şotie prostească din vremea colegiului? Vreo reclamaţie privind respectarea eticii profesionale? Prima şi ultima căsătorie? Da, bine, ne-am dat seama. Vreo plângere de hărţuire sexuală din partea cuiva din firmă sau ceva de genul ăsta? Sau orice legat de sex, pentru că abaterile de la conduita sexuală corectă se dovedeau ruina oricărei campanii. Şi, dacă tot ajunseseră la acest subiect, ce părere avea despre homosexuali? Dar despre căsătoriile între persoane de acelaşi sex? Bineînţeles că nu! Căsătorii? Nu, domnule, în nici un caz în Mississippi! Homosexualii să adopte copii? Nu, nici gând!

Avortul? Împotrivă. Toate tipurile de avort? Împotrivă.

Pedeapsa cu moartea? În favoarea acesteia.

Regimul armelor, Amendamentul al doilea, dreptul de portarmă şi aşa mai departe? Ron ţinea la arme, dar, preţ de o secundă, a fost curios de ce aceşti oameni religioşi manifestau un asemenea interes faţă de ele. Apoi şi-a dat seama brusc – totul se leagă de politică şi de alegeri. Pasiunea lui pentru vânătoare le-a provocat celor prezenţi o plăcere enormă; de aceea, a insistat îndelung asupra acestui subiect. Nici un animal nu părea în siguranţă când se afla în bătaia puştii lui.

Apoi, cu un glas scârţâit, directorul organizaţiei Family Roundtable a pus o serie de întrebări referitoare la separaţia dintre biserică şi stat, iar ceilalţi au lăsat impresia că aţipiseră. Ron şi-a păstrat cumpătul, răspunzând cu măsură şi părând să le dea satisfacţie celor câţiva care îl ascultau atent. Pe de altă parte, şi-a dat seama că participa la un spectacol. Oamenii aceia luaseră deja decizia, cu mult înaintea plecării lui din Brookhaven din acea dimineaţă. Era alesul lor, iar deocamdată, el nu făcea decât să ţină o predică pe limba lor.

Următoarea rundă de întrebări s-a referit la libertatea de exprimare, îndeosebi cea religioasă. Întrebarea era: „Se cuvine ca un judecător dintr-un orăşel să afişeze Cele Zece Porunci în tribunalul prezidat de el?" Ron a priceput că acea chestiune îi intriga şi, la început, a simţit imboldul să fie perfect cinstit şi să spună nu. Curtea Supremă a SUA decisese că aceasta reprezenta o încălcare a separaţiei dintre biserică şi stat şi, din întâmplare, Ron era de acord. Nu voia totuşi să jignească pe cineva dintre acei domni, astfel că a răspuns:

– Unul dintre eroii mei preferaţi este un judecător de circuit din Brookhaven. Apoi a început să o scalde: un om deosebit. A ţinut Cele Zece Porunci atârnate pe perete vreme de treizeci de ani, iar eu l-am admirat întotdeauna.

Un nonrăspuns dovedind diplomaţie, pe care cei prezenţi l-au recunoscut drept ceea ce era. Au mai recunoscut că era un exemplu perfect de şiretenie, care îl putea ajuta pe domnul Fisk să supravieţuiască în cadrul unei campanii nemiloase. Din acest motiv, nici n-au mai insistat cu alte întrebări şi nici n-au ridicat obiecţii. La o adică, erau toţi călîţi în bătălii politice şi ştiau să aprecieze din prima clipă un asemenea răspuns.

După o oră, Walter Utley a aruncat o privire la ceasul de la mână şi a anunţat că era deja puţin în întârziere. Trebuia să participe şi la alte şedinţe importante în acea zi. A încheiat scurta şedinţă de prezentare declarând că Ron Fisk îl impresionase plăcut şi nu vedea nici un motiv pentru care organizaţia sa, American Family Alliance, nu l-ar sprijini, ba chiar a promis să îi asigure câteva voturi favorabile. Toţi cei aflaţi la masă au aprobat prin mişcări ale capului, iar Tony Zachary arăta mândru ca un proaspăt tătic.

*

– A apărut o modificare în legătură cu masa de prânz, a spus, după ce s-au văzut în adăpostul oferit de limuzină. Senatorul Rudd ar dori să te cunoască.

– Senatorul Rudd? a întrebat Fisk, nevenindu-i să creadă.

– Ai auzit bine, i-a zis Tony cu mândrie.

Myers Rudd se afla la jumătatea celui de-al şaptelea mandat (treizeci de ani) în Senatul SUA şi, cel puţin în cursul ultimelor trei campanii de alegeri, îşi speriase straşnic contracandidaţii. Era dispreţuit de cel puţin patruzeci la sută din oameni şi iubit de cel puţin şaizeci la sută şi stăpânea la perfecţiune arta de a-i ajuta pe cei care îi stăteau alături, îndepărtându-i pe toţi ceilalţi. Devenise o legendă a politicii din Mississippi, fiind un adevărat aranjor, unul care se amesteca pătimaş în alegerile locale, regele

care alegea candidaţii, asasinul care îi măcelărea pe cei care concurau împotriva candidaţilor susţinuţi de el, banca în stare să finanţeze orice cursă şi să dirijeze orice sume de bani, bătrânul înţelept care îşi conducea partidul şi bruta care îi distrugea pe toţi ceilalţi.

– Cum adică, senatorul Rudd manifestă vreun interes faţă de acest caz, a întrebat Fisk, pe un ton foarte inocent.

Tony i-a aruncat o privire precaută. Chiar putea fi cineva atât de naiv?

– Bineînţeles că da. Senatorul Rudd este foarte apropiat de oamenii pe care abia i-ai întâlnit. În evidenţele lor, deţine un adevărat record în ce priveşte votul. Perfect, te rog să nu uiţi asta! Unul dintre cei trei pentru senat, iar ceilalţi doi sunt învăţăcei.

„Ce părere va avea Doreen despre treaba asta?" gândea Ron în sinea lui. Prânzul cu senatorul Rudd, la Washington! Se aflau destul de aproape de clădirea Capitoliului, când limuzina a pătruns pe o stradă cu sens unic.

– Hai să coborâm aici! a propus Tony, înainte ca şoferul să iasă din maşină.

S-au îndreptat spre o uşă îngustă de lângă un hotel numit „Mercury". Văzându-i apropiindu-se, un uşier bătrân cât lumea şi purtând o uniformă verde s-a încruntat spre ei.

– Mergem să discutăm cu senatorul Rudd, a spus Tony brusc, astfel că încruntarea s-a mai destins. Ajunşi înăuntru, au fost conduşi printr-o cameră lungă şi întunecată, apoi printr-un pasaj.

– Aici se află sediul privat al senatorului, a precizat Tony, pe un ton discret. Ron a rămas deosebit de impresionat. Observase deja covorul uzat şi vopseaua care se cojea, însă clădirea veche degaja un aer de eleganţă antică. Avea un aer istoric. „Oare câte

înţelegeri se încheiaseră între zidurile acelei clădiri?“ s-a întrebat el.

Din capătul holului, au pătruns într-o sufragerie mică şi intimă, unde erau etalate toate elementele care sugerau puterea. Senatorul Rudd stătea aşezat la o măsuţă şi ţinea lipit de ureche un telefon mobil. Ron nu-l întâlnise niciodată, însă omul i se părea cunoscut. Costum de culoare închisă, cravată roşie, părul grizonant, bogat şi strălucitor, lipit de partea stângă a capului şi menţinut astfel cu o cantitate generoasă de fixativ, o faţă mare, care părea să capete proporţii de la un an la altul. În jurul lui se foiau nu mai puţin de patru consilieri, ca nişte albine, mai toţi prinşi în discuţii telefonice urgente, probabil unul cu celălalt.

Tony şi Fisk au aşteptat, atenţi la desfăşurarea spectacolului. Aşa arăta guvernul în plină acţiune.

Brusc, senatorul a închis telefonul, iar celelalte patru conversaţii s-au încheiat imediat.

– Eliberaţi ringul! a mârâit marele bărbat, iar slujitorii lui au şters-o ca nişte şoareci.

– Zachary, ce mai faci? a zis e ridicându-se de pe cealaltă parte a mesei.

Au urmat prezentările, apoi un schimb de amabilităţi. Rudd părea să îi ştie pe toţi cei din Brookhaven, unde trăise o mătuşă de-a lui, astfel că se simţea onorat să-l cunoască pe acest domn Fisk, despre care auzise foarte multe. La un anumit moment în cursul conversaţiei, Tony a spus:

– Eu o să revin peste o oră, apoi s-a făcut nevăzut.

I-a luat locul un chelner îmbrăcat în frac.

– Aşază-te, a insistat Rudd. Nu prea e de mâncare, însă ne bucurăm de o intimitate pe cinste. Iau masa aici de cinci ori pe săptămână.

Chelnerul a ignorat comentariile şi le-a întins meniurile.

– E minunat, a spus Ron, plimbându-şi privirea peste pereţii în lungul cărora se aflau şiruri de cărţi necitite şi neşterse de praf. Luau masa de prânz într-o mică bibliotecă. Nici nu era de mirare că totul rămânea atât de intim. Au comandat supă şi peşte-spadă la grătar. Ieşind, chelnerul a închis uşa.

– Am o întâlnire la ora unu, a spus Rudd; de aceea, propun să discutăm repede.

Apoi a început să-şi toarne zahăr în ceaiul cu gheaţă şi s-a apucat să-l amestece cu o lingură de supă.

– Am înţeles.

– Ron, poţi câştiga alegerile astea şi, Dumnezeu mi-e martor, avem nevoie de unul ca tine.

Aşa sunau cuvintele rostite de un adevărat rege, astfel că peste câteva ore Ron avea să i le tot repete lui Doreen, iarăşi şi iarăşi. Reprezentau o garanţie din partea unui om care nu pierduse niciodată şi reieşea chiar din cuvintele introductive că Ron era candidatul dorit.

– După cum ştii, a continuat Rudd fără să aştepte răspunsul, pentru că, de fapt, nici nu era obişnuit să asculte, îndeosebi când avea de discutat cu politicieni mărunţi din ţinutul lui natal, nu prea mă amestec în competiţiile locale.

În prima clipă după ce a auzit asta, Fisk a simţit dorinţa să râdă, însă şi-a dat imediat seama că senatorul vorbea cât se poate de serios.

– Cu toate astea, cursa este prea importantă. O să fac tot ce pot, iar efortul meu nu e deloc de neglijat, înţelegi?

– Desigur.

– Mi-am făcut câţiva prieteni puternici în domeniu, iar ei vor fi încântaţi să-ţi sprijine campania. Trebuie doar să le dau un telefon.

Ron a dat politicos din cap. În urmă cu două luni, revista Newsweek publicase un articol de fond despre munţii de bani,

cu dedicaţie specială din Washington, referindu-se şi la politicienii amestecaţi în asemenea afaceri. Rudd se afla atunci în fruntea listei. El deţinea peste 11 milioane de dolari în vistieria de campanie, însă nu exista nici o campanie în care să fie implicat. Ideea unui opozant cât de cât puternic era mai mult decât ridicolă pentru a fi luată în consideraţie. Practic, era prizonierul mediului de afaceri – bănci, firme de asigurări, companii din domeniile ţiţeiului, cărbunelui, mass-mediei, apărării, produselor farmaceutice – nici un segment al Americii corporatiste nu scăpase de tentaculele maşinii lui de strâns bani.

– Mulţumesc, a spus Ron, deoarece simţise că aşa trebuia să procedeze.

– Oamenii mei strâng o grămadă de bani. Plus că-i cunosc pe oamenii din primele rânduri. Guvernator, legiuitori, primari. Ai auzit de Willie Tate Ferris?

– Nu, domnule.

– E consilier în districtul Adams, în zona ta. L-am scos pe frate-său din închisoare, de două ori. Willie Tate e-n stare să facă orice pentru mine. Şi e cel mai tare politician din părţile alea. E suficient să-i dau un telefon şi ai districtul Adams pe tavă.

Apoi a pocnit din degete. Simplu, aşa cum aveau să vină şi voturile.

– Dar de Link Kyzer ai auzit? E şerif în comitatul Wayne.

– Cred că da.

– Link mi-e prieten vechi. Acum doi ani, avea nevoie de maşini de patrulare noi, de aparate de radio, veste antiglonţ, pistoale şi câte altele. Districtul nu voia să-i dea de nici unele, iar atunci m-a sunat pe mine. M-am dus la cei de la Securitatea Internă, am stat de vorbă cu nişte amici, i-am strâns pe câţiva cu uşa şi, peste noapte, districtul Wayne s-a ales cu şase milioane de dolari ca să combată terorismul. Acum au mai multe maşini de patrulare decât oameni care să le conducă. Sistemul lor de

radiocomunicații e mai bun decât cel al marinei. Şi, să vezi minune, teroriştii au hotărât să stea dracului cât mai departe de districtul Wayne.

A hohotit singur la poanta aruncată, astfel că Ron s-a văzut silit să râdă împreună cu el. Ce conta că se aruncaseră şase milioane pe apa sâmbetei?

– Ai nevoie de unul ca Link şi de districtul Wayne, i-a promis Rudd şi a sorbit alene din paharul cu ceai.

Având deja două districte la degetul mic, Ron a început să se gândească la celelalte douăzeci şi cinci din sud. Oare trebuia să mai stea acolo o oră, ca să audă picanterii şi despre restul? Nădăjduia că nu. Curând le-a sosit supa.

– Fata asta, McCarthy, a zis Rudd printre sorbiturile zgomotoase, fata asta n-a venit niciodată cu nimic. (Cuvinte pe care Ron le-a luat drept o acuzaţie că nu îl sprijinise deloc pe senatorul Rudd.) E prea liberală, plus că, între noi fie vorba, nu prea e croită pentru roba de judecător. Înţelegi ce vreau să spun?

Ron a dat aprobator din cap şi s-a uitat la supa din farfurie. Nici nu era de mirare că senatorul prefera să mănânce singur. „Nici nu-i ştie numele mic, şi-a zis Ron. În afară de faptul că, într-adevăr, e femeie şi că, după părerea lui, nu are ce căuta acolo, cunoaşte foarte puţine lucruri despre ea."

Ca să mai schimbe subiectul, Ron a decis să strecoare o întrebare nu tocmai inteligentă:

– Dar ce facem cu zona de coastă? Acolo am foarte puţine cunoştinţe.

Aşa cum era de aşteptat, Rudd a luat în râs întrebarea. Nici asta nu era o problemă.

– Nevastă-mea e din golful St. Louis, a spus el, ca şi cum doar asta garanta o victorie zdrobitoare omului susţinut de el. Acolo-s contractorii din domeniul apărării, şantiere navale, NASA, ce naiba, îi am în buzunar pe oamenii ăia!

„Iar ei probabil te au la mână, a gândit Ron. Un soi de posesie reciprocă." Aşezat lângă paharul cu ceai, telefonul mobil al senatorului a bâzâit discret. Omul a aruncat o privire spre el, s-a încruntat şi, lăsând impresia că era de-a dreptul iritat, a zis:

– Trebuie să răspund. Cineva de la Casa Albă.

– Să mă retrag? a întrebat Ron, impresionat peste măsură, dar şi îngrozit că ar putea asista la cine ştie ce discuţie de importanţă crucială.

– Nu, nu-i nevoie, i-a răspuns Rudd, făcându-i semn să se aşeze la loc. Fisk a încercat să se concentreze asupra supei, a ceaiului şi a chiflei şi, chiar dacă lua un prânz pe care nu avea cum să-l uite vreodată, şi-a dorit dintr-odată ca el să se încheie cât mai repede. Discuţia telefonică a continuat însă. Rudd a mormăit şi a bolborosit cuvinte fără sens, astfel că nu a scăpat nici un indiciu privind situaţia de criză pe care urma să o rezolve. Chelnerul a revenit cu peştele-spadă, care a sfârâit la început, dar curând s-a răcit. Garnitura din sfeclă albă înota într-o baltă de unt topit.

După ce lumea s-a văzut din nou la adăpost, Rudd a închis şi a înfipt furculiţa în mijlocul porţiei lui de peşte.

– Scuze pentru întrerupere, a zis el. Ai naibii ruşi! În fine, vreau să candidezi, Ron. Este important pentru acest stat. Trebuie să facem ordine în tribunale.

– Da, domnule, dar...

– Şi-o să-ţi acord tot ajutorul. Nimic în public, să ţii seama de asta, dar o să fac tot ce se poate în culise. O să adun bani ca lumea. O să plesnesc din bici, îi mai strâng cu uşa pe unii, procedurile obişnuite pe aici. Mă pricep bine la jocul ăsta, fiule, poţi fi sigur de asta.

– Dar dacă...

– Nu-mi stă nimeni în cale în Mississippi. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe guvernator. Când mai erau două luni până la

alegeri, mai avea nevoie de douăzeci la sută din voturi şi voia să le obţină singur. Cică nu avea nevoie de ajutorul meu. Atunci am dat o fugă până la el, am stat de vorbă ca de la om la om, băiatul a înţeles care e scorul, iar după aia a câştigat fără drept de apel. Nu-mi prea place să mă amestec şi în asta, dar o s-o fac. După mine, cursa asta e importantă. Te simţi în stare de o asemenea slujbă?

– Cred că da.

– Nu fi nătărău, Ron. N-ai decât o şansă în viaţă să faci ceva măreţ. Gândeşte-te, tu, la vârsta de... Câţi ani ai?

– Treizeci şi nouă.

– Treizeci şi nouă, al naibii de tânăr, dar o să te vezi la Curtea Supremă din Mississippi. Şi, odată ajuns acolo, n-o să mai vrei să pleci. Gândeşte-te numai!

– Numai la asta mă gândesc, domnule.

– Bravo.

Telefonul a bâzâit din nou, de data asta sunase chiar preşedintele.

– Scuză-mă, a spus Rudd, ducând telefonul la ureche şi vârând în gură o bucată zdravănă de peşte.

*

Cea de-a treia escală şi ultima a acelui tur s-a făcut la biroul organizaţiei Tort Reform Network[1] de pe Connecticut Avenue. Cum Tony era în mare vervă, au trecut ca acceleratul peste partea ce ţinea de prezentări şi cuvântări introductive. Fisk a răspuns la câteva întrebări nevinovate, mult mai uşoare decât cele pe care i le serviseră băieţii bisericoşi în acea dimineaţă. Încă o dată l-a copleşit impresia că toţi îşi jucau rolul dinainte

[1] Reţeaua pentru Reforma în Domeniul Despăgubirilor (n.tr.)

stabilit. Important era ca oamenii să îl atingă şi să-l audă pe candidat, dar nimeni nu-şi manifesta interesul să facă o evaluare serioasă. Se bizuiau pe Tony şi, cum acesta considera că descoperise omul potrivit, gândeau şi ei la fel.

Lucru necunoscut lui Ron, întreaga discuţie, care a ţinut patruzeci de minute, a fost înregistrată de o cameră ascunsă şi transmisă către sala de analiză mass-media, unde Barry Rinehart a urmărit totul cu atenţie. Deţinea deja un dosar voluminos despre Fisk, care cuprindea fotografii şi diferite rezumate, dar era curios să-i audă vocea, să-i urmărească ochii şi mâinile, să-i audă răspunsurile. Să vadă dacă era fotogenic, telegenic, bine îmbrăcat, suficient de prezentabil. Dacă vocea lui era liniştitoare şi inspira încredere. Dacă lăsa impresia de om inteligent sau nu. Dacă începea să devină agitat în faţa unui asemenea grup ori dacă rămânea calm şi sigur pe el. Dacă putea fi ambalat ca atare şi plasat pe piaţă.

După un sfert de oră, Barry s-a convins. Singurul amănunt negativ era o oarecare stare de agitaţie, dar aşa ceva era de aşteptat. Când smulgi un om din Brookhaven şi-l azvârli între nişte oameni necunoscuţi din alt oraş, e normal ca el să se bâlbâie de câteva ori. Omul avea o voce plăcută, faţa agreabilă, costumul decent. Barry avusese de lucrat şi cu unii care erau mult sub nivelul lui.

Nu avea să-l întâlnească niciodată pe Ron Fisk şi, ca în toate campaniile organizate de Barry, candidatul nu va avea nici cea mai vagă idee despre cel care trăgea sforile.

*

În zborul spre casă, Tony a comandat un whisky sec şi a încercat să-l facă şi pe Ron să bea ceva, dar acesta a refuzat, mulţumindu-se cu o cafea. Era decorul ideal pentru un păhărel – la

bordul unui avion de lux şi având o femeie extraordinar de frumoasă drept barmaniţă, la sfârşitul unei zile pline şi stresante, mai ales că nimeni de pe lumea asta nu avea cum să vadă şi să afle.

– Doar cafea, a spus Ron.

Indiferent de ambianţă, el ştia că era în continuare studiat. Pe de altă parte, era un antialcoolic convins. De aceea, nici nu i-a venit greu să ia acea decizie.

Nici Tony nu era mare amator de băutură. A sorbit de câteva ori din pahar, şi-a desfăcut puţin nodul de la cravată şi, aşezându-se mai confortabil pe fotoliu, a zis:

– Se zvoneşte că fata asta, McCarthy, o cam trage la măsea.

Ron s-a mulţumit să ridice din umeri. Zvonul acesta nu ajunsese până la Brookhaven. Şi-a imaginat că minimum jumătate din oamenii de acolo nici nu aveau habar de numele celor trei judecători aleşi din districtul sudic, darămite să le ştie obiceiurile, fie ele bune ori rele.

Tony a mai luat o sorbitură şi a continuat:

– Părinţii ei au fost băutori pasionaţi. Sigur, erau oameni de pe Coastă, aşa că nu este o surpriză. Localul ei preferat e un club denumit Tuesday, aproape de domiciliu. Ai auzit de el?

– Nu.

– E un soi de loc frecventat de persoane între două vârste pornite în căutarea unei aventuri amoroase, aşa am auzit. Nici eu n-am călcat pe acolo.

Fisk a refuzat să înghită nada. Asemenea bârfe mărunte păreau să-l plictisească. Asta nu l-a deranjat pe Tony. În realitate, i s-a părut un lucru admirabil. Foarte bine, candidatul trebuia să stea departe de astfel de ispite! Alţii aveau să fie împroşcaţi cu noroi.

– De cât timp îl cunoşti pe senatorul Rudd? a întrebat Fisk, schimbând subiectul.

– De multă vreme.

Astfel că, în puţinul timp rămas din scurta călătorie, au discutat despre marele senator şi cariera lui pestriţă.

*

Parcă plutind după ce avusese acele ameţitoare întâlniri cu oameni puternici şi văzuse mediul în care se învârteau aceştia, Ron aproape că a luat-o la goană ca să ajungă acasă mai repede. Doreen aştepta să afle amănunte. Au mâncat spaghete reîncălzite, timp în care copiii şi-au terminat temele şi s-au pregătit de culcare.

Doreen avea multe întrebări de pus, iar Ron s-a cam chinuit să-i răspundă la unele dintre ele. De ce atât de multe grupuri de interese se arătau dispuse să cheltuiască o grămadă de bani pe un necunoscut care nu avea nici un fel de experienţă în domeniul politic? Pentru că aveau principii ferme. Pentru că preferau oameni tineri, inteligenţi şi dintr-o bucată, credincioşi şi care să nu poarte povara unor fapte îndoielnice din trecut. Iar dacă Ron spunea nu, ei aveau să găsească alt candidat care să-i semene. Era o tendinţă pe plan naţional, de mare însemnătate.

Faptul că soţul ei luase prânzul cu senatorul Myers Rudd era de-a dreptul copleşitor. Aveau să se lanseze spectaculos în misterioasa lume a politicii, pe care o vor cuceri.

CAPITOLUL 14

Barry Rinehart a luat o cursă până la Aeroportul La Guardia, iar de acolo, o mașină până la hotelul Mercer din SoHo. S-a cazat, a făcut duș și a îmbrăcat un costum ceva mai gros, din lână, deoarece era de așteptat să ningă. A luat un fax primit la recepție, după care s-a dus pe jos, cale de opt intersecții, până la un mic restaurant vietnamez situat aproape de Village, unul care încă nu fusese trecut în ghidurile de călătorie. Domnul Trudeau prefera acel loc pentru întâlniri discrete. Era gol și, cum Barry ajunsese mai devreme, s-a așezat la bar pe un scaun și a comandat ceva de băut.

*

Deși nu făcuse mare vâlvă în Mississippi, acțiunea comună intentată de F. Clyde Hardin a avut un răsunet mai mare la New York. Cotidienele financiare au publicat știrea, astfel că acțiunile comune ale companiei Krane, și așa depreciate serios, au mai pierdut ceva din valoare.

Domnul Trudeau își petrecuse ziua cu telefoanele și răcnind la Bobby Ratzlaff. Acțiunile Krane se tranzacționaseră la prețuri cuprinse între 18 și 20 de dolari, dar acțiunea comună le-a mai dat înapoi cu câțiva de dolari. La încheierea zilei, acestea au

ajuns la 14,50, cea mai scăzută valoare înregistrată până atunci, iar Carl s-a prefăcut a fi iritat. Ratzlaff, care împrumutase un milion din fondul de pensie, părea şi mai deprimat.

Cu cât scădea mai tare preţul pe acţiune, cu atât era mai bine. Carl voia ca preţul să scadă cât mai mult posibil. Pierduse deja un miliard pe hârtie şi putea pierde şi mai mult, fiindcă într-o bună zi totul avea să se întoarcă la el, umplându-i buzunarele. Cu excepţia a doi bancheri din Zürich, nimeni nu avea habar că el începuse deja să cumpere acţiuni Krane prin intermediul unei companii obscure, înregistrată în Panama. Strângea cu atenţie acţiunile în loturi mici, astfel încât să nu influenţeze cumva tendinţa de scădere a preţului. Într-o zi mai puţin activă cumpăra câte cinci mii, iar câte douăzeci de mii într-o zi agitată, dar fără a întreprinde ceva care să atragă atenţia. Câştigurile pe trimestrul al patrulea trebuiau calculate curând, iar Carl doftoricise registrele încă de la Crăciun. Acţiunile vor continua să piardă din valoare. Iar Carl va continua să cumpere.

După lăsarea întunericului, l-a trimis acasă pe Ratzlaff, apoi a dat câteva telefoane. La ora şapte, s-a târât până la bancheta Bentley-ului, iar Toliver l-a dus până la restaurantul vietnamez.

Nu-l mai văzuse pe Rinehart de la prima lor întâlnire din Boca Raton, din noiembrie, la trei zile după darea verdictului. Nu apelau la corespondenţaă obişnuită, e-mail, faxuri, telefonie fixă sau mobilă standard. Fiecare dintre ei avea câte un telefon inteligent care stătea în legătură exclusivă cu celălalt şi, o dată pe săptămână, când Carl îşi găsea timp, suna ca să i se prezinte evoluţia situaţiei.

Au trecut de o perdea din beţe de bambus, intrând într-o încăpere laterală, luminată discret, unde se afla o singură masă. Un chelner le-a adus băuturi. Carl s-a apucat să blesteme acţiunile comune intentate şi pe avocaţii care le iniţiaseră.

– S-a ajuns până la sângerări pe nas şi iritaţii ale pielii, a spus el. Orice nespălat care a trecut pe lângă uzina aceea s-a trezit

acum că devine reclamant. Nimeni nu-şi mai aduce aminte de vremurile bune, când plăteam cele mai mari salarii din sudul statului Mississippi. Avocaţii ăştia au dat naştere unei adevărate cavalcade şi toată lumea dă buzna în tribunale.

– Ar putea fi şi mai rău, a spus Barry. Mai ştim un grup de avocaţi care racolează clienţi. Dacă intentează acţiunea, atunci asta se adaugă celeilalte. Eu nu aş avea motive de teamă.

– Nu te-ai teme? Păi nu le plăteşti tu avocaţilor onorarii care ard la buzunare.

– O să-ţi capeţi banii înapoi, Carl. Calmează-te!

Acum îşi vorbeau pe numele mici şi apelau chiar la expresii ce trădau o apropiere deosebită.

– Să mă calmez... Acţiunile Krane au terminat ziua la 14,50 dolari. Dacă ai avea şi tu douăzeci şi cinci de milioane de acţiuni, nu ţi-ar mai arde să vorbeşti aşa.

– Ba m-aş relaxa şi aş cumpăra.

Carl a dat peste cap paharul cu scotch.

– Văd că eşti cam sigur de tine.

– L-am văzut astăzi pe băieţaşul nostru. A făcut turul pe la Washington. Un tip atrăgător, atât de curat că mă şi sperie. Inteligent, bun vorbitor, se poartă cum se cade. Toată lumea a rămas plăcut impresionată.

– A acceptat?

– O s-o facă mâine. A luat prânzul cu senatorul Rudd, şi bătrânul are darul convingerii.

– Myers Rudd, a zis Carl, şi a clătinat din cap. Ce neghiob!

– Adevărat, dar poate fi cumpărat oricând.

– Toţi se lasă cumpăraţi. Anul trecut am cheltuit patru milioane la Washington. I-am împrăştiat acolo ca pe nişte dulciuri de Crăciun.

– Şi sunt convins că Rudd şi-a primit partea. Ştim amândoi la fel de bine că omul e un tâmpit, dar cei din Mississippi nu au aceeaşi părere. El e regele şi oamenii de acolo îl venerează. Dacă

el vrea ca omul nostru să candideze, atunci alegerea lui e ca şi rezolvată.

Carl şi-a scos haina şi a aruncat-o pe spătarul unui scaun. Apoi şi-a desfăcut butonii, şi-a suflecat mânecile şi, cum nu avea cine să-l vadă, şi-a slăbit nodul de la cravată şi s-a lăbărţat pe scaun. A luat o gură de scotch.

– Ştii povestea aceea despre senatorul Rudd şi Agenţia de Protecţia Mediului? a întrebat el, ştiind prea bine că o cunoşteau în amănunt doar cel mult cinci persoane.

– Nu, a zis Barry, desfăcându-şi nodul de la cravată şi el.

– În urmă cu şapte, poate opt ani, înainte de începerea procesului, cei de la Agenţia de Protecţia Mediului au venit la Bowmore şi au început să facă necazuri. Localnicii se plângeau de ani buni, dar oamenii de la agenţie sunt recunoscuţi pentru lentoarea cu care reacţionează. Au scotocit pe ici, pe colo, au efectuat câteva teste, s-au cam alarmat, după care au început să se agite binişor. Noi urmăream treaba cu foarte mare atenţie. Aveam oameni peste tot. Ce naiba, avem oameni şi în interiorul instituţiei! Poate am cam sărit calul cu deşeurile acolo, aşa cred, dar funcţionarii au devenit extrem de agresivi. Se apucaseră să vorbească despre investigaţii criminale, de alertarea procuraturii, de alte treburi urâte, dar totul a rămas la nivelul agenţiei. Erau cât pe ce să anunţe public tot soiul de cereri – operaţiuni de depoluare care costau până la cer, nişte amenzi înfiorătoare, poate chiar şi închiderea uzinei. Pe vremea aceea, directorul executiv de la Krane era un anume Gabbard; acum lucrează în altă parte. Omul se pricepea foarte bine să convingă lumea. S-a consultat cu oamenii care ne făceau lobby şi a înfiinţat un nou Comitet de Acţiune Politică (PAC[1]), care, chipurile, acţiona pentru a promova interesele producătorilor din domeniul chimiei şi maselor

[1] Political Action Committee, comitet care se ocupă de strângerea de fonduri pentru susţinerea unor cauze politice (n.tr.)

plastice. Au alcătuit un plan care avea ca punct nodal să-l atragă pe senatorul Rudd de partea noastră. Celor de acolo le era frică de el şi, dacă omul voia ca agenţia să se care, atunci puteam fi siguri că scăpam de ei pentru totdeauna. Rudd face parte din Comisia pentru Achiziţii de-o viaţă, iar dacă cei de la agenţie îndrăznesc să îl sfideze, el pur şi simplu îi ameninţă că le taie finanţarea. Treabă complicată, dar în acelaşi timp foarte simplă. Plus că e vorba de Mississippi, ograda lui Rudd, iar el avea mai multe contacte şi putere decât oricare altul. Aşa că oamenii noştri din proaspăt înfiinţatul PAC l-au ospătat şi aghesmuit pe Rudd, iar el ştia prea bine ce se întâmplă. E un ţărănoi, dar face jocurile de atâta vreme, încât a stabilit până şi regulile proprii.

Chelnerul le-a adus platouri cu creveţi şi tăiţei, dar amândoi le-au ignorat cu nonşalanţă, preferând încă un pahar de băutură.

– Într-un târziu, Rudd a socotit că avea nevoie de un milion de dolari pentru contul de campanie, iar noi am convenit să-i dăm banii ăştia prin intermediul unor corporaţii-fantomă şi de faţadă, pe care le folosiţi şi voi ca să mascaţi totul. Congresul a legalizat donaţiile, dar treaba asta tot mită se cheamă. După aceea, Rudd a mai vrut ceva. Are un nepot puţin înapoiat mintal, pe care îl bântuie o idee fixă cam ciudată: îi plac elefanţii. Puştiul e mort după ei. Are poze pe toţi pereţii din camera lui. Urmăreşte filme despre viaţa animalelor, şi aşa mai departe. Şi, de aceea, senatorul ar dori tare mult să meargă într-un safari clasa întâi, ca să-şi ducă nepotul să vadă o turmă de elefanţi. Nici o problemă. După aceea, ne pomenim că toată familia ar dori să meargă într-o asemenea aventură, aşa că oamenii noştri au aranjat treaba. Douăzeci şi opt de persoane, două avioane cu reacţie private, cincisprezece zile în savana africană, cu băuturi Dom Pérignon, homari, fripturi şi vizionare de elefanţi cât cuprinde, bineînţeles. Nota de plată s-a ridicat la vreo trei sute de mii, dar omul habar n-a avut că totul a fost plătit de mine.

– Bună afacere.

– Absolut. A făcut cazul îngropat, iar cei de la agenţie au şters-o din Bowmore. Nu s-au putut lega de noi. Şi, ca beneficiu secundar, în prezent, senatorul Rudd a devenit expert în toate chestiunile ce ţin de Africa. SIDA, genocid, foamete, încălcarea drepturilor omului – tot ce vrei, în care s-a specializat cât a petrecut cele două săptămâni în Kenya holbându-se la animale de pe bancheta unui Land Rover.

Au râs amândoi, apoi au atacat tăiţeii.

– L-ai contactat vreodată de când au început procesele? l-a întrebat Barry.

– Nu. Avocaţii au preluat problemele şi s-au ocupat de toate aspectele. Ţin minte o discuţie cu Gabbard despre Rudd, dar pe vremea aceea ştiam că era înţelept să nu amesteci litigiile judecate în instanţă cu politica. Eram foarte siguri pe noi. Abia după aceea am văzut ce greşeală făcusem.

Au mâncat în tăcere vreme de câteva minute, dar nici unul nu părea prea încântat de acel meniu.

– Pe băiatul nostru îl cheamă Ron Fisk, a spus Barry şi i-a întins un plic maro mare, din hârtie groasă. Ai aici aspectele esenţiale. Câteva fotografii, date personale, care nu depăşesc opt pagini, aşa cum ai cerut.

– Fisk?

– Exact.

*

Mama Briannei era în vizită, una dintre cele două pe care le făcea anual, iar în asemenea ocazii Carl insista ca amândouă să stea la conacul din Hamptons şi să-l lase pe el în pace în oraş. Soacra era cu doi ani mai tânără decât Carl şi se credea suficient de atrăgătoare ca să-i atragă atenţia. Petrecea mai puţin de o oră în prezenţa ei şi, de fiecare dată, rămânea surprins, aproape rugându-se ca Brianna să nu-i calce pe urme. O detesta pe

femeia aceea. Mama unei soţii-trofeu nu este în mod automat o soacră-trofeu, şi ea e de obicei înamorată de bani. Carl n-o înghiţise pe nici una dintre soacrele pe care le-a avut. Ura până şi ideea de soacră.

Aşadar, Brianna şi maică-sa nu mai erau acolo. Apartamentul din Fifth Avenue era numai al lui. Brianna cu Sadler MacGregor, doica de origine rusă, asistenta ei, nutriţionistul şi o menajeră sau două şi condusese acea caravană până pe insulă, unde putea să invadeze casa lor elegantă şi să maltrateze personalul.

A coborât din liftul privat, s-a trezit faţă în faţă cu *Imelda violată*, a scăpat o înjurătură la vederea ei, l-a ignorat pe valet, a trimis acasă restul de personal, iar când, în sfârşit, a rămas singur în intimitatea minunată a dormitorului, a îmbrăcat pijamaua, un halat şi şi-a tras şosete groase de lână. Şi-a luat un trabuc, un pahar cu whisky şi a ieşit pe terasa de unde se vedeau Fifth Avenue şi Central Park. Aerul era rece şi bătea vântul, exact ce-şi dorea.

Rinehart îl prevenise să nu ceară detalii despre modul de organizare a campaniei. „Nu este nevoie să ştii tot ce se petrece, îi spusese el, şi nu o singură dată. Ai încredere în mine. Asta mi-e profesia, şi mă pricep foarte bine s-o fac."

Desigur, dar Rinehart nu pierduse un miliard de dolari. Potrivit unui articol dintr-un ziar, care se referise şi la Carl, desigur, doar alţi şase oameni mai pierduseră un miliard într-o singură zi. Barry nu avea cum să trăiască umilinţa de a se prăbuşi atât de brusc şi de dur. În asemenea situaţii, prietenii sunt mai greu de găsit. Glumele lui Carl nu mai erau amuzante. Anumite zone ale peisajului social păreau a i se fi închis (deşi avea convingerea că era vorba despre ceva temporar). Până şi soţia părea ceva mai rece şi nu-l mai dezmierda ca înainte. Fără a mai vorbi despre atitudinea ceva mai distantă a celor care prezentau

importanță în activitatea lui – bancherii, directorii de fonduri, experții din domeniul investițiilor, elita de pe Wall Steet.

În timp ce vântul rece îi făcea obrajii să capete culoare, s-a uitat agale la clădirile din jur și de pe Fifth Avenue. Miliardari peste tot. Îi părea cuiva rău de el ori erau cu toții încântați de prăbușirea sa? Cunoștea răspunsul, pentru că și el trăise momente de încântare când alții se împleticiseră.

Rădeți, băieți, rădeți, și-a zis el după ce a luat o gură bună de whisky. Prăpădiți-vă de râs, pentru că eu, Carl Trudeau, am acum o armă secretă. Ea se cheamă Ron Fisk, un tânăr drăguț și slobod la gură achiziționat *(off-shore)* de mine cu câțiva bănuți.

Trei intersecții mai spre nord, la ultimul etaj al unei clădiri pe care Carl abia o zărea, se afla apartamentul lui Pete Flint, unul dintre dușmanii lui. În urmă cu două săptămâni, Pete ajunsese pe coperta publicației *Hedge Fund Reports*, îmbrăcat într-un costum de lux care stătea pe el ca pe gard. Se vedea că luase în greutate. Articolul vorbea despre Pete și fondul condus de el și, în particular, despre câștigurile spectaculoase din trimestrul patru al anului trecut, datorate exclusiv ideii înțelepte de a se debarasa rapid de acțiunile Krane Chemical. Pete susținea că obținuse o jumătate de miliard de dolari grație predicției lui sclipitoare că procesul se va termina prost. Numele lui Carl nu era menționat; nici n-ar fi fost nevoie. Faptul că pierduse un miliard era de notorietate publică, iar acum mai apare și Pete Flint să pretindă că înhățase jumătate din acea sumă. Umilința trecea de pragul durerii.

Domnul Flint nu știa însă de domnul Fisk. Când va ajunge să audă de el, va fi prea târziu, iar Carl își va recupera banii. Și nu numai atât.

CAPITOLUL 15

Întrunirea de iarnă a Avocaţilor Pledanţi din Mississippi (MTA) se ţinea în fiecare an la Jackson, la începutul lunii februarie, când legislativul era încă în vacanţă. De obicei, era o întrunire de sfârşit de săptămână, presupunând cuvântări, seminare, informări politice şi altele asemenea. Cum soţii Payton avuseseră cel mai controversat verdict din stat, avocaţii voiau să afle mai multe de la ei. Mary Grace şovăia. Se dovedea activă în aceste întruniri, dar nu ţinea să iasă în evidenţă. Îndeobşte, acele reuniuni includeau cocktailuri care se prelungeau până târziu, dar şi descrieri de procese văzute din postura de avocat. Femeile nu erau excluse, dar nici nu prea era locul lor acolo. Iar cineva trebuia să stea acasă cu Mack şi Liza.

Deşi nu avea tragere de inimă, Wes s-a oferit să meargă. Şi el era membru activ, dar întrunirile de iarnă erau de obicei plicticoase. Convenţiile din cursul verii de la mare erau mai plăcute şi prin prezenţa acolo a întregii familii, iar clanul Payton participase la două asemenea evenimente.

Wes a plecat cu maşina la Jackson sâmbătă dimineaţă pentru a ajunge la locul de desfăşurare a convenţiei, un motel de la marginea oraşului. A parcat departe de el, ca nu cumva vreunul dintre colegii lui avocaţi să vadă ce maşină ajunsese să conducă.

Toţi erau renumiţi pentru maşinile lor luxoase şi pentru alte jucării scumpe, iar pentru moment lui Wes îi era jenă să apară cu Taurusul acela jigărit, care cu greu reuşise să supravieţuiască drumului până acolo. Nici nu va rămâne peste noapte, pentru că nu-şi putea permite să dea o sută de dolari pe o cameră. După calculele unora, se putea afirma că era milionar, numai că, la trei luni după verdict, încă îşi drămuia fiecare bănuţ. Iar ziua plăţii pentru procesul Bowmore era îndepărtată ca un vis. Chiar şi după ce obţinuse un verdict favorabil, se gândea că nu fusese tocmai sănătos la cap când se vârâse în acel litigiu.

Prânzul avea loc în sala mare de bal, unde încăpeau o sută de persoane, un număr impresionant de oameni. În timp ce festivităţile preliminare se desfăşurau cu încetinitorul, de pe locul lui de pe podium, Wes a examinat mulţimea strânsă acolo.

Avocaţii pledanţi erau întotdeauna o adunătură eclectică. Cowboy, pungaşi, radicali, pletoşi, costume ca ale oamenilor de afaceri, nonconformişti înzorzonaţi, motociclişti, diaconi, băieţi buni, descurcăreţi, interesaţi de procese de despăgubiri, cu feţe parcă scoase din afişe, din Pagini Aurii şi din emisiunile matinale de televiziune. În nici un caz nu erau plictisitori. Se certau între ei ca membrii unei familii predispuse spre violenţă, însă erau capabili să pună capăt oricărei ciondăneli şi să facă front comun pentru a-şi ataca inamicii. Veneau din oraşe mari, unde se luptaseră unii cu alţii pe cazuri şi clienţi, veneau din orăşele, unde-şi perfecţionau aptitudinile în faţa unor juraţi aleşi dintre oameni de rând, care nu se despărţeau cu uşurinţă de bani. Unii aveau avioane personale şi dădeau roată ţării ca să adune materiale pentru documentarea unor acţiuni comune în cazuri de despăgubiri. Alţii erau scârbiţi de jocul proceselor în care se cereau despăgubiri şi se agăţau cu mândrie de tradiţie, dorind să pledeze în procese adevărate, fără să se angreneze în mai multe deodată. Cea mai nouă specie era reprezentată de antreprenori,

care prezentau cazurile la grămadă şi le soluţionau tot astfel, ajungând rareori să pledeze în faţa unui juriu. Alţii trăiau pentru a simţi fiorul confruntării din sala de tribunal. Puţini dintre ei lucrau la firme care strângeau cazuri grase şi talente, dar firmele avocaţilor pledanţi erau recunoscute pentru faptul că nu reuşeau să ţină oamenii laolaltă multă vreme. Majoritatea avocaţilor erau vânători solitari, prea excentrici pentru a reuşi să devină sau să aibă subalterni. Unii câştigau milioane pe an, alţii abia o scoteau la capăt, dar majoritatea scoteau cam 250 000 de dolari pe an. În acele momente, câţiva dintre ei erau lefteri. Mulţi erau pe val într-un an, pentru ca în următorul să fie la pământ, dar le plăceau acele suişuri şi coborâşuri ameţitoare şi erau oricând dispuşi să rişte totul pe o carte.

Acei oameni aveau în comun dorinţa de a fi independenţi şi fiorul de a se simţi precum David în faţa lui Goliat.

În dreapta politică, se regăsesc establishmentul, banii, marile afaceri şi nenumăratele grupuri pe care acestea le finanţează. În stânga, se află minorităţile, sindicatele, educatorii şi avocaţii pledanţi. Doar avocaţii au bani, dar aceştia sunt bani de buzunar în comparaţie cu ce au marii oameni de afaceri.

Deşi existau momente când ar fi fost în stare să-i strângă de gât ca grup, Wes se simţea bine între ei. Aceştia îi erau colegii, tovarăşii de luptă şi el îi admira. Poate erau aroganţi, necruţători, dogmatici şi deseori chiar propriii lor duşmani. Însă nu existau oameni care să lupte mai îndârjit pentru cauza celor mărunţi.

În timp ce li se servea friptură rece de pui şi broccoli şi mai rece, preşedintele comitetului de afaceri legislative a prezentat o informare destul de sumbră asupra diferitelor legi care erau încă în dezbaterea legiuitorilor din capitala statului. Reformatorii legilor privitoare la prejudicii îşi recăpătaseră forţa şi exercitau presiuni pentru instituirea de măsuri care să reducă răspunderile şi să închidă uşile tribunalelor în faţa unor asemenea procese.

După el a urmat președintele comitetului pentru afaceri politice, care s-a referit la probleme de interes mai restrâns. Alegerile judecătorilor aveau să se desfășoare în noiembrie și, cu toate că era prea devreme pentru aprecieri, se părea că judecătorii „de treabă", de la nivel de tribunal până la Curtea Supremă nu vor avea de înfruntat o concurență serioasă.

După o plăcintă aproape înghețată și o cafea asemenea, cineva l-a prezentat pe Wes Payton, care s-a bucurat de aplauze la scenă deschisă. A început prin a-și cere scuze pentru lipsa celuilalt avocat de caz, adevăratul creier în cadrul procesului Bowmore. Ea regreta că lipsește de la acel eveniment, dar socotise că era mai necesară prezența ei acasă, alături de copii. După aceea, Wes s-a lansat într-o prezentare detaliată a procesului Baker, a verdictului și a situației altor procese intentate companiei Krane Chemical. Pentru o asemenea asistență, verdictul de 41 de milioane de dolari reprezenta un trofeu foarte jinduit, astfel că acei avocați ar fi fost în stare să îl asculte ore în șir pe cel care repurtase o asemenea victorie în instanță. Foarte puțini dintre ei trăiseră nemijlocit emoția unui asemenea succes și toți înghițiseră amara pilulă a unui verdict nefavorabil.

După ce a terminat, s-a pornit o nouă rundă de aplauze, urmată de o sesiune improvizată de întrebări și răspunsuri. Care dintre experți se dovediseră eficienți? La cât s-au ridicat cheltuielile de judecată? (Din politețe, Wes a refuzat să precizeze suma. Chiar și în fața unei săli pline de oameni care cheltuiau bani mulți, îi venea foarte greu să discute despre costurile suportate.) În ce stadiu se ajunsese cu discuțiile privind soluționarea în afara instanței, dacă exista așa ceva? Cum va fi reclamantul afectat de declanșarea unor acțiuni comune? Ce se întâmpla cu apelul? Wes ar fi putut vorbi ore în șir fără să piardă măcar un auditor.

Ceva mai târziu în cursul aceleiaşi după-amiezi, la ora cocktailului, a ţinut din nou o cuvântare, răspunzând şi la alte întrebări şi respingând o serie de zvonuri. Un grup care se ocupa de cazul unei gropi de deşeuri toxice din nordul statului l-a asaltat, cerându-i sfaturi. Nu era dispus să se uite pe dosarul întocmit de ei? Nu le putea recomanda nişte experţi? Sau să vină să vadă lucrurile la faţa locului? În cele din urmă, a scăpat de insistenţele lor ducându-se la bar, dar acolo a dat de Barbara Mellinger, directorul executiv, atoateştiutoare şi ostenită de bătălii, al MTA şi principalul sprijinitor al acelei organizaţii.

– Ai o clipă liberă? l-a întrebat ea, şi s-au retras apoi împreună într-un colţ unde nu puteau fi auziţi de nimeni.

– Am auzit un zvon înspăimântător, a spus ea, sorbind din paharul cu gin şi urmărind mulţimea.

Mellinger îşi petrecuse douăzeci de ani în cadrul instituţional şi se pricepea să depisteze mişcările de trupe ca nimeni alta. Pe de altă parte, nu se lăsa antrenată în colportarea de zvonuri. Auzea mai multe decât oricine, dar când transmitea cuiva vreun zvon, acesta era ceva mai mult decât o simplă vorbă aruncată în vânt.

– Oamenii au pornit vânătoarea împotriva lui McCarthy, a spus ea.

– Care oameni? a întrebat-o Wes, stând alături de ea şi privind împreună agitaţia participanţilor la reuniune.

– Obişnuiţii suspecţi – Consiliul Comerţului şi grupul acela de fiare.

– Nu au cum s-o înfrângă pe McCarthy.

– Mda, dar tot vor încerca.

– Dar ea ştie? a spus Wes, căruia îi trecuse cheful de apa plată din pahar.

– Nu cred. Încă nu ştie nimeni.

– Şi au un candidat?

– Dacă da, nu ştiu cine e. Dar se pricep să găsească oameni dispuşi să candideze.

Oare ce s-ar fi cuvenit să spună sau să facă? Finanţarea campaniei reprezenta singura măsură de apărare, numai că el nu putea contribui la acel fond cu nimic.

– Şi oamenii care sunt aici ştiu asta? a întrebat el, arătând către grupurile care discutau aprins.

– Încă nu. Deocamdată, stăm cuminţi şi aşteptăm. Ca de obicei, McCarthy nu are nici un ban în bancă. Ăştia de la Curtea Supremă se socotesc invincibili, deasupra politicii şi aşa mai departe, iar când apare un adversar pe neaşteptate, sunt surprinşi moţăind.

– Şi ai vreun plan?

– Nu. Deocamdată, aştept şi casc ochii bine. Şi mă rog să nu fie decât un zvon. Acum doi ani, în cursa lui McElwayne, au aşteptat până în ultima clipă ca să-şi anunţe candidatul şi aveau în bancă un milion de dolari mai mult decât el.

– Dar am câştigat cursa aceea.

– Adevărat. Dar nu-mi spune că nu ai fost îngrozit.

– Îngrozit e puţin spus.

Un hippy ajuns deja în vârstă, purtând coadă de cal, s-a repezit spre Wes şi a exclamat tunător:

– I-aţi făcut praf pe ăia la proces.

Cuvintele lui de început le-au lăsat tuturor impresia că îi va răpi lui Wes cel puţin o jumătate de oră din viaţă. Barbara a căutat să scape.

– Mai vorbim noi, i-a şoptit lui Wes.

*

În timp ce mergea spre casă, Wes a savurat cale de câţiva kilometri primirea de care avusese parte, după care, amintindu-şi

de Barbara şi de zvonul în legătură cu McCarthy, s-a întunecat la faţă. Nu i-a ascuns nimic lui Mary Grace din cele auzite. Iar în acea seară, după cină, s-a furişat afară din apartament şi au plecat într-o plimbare lungă. Ramona şi copiii se uitau la un film vechi.

Ca toţi avocaţii buni, urmăriseră cu atenţie activitatea Curţii Supreme. Citeau şi analizau împreună toate deciziile acesteia, un obicei apărut după ce înfiinţaseră firma şi asupra căruia insistaseră şi ţinuseră cu toată convingerea. Pe vremuri, componenţa Curţii Supreme se schimba foarte puţin. Locurile vacante apăreau prin decesul vreunui judecător, iar numirile temporare deveneau de obicei permanente. De-a lungul anilor, guvernatorii îi aleseseră cu înţelepciune pe ocupanţii locurilor vacante. Nici pomeneală de campanii zgomotoase pe vremea aceea. Curtea Supremă se mândrea că politica rămânea în afara preocupărilor şi a deciziilor care erau luate în procese. Însă vremurile acelea, rămăseseră în urmă şi situaţia se schimbase.

– Bine, dar i-am învins în cazul lui McElwayne, a spus Mary Grace, şi nu doar o dată.

– Da, cu numai trei mii de voturi.

– Tot victorie se numeşte.

În urmă cu doi ani, când Jimmy McElwayne se trezise surprins în ambuscadă, soţii Payton fuseseră prea îngropaţi în datoriile contractate pentru susţinerea cazului Bowmore, astfel că nu contribuiseră financiar. În schimb, îşi dedicaseră timpul liber, atât cât mai aveau, unui comitet local. Iar în ziua alegerilor, lucraseră ca voluntari într-o secţie de votare.

– Am câştigat procesul, Wes. Doar n-o să pierdem apelul, a spus ea.

– De acord.

– Probabil că-i numai un zvon.

*

În următoarea zi de luni, după-amiază, Ron şi Doreen Fisk au şters-o din Brookhaven şi s-au dus cu maşina la Jackson, pentru o întâlnire la ceas de seară cu Tony Zachary. Trebuiau să cunoască nişte persoane.

Se convenise ca Tony să fie director oficial de campanie. Prima persoană pe care a adus-o în sala de şedinţe era cel propus să fie director financiar, un tânăr îmbrăcat foarte elegant, care avea o experienţă bogată în tot felul de campanii la nivel statal şi activitate în cel puţin douăsprezece. Tânărul, pe nume Vancona, s-a apucat imediat să prezinte cu aplomb structura de bază a planului financiar. A folosit un laptop şi un proiector şi totul a fost expus în culori foarte vii, pe un ecran alb. În ceea ce priveşte veniturile, coaliţia de sprijinitori avea să contribuie cu 2,5 milioane de dolari. Mulţi dintre aceştia erau oameni pe care Ron îi întâlnise la Washington şi, pentru a fi mai explicit, Vancona a prezentat o listă lungă de grupuri susţinătoare. Numele acestora sunau aiuritor, dar numărul lor era de-a dreptul impresionant. Se puteau aştepta la încă 500 000 de dolari din partea unor donatori individuali din district, bani care vor fi puşi la dispoziţie când Ron va avea nevoie de susţinere şi va începe să-şi câştige prieteni şi să impresioneze lumea.

– Ştiu cum să strâng bani, a spus Vancona în mod repetat, dar fără să fie jignitor. Cifra magică era cea de trei milioane, care practic garanta victoria. Ron şi Doreen erau copleşiţi.

Tony i-a examinat cu atenţie. Nu erau proşti. Erau doar înşelaţi cu uşurinţă, aşa cum ar fi păţit oricine în asemenea circumstanţe. Au pus câteva întrebări, dar numai fiindcă aşa se cuvenea.

Vancona avea toate cifrele referitoare la cheltuieli. Televiziune, radio, publicitate în presă, corespondenţă directă, deplasări, salarii (al lui era de 90 000 pentru toată activitatea), închiriere de birouri, totul, până la autocolante pentru automobile, afişe şi

închirieri de mașini. Totalul se ridica la 2,8 milioane, ceea ce le îngăduia și un oarecare spațiu de manevră.

Tony a împins spre ei două dosare groase, fiecare inscripționat maiestuos: CURTEA SUPREMĂ, DISTRICTUL DE SUD, RON FISK CONTRA SHEILA MCCARTHY. CONFIDENȚIAL.

– Aveți totul înăuntru, a precizat el.

Ron a frunzărit câteva pagini, apoi a pus câteva întrebări nevinovate.

Tony a dat din cap cu un aer grav, ca și cum ar fi apreciat intuiția acelui băiat.

Următorul vizitator – Vancona a rămas în continuare de față, doar făcea parte din echipă acum – a fost o doamnă arătoasă de vreo șaizeci de ani din District of Columbia, a cărei specialitate era publicitatea. S-a prezentat drept Kat... nu știu cum. Ron s-a văzut silit să arunce o privire în agendă ca să fie sigur – Broussard. În dreptul numelui apăreau și titlul doamnei: director de publicitate.

De unde-i scosese Tony pe oamenii aceștia?

Kat s-a dovedit foarte dinamică, așa cum îi stătea bine cuiva venit dintr-o metropolă. Firma ei era specializată în curse la nivel statal și lucrase în peste o sută de campanii.

„Ce procentaj de reușită ai avut?" a vrut Ron s-o întrebe, dar Kat lăsa prea puține pauze în care să poată fi strecurată vreo întrebare. Îi adora fața și vocea și era încredințată că împreună vor pune la punct „imaginile" care să transmită în mod corespunzător profunzimea și sinceritatea lui. În mod înțelept, cât a vorbit, s-a uitat mai mult la Doreen, astfel că femeile s-au simțit atrase una de cealaltă. Kat s-a așezat.

Comunicarea va fi asigurată de o firmă din Jackson. Șefa acesteia era tot o doamnă care vorbea cu o viteză impresionantă, pe nume Candace Grume, și, deloc surprinzător, avea tot o experiență vastă în astfel de chestiuni. Ea a explicat că o campanie

reuşită trebuie să beneficieze de o coordonare permanentă a comunicării.

– Cu o vorbă bine spusă, şi-o corabie-i distrusă, a zis ea cu glas ciripitor. Iar c-o vorbă rău scăpată, o alegere-i ratată. Guvernatorul actual era client de-al ei. Păstrase la urmă ce era mai bun: firma ei îl reprezenta pe senatorul Rudd de peste un deceniu. Spusese destul.

A cedat cuvântul specialistului în sondaje, un statistician cu un aer savant, pe nume Tedford, care a reuşit în mai puţin de cinci minute să susţină că anticipase corect rezultatul tuturor campaniilor din istoria ultimilor ani. Era din Atlanta. Dacă eşti din marele oraş Atlanta şi te trezeşti undeva în pustie, atunci trebuie neapărat să le spui tuturor că eşti chiar din Atlanta! După douăzeci de minute, se săturaseră cu toţii de Tedford.

Coordonatorul campaniei nu era din Atlanta, ci din Jackson. Se numea Hobbs, iar acest Hobbs avea o faţă vag familiară, cel puţin pentru Ron. S-a lăudat că mai coordonase campanii reuşite în acel stat – uneori la vedere, alteori din culise – vreme de cincisprezece ani. A înşirat numele câştigătorilor fără să-i dea prin gând să le amintească şi pe cele ale perdanţilor. A ţinut o predică despre necesitatea organizării pe plan local, despre democraţia în stare pură, accesul la oameni, obţinerea de voturi şi aşa mai departe. Avea o voce linguşitoare, iar câteodată ochii îi străluceau cu fervoarea unui predicator ambulant. Ron l-a găsit respingător pe dată. Ulterior, Doreen va recunoaşte că omul i se păruse încântător.

La două ore după începerea acelei parade, Doreen ajunsese să înţepenească pe scaun într-o poziţie nefirească, iar agenda lui Ron era doldora de prostiile notate din dorinţa de a rămâne treaz şi atent.

Acum echipa era completă. Cinci profesionişti plătiţi regeşte. Şase, dacă era inclus şi Tony, numai că salariul lui avea

să fie plătit de Judicial Vision. Trecând în revistă notițele din agendă în timp ce Hobbs continua să trâncănească, Ron a regăsit coloana care cuprindea „salariile profesionale" la 200 000 de dolari și „consultanții" la 175 000 de dolari. Și-a făcut un semn ca să nu uite și să-l întrebe ceva mai târziu pe Tony în legătură cu acele sume. I se păreau mult prea umflate, dar, până la urmă, ce știa el despre dedesubturile și chichițele unei campanii ce avea să se desfășoare în forță?

Au făcut o pauză de cafea, iar Tony i-a condus pe ceilalți afară din cameră. Aceștia au plecat luându-și un călduros rămas-bun de la Ron, fiind foarte emoționați de cursa interesantă ce le stătea în față, și au promis să se revadă cât mai curând posibil.

După ce a rămas din nou singur cu clienții lui, Tony a părut brusc foarte obosit.

– Ascultă, îmi dau seama că a fost cam mult pentru azi. Îți cer scuze, dar toată lumea e ocupată, iar economia de timp este esențială. M-am gândit că o discuție cuprinzătoare ar fi de preferat unei serii de întâlniri cu fiecare în parte.

– Nici o problemă, a reușit Ron să spună.

Cafeaua începuse să-și facă efectul.

– Nu uita, vorbim de campania ta, a continuat Tony, cu un aer foarte serios.

– Ești sigur? a întrebat Doreen. Nu am impresia asta.

– Ba da, Doreen. Am pus la punct cea mai bună echipă posibilă, dar tu poți să-l refuzi pe oricare dintre ei chiar acum. E de ajuns să-mi spui și mă apuc de dat telefoane ca să găsesc un înlocuitor. A fost vreunul care nu ți-a plăcut?

– Nu, doar că...

– E copleșitor, a recunoscut Ron. Atâta tot.

– Bineînțeles că e așa. Este o campanie importantă.

– Campaniile importante nu trebuie să fie copleşitoare. Înţeleg că sunt nepriceput în asemenea chestiuni, dar naiv nu. Acum doi ani, în cursa la care a participat McElwayne, contracandidatul lui a strâns şi a cheltuit aproape două milioane de dolari şi a făcut o campanie impresionantă. Acum vehiculăm cifre care le depăşesc cu mult pe acelea. De unde provin toţi banii ăştia?

Tony s-a grăbit să-şi pună ochelarii de citit şi a întins mâna după dosar.

– Păi, credeam că am precizat asta, a spus el. Vancona a analizat cifrele.

– Ştiu şi eu să citesc, Tony, l-a pus la punct Ron. Am văzut numele şi sumele. Nu asta e problema. Vreau să ştiu de ce sunt dispuşi oamenii aceştia să scoată trei milioane de dolari ca să sprijine un om de care nu au auzit până acum.

Tony şi-a dat încet ochelarii jos de pe nas şi pe faţa lui a apărut o expresie de exasperare.

– Ron, nu am mai discutat treaba asta de zeci de ori? Anul trecut, Judicial Vision a cheltuit aproape patru milioane ca să contribuie la alegerea cuiva în Illinois. Am cheltuit aproape şase milioane în Texas. Cifrele par scandalos de mari, dar şi câştigarea unei campanii a devenit foarte costisitoare. Cine semnează cecurile? Oamenii pe care i-ai întâlnit la Washington. Mişcarea de dezvoltare economică. Creştinii conservatori. Medicii care s-au trezit exploataţi de sistem. Aceştia sunt oamenii care cer schimbări şi care se arată dispuşi să plătească pentru ele.

Ron a mai sorbit din cafea şi s-a uitat la Doreen. A urmat un moment de tăcere apăsătoare.

Tony şi-a căutat o poziţie mai confortabilă pe scaun şi a zis încet:

– Ascultă, dacă vrei să renunţi, spune clar. Încă nu e prea târziu.

– Nu dau înapoi, Tony, a zis Ron. Dar a fost prea mult pentru o singură zi. Toţi consultanţii ăştia de profesie...

– Mă ocup eu de ei. Asta mi-e meseria. Iar a ta e să ieşi în faţă şi să-i convingi pe alegători că tu eşti omul potrivit. Ron, Doreen, votanţii nu-i vor vedea pe aceşti oameni. Îi vor convinge faţa ta, ideile tale, tinereţea şi entuziasmul tău. Nu eu. Şi nici membrii echipei de campanie.

Epuizarea se instalase deja, iar discuţia lâncezea. Ron şi Doreen şi-au adunat agendele burduşite, după care şi-au luat rămas-bun. În drum spre casă, nu au schimbat prea multe cuvinte, dar atmosfera nu era deloc apăsătoare. Când au ajuns la periferia pustie a oraşului Brookhaven, s-au simţit amândoi din nou stimulaţi de acea provocare.

Onorabilul Ronald M. Fisk, judecător la Curtea Supremă din Mississippi.

CAPITOLUL 16

Sâmbătă, dimineaţa târziu, judecătoarea McCarthy a intrat în biroul ei şi l-a găsit pustiu. În timp ce aştepta să se deschidă computerul, şi-a verificat corespondenţa. Apoi, în adresa de e-mail a găsit treburile obişnuite de tribunal. La adresa ei personală, a citit un mesaj din partea fiicei, care îi spunea că o aşteaptă la cină în acea seară, acasă la ea, în Biloxi. Mai avea mesaje de la doi bărbaţi – cu primul se întâlnea, iar celălalt reprezenta alternativa.

Era în blugi, pantofi sport şi o jachetă cafenie de călărie pe care i-o făcuse cadou soţul cu mulţi ani în urmă. La Curtea Supremă nu era ţinută obligatorie în weekend, deoarece numai grefierii mai apăreau pe acolo în astfel de zile.

Grefierul ei, Paul, a apărut fără să fie trădat de vreun zgomot şi a zis:

– Bună dimineaţa.

– Ce cauţi aici? l-a întrebat ea.

– Ca de obicei. Citesc dosare.

– Şi e ceva interesant?

– Nu, a răspuns el şi a pus apăsat o revistă pe biroul ei, adăugând: asta urmează. Ar putea fi distractiv.

– Despre ce e vorba?

– Marele verdict dat în Districtul Cancerului. Patruzeci şi unu de milioane. Bowmore.

– A, sigur, a spus ea şi a ridicat revista. Aproape fiecare avocat şi judecător din Mississippi susţinea că ştie pe cineva care ar fi deţinut vreo informaţie sau alta despre verdictul în cazul Baker. Prezentările din presă fuseseră amănunţite în timpul judecării procesului, dar mai ales după aceea. Cazul fusese întors pe toate părţile de Paul şi de alţi grefieri. Aceştia îl urmăreau deja şi se aşteptau ca în câteva luni să apară şi dosarele întocmite pentru apel.

Articolul prezenta toate detaliile legate de groapa de deşeuri de la Bowmore şi litigiul care se iscase din pricina ei. Erau publicate fotografii ale oraşului, arătând dezolant, cu ferestre şi uşi de case bătute în scânduri; fotografii cu Mary Grace uitându-se la gardul din plasă şi cu fir ţăios pe coamă al uzinei Krane şi altele tot cu ea stând cu Jeannette Baker la umbra unui copac, fiecare cu câte o sticlă de apă în mână; fotografii înfăţişând douăzeci de presupuse victime – negri, albi, copii şi bătrâni. Personajul central rămânea totuşi Mary Grace, iar importanţa ei sporea de la paragraf la altul. Era cazul ei şi era cauza ei. Bowmore era oraşul său natal, iar prietenii săi mureau pe capete.

Sheila a terminat de citit articolul şi, brusc, s-a simţit plictisită de şederea la birou. Drumul cu maşina până la Biloxi avea să-i răpească trei ore. A plecat fără să schimbe vreo vorbă cu nimeni şi a luat-o spre sud, fără să se grăbească foarte tare. S-a oprit la Hattiesburg să facă plinul şi, dintr-un impuls, a virat spre est, curioasă dintr-odată să vadă Districtul Cancerului.

*

Când avea de prezidat un caz, McCarthy se ducea pe furiş la locul faptei ca să vadă cu ochii ei care era situaţia. Amănuntele

confuze referitoare la ciocnirea unui petrolier de un pod aglomerat au devenit mult mai clare după ce a petrecut o oră pe acel pod, singură, cam la aceeași oră la care se petrecuse accidentul. Într-un caz de crimă, afirmațiile acuzatului cum că acționase în legitimă apărare fuseseră respinse de ea după ce se aventurase chiar pe aleea unde fusese descoperit cadavrul. Lumina de la fereastra unui depozit cădea pe alee, scoțând din întuneric și acel loc. În cursul unui proces privind decesul unei persoane la o trecere la nivel cu calea ferată, s-a dus cu mașina pe acea stradă în câteva rânduri, atât ziua, cât și noaptea, oprind de două ori la barieră, și s-a convins că șoferul fusese vinovat. Își păstra pentru sine părerile, desigur. Juriul judeca faptele, nu judecătorul, însă o curiozitate greu de explicat o atrăgea deseori la locul faptei. Voia să cunoască adevărul.

Bowmore era într-adevăr sumbru, așa cum scria în acel articol. A parcat mașina în spatele unei biserici la două intersecții de Main Street, apoi a luat-o pe jos. Puțin probabil să mai existe vreun BMW decapotabil în oraș și nu dorea deloc să atragă atenția asupra ei.

Chiar și pentru o zi de sâmbătă, circulația și animația celor ieșiți la cumpărături erau foarte scăzute. Jumătate din vitrine erau acoperite cu scânduri și doar câteva magazine supraviețuiseră. O farmacie, un magazin cu reduceri și alte câteva dughene cu mărunțișuri. S-a oprit la biroul F. Clyde Hardin & Asociații. Numele acesta apăruse în articolul cu pricina.

La fel și cafeneaua Babe's, unde Sheila s-a instalat pe un scaun înalt de la bar cu speranța să afle ceva despre caz. Nu avea să fie dezamăgită.

Era aproape două după-amiaza și la bar nu se afla nimeni. Doi mecanici de la un service Chevrolet își luau cu întârziere prânzul, într-un separeu din față. Localul era tăcut și demodat, simțind nevoia unei zugrăveli și a schimbării pardoselii; părea

că nu se schimbase prea mult de câteva decenii. Pereţii erau acoperiţi cu planificări ale campionatelor de fotbal american începând din 1961, fotografii de absolvire, vechi articole decupate din ziare, orice le trecea prin minte oamenilor să expună. Un afiş mare anunţa: „Folosim doar apă îmbuteliată".

Babe a apărut la tejghea şi a început cu un prietenos: „ce ai dori, draga mea?" Purta o uniformă albă scrobită, un şort imaculat de culoare roşu-rubiniu cu numele „Babe" brodat cu aţă roz, ciorapi albi şi pantofi la fel, şi părea să fi descins dintr-un film turnat în anii 1950. Probabil că pe vremea aceea se şi născuse, deşi părul tapat era vopsit într-o culoare destul de stridentă, care se asorta destul de bine cu şortul. Avea ochii ridaţi ai unui fumător, dar ridurile nu aveau cum să rivalizeze cu stratul gros de fond de ten pe care Babe şi-l aplica pe faţă în fiecare dimineaţă.

– Nişte apă, a spus Sheila.

Era curioasă în privinţa apei.

Babe a preluat comanda Sheilei privind pierdută pe ferestrele mari care dădeau spre stradă. S-a apropiat cu sticla de apă şi a zis:

– Nu eşti din oraş.

– Sunt în trecere, a spus Sheila. Am nişte rude în districtul Jones.

Lucru adevărat. O mătuşă îndepărtată, despre care credea că mai trăia, locuia de când se ştia în districtul vecin.

Babe i-a aşezat în faţă o sticlă mică de apă cu o etichetă simplă pe care scria: „Îmbuteliată pentru Bowmore", apoi i-a mărturisit că avea şi ea rude în districtul Jones. Înainte ca Babe să şi prezinte tot arborele genealogic, Sheila s-a grăbit să schimbe subiectul. În Mississippi, mai devreme sau mai târziu, fiecare pare să fie rudă cu fiecare.

– Ce e asta? a întrebat, ridicând sticla de pe masă.

– Apă, a spus Babe privind nedumerită.

Sheila a apropiat-o de ochi, lăsând-o pe Babe să preia conversaţia.

– Toată apa pe care o bem în Bowmore e îmbuteliată. Adusă cu camionul de la Hattiesburg. Apa din sistemul orăşenesc nu se poate consuma. E contaminată. De unde eşti?

– De pe Coastă.

– N-ai auzit de apa din Bowmore?

– Nu, regret. Sheila a desfăcut dopul şi a luat o înghiţitură. Are gust de... apă, a zis ea.

– Ar merita să o guşti pe cealaltă.

– Dar ce are?

– Doamne, Dumnezeule, scumpa mea, a zis Babe rotindu-şi privirea în jur ca să vadă dacă era cineva prin preajmă care ar fi putut auzi întrebarea şocantă pe care o pregătise. Nu a văzut pe nimeni, aşa că a desfăcut o cutie cu cola dietetică şi şi-a rezemat cotul stâng de tejghea. N-ai auzit de Districtul Cancerului?

– Nu.

Încă o privire suspicioasă.

– Noi suntem. Comitatul nostru are rata cea mai are de canceroşi din ţară, fiindcă apa de băut e poluată. A existat o uzină chimică aici, Krane Chemical, a unor băieţi deştepţi din New York. Ani de-a rândul – douăzeci, treizeci, patruzeci, depinde pe cine crezi –, au azvârlit tot soiul de rahaturi toxice – scuză-mi limbajul! – da, în nişte râpe din spatele uzinei. Cu bidonul şi butoiul, tone peste tone de rahat de-ăsta au ajuns într-un puţ şi, cu timpul, s-au infiltrat în pânza freatică din care oraşul – condus de nişte clovni, te rog să mă crezi! – a extras apa încă din anii optzeci. Apa de băut din limpede devenea cenuşie şi gălbuie. În prezent, e cafenie. A început să miroasă ciudat, iar după aceea să duhnească. Ne-am certat cu autorităţile ani de zile ca să purifice apa, dar cei de la primărie ne-au luat la goană. Mamă,

ce ne-au mai făcut. În fine, apa asta a iscat adevărate bătălii, iar apoi, draga mea, a început marea dramă. Oamenii au început să moară. Cancerul ne-a lovit ca o ciumă. Oamenii mureau pe capete. Mor şi acum. Inez Perdue a dat în primire în februarie. Cred că era a şaizeci şi cincea victimă. Ceva de genul ăsta. S-a precizat totul la proces.

A făcut o pauză ca să se uite după doi oameni care treceau pe trotuar.

Sheila a sorbit cu băgare de seamă din sticla cu apă.

– A fost un proces? a întrebat ea.

– Nici de procesul ăsta n-ai auzit?

Sheila a ridicat din umeri cu un aer inocent şi a repetat:

– Locuiesc pe Coastă.

– Of, Doamne. Babe şi-a luat cotul de pe tejghea, sprijinindu-se acum în dreptul. Ani de zile s-a tot vorbit de procese. În localul meu vin toţi avocaţii să-şi bea cafeaua şi să discute şi nimeni nu i-a învăţat pe băieţii ăştia să vorbească mai în şoaptă. Am auzit totul. Şi încă aud destule. O vreme, s-au rostit vorbe mari. Că o să dea Krane Chemical în judecată pentru una sau alta, dar nu se întâmpla nimic. Cred că un asemenea proces e prea mare, plus că te iei de o companie chimică plină de bani şi de avocaţi şmecheri. Toată vorbăria aceea s-a stins, dar cancerul şi-a făcut de cap în continuare. Copii morţi de leucemie. Oameni maturi cu tumori la rinichi, ficat, vezică, stomac. A fost cumplit, draga mea. Krane s-a îmbogăţit dintr-un pesticid numit pillamar 5, scos în afara legii de-acum douăzeci de ani. Ilegal aici, nu şi în Guatemala ori alte asemenea ţări. De aceea, au continuat să producă pillamar aici, livrându-l republicilor bananiere, unde îl foloseau la stropitul fructelor şi legumelor, pe care apoi ni le vindeau. S-a spus şi asta la proces şi am aflat că i-a supărat la culme pe membrii juriului. Ceva sigur i-a supărat.

– Şi unde s-a desfăşurat procesul?

– Eşti sigură că ai rude prin district?

– Desigur.

– Ai vreun amic aici, în Bowmore?

– Nu.

– Nu cumva eşti reporter?

– Nu. Sunt în trecere.

Satisfăcută de calitatea asistenţei, Babe a inspirat adânc şi s-a avântat mai departe:

– Au mutat uzina din Bowmore, treabă deşteaptă, pentru că orice juriu de aici i-ar fi acuzat pe Krane şi pe ticăloşii de proprietari de omor din culpă, şi procesul s-a judecat la Hattiesburg. De către judecătorul Harrison, unul dintre preferaţii mei. Districtul Cary e în subordinea lui şi câştigă o pâine aici de mulţi ani. Se cam uită după femei, dar ce contează? Şi mie-mi plac bărbaţii. În sfârşit, multă vreme avocaţii doar şi-au bătut gura fără să facă nimic, pentru că nimeni nu îndrăznea să se ia de Krane. Dar o fată din oraş, una tânără, bagă de seamă, dintre ai noştri, a zis că nu-i pasă şi a intentat un proces pe cinste. Mary Grace Payton, fata asta, a crescut în apropierea oraşului, cam la un kilometru şi jumătate de aici. A terminat liceul din Bowmore. O ştiu de când era mică. Tatăl ei, domnul Truman Shelby, mai vine când şi când prin oraş. Ţin mult la fata asta. Şi soţul ei este avocat, au împreună o firmă la Hattiesburg. Au deschis proces în numele lui Jeannette Baker, ce fată dulce şi ea, căreia soţul şi copilul i-au murit de cancer la opt luni, unul după celălalt. Cei de la Krane s-au bătut de nu se poate, cred că au adus o sută de avocaţi, după cât s-au foit pe aici. Procesul a durat luni de zile şi, din câte-am auzit eu, aproape că i-a ruinat pe soţii Payton. Dar au câştigat. Juriul i-a găsit vinovaţi pe cei de la Krane. Patru'ş'unu de milioane. Nu-mi vine să cred că ţi-a scăpat ştirea asta. Cum se poate aşa ceva? Aşa a ajuns şi Bowmore să fie cunoscut. Nu vrei să mănânci ceva, scumpo?

– Poţi să-mi dai un sendviş cald cu caşcaval?

– S-a făcut. Babe a aruncat două felii de pâine pe grătar, fără să se oprească din povestit: cazul e acum în recurs şi mă rog în fiece noapte ca soţii Payton să câştige. Şi au venit şi o droaie de avocaţi pe aici, să adulmece şi să găsească alte victime. Ai auzit de Clyde Hardin?

– N-am avut cum.

– Are biroul la şapte case mai la vale, pe stânga, dar a fost aici dintotdeauna. Membru al clubului meu de cafegii de ora opt şi jumătate, o adunătură de fanfaroni. El e băiat de treabă, dar nevastă-sa e o nesuferită. Clyde se teme să pledeze în faţa instanţei, de aceea s-a înhăitat cu nişte şmecheri din Philadelphia – Pennsylvania, nu Mississippi – şi au înaintat o acţiune comună în numele unor amărâşteni care încearcă şi ei să facă un ban grămadă. Se zvoneşte că unii dintre aşa-zişii lor clienţi nici măcar nu locuiesc pe-aici. Vor doar să câştige nişte bani nemunciţi. A desfăcut două felii de caşcaval din ambalaj şi le-a aşezat pe pâine. Vrei şi maioneză?

– Nu.

– Dar nişte cartofi prăjiţi?

– Mulţumesc, nu.

– În orice caz, lumea din oraş e mai dezbinată ca niciodată. Oamenii care s-au îmbolnăvit cu adevărat s-au supărat pe aceste victime noi, care doar se prefac. Ciudat, ce efect au banii asupra unora. Âştia stau cu mâna întinsă după o pomană. Unii avocaţi îşi închipuie că âştia de la Krane au să cedeze şi au să accepte o înţelegere în afara tribunalului. Oamenii se şi văd bogaţi. Iar avocaţii o să se îmbogăţească şi mai şi. Însă alţii sunt convinşi că oamenii de la Krane nu-şi vor recunoaşte în veci vreo greşeală. Nici o clipă nu au lăsat impresia asta. Acum şase ani, când se vorbea îndrăcit despre procese, şi-au împachetat la un sfârşit de săptămână jucăriile şi au şters-o în Mexic, unde sigur

au toată libertatea să arunce deşeuri şi să polueze după pofta inimii. Pesemne că mexicanii mor pe capete acolo. E o crimă ce a făcut compania asta. Ne-a ucis oraşul.

După ce pâinea s-a făcut aproape cafenie, a asamblat sendvişul, l-a tăiat în două şi i l-a servit Sheilei cu o felie de castravete murat.

– Şi ce s-a întâmplat cu angajaţii de la Krane?

– I-au concediat. Asta nu a surprins pe nimeni. Mulţi dintre ei au părăsit zona în căutarea unei alte slujbe. Pe aici nu se găseşte mare lucru. Unii erau oameni de treabă, dar alţii au ştiut ce se întâmpla şi au ţinut totul sub pălărie. Dacă ar fi guiţat, s-ar fi trezit pe drumuri. Mary Grace i-a găsit pe câţiva dintre ei şi i-a adus la proces. Unii au spus adevărul. Alţii au minţit, dar Mary Grace i-a făcut arşice, din câte am auzit. Eu nu m-am dus să văd procesul, dar mi s-a povestit aproape zilnic ce se întâmpla acolo. Tot oraşul era ca pe ghimpi în perioada aceea. Era un om pe nume Earl Crouch, care a condus uzina vreme de mulţi ani. A câştigat bani frumoşi şi s-a zvonit că âştia de la Krane l-au cumpărat când şi-au luat tălpăşiţa. Crouch a ştiut de aruncarea la întâmplare a deşeurilor, dar în depoziţia lui a negat totul. A minţit ca o javră. Asta s-a întâmplat acum doi ani. Se spune că apoi Crouch a dispărut în condiţii misterioase. Mary Grace nu a reuşit să-l găsească pentru a-l cita la proces. S-a făcut nevăzut. A dispărut fără urmă. Nici măcar cei de la Krane nu l-au găsit.

Babe a lăsat acea adevărată pepită de aur să plutească în aer vreme de câteva clipe şi s-a dus până la mecanicii Chevrolet să vadă dacă mai voiau ceva. Sheila a mestecat pe îndelete din sendviş şi s-a prefăcut că nu o interesează prea mult povestea spusă de patroana localului.

– Cum e sendvişul? a întrebat-o Babe când s-a întors.

– Grozav.

Sheila a luat o înghiţitură de apă şi a aşteptat continuarea poveştii. Babe s-a dat mai aproape şi a coborât vocea.

– Există o familie în Pine Grove, îi cheamă Stone. O adunătură de ticăloşi. Nici nu ieşeau bine din închisoare că intrau iar la loc, pentru furturi de maşini şi cine ştie câte altele. Nu-s oameni cu care să te iei la harţă. Acum vreo patru, poate chiar cinci ani, unul dintre băieţii familiei Stone s-a îmbolnăvit de cancer şi a murit foarte repede. Ei i-au angajat pe soţii Payton, dar procesul lor e încă pe rol. Am auzit însă că alde Stone l-au descoperit pe domnul Earl Crouch undeva prin Texas şi s-au răzbunat. E doar un zvon, iar oamenii de pe aici nu prea vorbesc despre asta. Pe mine, una, nu m-ar mira. Nimeni nu-i calcă pe bătătură pe cei din neamul Stone. Toată lumea e iritată, foarte iritată. Ajunge să deschizi discuţia despre Krane Chemical, şi oamenii sunt gata să se încaiere.

Sheila nu avea de gând să aducă vorba despre companie. Şi nici nu ţinea să sape mai adânc. Mecanicii s-au ridicat, s-au întins şi au cules fiecare câte o scobitoare, după care s-au dus la casă. Babe i-a întâmpinat şi le-a spus ceva de dulce cât le-a luat banii, cam patru dolari de fiecare. De ce munceau sâmbăta? Ce-şi închipuia şeful lor că va realiza astfel? Cu chiu, cu vai, Sheila a reuşit să înghită jumătate din sendviş.

– Mai vrei unul? a întrebat-o Babe când s-a întors pe scaunul ei.

– Nu, mulţumesc. Trebuie s-o iau din loc.

Doi adolescenţi au intrat cu paşi leneşi şi s-au aşezat la o masă.

Sheila şi-a plătit nota, i-a mulţumit lui Babe pentru conversaţie şi a promis să mai treacă pe acolo. A mers până la maşină, după care a petrecut o jumătate de oră mergând la întâmplare pe străzile oraşului. Articolul din revistă făcuse referiri la Pine Grove şi la pastorul Denny Ott. A rulat încet prin cartierul din

apropierea bisericii şi a rămas şocată de starea deprimantă a acelei zone. Articolul prezentase partea frumoasă a lucrurilor. A descoperit şi parcul industrial abandonat, apoi uzina Krane, sumbră şi parcă bântuită, dar apărată de sârma tăioasă de pe coama gardului.

După două ore petrecute în Bowmore, Sheila a plecat, sperând să nu fie nevoită să revină acolo niciodată.

A înţeles furia care condusese la acel verdict, dar gândirea judecătorească trebuia să excludă orice emoţie. Nu încăpea nici o îndoială că oamenii de la Krane Chemical făcuseră multe lucruri rele, dar se punea problema dacă deşeurile lor provocaseră acele îmbolnăviri de cancer. Evident, juriul aşa socotise.

Curând, soluţionarea cazului avea să intre în sarcina judecătoarei McCarthy şi a celorlalţi opt colegi ai săi.

*

I-au urmărit călătoria până pe Coastă, până la casa ei, situată la trei intersecţii depărtare de golful Biloxi. A stat acolo şaizeci şi cinci de minute, apoi a condus circa doi kilometri până la locuinţa fiicei ei din Howard Street. După ce a luat cina cu fiica, ginerele şi doi nepoţi, masă care a durat destul de mult, a revenit acasă, petrecându-şi noaptea singură, după toate aparenţele. Duminică dimineaţă la zece a luat micul dejun la Grand Casino cu o cunoştinţă de sex feminin. O verificare de rutină a numărului de înmatriculare a stabilit că respectiva persoană era o avocată bine-cunoscută pentru cazurile de divorţ de care se ocupa, probabil o prietenă. McCarthy s-a întors apoi acasă, schimbându-se în blugi şi plecând cu o geantă în care avea lucruri pentru înnoptat undeva. A mers fără să se oprească până la apartamentul personal din zona de nord a oraşului Jackson, sosind acolo la ora 4.10. Trei ore mai târziu, un bărbat numit Keith

Christian (alb, vârsta de patruzeci de ani, divorţat, profesor de istorie) a apărut la respectiva adresă cu un număr destul de generos de pachete conţinând mâncare chinezească. Acest bărbat a părăsit apartamentul abia a doua zi la ora şapte.

Tony Zachary a făcut personal sinteza acestor rapoarte, tastând foarte ezitant pe laptopul pe care nu încetase să îl deteste. Şi înainte de apariţia internetului se dovedise stângaci când venea vorba să scrie ceva la tastatură, iar aptitudinile lui se îmbunătăţiseră doar o idee. Însă amănuntele acelea nu puteau fi încredinţate oricui – vreunei secretare sau vreunui asistent. Chestiunea impunea secretul cel mai deplin. Iar sintezele lui nu se puteau expedia prin e-mail sau fax. Domnul Rinehart insistase ca totul să-i parvină prin trimitere poştală, livrată prin cei de la Federal Express.

PARTEA A DOUA

CAMPANIA

CAPITOLUL 17

În vechiul oraş Natchez există o porţiune de teren situată sub o faleză din apropierea fluviului, cunoscută sub numele de Under-the-Hill (Sub Deal). Are o istorie îndelungată şi pestriţă, care începe cu zilele de debut al circulaţiei vaselor cu aburi pe Mississippi. Ea atrăsese tot soiul de oameni – negustori, comercianţi, căpitani de vase, speculanţi şi amatori de jocuri de noroc –, toţi îndreptându-se către New Orleans. Cum banii treceau dintr-o mână în alta, tot aici se strângeau şi bătăuşi, vagabonzi, escroci, contrabandişti de băuturi şi de arme, prostituate şi nenumăraţi alţi ticăloşi din lumea interlopă. Natchez era bogat datorită bumbacului, cea mai mare parte a acestuia fiind comercializată prin portul său, Under-the-Hill. Banii câştigaţi lesne creau nevoia de baruri, localuri pentru practicarea jocurilor de noroc, bordeluri şi hoteluri ieftine. Unul ca Mark Twain era un obişnuit al acelor locuri pe vremea când era pilot de vas cu zbaturi. Apoi, Războiul Civil a ucis circulaţia pe fluviu. Tot astfel a spulberat averile celor din Natchez şi mai toată viaţa sa de noapte. Under-the-Hill a traversat o lungă perioadă de declin.

În 1990, legislativul din Mississippi a aprobat o lege care permitea jocurile de noroc pe fluviu, ideea fiind să existe câteva vase cu zbaturi contrafăcute care să vânture apa în susul şi-n

josul fluviului, în vreme ce pasagerii, majoritatea pensionari, să joace bingo şi blackjack la bordul lor. Oamenii de afaceri s-au repezit să înfiinţeze de-a lungul fluviului Mississippi acele cazinouri plutitoare. În mod memorabil, după ce legea a fost citită bine şi analizată atent, s-a constatat că nici nu era nevoie ca vapoarele să se desprindă de mal. Şi nici nu era nevoie să fie echipate cu vreun motor care să le propulseze. Conform prevederilor legale, atâta vreme cât ele atingeau în vreun fel apa fluviului sau vreo cădere de apă, baltă, braţ mort, canal artificial sau golf al acestui fluviu, structurile se considerau drept vase cu zbaturi. Under-the-Hill a înregistrat o redresare pe termen scurt.

Din nefericire, la o analiză şi mai atentă, legislaţia permitea accidental practicarea tuturor jocurilor de noroc în stilul cazinourilor din Las Vegas, astfel că această industrie explozivă s-a instalat de-a lungul Gulf Coast şi în districtul Tunica, în apropiere de Memphis. Natchez şi alte oraşe situate de-a lungul fluviului nu au prins această evoluţie, dar au reuşit să se agaţe cu ghearele şi cu dinţii de câteva dintre cazinourile lor nemotorizate.

*

O asemenea instituţie era şi Lucky Jack. Acolo, la masa de blackjack preferată, împreună cu dealerul lui preferat, Clete Coley, stătea având în faţă un teanc de jetoane a câte 25 de dolari şi sorbea dintr-un pahar în care avea rom şi sifon. Era în câştig cu 1 800 de dolari şi venise vremea să o şteargă de acolo. Se uita spre uşă, pe unde trebuia să apară persoana cu care se întâlnea.

Coley era membru al baroului. Avea diplomă de drept, licenţă, numele publicat în Pagini Aurii, un birou pe uşa căruia scria „Avocat", o secretară care răspundea la rarele apeluri telefonice anunţând că acolo era „birou de avocatură" şi cărţi de

vizită care cuprindeau toate datele necesare. Dar Clete Coley nu era avocat pe bune. În primul rând, avea puțini clienți. N-ar fi redactat un testament sau un contract nici să-l împuști. Nu-și făcea veacul prin tribunal și îi disprețuia pe mai toți ceilalți avocați din Natchez. Clete era pur și simplu un șnapan, un pungaș de avocat mătăhălos, guraliv și bețiv, care câștiga mai mulți bani la cazinouri decât la birou. Cândva cochetase și cu politica și abia scăpase de o punere sub acuzare. Apoi se ocupase și de contracte guvernamentale și abia și-a salvat pielea. La începuturile carierei, imediat după absolvirea colegiului, se vârâse și în contrabanda cu droguri, dar se lăsase brusc de acea ocupație când unul dintre partenerii lui a fost găsit mort. În realitate, transformarea lui fusese atât de radicală, încât a devenit chiar ofițer la narcotice, ajungând să lucreze sub acoperire. Făcuse Facultatea de Drept la seral și până la urmă, la cea de-a patra încercare, reușise să ia exa menele pentru admiterea în barou.

A dublat miza pe un optar și un treiar, a primit un valet, după care a mai câștigat 100 de dolari. Chelnerița care aducea cocktailuri, preferata lui, i-a mai oferit un pahar. Nimeni nu-și petrecea atât de mult timp ca domnul Coley în cazinoul Lucky Jack. De aceea, domnul Coley era răsfățat. S-a uitat încă o dată spre ușă, s-a uitat la ceas și a continuat să joace.

– Așteptați pe cineva? l-a întrebat Ivan, dealerul.

– Trebuie să-ți spun și ție dacă da?

– Cred că nu.

Și omul pe care îl aștepta scăpase de câteva puneri sub acuzare. Se cunoșteau de aproape douăzeci de ani, dar cu greu s-ar fi putut spune că erau prieteni. Era cea de-a doua lor întâlnire. Prima decursese destul de bine și o făcuse posibilă pe cea de-a doua.

Ivan tocmai arăta paisprezece puncte, când Clete a tras o damă şi s-a retras din joc. Încă o sută de dolari. Clete avea regulile lui. După ce câştiga 2 000 de dolari, se retrăgea, iar când pierdea 500, proceda la fel. Între aceste limite, el juca şi bea toată noaptea. Cei de la Fisc nu aveau cum să afle, dar el câştigase deja optzeci de miare în anul acela. Plus că tot romul consumat era pe gratis.

I-a azvârlit două jetoane lui Ivan şi a iniţiat acţiunea destul de complicată de a-şi desprinde trupul masiv de scaunul înălţat.

– Mulţumesc, domnule Coley, i-a spus Ivan.

– Cu plăcere. Clete a îndesat restul jetoanelor în buzunarele costumului uşor, cafeniu-deschis. Întotdeauna cafeniu, întotdeauna costum, întotdeauna cu cizme de cowboy lucioase marca Lucchese. La un metru şi nouăzeci, cântărea cel puţin 125 de kilograme, deşi nimeni nu ştia precis, însă era mai curând gros decât gras. A păşit greoi spre bar, unde cel cu care se întâlnea deja sosise. Marlin tocmai se aşeza la o masă dintr-un colţ al încăperii, ca să poată vedea ringul. Nu s-au salutat în nici un fel şi nici nu au schimbat priviri. Clete s-a lăsat pe un scaun şi a scos un pachet de ţigarete, iar o chelneriţă le-a adus de băut.

– Am adus banii, a spus Marlin într-un târziu.

– Cât?

– Aceeaşi înţelegere, Clete. Nu s-a schimbat nimic. Doar că noi aşteptam să spui da sau ba.

– Şi eu te întreb din nou: care „noi"?

– În nici un caz eu. Eu sunt un contractor independent şi mi se plăteşte un onorariu ca să fac treaba cum trebuie. Nu sunt pe statul de plată al nimănui. Am fost angajat ca să te recrutez pentru cursa de alegeri, iar dacă spui nu, probabil că mi se va spune să caut pe altcineva.

– Cine te plăteşte?

– Asta e confidenţial, Clete. Ţi-am explicat asta de zeci de ori săptămâna trecută.

– Adevărat. Poate-s eu mai greu de cap. Ori ceva mai agitat. Ori poate vreau nişte răspunsuri. Altfel, nu mă bag.

În baza primei lor discuţii, Marlin se îndoia că domnul Clete Coley va spune nu sumei de 100 000 de dolari în bancnote nemarcate. Aproape că îi pusese banii pe masă. O sută de mii ca să intre în cursă şi să agite spiritele. Coley putea deveni un candidat excelent – guraliv, scandalos, interesant, în stare să spună orice fără să-i fie teamă de eşec. Un om pornit împotriva politicienilor, pe urmele căruia presa se va ţine scai.

– Uite ce-ţi pot spune, a admis Marlin, privindu-l direct în ochi pe Clete, lucru care nu se întâmplase prea des până atunci. Acum cincisprezece ani, într-un district îndepărtat, un tânăr şi familia lui s-au întors acasă într-o seară, venind de la biserică. Nu aveau de unde să ştie că în casa lor, o locuinţă foarte frumoasă, pătrunseseră doi negri şi încercau să fure tot ce era mai de preţ. Ticăloşii se drogaseră cu crack, aveau pistoale în fiecare buzunar, ce mai... erau nişte oameni periculoşi. Când tânăra familie a ajuns acasă şi i-a surprins, lucrurile au scăpat de sub control. Fetele au fost violate. I-au împuşcat pe toţi în cap, după care javrele au incendiat casa. Poliţia i-a prins a doua zi pe amândoi. Au mărturisit totul, lucru confirmat de ADN, tot dichisul. De atunci încoace îşi aşteaptă rândul să fie executaţi în închisoarea Parchman. Numai că familia acelui tânăr este foarte înstărită. Taică-su a avut o cădere nervoasă şi o luase razna, bietul de el. Dar şi-a revenit între timp şi i s-a pus rău pata. E furios că ticăloşii ăia sunt încă în viaţă. Detestă sistemul juridic, dar îi urăşte mai ales pe cei nouă onorabili ai Curţii Supreme. De la el provin banii, Clete.

Era o minciună sfruntată, dar minciuna făcea parte din fişa postului.

– Mi-a plăcut povestea ta, a spus Clete dând uşor din cap.

– Banii ăştia sunt o nimica toată pentru el. Ai tăi sunt dacă te bagi în cursă şi nu vorbeşti decât despre pedeapsa capitală! Ce naiba, nici n-o să-ţi vină greu. Oamenii de aici se pronunţă în favoarea ei. Doar există şi sondaje de opinie care arată că aproape şaptezeci la sută din populaţia statului crede în pedeapsa cu moartea şi mulţi alţii sunt iritaţi că ea nu se aplică mai des în Mississippi. Poţi da vina pe Curtea Supremă pentru treaba asta. E subiectul perfect pentru campanie.

Clete continua să dea aprobator din cap. Vreme de o săptămână, numai la asta se gândise. Adevărat, pedeapsa cu moartea reprezenta subiectul perfect, iar Curtea Supremă devenea ţinta ideală. Cursa avea să fie cât se poate de plăcută.

– Ai adus vorba despre două grupuri, a spus el, luând o gură de rom.

– Mai multe, însă două sunt mai importante. Unul este Victims Watching[1], nişte oameni porniţi rău, pentru că au pierdut fiinţe dragi şi au fost haliţi de sistem. Organizaţia asta nu are mulţi membri, dar oamenii sunt serioşi. Între noi fie vorba, domnul X finanţează în secret şi grupul ăsta. Celălalt se cheamă Law Enforcement Coalition[1], militează pentru lege şi ordine şi este destul de puternic. Amândouă te vor sprijini şi finanţa.

Clete a mai dat o dată din cap, a rânjit satisfăcut şi s-a uitat după o chelneriţă care trecea graţioasă pe lângă ei cu tava încărcate de pahare pline.

– Ce echilibru... a spus el, îndeajuns de tare ca remarca să-i fie auzită.

– Serios, nu mai am nimic de adăugat, a spus Marlin, fără să devină prea insistent.

– Unde-s banii?

---

[1] Victimele Vigilente

Marlin a oftat din rărunchi şi nu şi-a putut reţine un zâmbet.

– În portbagaj. Jumătate din ei, adică cincizeci de miare. Îi iei pe ăştia acum, iar în ziua când te lansezi în mod oficial, capeţi restul.

– Destul de corect.

Şi-au strâns mâinile, apoi au ridicat paharele de pe masă. Marlin a scos cheile maşinii din buzunar.

– Am un Mustang verde cu acoperişul negru. Cum ieşi de aici, în stânga. Poftim cheile! Pleci cu maşina şi iei banii. Eu nu vreau să văd nimic. Stau aici şi joc blackjack până te întorci.

Clete a înhăţat cheile, s-a ridicat greoi în picioare, apoi a traversat cazinoul şi a ieşit pe uşă.

*

Marlin a aşteptat un sfert de oră, după care i-a telefonat lui Tony Zachary.

– Se pare că l-am agăţat pe omul nostru, a anunţat el.

– A luat banii? a întrebat Tony.

– Treaba se desfăşoară chiar acum, dar sigur n-o să mai vezi banii aceia. Cred că Lucky Jack are să-şi primească partea, dar oricum nu contează, fiindcă omul a zis da.

– Excelent.

– Tipul o să facă senzaţie, înţelegi? Fotografii şi cameramanii se vor da în vânt după el.

– Să sperăm că aşa va fi. Ne vedem mâine.

Marlin a găsit un loc la o masă unde miza era pe cinci dolari jetonul şi într-o jumătate de ceas a reuşit să piardă o sută de dolari.

Clete s-a întors cu un zâmbet pe faţă, părând cel mai fericit om din Natchez. Marlin era convins că portbagajul maşinii se golise.

S-au întors la bar şi au băut până la miezul nopţii.

*

Două săptămâni mai târziu, Ron Fisk tocmai pleca de la un antrenament la baseball, când a primit un telefon. Era antrenorul principal al echipei Raiders, care activa în Liga Şcolară, echipă în care juca şi fiul lui, Josh, şi care peste o săptămână urma să susţină primul meci din campionat. Josh stătea pe banchetă împreună cu doi colegi de echipă, toţi transpiraţi, murdari, dar foarte fericiţi.

La început, a ignorat apelul, dar apoi s-a uitat să vadă cine îl caută. Era Tony Zachary. Ajunseseră să discute şi de două ori pe zi.

– Da, Tony.

– Ron, ai un minut liber?

Tony mereu îi adresa acea întrebare, dând impresia că putea reveni mai târziu. Dar el descoperise că Tony nu avea niciodată chef să amâne convorbirea. Fiecare telefon era urgent.

– Sigur.

– A apărut un mic element neprevăzut, din păcate. Se pare că la cursa asta vor participa mai mulţi decât am crezut noi. Mă auzi?

– Da.

– Am aflat dintr-o sursă sigură că nu ştiu ce nebun, pe nume Clete Coley, din Natchez mi se pare, îşi va anunţa mâine intenţia de a candida împotriva judecătoarei McCarthy.

Ron a inspirat adânc, apoi a oprit pe strada de lângă complexul de baseball al oraşului.

– Bun, te ascult.

– Ai auzit de omul ăsta?

– Nu.

Ron cunoştea câţiva avocaţi din Natchez, însă nu şi pe acesta.

– Nici eu. Acum îi verificăm trecutul. Lucrurile preliminare pe care le ştim nu impresionează pe nimeni. Lucrează singur şi nu are o reputaţie deosebită, cel puţin ca avocat. Acum opt ani, i-a fost suspendată licenţa de practică timp de opt luni pentru ceva legat de neglijarea clienţilor. Două divorţuri la activ. Nu a dat faliment niciodată. O amendă pentru conducere sub influenţa băuturilor alcoolice, în rest are cazierul curat. Asta e mai tot ce ştim acum, dar facem săpături.

– Şi în ce măsură ne afectează?

– N-am idee. Să mai aşteptăm. Te sun când mai aflu ceva.

Ron i-a condus pe prietenii lui Josh, după care s-a dus repede acasă ca să-i povestească lui Doreen. S-au tot agitat la cină, după care au stat până târziu să înjghebe scenarii şi să le întoarcă pe toate feţele.

*

A doua zi la ora zece, Clete Coley a oprit automobilul la marginea trotuarului pe High Street, exact în faţa clădirii Carroll Gartin, judecător. Avea în spate două furgonete închiriate. Toate cele trei vehicule parcaseră neregulamentar, dar şi şoferii lor căutau buclucul cu lumânarea. Din furgonete au coborât imediat vreo şase voluntari, care s-au apucat să tragă după ei afişe mari pe cele câteva trepte ce duceau spre terasa betonată din jurul clădirii. Un alt voluntar a înălţat un podium improvizat.

Un poliţist care răspundea de ordine în zona Capitoliului a observat de îndată toate acele activităţi şi s-a apropiat să vadă ce se petrece.

– Îmi anunţ candidatura pentru Curtea Supremă, i-a explicat Clete cu o voce cât mai puternică. Era flancat de doi tineri masivi în costume negre, unul alb, iar celălalt de culoare, şi la fel de lăbărţaţi ca el.

– Dar aprobare aveți? l-a întrebat polițistul.

– Sigur. Am primit-o de la procuratură.

Polițistul a dispărut, fără să se grăbească foarte tare. Decorul a fost asamblat cu rapiditate, iar când a fost gata, avea înălțimea de trei metri și lungimea de aproape zece și nu înfățișa decât chipuri. Portrete de la absolvirea liceului, instantanee naive, poze de familie, toate mărite și color. Fețele unor morți.

În vreme ce voluntarii se agitau să pună lucrurile la punct, au început să vină reporterii. Câțiva și-au instalat camerele pe trepiede. Pe podium s-au plasat microfoane. Fotografii s-au apucat să facă poze, iar Clete era în culmea fericirii. Au sosit și alți voluntari, unii cu pancarte pregătite de acasă, pe care erau scrise îndemnuri de genul: „Afară cu liberalii!", „Sprijiniți pedeapsa cu moartea!" și „Victimele au glas".

Polițistul a revenit.

– N-am găsit pe nimeni care să aibă cunoștință despre aprobarea pentru demonstrația de aici, i-a spus el lui Clete.

– Păi, ai vorbit cu mine și-ți spun că am aprobare.

– Din partea cui?

– Unul dintre adjuncții de la procuratură.

– Cum se numește?

– Oswalt.

Polițistul s-a dus să dea de acel Oswalt.

Agitația a atras atenția persoanelor din clădire, astfel că activitatea s-a întrerupt. Au început să circule zvonuri, iar când s-a auzit și la etajul patru că se pregătea cineva să-și anunțe campania de alegeri pentru un post de judecător al Curții Supreme, trei judecători au lăsat totul deoparte și s-au grăbit spre ferestre. Ceilalți șase, ale căror mandate expirau peste câțiva ani, s-au aventurat până la geamuri din curiozitate.

Biroul Sheilei McCarthy dădea spre High Street şi curând s-a umplut de grefieri şi de alţi membri ai personalului, toţi brusc alarmaţi. I-a şoptit lui Paul:

– Ce-ar fi să cobori şi să vezi despre ce e vorba?

Şi ceilalţi funcţionari de la tribunal şi de la procuratură au lăsat treaba ca să privească spectacolul, iar Clete jubila văzând cum în faţa podiumului se strânseseră deja destui oameni. Poliţistul a revenit cu întăriri şi, în momentul când Clete se pregătea să-şi înceapă cuvântarea, s-a trezit faţă în faţă cu oamenii legii.

– Domnule, vă cerem să plecaţi imediat de aici.

– Staţi puţin, băieţi, că termin în zece minute.

– Ba nu, domnule. Aceasta este o întrunire ilegală. Vă rog să vă dispersaţi imediat, altfel...

Clete s-a apropiat de ofiţerul mult mai scund şi a ajuns piept în piept cu el, spunându-i:

– Nu-ţi mai arăta muşchii, auzi? Avem patru camere de televiziune cărora nu le scapă nimic. Calmează-te şi o să dispar de aici cât ai zice peşte.

– Scuze.

Lămurind problema, Clete a păşit spre podium, iar zidul de voluntari s-a închis în urma lui. A zâmbit către camere şi a zis:

– Bună dimineaţa şi vă mulţumesc că aţi venit. Mă numesc Clete Coley. Sunt avocat în Natchez şi îmi anunţ candidatura pentru Curtea Supremă. Adversara mea este judecătoarea Sheila McCarthy, fără îndoială cea mai liberală membră a Curţii Supreme, care nu face nimic şi îi cocoloşeşte pe criminali.

Voluntarii au izbucnit în urale. Reporterii au zâmbit gândindu-se ce noroc aveau să se afle acolo chiar în acele momente. Câţiva au izbucnit chiar în râs.

Paul a scăpat cu greu de nodul din gât când a auzit acea rafală de cuvinte incredibile. Individul avea glas răsunător,

nu se temea de nimic, era pitoresc şi se bucura din plin de atenţia celor din jur.

Şi abia se încălzise.

– În spatele meu vedeţi chipurile a o sută optzeci şi trei de oameni. Negri, albi, bunici, bebeluşi, educaţi, analfabeţi, de pe tot cuprinsul statului şi din toate periferiile. Toţi morţi fără vină, ucişi. În vreme ce noi vorbim aici, asasinii lor se pregătesc să ia masa de prânz la închisoarea Parchman, toţi pe lista de aşteptare a condamnaţilor la moarte şi trimişi acolo pe bună dreptate de juriile acestui stat.

A făcut o pauză semnificativă şi a arătat cu mâna spre feţele nevinovaţilor.

– În Mississippi avem 68 de oameni pe lista de aşteptare. Se simt în siguranţă acolo, pentru că statul refuză să-i execute. Alte state nu ezită. Alte state îşi respectă legile pe care le-au votat. Din 1978 încoace, Texasul a executat 334 de asasini. Virginia, 81; Oklahoma, 76; Florida, 55; Carolina de Nord, 41; Georgia, 37; Alabama, 32, şi Arkansas, 24. Nici state nordice precum Missouri, Ohio şi Indiana nu stau mai rău. La naiba, până şi Delaware a executat 14 criminali. Şi unde se află Mississippi? În prezent, ocupă locul nouăsprezece. Am executat doar 8 ucigaşi şi de aceea, prieteni, candidez pentru Curtea Supremă.

Forţa poliţienească a Capitoliului număra acum doisprezece oameni, dar aceştia se mulţumeau să privească şi să asculte. Oamenii nu erau specializaţi în dispersarea demonstraţiilor şi, pe de altă parte, vorbitorul li se părea foarte bun.

– Noi de ce nu-i executăm? a răcnit Clete către mulţime. Vă spun eu de ce. Pentru că ucigaşii sunt cocoliţi de Curtea noastră Supremă şi le permite ca apelurile să se întindă la nesfârşit. Bobby Ray Root a omorât doi oameni cu sânge-rece în cursul unui jaf la un magazin de băuturi. În urmă cu douăzeci şi şapte de ani. Se află tot pe lista de aşteptare, capătă trei mese pe zi,

își vede mama o dată pe lună și nu-l paște deloc execuția. Willis Briley și-a ucis fiica vitregă în vârstă de patru ani. Clete s-a oprit și a arătat către fotografia unei fetițe de culoare, aflată în partea de sus a panoului. Iat-o acolo, negresa aceea frumușică în rochiță roz. Ar fi trebuit să aibă acum treizeci de ani. Ucigașul ei, un om în care avea încredere, se află pe lista de așteptare de douăzeci și patru de ani. Aș putea continua mult și bine pe această temă, dar cred că ați priceput. A sosit vremea să zgâlțâim această Curte Supremă și să le arătăm celor care au comis crime sau care sunt predispuși la așa ceva că, în acest stat, vorbim serios despre aplicarea legii.

A făcut o nouă pauză, ca să dea răgaz susținătorilor să aplaude zgomotos, lucru care părea să-l stimuleze.

– Judecătoarea Sheila McCarthy a votat pentru revocarea celor mai multe condamnări la moarte, mai multe decât oricare alt membru al Curții. Intervențiile ei sunt înțesate de amănunte legale fără nici o relevanță, care le umplu sufletele de bucurie avocaților apărării din statul nostru. Cei de la ACLU[1] o iubesc nespus. Intervențiile ei mustesc de simpatie și înțelegere pentru acești ucigași. Le dau speranțe brutelor de pe lista de așteptare. A venit momentul, doamnelor și domnilor, să-și scoată roba, să lepede stiloul, votul și să lase puterea de a călca în picioare drepturile victimelor.

Paul s-a gândit să noteze câteva dintre formulările omului, dar rămăsese prea împietrit ca să poată scrie. Nu era convins că șefa lui votase atât de des în favoarea acuzaților ce puteau primi pedeapsa capitală, dar avea certitudinea că toate condamnările lor erau confirmate. Dincolo de activitatea deficitară a poliției, rasismul și vrăjmășia manifestate de procurori, juriile „aranjate"

---

[1] American Civil Liberties Union – Uniunea Americană pentru Apărarea Libertăților Civile (n.tr.)

şi deciziile eronate luate de judecătorii care prezidează unele procese, indiferent cât de anapoda ar fi fost procesul, Curtea Supremă rareori anulase o condamnare. Toate vorbele acelea l-au îngreţoşat pe Paul. Votul era de obicei de 6 la 3, în care Sheila era şefa minorităţii copleşite, dar care ridica vocea. Doi dintre judecători nu votaseră niciodată în favoarea anulării unei condamnări la moarte. Iar unul nu votase niciodată pentru anularea vreunei pedepse cu închisoarea.

Paul ştia că, în sinea ei, şefa lui se opunea pedepsei capitale, dar ea se angajase să respecte legile statului. Îşi dedica foarte mult timp cazurilor de omucidere şi nici măcar o dată n-o văzuse aplicând părerile ei personale în defavoarea respectării stricte a prevederilor legii. Dacă hotărârea din cadrul procesului era clară şi fără echivoc, ea nu şovăia să se alăture majorităţii ca să confirme o condamnare, fie ea şi la moarte.

Clete nu a cedat ispitei de a vorbi prea mult. Îşi precizase intenţiile, iar anunţul făcut de el se bucurase de un succes enorm. A coborât glasul, a devenit mai sincer şi a încheiat spunând:

– Îi îndemn pe toţi locuitorii din Mississippi cărora le pasă de lege şi ordine, care s-au săturat de crimele fără sens, comise sub imperiul impulsului, să mi se alăture ca să răsturnăm această Curte Supremă. Vă mulţumesc.

Au urmat aplauze.

Doi dintre poliţiştii mai solizi s-au apropiat de podium. Reporterii au început să-şi lanseze întrebările: „Aţi fost vreodată în postura de judecător? Ce sprijin financiar aveţi? Cine sunt aceşti voluntari? Aveţi propuneri specifice privind scurtarea perioadei de judecare a apelurilor?"

Clete se pregătea să dea răspunsuri, când un poliţist l-a prins de braţ şi i-a zis:

– Gata, domnule. S-a terminat cu spectacolul.

– Ia mai du-te dracului, i-a răspuns Clete, smulgându-şi braţul.

Ceilalţi poliţişti au înaintat, îmbrâncindu-i pe voluntari, dintre care mulţi au început să vocifereze şi să ţipe la ei.

– Să mergem, amice, i-a zis poliţistul.

– Vezi-ţi de treabă. Apoi, către camere, a răcnit: priviţi! Sunt îngăduitori cu criminalii, iar libertatea de exprimare să se ducă naibii!

– Sunteţi arestat.

– Arestat! Mă arestaţi pentru că am ţinut o cuvântare.

În timp ce a spus acestea, calm, şi din proprie iniţiativă, a dus ambele mâini la spate.

– Domnule, nu aveţi aprobare, i-a spus un ofiţer, în vreme ce alţi doi i-au pus cătuşele.

– Uitaţi-vă la aceşti apărători ai Curţii Supreme, trimişi de cei de la etajul patru, chiar de către oamenii împotriva cărora voi candida.

– Să mergem, domnule.

Cât au coborât de pe podium, Clete a continuat să urle:

– N-o să stau multă vreme în închisoare, iar când o să mă elibereze, o să ies în stradă ca să rostesc adevărul despre aceşti liberali ticăloşiţi. Puteţi fi siguri de asta.

Sheila a urmărit spectacolul din siguranţa propriului birou. Un alt grefier, care stătea în apropierea reporterilor, îi transmitea ştiri prin telefonul mobil.

Nebunul de jos o alesese pe ea ca adversar.

*

Paul a mai zăbovit până când expoziţia de fotografii a fost strânsă şi mulţimea s-a împrăştiat, apoi s-a grăbit să urce scările până în biroul Sheilei. Ea se afla la birou, cu celălalt grefier şi cu

judecătorul McElwayne. Atmosfera era încărcată, iar starea de spirit, sumbră. S-au uitat la Paul de parcă el ar fi fost în stare să le aducă veşti bune.

– Tipul e nebun, a spus el.

Ceilalţi au dat din cap în semn de aprobare.

– Nu pare a fi un pion al marilor corporaţii, a zis McElwayne.

– Eu n-am auzit de el, a spus Sheila încet. Părea să nu-şi fi revenit din şoc. Am impresia că, anul acesta, ce părea uşor se va dovedi foarte complicat.

Ideea de a porni o campanie de la zero o copleşea.

– Cât a costat campania ta? a întrebat-o Paul. El se angajase la Curtea Supremă cu doi ani în urmă, când judecătorul McElayne fusese ţinut sub asalt de un candidat.

– Un milion patru sute.

Sheila şi-a dres glasul şi a râs.

– Eu am în contul pentru campanie 6 000 de dolari. Banii ăştia stau acolo de ani buni.

– Da, dar eu am avut un adversar clar, a explicat McElwayne, pe când individul ăsta e un ţicnit.

– Păi ţicniţii sunt de cele mai multe ori aleşi.

*

Douăzeci de minute mai târziu, Tony Zachary a urmărit tot spectacolul în intimitatea biroului său, aflat la patru intersecţii depărtare. Marlin înregistrase totul cu o cameră video şi era mai mult decât încântat să revadă totul.

– Am creat un monstru, a spus Tony printre hohote de râs.

– E bun omu'.

– Poate prea bun.

– Mai vrei pe cineva care să intre în cursă?

– Nu, cred că lista de candidaţi deja e completă. Bună treabă!

Marlin a plecat, iar Tony a format numărul lui Ron Fisk. Deloc surprinzător, ocupatul avocat i-a răspuns de la primul apel.

– Îmi pare rău, dar s-a adeverit, i-a spus Tony cu gravitate, după care i-a despre relatat anunţul făcut de Clete şi despre arestarea acestuia.

– Cred că individul nu-i în toate minţile, a spus Ron.

– Evident. Prima mea impresie e că lucrurile nu sunt deloc grave. De fapt, asta ne-ar putea ajuta. Saltimbancul ăsta va fi foarte mediatizat şi pare foarte dornic să se bată cu McCarthy.

– Oare de ce simt un nod în stomac?

– Ron, politica e un joc foarte dur, lucru pe care o să-l afli în curând. Pe mine nu mă îngrijorează, cel puţin deocamdată. Noi ne vedem de planul nostru, nimic nu se schimbă.

– Eu cred că peisajul mai populat o să-i aducă foloase doar celui care e deja în şa, a remarcat Ron.

Şi, ca regulă generală, avea dreptate.

– Nu neapărat. Nu ai motive de panică. Pe de altă parte, nu avem ce să le facem celor care se vâră în ciorbă. Nu-ţi pierde concentrarea. Să stăm liniştiţi până mâine şi mai vorbim.

CAPITOLUL 18

Lansarea cu cântec a campaniei lui Clete Coley venise la ţanc pentru toată lumea. În tot statul nu era vreun subiect mai interesant decât acesta. Presa a confiscat anunţul lui Coley şi a făcut un tam-tam de zile mari. Şi cine îi putea reproşa ceva? De câte ori ajunge publicul să vadă un reportaj în care un avocat este încătuşat şi târât spre dubă în vreme ce strigă ceva despre „liberali ticăloşiţi"? Unde mai pui că era şi un avocat scandalagiu şi mătăhălos? Prezentarea feţelor unor morţi avea să rămână în amintirea multora, o idee irezistibilă. Iar voluntarii care îl însoţiseră, cu precădere rudele victimelor, se arătau mai mult decât încântate să stea de vorbă cu reporterii şi să le ofere material pentru reportaje. Curajul lui obraznic de a ţine întrunirea chiar sub nasul celor de la Curtea Supremă fusese amuzant, chiar admirabil.

A fost dus imediat la sediul central al poliţiei, iar acolo i s-au citit drepturile, i s-au luat amprentele şi a fost fotografiat. A presupus, deloc greşit, că fotografia cu mutra lui avea să încapă pe mâna presei imediat şi deci a profitat de câteva secunde să se gândească la mesajul pe care trebuia să-l transmită. O încruntătură furioasă putea confirma bănuiala că individul era puţin scrântit. Un surâs aerian ar fi dat da naştere unor întrebări privind

sinceritatea prestației lui – cine zâmbește când se vede dus la închisoare? De aceea a ales să apară cu o față neutră, doar cu o umbră de curiozitate în privire, ca și cum s-ar fi întrebat: „De ce s-au luat âștia de mine?" Procedurile impuneau ca orice deținut să se dezbrace, să facă duș și să îmbrace o salopetă portocalie, iar asta se întâmpla de obicei înainte de a trece la pozat. Clete nici n-a vrut să audă de toate astea. Acuzația era de organizare a unei întruniri neautorizate și se pedepsea cu o amendă de maximum 250 de dolari. Cauțiunea era dublul amenzii, iar Clete, ale cărui buzunare erau burdușite cu bancnote de 100 de dolari, a fluturat în jur suficienți bani ca să le dea de înțeles autorităților că el ieșea din închisoare, nu invers. Așa se face că s-a sărit peste episodul cu salopeta portocalie, iar Clete a stat la poză în cel mai elegant costum cafeniu pe care îl avea, cu cămașă albă scrobită, cravată din mătase cu model imprimat cu un nod impecabil. Părul mai lung și ușor încărunțit îi stătea aproape perfect.

Procesul a ținut mai puțin de o oră, iar când a ieșit ca om liber, a rămas plăcut impresionat de faptul că majoritatea reporterilor îl urmaseră. Refugiat pe un trotuar din oraș, le-a dat atâtea răspunsuri la întrebări, până când, într-un târziu, reporterilor li s-a acrit.

La știrile de seară, cazul lui a constituit punctul de atracție principal, prezentându-i-se toată activitatea de peste zi. La cele de la miezul nopții, a fost din nou prezent. A urmărit totul pe un superecran TV lat dintr-un bar al motocicliștilor din sudul orașului Jackson, unde a rămas peste noapte ca să le ofere de băut tuturor celor care reușeau să intre pe ușa localului. Nota de plată s-a ridicat la 1 400 de dolari. Cheltuieli de campanie.

Bikerii l-au plăcut enorm și au promis că vor apărea cu ghiotura la vot să-l aleagă. Desigur, nici unul dintre acei oameni nu era un alegător cu domiciliu stabil. După închiderea barului, Clete a plecat de acolo cu un Cadillac Escalade roșu aprins,

închiriat cu o mie de dolari lunar în perioada campaniei. La volan se afla unul dintre proaspeții săi bodyguarzi, cel alb, un tânăr cu o idee mai treaz decât șeful lui. Au reușit să ajungă la un motel fără să fie arestați.

*

La biroul Asociației Avocaților de Proces din Mississippi de pe State Street, Barbara Mellinger, director executiv și susținătoare principală, s-a întâlnit pentru o rundă matinală de discuții, la o cafea, cu asistenta ei, Skip Sanchez. La prima ceașcă, au întors pe față și pe dos relatările din ziarele de dimineață. Aveau exemplare din patru cotidiene ce apăreau în districtul de sud – Biloxi, Hattiesburg, Laurel și Natchez –, iar mutra domnului Coley se lăfăia pe pagina întâi a tuturor publicațiilor. Nici ziarul din Jackson nu se ocupa de altceva. *Times-Picayune* din New Orleans avea cititori și de-a lungul Coastei, astfel că publicase știrea transmisă de Associated Press, cu fotografia de rigoare (scena încătușării), pe pagina a patra.

– Poate c-ar trebui să-i sfătuim pe toți candidații noștri să procedeze astfel încât să fie arestați când își anunță lansarea campaniei, a spus Barbara pe un ton sec și fără nici o intenție de umor.

De douăzeci și patru de ore, parcă uitase să zâmbească. A golit prima ceașcă și s-a dus să-și mai pună.

– Cine dracu' e Clete Coley? a întrebat Sanchez, uitându-se încruntată la cele câteva fotografii ale bărbatului.

Ziarele din Jackson și Biloxi publicaseră doar fotografia feței – înfățișarea unui om care întâi dă o lovitură, iar după aceea începe să pună întrebări.

– L-am sunat seara trecută pe Walter, care e din Natchez, a zis ea. Mi-a spus că acest Coley locuiește acolo de ani de zile,

se ocupă în permanenţă de câte ceva dubios, dar este suficient de inteligent ca să nu se lase prins. Are impresia că omul s-a ocupat de treburi cu ţiţei şi gaze naturale. A avut o afacere nefericită cu nişte împrumuturi pentru micii întreprinzători. Acum se crede mare amator de jocuri de noroc. Nici nu s-a apropiat vreodată de o sală de tribunal. E un necunoscut acolo.

– Asta e de domeniul trecutului.

Barbara s-a ridicat şi a început să păşească încet prin birou. A umplut din nou ceştile, apoi s-a aşezat, reluând examinarea informaţiilor publicate în ziare.

– Nu e reformator în domeniul cererilor de despăgubiri civile, a spus Skip, deşi nu fără o undă de nesiguranţă în glas. E prea ocupat ca să facă o campanie adevărată. Are la activ cel puţin o amendă pentru conducere sub influenţa băuturilor alcoolice, două divorţuri...

– Bun, de acord, dar dacă n-a mai ridicat glasul până acum, de ce s-a apucat să urle din toţi rărunchii, cerând pedeapsa cu moartea? De unde până unde s-a născut o asmenea convingere? Din simplă pasiune? Plus circul de ieri, care a fost foarte bine pus la punct. Are oameni care-l ajută. De unde au apărut şi aştia?

– Chiar ne interesează asta? Sheila McCarthy îl bate cu doi la unu. Ar trebui să jubilăm că e ceea ce e – un bufon care, socotim noi, nu a primit finanţare din partea Consiliului Comerţului şi a tuturor corporaţiilor. De ce să ne întristăm?

– Pentru că suntem avocaţi pledanţi.

Skip a devenit iarăşi mohorâtă.

– Să aranjăm o discuţie cu judecătoarea McCarthy? a întrebat Barbara după o pauză mai lungă.

– Peste câteva zile. Să se mai liniştească apele.

*

Judecătoarea McCarthy se dovedise foarte matinală, şi cum să nu fie? Nu dormise mai deloc, iar la ora 7.30 fusese văzută părăsind apartamentul. A fost urmărită până în secţiunea Belhaven din Jackson, un cartier mai vechi. A parcat pe aleea de acces a onorabilului judecător James Henry McElwayne.

Tony nu s-a arătat defel surprins de acea mică întrunire.

Doamna McElwayne a întâmpinat-o cu căldură şi a invitat-o înăuntru, prin camera de zi şi apoi prin bucătărie, până în biroul din spate al soţului. Jimmy, aşa cum era el cunoscut prietenilor, tocmai termina de lecturat ziarele de dimineaţă.

McElwayne şi McCarthy. Marele Mac şi Micul Mac, după cum se făcea uneori referire la ei. Au discutat câteva minute despre domnul Coley şi uimitorul succes de presă înregistrat de acesta, după care s-au apucat de treabă.

– Seara trecută am verificat dosarele mele de campanie, a spus McElwayne şi i-a întins Sheilei un dosar gros de câţiva centimetri. Prima secţiune cuprinde o listă a donatorilor, începând cu cei cu greutate şi terminând cu sudul. Toate cecurile substanţiale au fost oferite de avocaţii pledanţi.

Următoarea secţiune rezuma cheltuielile lui de campanie, cifre pe care Sheila le considera greu de crezut. După aceea, urmau rapoarte ale consultanţilor, modele de publicitate, rezultate ale unor sondaje de opinie şi alte rapoarte referitoare la campanie.

– Asta-mi reînvie amintiri neplăcute, a spus el.

– Îmi pare rău. Nu asta am vrut, crede-mă.

– Sunt alături de tine.

– Cine îl sprijină pe individul ăsta?

– Toată noaptea m-am gândit. Cred că e o ţintă falsă. Cu siguranţă, nu-i în toate minţile. Indiferent cine ar fi, nu-l putem trata cu superficialitate. Chiar dacă ţi-ar fi singurul adversar, mai curând sau mai târziu, duşmanii tăi adevăraţi ar putea trece

în tabăra lui. Şi tot ei îi vor pune bani la dispoziţie. Iar tipul ăsta, dacă are bani mulţi pentru campanie, ar putea deveni chiar de temut.

McElwayne fusese cândva senator din partea statului Mississippi, apoi fusese ales judecător de tribunal. Trecuse prin destule războaie politice. În urmă cu doi ani, Sheila urmărise neputincioasă cum acesta fusese atacat cu sălbăticie şi jignit în cadrul unei campanii acerbe. În cel mai josnic moment al acesteia, atunci când spoturile de campanie ale adversarului lui, despre care s-a aflat ulterior că fusese finanţat de American Rifle Association[1], l-au acuzat că ar susţine limitarea accesului la arme (nici nu există un păcat mai mare în Mississippi), ea îşi spusese că nu va admite niciodată, în nici o situaţie, să fie degradată în asemenea hal. Nu merita. Se va retrage la Biloxi, îşi va deschide un mic magazin şi-şi va vedea nepoţii în fiecare zi. Slujba aceea putea fi ocupată de oricine.

Acum nu era sigură că mai voia asta. Era înfuriată de atacurile lui Coley. Încă nu-i fierbea sângele în vine, dar nici mult nu mai era până acolo. La cincizeci şi unu de ani, era prea tânără să se retragă şi prea în vârstă ca să oia de la început.

Au discutat aspecte de politică mai bine de o oră. McElwayne a depănat poveşti din trecut, cu alegeri şi politicieni mai mult decât interesanţi, iar Sheila l-a îndrumat cu blândeţe înapoi spre bătăliile ce o aşteptau în curând. Campania lui fusese condusă cu multă pricepere de un tânăr avocat de la o mare firmă din Jackson, care îşi luase atunci concediu fără plată. McElwayne a promis că-l va suna ceva mai târziu să vadă în ce ape se scălda acesta. Apoi a făcut promisiunea că va lua legătura cu mari donatori şi cu o serie de organizaţii locale. Îi cunoştea pe editorii

[1] Asociaţia Posesorilor de Puşti din America

ziarelor. Va face tot ce e cu putinţă ca să-i apere fotoliul de judecător.

Sheila a plecat la 9.14 şi a condus fără să se abată din drum, ajungând la clădirea Gartin, unde a parcat.

*

Anunţul lui Coley a fost remarcat şi de cei de la Payton & Payton, dar fără multe comentarii. La 18 aprilie, ziua de după aceea, s-au petrecut trei evenimente importante, astfel că oamenii din firmă nu mai aveau ochi şi pentru alte ştiri. Primul eveniment a fost bine primit, dar celelalte nu.

Vestea cea bună a fost că un tânăr avocat din minusculul oraş Bogue Chitto trecuse pe la firmă şi încheiase o înţelegere cu Wes. Avocatul, care deţinea cabinet personal, dar era lipsit de experienţă în domeniul cererilor de despăgubiri pentru vătămări, reuşise într-un fel sau altul să devină avocatul urmaşilor unui tăietor de lemne care murise într-un cutremurător accident de automobil pe Interstate 55, în apropiere de graniţa cu Louisiana. Potrivit cercetărilor poliţiei rutiere, accidentul fusese provocat de neglijenţa şoferului unui camion de mare tonaj cu optsprezece roţi, care aparţinea unei mari companii. O martoră oculară declarase că respectivul camion o depăşise ca vântul, iar ea se deplasa cu „aproape" 110 km/h. Avocatul avea un contract de contingenţă prin care urma să primească 30% din orice despăgubire. El şi Wes au convenit să împartă această sumă în mod egal. Tăietorul de lemne avea treizeci şi şase de ani şi câştigase în jur de 40 000 de dolari pe an. Calculul era uşor de făcut. Era foarte posibilă o înţelegere în afara tribunalului pentru o sumă în jurul unui milion de dolari. Wes a redactat acţiunea în mai puţin de o oră şi era pregătit să o depună. Situaţia era deosebit de măgulitoare, pentru că tânărul avocat alesese firma Payton ţinând cont

de reputaţia câştigată recent de aceasta. Verdictul din cazul Baker atrăsese, în sfârşit, un client gras.

Vestea întristătoare a fost sosirea pledoariei pentru apel întocmite de Krane. Avea 102 pagini – depăşind de două ori limita admisă – şi lăsa impresia că fusese analizată şi alcătuită de o întreagă echipă de avocaţi foarte inteligenţi. Era prea lungă şi venise cu o întârziere de două luni, dar concesiile fuseseră aprobate de către tribunal. Jared Kurtin şi oamenii lui se dovediseră foarte convingători în argumentaţia lor, fiindu-le acordat timp suplimentar şi un volum sporit de pagini. Evident, nu era socotit un caz oarecare.

Mary Grace avea la dispoziţie şaizeci de zile pentru a răspunde. După ce s-au uitat şi ceilalţi oameni din firmă la dosar, ea la aşezat pe birou pentru o primă lectură. Krane pretindea că se comiseseră în total douăzeci şi patru de vicii de procedură în cursul procesului, fiecare dintre ele putând constitui obiectul unui apel. Pledoaria începea destul de plăcut, cu o trecere în revistă exhaustivă a tuturor comentariilor şi a deciziilor luate de judecătorul Harrison care, chipurile, ar fi scos în evidenţă atitudinea lui foarte părtinitoare împotriva pârâtului. Apoi punea la îndoială modul de selectare a juriului. Ataca experţii citaţi în favoarea lui Jeannette Baker: toxicologul care în mărturia lui afirmase că în apa de băut din Bowmore exista un nivel aproape record de BCL, cartoxil şi alkar; patologul care descrisese caracterul înalt carcinogen al acestor substanţe chimice; cercetătorul din domeniul medical, care prezentase procentajul-record de cancer în Bowmore şi în zona înconjurătoare; geologul care descoperise deşeuri toxice în sol şi în stratul de apă freatică de sub puţul de extracţie al oraşului; specialistul în foraje care realizase puţurile de prelevare a apei; doctorii care realizaseră autopsiile lui Chad şi Pete Baker; omul de ştiinţă care studiase pesticidele şi făcuse afirmaţii îngrozitoare despre pillamar 5; şi

expertul cel mai important, cercetătorul medical care făcuse legătura între BCL, cartoxil şi celulele canceroase prelevate de la cadavre. Soţii Payton apelaseră la paisprezece martori experţi şi fiecare era criticat pe pagini întregi şi considerat neautorizat. Trei dintre ei erau descrişi drept şarlatani. Judecătorul Harrison comisese greşeală după greşeală, permiţându-le acestora să depună mărturie. Rapoartele lor, luate în consideraţie după dispute aprinse, erau disecate, condamnate în termeni savanţi şi etichetate drept „ştiinţă de nimic". Verdictul în sine fusese dat fără a se ţine câtuşi de puţin seama de probele copleşitoare aduse de companie şi evidenţia o simpatie nefirească a membrilor juriului faţă de reclamant. Pentru atacarea părţii de pedeapsă, se folosiseră cuvinte dure, dar măiestrit alese. Reclamantul eşuase, în ciuda eforturilor mari de a dovedi că uzina Krane contaminase apa de băut fie din neglijenţă crasă, fie cu premeditare. În cele din urmă, pledoaria se încheia cu o cerere stridentă pentru anularea verdictului şi rejudecarea procesului ori, şi mai bine, o respingere din partea Curţii Supreme. „Acest verdict scandalos şi nedrept trebuie anulat şi restituit primei instanţe", stătea scris în încheierea pledoariei. Cu alte cuvinte, anularea oricăror pretenţii.

Pledoaria era bine redactată, argumentată solid şi convingătoare, iar după două ore neîntrerupte de lectură, Mary Grace a reuşit s-o parcurgă în întregime, ceea ce i-a pricinuit apoi o durere de cap îngrozitoare. A luat trei calmante, apoi i-a dat-o lui Sherman, care s-a uitat la ea cu suspiciunea cu care ar fi arătat-o faţă de un şarpe cu clopoţei.

*

Cel de-al treilea eveniment, şi vestea cea mai alarmantă, a venit sub forma unui apel telefonic din partea pastorului

Denny Ott. Wes a primit acel telefon după căderea întunericului, apoi s-a dus în biroul soției și a închis ușa.

– M-a sunat Denny, a spus el.

Mary Grace s-a uitat la fața soțului și primul ei gând a fost că le mai murise vreun client. Primiseră de-a lungul vremii multe telefoane triste de la Bowmore, așa că aproape n-ar mai fi mirat-o dacă primea încă unul.

– Ce s-a întâmplat?

– A vorbit cu șeriful. Domnul Leon Gatewood a dispărut.

Deși nu țineau câtuși de puțin la acel om, vestea era totuși tulburătoare. Gatewood fusese inginer chimist și lucrase la uzina Krane din Bowmore vreme de treizeci și patru de ani. Cât se poate de credincios companiei, el se pensionase când Krane fugise în Mexic și recunoscuse, în cadrul depoziției și al interogatoriului din cursul procesului, că primise din partea companiei un pachet de pensionare ce cuprindea salariul pe trei ani, adică în jur de 190 000 de dolari. Krane nu era cunoscută pentru generozitate, iar soții Payton nu descoperiseră vreun alt angajat care să fi primit un asemenea cadou de despărțire.

Gatewood se retrăsese la o mică fermă pentru creșterea oilor din partea de sud-vest a districtului Cary, cât se putea de departe de Bowmore și apa lui, dar totuși în același district. În timpul celor trei zile în care dăduse depoziția, negase cu îndărătnicie că uzina aruncase deșeuri toxice la întâmplare. La proces, având un teanc de documente în față, Wes îl perpelise pe Gatewood fără milă. Acesta a afirmat că toți ceilalți foști angajați ai uzinei Krane erau niște mincinoși. A refuzat să dea crezare evidențelor ce demonstrau că, în realitate, tone întregi de produse secundare toxice nici nu fuseseră scoase din curtea uzinei, ci pur și simplu dispăruseră. El pufnise în râs la vederea fotografiilor incriminatoare ale câtorva dintre sutele de butoaie descompuse de BCL care fuseseră dezgropate din râpele aflate în spatele uzinei. „Voi

ați ticluit toate astea", strigase el lui Wes. Declarația lui mirosea atât de mult a minciună, încât judecătorul Harrison spusese în mod deschis în cadrul consultărilor că se cuvenea ca omul să fie acuzat de sperjur. Gatewood se dovedise arogant, belicos și iritabil și îi făcuse pe membrii juriului să dispreţuiască uzina Krane Chemical. El fusese un martor foarte util pentru partea reclamantă, deși depusese mărturie doar după ce fusese adus în tribunal cu citație. Era posibil ca Jared Kurtin să-l fi eliminat.

– Când s-a întâmplat asta? a întrebat Mary Grace.

– S-a dus la pescuit, singur, acum două zile. Soția încă-l așteaptă.

Dispariția lui Earl Crouch în Texas, în urmă cu doi ani, rămăsese un mister încă nedezlegat. Crouch fusese șeful lui Gatewood. Amândoi apăraseră Krane cu vehemență și negaseră lucruri probate fără drept de apel. Amândoi se plânseseră de hărțuire și că fuseseră chiar amenințați cu moartea. Și nu erau singurii. Mulți dintre oamenii care lucraseră acolo, care produseseră pesticidele și aruncaseră otrăvurile unde se nimerise, primiseră amenințări. Majoritatea plecaseră din Bowmore ca să scape de problema apei de băut, ca să-și caute alte slujbe și ca să nu fie prinși în vârtejul stârnit de litigiul care începuse să capete proporții. Cel puțin patru dintre ei muriseră de cancer.

Unii depuseseră mărturie și declaraseră adevărul. Alții, printre care și Crouch, Gatewood și Buck Burleson, mințiseră în depozițiile lor. Fiecare grup îl ura pe celălalt, și, în mod colectiv, toți erau detestați de lumea din districtul Cary.

– Cred că oamenii din neamul Stone s-au băgat din nou în treaba asta, a spus Wes.

– Nu ai de unde să știi.

– Nimeni nu va afla vreodată. Eu mă bucur doar că sunt clienții noștri.

– Clienţii noştri sunt cam neliniştiţi, a spus ea. Ar fi momentul să purtăm o discuţie cu ei.

– Acum a venit momentul cinei. Cine găteşte?

– Ramona.

– Tortilla sau enchilada?

– Spaghete.

– Hai la un bar să bem ceva, doar noi doi. Trebuie să sărbătorim. Cazul acela mărunt din Bogue Chitto ar putea aduce o soluţionare în afara tribunalului în valoare de un milion.

– Pentru asta beau şi eu.

CAPITOLUL 19

După zece reprezentații, Turneul Feţelor de Morţi organizat de Coley se încheia. A rămas în pană de benzină în Pascagoula, ultimul dintre oraşele mari ale districtului sudic. Cu toate că s-a străduit cu disperare, Cleve nu a reuşit să ajungă încă o dată în arestul poliției. A fost totuşi în stare să facă senzație aproape la fiecare escală. Reporterii erau încântați de circul pe care-l stârnea. Admiratorii se băteau pe broşurile distribuite de el şi se apucau să scrie cecuri, deşi de mică valoare. Polițiştii locali îi urmăreau cuvântările cu o aprobare tacită.

Însă, după zece zile, Clete a simţit nevoia să facă o pauză. S-a întors la Natchez şi s-a înfiinţat de îndată la Lucky Jack, primind cărţile de la Ivan. Nu avea nici o strategie de campanie, nici un plan. Nu lăsase nimic prin locurile unde se oprise, în afara unei oarecare notorietăți. Nu avea nici un fel de organizare, cu excepția celor câțiva voluntari pe care avea să-i uite destul de curând. Cinstit vorbind, nu era dispus să piardă timp şi bani ca să pună la punct o campanie de dimensiuni respectabile. Nu avea de gând să se atingă pentru asta de banii primiți de la Marlin, pentru că ei oricum nu erau pentru finanţarea campaniei. Intenţiona să cheltuiască toate contribuţiile pe care le va primi, dar nici prin gând nu-i trecea să piardă bani într-o astfel

de aventură. Devenise oarecum dependent de atenţia pe care i-o acordau oamenii, astfel că se va duce pe ici, pe colo ca să ţină câte o cuvântare dacă era nevoie, să-şi atace adversara sau pe judecătorii liberali, indiferent de orientarea lor politică, dar prioritare vor rămâne jocurile de noroc şi băutura. Clete nu visa să câştige cursa aceea. Ce naiba, nu ar accepta slujba aceea nici dacă i s-ar oferi pe tavă. Urâse încă de la început cărţile acelea groase de drept.

*

Tony Zachary a zburat până la Boca Raton, fiind aşteptat de un automobil cu şofer. Mai fusese la biroul domnului Rinehart o dată şi abia aştepta să mai fie chemat acolo. Aveau să petreacă împreună următoarele două zile.

În cursul unui prânz splendid şi bucurându-se de priveliştea oceanului, s-au amuzat revăzând circăreala făcută de falsul lor candidat, Clete Coley. Barry Rinehart citise toate extrasele din presă şi vizionase ştirile de televiziune până la ultima. Erau foarte încântaţi de ţinta falsă aruncată pe piaţă.

În continuare, au analizat rezultatele primului sondaj de opinie mai important. La acesta participaseră cinci sute de alegători cu drept de vot din douăzeci şi trei de districte din sud şi fusese efectuat în ziua când Coley îşi încheiase turul. Deloc surprinzător, cel puţin pentru Barry Rinehart, 66% din oameni nu erau în stare să îi numească pe cei trei judecători de la Curtea Supremă care reprezentau districtul lor. 69% din intervievaţi nici nu ştiau că votanţii îi alegeau de fapt pe judecătorii Curţii Supreme.

– Iar acesta este un stat unde se aleg comisarii autostrăzilor, comisarii de servicii publice, trezorierul statului, comisarii de

stat pentru asigurări şi agricultură, inspectorii fiscali ai districtelor, coronerii, mai toţi funcţionarii, în afară de hingheri, a spus Barry.

– Oamenii votează în fiecare an, a spus Tony, uitându-se la cifre prin ochelarii de citit.

Se oprise din mâncat şi examina nişte grafice.

– În fiecare an, fără excepţie. Că e vorba de alegeri municipale, judecătoreşti, statale, locale sau federale, oamenii merg la vot an de an. O adevărată risipă. Nici nu-i de mirare că prezenţa la urne e atât de scăzută. Serios, cetăţenii s-au săturat de politică.

Din cei 34% care puteau numi un judecător la Curtea Supremă, doar jumătate au menţionat-o pe Sheila McCarthy. Dacă alegerile ar fi fost ţinute în acea zi, 18% ar fi votat-o pe ea, 15% pe Clete Coley, iar restul ar fi rămas nedecişi ori pur şi simplu nu s-ar fi prezentat la urne fiindcă nu cunoşteau pe nici unul dintre candidaţi.

După câteva întrebări iniţiale directe, sondajul începea să evidenţieze şi o anumită tendenţiozitate. „Aţi vota candidatul care se opune pedepsei cu moartea?“ 73% declaraseră că nu ar vota o asemenea persoană.

„Aţi vota un candidat care se pronunţă în favoarea căsătoriei între homosexuali?“ 88% din intervievaţi spuseseră nu.

„Aţi vota un candidat care se pronunţă în favoarea unor legi mai stricte privind regimul armelor şi muniţiei?“ 85% au răspuns nu.

„Deţineţi măcar o armă?“ 96% au răspuns da.

Întrebările aveau părţi multiple şi reveniri şi, evident, fuseseră concepute pentru a conduce alegătorul pe un drum presărat cu chestiuni foarte arzătoare. Nu se făcea nici un efort de a le explica oamenilor că o curte supremă nu era un organism legislativ şi că nu avea răspunderea sau jurisdicţia de a emite legi care să se ocupe de asemenea probleme. Nu se făcea nici cel mai

neînsemnat efort de a se păstra un echilibru. Ca multe alte sondaje de opinie, cel inițiat de Rinehart trecea la un atac subtil.

„Ați sprijini un candidat liberal pentru Curtea Supremă?" 70% au declarat că nu.

„Aveți cunoștință de faptul că Sheila McCarthy este considerată cea mai liberală candidată pentru Curtea Supremă?" 70% au declarat că nu.

Dacă ea este cea mai liberală membră a Curții, ați vota-o? 65% au declarat că nu, dar majoritatea celor intervievați nu au agreat întrebarea. Dacă? Era ori nu era cea mai liberală? În orice caz, Barry socotea inutilă acea întrebare. Partea promițătoare era că Sheila McCarthy se bucura doar de puțină recunoaștere ca judecătoare după ce petrecuse nouă ani în acea funcție, deși, după știința lui, acest lucru nu era ceva neobișnuit. În particular, ar fi putut discuta cu oricine în contradictoriu că acesta era un motiv perfect pentru care judecătorii de la Curtea Supremă nu ar trebui aleși. Asta în primul rând. Nu trebuia ca ei să aibă o orientare politică. Iar numele lor nu trebuiau să fie bine-cunoscute.

Sondajul trecuse apoi de la problemele Curții Supreme la participanții individuali. Apăreau întrebări privind confesiunea religioasă, credința în Dumnezeu, participarea la serviciile religioase, sprijinirea financiară a bisericii și așa mai departe. Și apăreau și întrebări despre anumite subiecte – care vă este poziția privind avortul, cercetările privind mutațiile genetice et cetera?

Sondajul de opinie surprindea aspectele de bază – rasă, starea civilă, numărul de copii, dacă era cazul, situația financiară aproximativă și participarea la vot.

Rezultatele generale confirmau ceea ce Barry bănuise dintru început. Alegătorii erau conservatori, proveneau din clasa de mijloc și erau albi (78%) și puteau fi cu ușurință asmuțiți împotriva unui judecător liberal. Desigur, șmecheria era să o

transforme pe Sheila McCarthy dintr-o persoană moderată şi de bun-simţ într-o liberală furioasă, aşa cum ar fi vrut el să fie. Analiştii lui Barry examinau orice cuvânt scris vreodată de ea într-o argumentaţie juridică, atât la nivelul districtului judecătoresc, cât şi la Curtea Supremă. Nu avea cum să-şi nege propriile cuvinte; nici un judecător n-ar fi putut face astfel. Iar Barry plănuise să îi vină de hac cu propriile cuvinte.

După prânz, au trecut la masa de conferinţe, unde Barry avea pregătită o expoziţie a literaturii de campanie pe care urma să o folosească Ron Fisk. Sute de fotografii proaspete ale familiei Fisk, din care rezulta integritatea ei – mergând la biserică, pe veranda din faţa casei, la terenul de baseball, părinţii împreună, singuri, debordând de iubire şi afecţiune.

Primele materiale publicitare, destul de moderate, erau în curs de tipărire, dar Barry oricum ţinea să le arate. Fuseseră filmate de o echipă trimisă din Washington în Mississippi. Primul film îl înfăţişa pe Fisk stând în apropierea unui monument închinat luptătorilor din Războiul Civil, care participaseră la bătălia de la Vicksburg, privind în depărtare şi parcă încercând să audă bubuitul îndepărtat al tunurilor. Glasul lui plăcut, cu un accent pregnant, era suprapus peste filmare: „Sunt Ron Fisk. Stră-străbunicul meu a murit în acest loc în iulie 1863. A fost avocat şi judecător, dar şi membru al corpului legislativ al statului. Visul lui era să fie ales judecător la Curtea Supremă. Acesta e şi visul meu astăzi. Sunt cetăţean al statului Mississippi din cea de-a şaptea generaţie a familiei mele şi vă solicit sprijinul".

Tony a rămas uimit.

– Din Războiul Civil?

– Da. Oamenilor le place chestia asta?

– Dar nu te gândeşti la voturile celor de culoare?

– O să obţinem 30% din voturile negrilor, asta din partea bisericilor. Nici nu avem nevoie de mai mult.

Următorul spot publicitar era filmat în biroul de la firmă al lui Ron. Fără haină, cu mânecile suflecate, cu masa de lucru plină de lucrări aşezate într-o dezordine oarecum controlată. Ron vorbea despre dragostea lui faţă de lege, descoperirea adevărului, necesitatea ca oamenii aflaţi în postura de judecători să fie absolut cinstiţi. Imaginile nu evidenţiau un efort deosebit, iar mesajul transmitea căldură şi înţelegere.

Existau în total şase clipuri publicitare.

– Astea sunt cele blânde, a promis Barry.

Vreo două nu aveau să treacă de editare şi exista şansa ca echipa de filmare să vină încă o dată pentru realizarea altor clipuri.

– Şi cum arată cele agresive? a întrebat Tony.

– Deocamdată, sunt în stadiul de pregătire. Nu vom avea nevoie de ele decât după Ziua Muncii.

– Cât s-a cheltuit până în prezent?

– Un sfert de milion. O picătură într-un ocean.

Au petrecut două ore cu un consultant internet a cărui firmă nu făcea decât să încaseze bani pentru campanii politice. Până în acel moment, alcătuise o bază de date cu peste patruzeci de mii de adrese de e-mail – indivizi care contribuiseră mereu pentru cauze politice, membri ai unor asociaţii şi grupuri deja luate în calcul, activişti politici cunoscuţi pe plan local şi un număr ceva mai redus de oameni din afara statului Mississippi, care vor fi destul de binevoitori să trimită fiecare un cec. Bănuind că lista se va completa cu încă zece mii de nume, a estimat contribuţiile totale undeva în jurul a 500 000 de dolari. Cel mai important era că, lista lui era pregătită şi în aşteptare. Imediat ce i se dădea undă verde, nu avea decât să apese un buton, solicitările urmau să plece la abonaţi, iar cecurile aveau să sosească.

*

Unda verde reprezenta principalul subiect de la cina îndelungată din acea seară. Termenul pentru înscriere era peste o lună. Deşi apăruseră zvonurile obişnuite, Tony credea cu fermitate că în acea cursă nu va mai intra altcineva.

– Vor fi doar trei cai pe care se poate paria, a spus el. Iar doi dintre ei sunt ai noştri.

– Dar McCarthy ce face? a întrebat Barry.

Primea zilnic informări despre deplasările ei, dar acestea nu sugeraseră prea multe lucruri.

– Nu avem mare lucru. S-ar părea că a suferit un şoc urât. După ce nu întâmpină nici o opoziţie, se trezeşte cu un dement precum acel cowboy pe nume Coley care o socoteşte o iubitoare liberală a criminalilor, iar ziarele publică orice vorbă rostită de individ. Sunt convins că primeşte recomandări din partea lui McElwayne, amicul ei, dar va trebui să-şi facă un staff de campanie.

– S-a apucat deja să strângă fonduri?

– Săptămâna trecută, avocaţii pledanţi au lansat unul dintre obişnuitele lor e-mailuri de panică, solicitând insistent bani de la membri. Nu am ştiinţă de felul cum merg lucrurile.

– Iar în materie de sex?

– Nu are decât un amic. Ai primit raportul referitor la asta. Deocamdată, nu avem ceva care s-o denigreze.

La scurt timp după ce au deschis a doua sticlă de Pinot Noir fin din Oregon, au decis să îl lanseze pe Fisk peste două săptămâni. Băiatul era pregătit, trăgea deja tare de lesă, parcă disperat s-o ia la goană neîngrădit. Toate erau puse la punct. Urma să-şi ia un concediu de şase luni fără plată de la firma lui, iar partenerii erau deja fericiţi. Şi nici nu se putea altfel. Tocmai acceptaseră cinci clienţi proaspeţi – două companii mari de exploatare a lemnului, un contractor al unei conducte de ţiţei din

Houston şi două firme din domeniul gazelor naturale. Uriaşa coaliţie a grupurilor care făceau lobby intrase în funcţiune, cu bani peşin şi infanterişti gata să se sacrifice. McCarthy se temea şi de umbra ei şi spera ca domnul Clete Coley să dispară ca suflat de vânt sau să se autodistrugă.

Au ciocnit paharele şi au toastat pentru încheierea cu succes a unei campanii cel puţin interesante.

*

Ca întotdeauna, întrunirea s-a ţinut în sala comună de la biserica Pine Grove. Şi, ca de obicei, câţiva care nu le erau clienţi au încercat să se infiltreze ca să audă ultimele noutăţi. Aceştia au fost conduşi afară de pastorul Ott, care le-a explicat că era o discuţie confidenţială între avocaţi şi clienţii lor.

În afară de cazul Baker, soţii Payton aveau încă treizeci de cazuri din Bowmore. Optsprezece se refereau la persoane deja decedate. Celelalte douăsprezece erau ale unor oameni bolnavi de cancer în diferite stadii. În urmă cu patru ani, soţii Payton luaseră decizia tactică de a prelua cel mai solid caz al lor – Jeannette Baker – pentru a-l duce în instanţă. Era mult mai ieftin decât să le aibă în judecată pe toate treizeci şi una în acelaşi timp. Jeannette era cea mai potrivită, pentru că-şi pierduse întreaga familie într-un interval de opt luni. Decizia aceea li se părea acum sclipitoare.

Wes şi Mary Grace detestau aceste şedinţe. Ar fi fost greu de găsit un grup de oameni mai trişti şi mai năpăstuiţi. Îşi pierduseră copii, soţi şi soţii. Unii erau pe moarte şi treceau prin dureri cumplite. Puneau mereu şi mereu întrebări la care nu se putea răspunde, întrebări care se deosebeau doar puţin între ele, întrucât nu existau două cazuri identice. Unii voiau să renunţe,

în vreme ce alţii voiau să lupte până-n pânzele albe. Unii voiau despăgubiri, iar alţii doar ca vinovatul, Krane Chemical, să-şi găsească pedeapsa. Mereu apăreau lacrimi şi cuvinte aspre şi din acest motiv. Pastorul Ott se afla acolo ca să exercite o influenţă liniştitoare.

Acum, după ce verdictul în cazul Baker devenise celebru, soţii Payton ştiau că toţi ceilalţi clienţi aveau speranţe mult mai mari. La şase luni de la stabilirea verdictului, clienţii erau mai îngrijoraţi ca niciodată. Dădeau mai des telefoane la birou. Trimiteau mai multe scrisori şi e-mailuri.

Şedinţa era marcată de o tensiune suplimentară provocată de înmormântarea, în urmă cu trei zile, a lui Leon Gatewood, un om pe care toţi îl disprețuiseră. Cadavrul fusese găsit într-un morman de aluviuni în aval faţă de barca lui de pescuit, care se răsturnase. Nu se descoperiseră urme care să sugereze o acţiune criminală, dar toată lumea suspecta acest lucru. În prezent, şeriful se ocupa de investigarea cazului.

Erau prezente toate cele treizeci de familii. Agenda pe care Wes o făcuse să circule pe la fiecare avea şaizeci şi două de nume înscrise, nume pe care le cunoştea bine, inclusiv pe acela al lui Frank Stone, un zidar cu un spirit muşcător, care de obicei vorbea foarte puţin în cursul acestor întruniri. Se presupunea, fără să existe totuşi nici o umbră de probă, că dacă moartea lui Leon Gatewood fusese provocată de cineva, atunci Frank Stone sigur ştia ceva despre acest subiect.

Mary Grace a început cu un salut călduros. Le-a mulţumit pentru participare şi răbdare. A vorbit despre apelul în cazul Baker şi, pentru a crea un efect mai dramatic, a ridicat în aer dosarul voluminos cuprinzând pledoaria întocmită de avocaţii companiei Krane drept dovadă că se dedicau foarte multe ore de muncă pe frontul de bătălie reprezentat de acel recurs. Toate

pledoariile se vor prezenta în septembrie, apoi Curtea Supremă va decide cum va trata cazul. Avea posibilitatea de a transfera cazul la o instanţă inferioară, Curtea de Apel, pentru o analiză iniţială, ori îl putea reţine. Un caz de o asemenea amploare avea totuşi să fie decis de Curtea Supremă, iar ea şi Wes erau de părere că se va trece peste instanţa inferioară. Dacă se întâmpla acest lucru, pledoariile orale vor fi programate spre sfârşitul anului ori poate chiar la începutul anului viitor. Ea bănuia că, în cel mai fericit caz, decizia finală va fi dată abia peste un an.

În cazul în care Curtea susţinea verdictul, existau câteva scenarii posibile. Compania Krane va fi supusă unei presiuni enorme să soluţioneze celelalte pretenţii, ceea ce, desigur, ar fi fost un rezultat foarte apreciat. În situaţia în care Krane refuza să soluţioneze în afara tribunalului, ea era de părere că judecătorul Harrison va pune celelalte cazuri laolaltă şi le va judeca în cadrul unui proces uriaş. Într-o asemenea eventualitate, firma lor va avea resursele necesare pentru a continua lupta. Le mărturisise clienţilor ei că se cheltuiseră fonduri împrumutate ce depăşeau 400 000 de dolari ca să se aducă procesul în faţa juraţilor, astfel că ei nu mai aveau posibilitatea de a proceda din nou la fel decât dacă primul verdict era menţinut.

Oricât de săraci ar fi fost, clienţii nu ajunseseră nici pe departe la starea de sărăcie a avocaţilor.

– Dar dacă verdictul în cazul Baker este respins de Curte? a întrebat Eileen Johnson.

Femeia chelise din cauza chimioterapiei şi cântărea mai puţin de patruzeci şi cinci de kilograme. Soţul ei o ţinuse de mână până atunci.

– Există şi posibilitatea aceasta, a recunoscut Mary Grace. Dar noi suntem încredinţaţi că nu se va întâmpla aşa ceva.

A spus asta cu mai multă siguranţă decât simţea în suflet. Soţii Payton erau încrezători în apel, dar orice avocat cu capul pe umeri ar fi fost puţin temător. Dar, dacă se întâmplă asta, Curtea va trimite cazul spre rejudecare. Ar putea fi pentru toate aspectele ori numai pentru pretenţiile de daune. E greu de anticipat.

A trecut mai departe, ca să evite discuţiile despre eventualitatea de a pierde. Le-a dat asigurări că oamenii din firmă se ocupau cu toată atenţia de cazurile lor. Sute de documente erau prelucrate în fiecare săptămână şi puse la dosar. Începuseră să caute şi alţi experţi. Deocamdată, erau în aşteptare, dar se lucra intens.

– Ce e cu acţiunea asta comună? a întrebat Curtis Knight, tatăl unui adolescent decedat în urmă cu patru ani.

Întrebarea a părut să-i stârnească pe cei prezenţi. Alţii, care meritau mai puţin, le încălcaseră teritoriul.

– Nu vă mai gândiţi la asta, i-a sfătuit ea. Reclamanţii aceia sunt la urmă de tot. Ei vor câştiga ceva doar dacă se ajunge la o soluţionare în afara tribunalului, iar orice asemenea procedură trebuie să dea satisfacţie pretenţiilor voastre. Nu sunteţi la concurenţă cu acei oameni.

Răspunsul ei li s-a părut mulţumitor.

Wes a preluat conducerea discuţiei, recomandând precauţie. Datorită verdictului, presiunile exercitate asupra Krane Chemical erau mai mari ca niciodată. Probabil că trimiseseră investigatori în zonă ca să-i urmărească pe reclamanţi, străduindu-se să obţină informaţii care ar putea fi în defavoarea acestora. Aveţi grijă cu cine staţi de vorbă! Fiţi rezervaţi faţă de necunoscuţi! Anunţaţi-ne în legătură cu orice vi se pare cât de cât neobişnuit!

Pentru niște oameni care sufereau de atâta vreme, aceste veşti nu erau bine-venite. Aveau şi aşa destule necazuri pe cap.

Întrebările au continuat să curgă mai bine de o oră. Soţii Payton s-au străduit din răsputeri să îi liniştească pe acei oameni, să arate înţelegere, să inspire încredere şi să le dea speranţe. Însă era destul de greu să se ţină în frâu speranţele.

Chiar dacă în cameră ar fi existat cineva care să fie îngrijorat de cursa ce se anunţa pentru ocuparea unui post de judecător la Curtea Supremă, nimeni nu a adus vorba de acel subiect.

CAPITOLUL 20

Când a înaintat puţin şi a privit către numeroşii credincioşi strânşi în acea duminică dimineaţa, Ron Fisk nu avea habar câte amvoane va vizita în următoarele şase luni. Şi nici nu-şi putea da seama în acele momente că amvonul va deveni simbolul campaniei lui.

I-a mulţumit preotului pentru prilejul oferit, apoi le-a mulţumit enoriaşilor, membri ai congregaţiei bisericii baptiste St. Luke pe care o frecventa, pentru îngăduinţa arătată.

– Mâine, în apropiere de Tribunalul Lincoln al districtului, îmi voi anunţa candidatura pentru postul de judecător la Curtea Supremă a statului Mississippi. Eu şi Doreen ne-am zbătut şi ne-am rugat pentru asta de câteva luni încoace. Ne-am sfătuit cu pastorul Rose. Am discutat şi cu copiii noştri, cu familiile şi cu prietenii. Şi, în cele din urmă, ne-am împăcat cu hotărârea noastră şi dorim să v-o împărtăşim înainte de a face anunţul de mâine.

A aruncat o privire la notiţele din faţă, a părut puţin agitat, după care a urmat:

– Nu am nici o experienţă politică. Sincer să fiu, nu am înghiţit niciodată politica. Eu şi Doreen ne-am creat o viaţă fericită aici, în Brookhaven, crescându-ne copiii, rugându-ne

aici, alături de dumneavoastră, şi participând la activitatea comunităţii. Ne simţim binecuvântaţi şi îi mulţumim Domnului în fiecare zi pentru bunătatea lui. Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru această biserică şi pentru prieteni ca voi. Voi sunteţi familia noastră.

Apoi a făcut încă o pauză agitată.

– Doresc să devin judecător la Curtea Supremă pentru că preţuiesc valorile pe care le împărtăşim. Valori bazate pe Biblie şi pe credinţa noastră în Isus Hristos. Sfinţenia familiei – bărbatul şi femeia. Sfinţenia vieţii. Libertatea de a ne bucura de viaţă fără teama de crimă şi de intervenţia autorităţilor. Ca şi voi, mă nemulţumeşte erodarea valorilor noastre. Ele sunt atacate permanent de societatea noastră, de cultura depravată şi de mulţi dintre politicienii noştri. Da, chiar şi de tribunalele noastre. Îmi ofer candidatura în ideea de a lupta împotriva judecătorilor liberali. Cu ajutorul vostru, voi putea câştiga. Vă mulţumesc.

Cuvântarea lui fusese plăcut de scurtă – pentru că după aceea sigur urma o predică întortocheată şi lungă –, iar vorbele lui au fost atât de bine receptate, încât au fost răsplătite de un ropot politicos de aplauze care a răsunat în întreaga biserică, în timp ce el revenea la locul lui, ca să se aşeze alături de ceilalţi membri ai familiei.

Două ore mai târziu, în timp ce enoriaşii albi din Brookhaven luau prânzul, iar cei negri abia se trezeau, Ron a urcat vioi treptele îmbrăcate în mochetă roşie ale podiumului impunător de la biserica Muntele Pisgah a Domnului întru Hristos, situată în partea de vest a oraşului, şi a ţinut o versiune mai lungă a comentariilor făcute dimineaţă. (De data aceasta, a omis cuvântul „liberal".) În urmă cu două zile, nu îl cunoştea pe reverendul celei mai mari congregaţii a negrilor. Un prieten trăsese câteva sfori şi smulsese o invitaţie din partea acestuia.

În acea seară, în toiul rugăciunii zgomotoase a penticostalilor, Ron a urcat în amvon, a aşteptat ca hărmălaia să se potolească, după care s-a prezentat, lansându-şi apoi apelul. Şi-a ignorat notiţele şi a vorbim mai mult. Şi, din nou s-a luat de liberali.

În timp ce se îndrepta cu maşina spre casă, s-a gândit cu mirare că ştia foarte puţină lume din acel orăşel. Clienţii săi erau firme de asigurări, nu oameni. Rareori se aventurase în afara siguranţei oferite de cartierul în care locuia, a bisericii, a cercului de cunoştinţe. Sincer, prefera să rămână acolo.

Luni dimineaţă, la ora nouă, a urcat treptele tribunalului împreună cu Doreen şi copiii, cu oamenii de la firmă şi cu un grup numeros de prieteni, angajaţi ai tribunalului şi oameni ce apăreau des pe acolo, şi mai toţi membrii de la Rotary Club şi şi-a anunţat candidatura către restul statului. Acel anunţ nu era planificat ca eveniment de presă. Au apărut doar câţiva reporteri şi câteva camere de filmat.

Barry Rinehart a susţinut strategia conform căreia punctul culminant al vâlvei mediatice trebuia să fie în Ziua Alegerilor[1], nu când se făcea anunţul candidaturii.

Vreme de cincisprezece minute, Ron şi-a rostit remarcile atent formulate şi repetate cu sârguinţă înainte, bucurându-se de ropote de aplauze. A răspuns la toate întrebările reporterilor, apoi a intrat într-o sală de o judecată mică şi pustie, unde a fost încântat să ofere un interviu de jumătate de oră în exclusivitate unuia dintre reporterii de la secţiunea politică a ziarului din Jackson.

Grupul s-a deplasat apoi la trei intersecţii depărtare, unde Ron a tăiat panglica inaugurală a sediului oficial de campanie, situat într-o clădire veche, dar proaspăt zugrăvită şi debordând

---

[1] Ziua Alegerilor se stabileşte prin lege în SUA şi este de obicei în prima zi de marţi din luna noiembrie (aşadar, în perioada 2–8 noiembrie). (n.tr.)

de materiale publicitare. La cafea şi prăjiturele, a stat de vorbă cu prieteni, a pozat pentru fotografi şi a acordat încă un interviu, de data aceasta unui ziar de care nici nu auzise până atunci. Tony Zachary se afla de faţă. Supraveghind desfăşurarea festivităţilor şi stând cu ochii pe ceas.

Simultan, un comunicat de presă privind anunţarea candidaturii lui a fost transmis către toate ziarele din stat şi către cotidienele importante din sud-est. Câte un astfel de comunicat a fost trimis chiar şi fiecărui membru al Curţii Supreme, fiecărui membru al legislativului, fiecărui funcţionar ales din statul Mississippi, fiecărui susţinător înregistrat, către mii de angajaţi la stat, fiecărui doctor cu licenţă de practică şi fiecărui avocat, membru al baroului. În districtul sudic, existau 390 000 de alegători înregistraţi. Consultanţii de internet ai lui Rinehart descoperiseră adresele de e-mail ce aparţineau unui sfert din aceştia, astfel că aceşti norocoşi au primit ştirea on-line, în timp ce Ron se afla încă la tribunal şi-şi ţinea cuvântarea. Dintr-o singură lovitură, au plecat 12 000 de e-mailuri.

De asemenea, s-au transmis prin e-mail 42 000 de solicitări de donaţii, împreună cu un mesaj care trâmbiţa virtuţile lui Ron Fisk, dornic să atace relele sociale provocate de „judecători liberali şi cu vederi de stânga, care urmăresc aplicarea propriei agende de lucru în defavoarea celei dorite de popor".

Dintr-un depozit închiriat în sudul oraşului Jackson, o clădire de care Ron Fisk nu avea habar şi pe care nu avea s-o vadă niciodată, au fost scoase 390 000 de plicuri doldora de materiale, care au luat calea poştei centrale. În fiecare plic se găsea câte o broşură de campanie cu o mulţime de fotografii duioase, o scrisoare în termeni calzi din partea lui Ron, un plic de dimensiuni mai mici, în caz că destinatarul era dispus să trimită un cec, şi un autocolant drept cadou. Se folosiseră culorile roşu, alb şi albastru, iar prezentarea artistică se vedea că fusese făcută de

profesionişti. Fiecare element al acelei trimiteri poştale era de cea mai bună calitate.

La ora 11.00 dimineaţa, Tony a mutat spectacolul în sud, la McComb, cel de-al unsprezecelea oraş ca mărime din district. (Brookhaven ocupa locul paisprezece, având o populaţie de 10 800 de locuitori.) Călătorind în Chevrolet Suburban, vehiculul sport de teren proaspăt închiriat, care era condus de un voluntar pe nume Guy, şi avându-l în dreapta faţă pe indispensabilul său prim-asistent Monte, care a vorbit la telefon mai tot drumul, şi pe Doreen alături de el, pe bancheta foarte spaţioasă din mijloc a maşinii, Ron Fisk a privit zâmbitor peisajul rural ce se derula prin dreptul lui. Era un moment ce merita savurat. Prima lui incursiune în politică, şi asta în stil mare. Cu atâţia sprijinitori, cu entuziasmul acestora, cu presă şi camere de filmat, cu provocarea ameţitoare a slujbei care îl aştepta, cu emoţia vibrantă a victoriei, toate în doar două ore de campanie. Fluxul nestăvilit al adrenalinei reprezenta doar o mostră a ceea ce avea să urmeze. Şi-a imaginat victoria măreaţă din noiembrie. Se şi vedea făcând brusc saltul de la anonimatul tern al unei firme oarecare din acel orăşel până la prestigiul conferit de funcţia de la Curtea Supremă. Totul era pregătit să-l primească.

Tony îi urma îndeaproape, transmiţând în acelaşi timp o informare către Barry Rinehart.

Ajunşi la Primăria din McComb, Ron şi-a anunţat încă o dată candidatura. Mulţimea de acolo era redusă numeric, dar zgomotoasă. În interiorul ei se găseau şi câţiva prieteni, dar majoritatea îi erau necunoscuţi. După două interviuri-fulger cu fotografii, a mers cu maşina până pe aerodromul oraşului, unde a urcat la bordul unui avion Lear 55, un mic supersonic arătând ca o rachetă, deşi, după cum a remarcat el imediat, mult mai mic decât acel G5 care îl repezise până la Washington. Doreen abia a reuşit să-şi stăpânească emoţia la prima ei plimbare cu un

avion particular. Tony li s-a alăturat în acea călătorie. Guy şi-a continuat drumul cu maşina de teren.

După cincisprezece minute, au aterizat la Hattiesburg, cel de-al treilea oraş ca mărime din acel district, cu o populaţie de 48 000 de locuitori. La ora 1.00 după-amiază, Ron şi Doreen au fost oaspeţi la un Prânz de Rugăciune organizat în comun de o coaliţie destul de largă de pastori fundamentalişti. Decorul era un vechi hotel din lanţul Holiday Inn. Tony a aşteptat în tot acest timp la bar.

La un prânz constând într-o friptură nereuşită de pui şi fasole cu unt, Ron mai mult a ascultat decât a vorbit. Câţiva predicatori, aflaţi încă sub influenţa şi inspiraţia chinurilor lor de duminică, au simţit nevoia de a-l binecuvânta cu părerile lor privind diferite chestiuni şi rele ale vremii. Hollywoodul, muzica rap, cultura celebrităţilor, pornografia tot mai extinsă, internetul, consumul de alcool începând de la vârste fragede, sexul practicat de minori şi aşa mai departe. Ron a tot aprobat prin mişcări ale capului, abia aşteptând să scape de acolo. Când a reuşit să rostească şi el câteva cuvinte, s-a străduit să le aleagă pe cele mai potrivite. El şi Doreen se rugaseră pentru acea cursă şi simţeau că Dumnezeu va interveni în favoarea lui. Legile create de om trebuiau să se străduiască a reflecta Legile Domnului. Doar oamenii cu o viziune morală curată trebuie să judece problemele altora. Şi aşa mai departe. Drept care a primit imediat asigurări că va fi sprijinit fără nici un echivoc.

Eliberat de acea discuţie, Ron s-a adresat apoi unui grup alcătuit din vreo douăzeci şi ceva de sprijinitori strânşi în faţa clădirii Curţii de Circuit a Districtului Forrest. Evenimentul a fost prezentat de postul TZV Hattiesburg. După câteva întrebări, Ron a mers pe Main Street, dând mâna cu trecătorii, înmânând broşuri lucioase şi pătrunzând în fiecare birou de avocatură întâlnit în cale ca să transmită un salut amical.

La ora 3.30 după-amiaza, Lear 55 a decolat spre Coastă. La 2 400 de metri şi câştigând în altitudine, avionul a zburat pe deasupra sud-vestului Districtului Cancerului.

Guy îl aştepta cu Chevroletul Suburban la aeroportul regional Gulfport-Biloxi. Ron a sărutat-o de rămas-bun pe Doreen, iar avionul a dus-o înapoi la McComb. Un alt şofer avea s-o conducă până la Brookhaven. La tribunalul districtului Harrison, Ron şi-a anunţat din nou candidatura, a răspuns la aceleaşi întrebări şi s-a aşezat pentru un interviu mai cuprinzător acordat ziarului *Sun Herald*.

Biloxi era căminul Sheilei McCarthy. Se învecina cu Gulfport, cel mai mare oraş din districtul sudic, cu o populaţie de 65 000 de locuitori. Biloxi şi Gulfport reprezentau centrul regiunii de Coastă, o zonă alcătuită din trei comitate, de-a lungul golfului, unde se puteau obţine 60% din voturi. Spre est se găseau oraşele Ocean Springs, Gautier, Moss Point, Pascagoula şi Mobile. Spre vest se aflau Pass Christian, Long Beach, Waveland, Bay St. Louis, apoi New Orleans.

Tony plănuia ca Ron să-şi petreacă în acea zonă cel puţin jumătate din timpul de campanie. La ora 6.00 după-amiaza, candidatul a fost prezentat biroului său de campanie de pe Coastă, un fost fast-food renovat de pe Autostrada 90, foarte aglomerată, cu toate că avea patru benzi, fiindcă ducea spre plajă. Zona din jurul sediului era năpădită de afişe de campanie foarte viu colorate, iar în faţa acestuia se strânsese un public numeros ca să-şi asculte şi cunoască candidatul. Ron nu cunoştea pe nimeni dintre susţinători. Nici Tony. Practic, toţi erau angajaţii unora dintre companii care îi finanţau în mod indirect campania. Jumătate din oamenii aceia lucrau la birourile regionale ale unei companii naţionale de asigurări auto. Când a ajuns şi a văzut sediul cu decoraţiunile lui şi mulţimea aceea, Ron s-a minunat

de capacitatea de organizator a lui Tony Zachary. Totul părea mai uşor decât crezuse.

Economia oraşelor de pe Coasta Golfului este propulsată în prezent de existenţa cazinourilor, astfel că şi-a ţinut pentru sine înaltele comandamente morale şi s-a axat mult pe abordarea conservatoare a gândirii juridice. A vorbit despre sine, familie, echipa neînfrântă din Liga Şcolară în care activa şi fiul lui, Josh. Şi, pentru prima oară, şi-a exprimat îngrijorarea faţă de rata înaltă a criminalităţii din stat şi la aparenta nepăsare a acestuia faţă de executarea criminalilor condamnaţi.

Clete Coley s-ar fi înverzit de invidie să-l audă.

Cina din acea seară a constituit şi un prilej de strângere de fonduri în mod elegant, la Biloxi Yacht Club, unde tacâmul a costat o mie de dolari. Printre participanţi s-au aflat o mulţime de directori în costume închise, bancheri, medici şi avocaţi din domeniul asigurărilor. Tony a numărat cel puţin optzeci şi patru de persoane prezente.

Târziu, în acea seară, după ce Ron a adormit în camera alăturată, Tony l-a sunat pe Barry Rinehart ca să-i prezinte o informare rezumativă a evenimentelor petrecute în acea zi măreaţă. Nu fusese totul la fel de pitoresc precum intrarea în scenă a lui Clete, dar se dovedise mult mai productiv. Candidatul lor se comporta exact cum trebuia.

*

Ziua a doua a debutat cu un Dejun de Rugăciuni organizat la un hotel din imediata apropiere a cazinourilor. Era sponsorizat de un grup cunoscut sub numele de Brotherhood Coalition (Coaliţia Frăţiei). Majoritatea participanţilor erau pastori fundamentalişti din vreo zece confesiuni creştine. Ron deprinsese repede strategia de a-şi adapta purtarea şi limbajul în funcţie de

public, astfel că s-a simţit în largul lui când a vorbit despre credinţa sa şi despre cum îi va modela ea deciziile pe care le va lua la Curtea Supremă. A pus un accent deosebit pe slujirea îndelungată a lui Dumnezeu în calitate de diacon şi educator la Şcoala de Duminică şi a fost cât pe ce să se înece de emoţie când a relatat povestea botezului fiului său. Încă o dată i s-a promis tot sprijinul posibil.

Cel puţin jumătate din stat a descoperit că ziarele de dimineaţă aveau o pagină întreagă de publicitate a candidatului Ron Fisk. Cea din *Clarion-Ledger*, care apărea la Jackson, prezenta o fotografie atrăgătoare deasupra titlului cu litere îngroşate „Reforma justiţiei". Cu caractere mai mărunte erau prezentate datele biografice ale lui Ron, punându-se accent asupra respectului de care se bucura în cadrul parohiei lui, a apartenenţei la diverse organizaţii civice, inclusiv American Rifle Assocation. Cu caractere şi mai mărunte apărea o listă lungă şi impresionantă a susţinătorilor lui: grupuri familiale, activişti creştini conservatori, consilii de preoţi şi asociaţii ce păreau să reprezinte restul umanităţii: doctori, asistente medicale, spitale, dentişti, case de bătrâni, farmacişti, vânzători detailişti, agenţi imobiliari, bănci, case de economii şi de credit, companii financiare, firme de brokeraj, bănci de credit ipotecar, companii de asigurări (de sănătate, de viaţă, medicală, de accidente, de malpraxis), contractori de autostrăzi, arhitecţi, companii de furnizare a energiei electrice, producători de gaze naturale şi trei grupuri de „relaţii legislative" care reprezentau producătorii aproape tuturor lucrurilor ce se găsesc în magazine.

Cu alte cuvinte, oricine putea fi dat în judecată şi, prin urmare, să plătească prime de asigurare pentru a se pune la adăpost. Lista sugera putere financiară şi proclama tacit că Ron Fisk, până în acel moment un ilustru necunoscut, intrase acum în cursă drept concurent foarte serios.

Spaţiul publicitar costase 12 000 de dolari în *Clarion-Ledger* din Jackson, 9 000 de dolari în *Sun Herald* din Biloxi, şi 5 000 de dolari în *Hattiesburg American.*

Costurile campaniei explozive desfăşurate de Ron în decurs de două zile se ridicau la aproximativ 450 000 de dolari, în care nu erau incluse cheltuielile de călătorie, avionul cu reacţie şi asaltul pe internet. Mai toţi banii se duseseră pe trimiterile poştale directe.

Ron a petrecut restul zilelor de marţi şi miercuri pe Coastă, având fiece minut planificat cu mare precizie. De obicei, campaniile se desfăşurau spre sfârşitul zilei, dar nu era cazul acum, când de spectacol se ocupa Tony. Au făcut anunţuri la tribunalele din districtele Jackson şi Hancock, au înălţat rugăciuni cu predicatori, s-au oprit la zeci de birouri de avocatură, au stat îndelung pe străzi aglomerate distribuind broşuri şi au strâns mâinile a sute de oameni. Ron a ajuns să sărute şi un sugar. Iar acest lucru a fost imortalizat de o echipă de filmare.

Joi, Ron a făcut încă şase escale prin sudul statului Mississippi, după care s-a grăbit să ajungă la Brookhaven ca să-şi schimbe hainele. Meciul începea la ora şase după-amiază. Doreen era deja acolo cu copiii. Jucătorii de la Raiders se încălzeau, iar Josh era la bătaie. Echipa era în cabine, ascultând ultimele recomandări ale unui asistent, când antrenorul Fisk a intrat în fugă şi a preluat frâiele.

La meci se strânsese un public numeros. Ron se simţea deja ca o celebritate.

*

În loc să-şi vadă de treaba de oameni ai legii, doi dintre grefierii Sheilei şi-au petrecut ziua adunând relatări din presă despre campania desfăşurată de Ron Fisk. Au strâns reclamele de câte

o pagină din diferite publicații. Au depistat toate știrile transmise on-line. Pe măsură ce dosarul creștea în grosime, starea lor de spirit devenea tot mai proastă.

Sheila a încercat, fără prea multă determinare, să-și vadă de treaba ei, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, însă doar se prefăcea că nu ia în seamă evenimentele. În particular, iar asta însemna doar discuțiile cu Marele Mac, în spatele ușilor închise, era năucită și total copleșită. Fisk cheltuise deja cam un milion de dolari, iar ea nu reușise să adune nici un ban.

Clete Coley o convinsese că va avea parte de concurență slabă, dar ambuscada pusă la cale de Fisk era atât de sclipitor executată, încât se simțea ca și cum ar fi fost ucisă în bătălie.

*

Consiliul de directori al Avocaților Pledanți din Mississippi (MTA) s-a întrunit într-o ședință de urgență joi după-amiaza târziu, în Jackson. Președinte în exercițiu era Bobby Neal, un avocat pledant veteran cu multe verdicte favorabile la activ și care avea un trecut îndelungat în slujba MTA. Erau prezenți optsprezece din cei douăzeci de directori, poate cel mai mare număr înregistrat vreodată.

Prin natura sa, consiliul era un grup de avocați foarte mândri, iritabili, cu părere foarte bună despre sine și care își desfășurau activitatea după propriile lor reguli. Puțini avuseseră vreodată un șef. Majoritatea urcaseră scara profesională muncind cu îndărătnicie, pornind de jos și ajungând la un nivel deosebit de respectabilitate, cel puțin în propria lor viziune. Pentru ei, nu exista vocație mai înaltă decât aceea de a-i reprezenta pe cei săraci, cei loviți, nedoriți și dați deoparte.

În mod obișnuit, fiecare asemenea întrunire era lungă, gălăgioasă și începea, de regulă, prin solicitarea tuturor să ia

cuvântul în acelaşi timp, fiecare primul, dacă s-ar fi putut. Iar asta se întâmpla la o întrunire de rutină. Prinşi însă într-o situaţie de urgenţă, când fiecare se simte cu spatele la zid sub ameninţarea neaşteptată şi iminentă de a-şi pierde unul dintre cei mai de încredere aliaţi de la Curtea Supremă, aceiaşi membri ai grupului au început să vorbească toţi deodată. Fiecare ştia răspunsurile la toate întrebările. Barbara Mellinger şi Skip Sanchez au rămas într-un colţ, păstrând tăcerea. Nu se servise nici o picătură de alcool. Nici cafea. Doar apă.

După o jumătate de oră de hărmălaie, Bobby Neal a reuşit să instaureze în cadrul şedinţei o idee de ordine. Le-a reţinut atenţia după ce i-a informat pe cei prezenţi că în cursul zilei stătuse de vorbă o jumătate de ceas cu judecătoarea McCarthy.

– Era foarte binedispusă, a spus el zâmbind, una dintre puţinele expresii de destindere ce se văzuseră în sala de şedinţe în acea după-amiază. Lucrează mult la nişte cazuri şi nu vrea să-i fie distrasă atenţia. Cu toate acestea, înţelege politica şi a precizat în câteva rânduri că va desfăşura o campanie serioasă şi că are intenţia să câştige. I-am promis sprijinul nostru neprecupeţit.

A făcut o pauză ca să se mai liniştească.

– Cu toate astea, discuţia mi s-a părut puţin descurajantă. Clete Coley şi-a anunţat candidatura în urmă cu patru săptămâni, iar Sheila încă nu şi-a ales un director de campanie. A strâns ceva bani, dar nu a vrut să-mi spună câţi. Am impresia că s-a calmat după treaba cu Coley, convingându-se că era un dement fără nici o credibilitate. A socotit că va învinge fără nici o opoziţie. Acum însă, părerea ei s-a schimbat în mod radical. S-a lăsat pe tânjală, iar acum trebuie să-şi ajungă din urmă concurentul. După cum ştim din propria noastră experienţă, nu prea avem de unde strânge bani pentru cauză, cu excepţia celor pe care-i punem chiar noi.

– Vom avea nevoie de un milion de dolari ca să-l doborâm pe individul ăsta, a spus cineva, iar comentariul a fost curând acoperit de un val de remarci disprețuitoare.

Un milion n-ar fi ajuns nici pe o măsea. Reformatorii din domeniul despăgubirilor cheltuiseră două milioane de dolari în campania împotriva judecătorului McElwayne și pierduseră la diferență de trei mii de voturi. De data aceasta, oamenii aveau să cheltuiască mult mai mult, pentru că erau mai bine organizați și mult mai motivați. Iar omul care concurase împotriva lui McElwayne era un neisprăvit care nu pledase niciodată în vreun proces și care-și petrecuse ultimii zece ani predând științe politice la un colegiu neînsemnat. Pe când candidatul de acum, acel Fisk, era un avocat adevărat.

De aceea, au discutat o vreme despre Fisk și, în fiecare moment, s-au auzit cel puțin patru voci agitate care încercau să se acopere una pe alta.

Bătând cu degetul în paharul cu apă din fața lui, Bobby Neal i-a readus pe ceilalți la chestiunea pe care o dorea analizată.

– În consiliul acesta, suntem douăzeci de membri. Dacă dăm chiar acum câte zece mii de dolari, campania Sheilei poate fi măcar pusă în mișcare.

Brusc, s-a lăsat liniștea. S-au auzit oftaturile câtorva participanți. Alții au sorbit din pahare cu nesaț. Ochii mai tuturor au privit de jur împrejur, căutând ochii altora care să aprobe sau să dezaprobe o asemenea propunere îndrăzneață.

Cineva din capătul îndepărtat al mesei a spus pe un ton lătrător:

– E ridicol!

Luminile au pâlpâit. Duzele pentru aer condiționat parcă au uitat să mai susure. Toți au căscat ochii la Willy Benton, un irlandez scund, renumit pentru spiritul lui bătăios și înflăcărat, venit din Biloxi. S-a ridicat încet și și-a desfăcut larg brațele. Mai

auziseră concluziile lui pătimaşe şi în alte ocazii, aşa că erau conştiente că urma încă o tiradă. Juraţii îl considerau irezistibil.

– Domnilor şi doamnă, acesta este începutul sfârşitului. Nu ne mai puteam amăgi singuri. Forţele răului care vor să dărâme uşile tribunalelor şi să le refuze orice drept clienţilor noştri, aceiaşi susţinători proafaceri care încetul cu încetul, metodic, au cotropit ţara asta şi au cumpărat fiece fotoliu de judecător, toată această gaşcă vine acum şi bate cu pumnul la uşa noastră. Le-aţi văzut numele în anunţurile publicitare pe care le-a avut acest domn Fisk. Este vorba de o confederaţie de dobitoci, dar la ei sunt banii. Noi avem ceea ce cred că este o majoritate de un vot la Curtea Supremă şi iată-ne aici, singurul grup ce se poate opune acestor brute, ciondănindu-ne în legătură cu suma pe care s-o dăm pentru campanie. Vă spun eu cât ar trebui să dăm. Totul! Dacă nu o facem, atunci practicarea avocaturii, aşa cum o cunoaştem noi, va dispărea curând. Nu vom mai accepta nici un caz, pentru că nu vom fi în stare să-l câştigăm. Nu va exista altă generaţie de avocaţi pledanţi. Eu am dat o sută de mii de dolari pentru campania judecătorului McElwayne şi omul a câştigat la mustaţă. Voi proceda la fel şi în cazul judecătoarei McCarthy. Eu nu am avion personal. Nu mă ocup de cazuri de despăgubiri şi nici nu încasez onorarii scandaloase. Doar mă cunoaşteţi. Aparţin vechii şcoli, preiau doar câte un caz şi merg înainte încet, proces după proces. Dar mă voi sacrifica încă o dată. Şi vă sfătuiesc să procedaţi la fel. Avem toate jucăriile pe care ni le-am dorit. Dacă nu sunteţi în stare să vă despărţiţi de cincizeci de mii de dolari fiecare, atunci daţi-vă demisia din consiliul ăsta şi duceţi-vă acasă! Ştiţi că vă puteţi permite asta. Vindeţi vreun apartament, o maşină, o şalupă, săriţi peste o vacanţă, două. Amanetaţi diamantele nevestei. Vă plătiţi secretarele cu cincizeci de miare pe an. Sheila McCarthy e mult mai importantă decât orice secretară ori asociat.

– Willy, limita este de cinci mii de persoană, a spus cineva.

– Bravo, ştii că eşti cât se poate de deştept? s-a răstit el la cel care vorbise. Am soţie şi patru copii. Asta înseamnă treizeci de mii dintr-un foc. Mai am două secretare şi câţiva clienţi mulţumiţi. O să strâng o sută de mii până la sfârşitul săptămânii şi fiecare dintre cei de aici poate proceda la fel.

Apoi, îmbujorat la faţă, s-a aşezat. După o pauză lungă, Bobby Neal s-a uitat spre Barbara Mellinger şi a întrebat-o:

– Cât i-am dat judecătorului McElwayne?

– Un milion două sute, strânşi de la aproape trei sute de judecători pledanţi.

– Şi cât a reuşit să strângă atunci?

– Un milion patru sute de mii.

– De ce sumă crezi că va avea nevoie McCarthy ca să câştige?

Acesta era un subiect pe care Barbara şi Skip Sanchez îl întorseseră pe toate feţele în ultimele trei zile.

– Două milioane, a spus ea fără nici un pic de ezitare.

Bobby Neal s-a încruntat, apoi şi-a amintit eforturile făcute în urmă cu doi ani pentru obţinerea de fonduri în numele lui Jimmy McElwayne. Mai uşor ar fi fost să facă extracţii dentare fără anestezie.

– Înseamnă că va trebui să facem rost de două milioane de dolari, a spus el cu un aer încrezător.

Ceilalţi au dat din cap cu gravitate şi au lăsat impresia că sunt de acord cu acea cifră. Au revenit la subiectul arzător al zilei, acela privind suma pe care trebuia să o pună fiecare la dispoziţie, ceea ce a dat naştere unei dispute foarte vii. Cei care câştigau foarte mult aveau şi cheltuieli pe măsură. Cei care se zbăteau să supravieţuiască se temeau să îşi ia angajamentul că vor da sume mari. Unul dintre cei prezenţi a mărturisit că pierduse ultimele trei procese cu juraţi şi că, practic, era momentan

în stare de faliment. Un altul, mare stea a proceselor de despăgubiri, care avea propriul avion cu reacţie, a promis că va pune la dispoziţie 150 000 de dolari.

Au încheiat şedinţa fără să cadă de acord asupra unei sume fixe, lucru care nu a surprins pe nimeni.

CAPITOLUL 21

Termenul pentru depunerea candidaturilor a trecut fără alte focuri de artificii. Judecătorul Calligan, din districtul central, şi judecătorul Bateman, din cel nordic, au scăpat de orice opoziţie şi aveau să stea netulburaţi încă opt ani. Amândoi erau recunoscuţi pentru faptul că manifestaseră puţină înţelegere faţă de victimele accidentelor, faţă de consumatorii ce reclamaseră diverse lucruri şi faţă de criminali, astfel că erau deosebit de apreciaţi de comunitatea de afaceri. La nivel local, doar doi dintre judecătorii curţilor obişnuite au avut opozanţi.

Unul dintre aceştia a fost judecătorul Thomas Alsobrook Harrison IV. Cu o oră înainte de încheierea termenului, Joy Hoover, o avocată din Hattiesburg specializată în probleme imobiliare, a prezentat documentele necesare şi a lansat câteva atacuri în declaraţia ei de presă. Femeia era o activistă politică pe plan local, apreciată şi bine cunoscută în district. Soţul ei era un medic pediatru renumit care, ca hobby, avea o clinică pentru mame defavorizate, unde serviciile erau gratuite.

Hoover fusese recrutată de Tony Zachary, respectiv Judicial Vision. Ea reprezenta un cadou din partea lui Barry Rinehart pentru Carl Trudeau care, în cadrul câtorva discuţii mai libere, îşi expri-mase resentimentele faţă de judecătorul care prezidase

în procesul Baker. Respectivul judecător avea de lucru până peste cap şi nu era lipsit de posibilitatea să îşi organizeze propria campanie, lucru uşor de constatat. La cei doar 100 000 de dolari ce fuseseră alocaţi campaniei absolut legale a doamnei Hoover, judecătorul Harrison avea acum de rezolvat chestiuni mult mai serioase.

*

Rinehart uneltea pe mai multe fronturi. Pentru următorul atac distrugător, a ales o zi liniştită de sfârşit de iunie.

În urmă cu trei luni, la Jackson sosiseră doi homosexuali, Al Meyerchec şi Billy Spano. Au închiriat un mic apartament în apropiere de Colegiul Millsaaps, s-au înregistrat pentru a avea drept de vot şi au obţinut permise de conducere pentru Mississippi. Babacii lor erau din Illinois. Au susţinut că lucrau la domiciliu ca ilustratori. Îşi vedeau de treburile lor şi nu se întâlneau cu nimeni.

La 24 iunie, s-au dus împreună la biroul tribunalului districtului Hinds şi au solicitat formularele necesare la depunerea cererii pentru obţinerea dreptului de a se căsători. Funcţionara a luat foc şi a încercat să le explice că legea în baza căreia lucra ea nu permitea căsătoriile între persoane de acelaşi sex. Lucrurile au devenit încordate, Meyerchec şi Spano au rostit cuvinte injurioase, după care au plecat. Au chemat apoi un reporter de la *Clarion-Ledger* şi au prezentat versiunea proprie în legătură cu incidentul.

În ziua următoare, împreună cu reporterul şi un fotograf, cei doi au revenit la biroul funcţionarei şi au cerut din nou formulare. După ce au fost refuzaţi, au început să strige, ameninţând că vor da biroul în judecată. A doua zi, cazul era ştire de prima pagină, însoţită de o fotografie în care ce doi indivizi se răsteau

la nefericita funcţionară. Ei şi-au luat un avocat cu vederi radicale, i-au plătit 10 000 de dolari şi au confirmat că depun reclamaţie pentru soluţionarea litigiului în instanţă. Noua acţiune procedurală a ajuns pe prima pagină a ziarelor, desigur.

Un asemenea eveniment reprezenta un şoc pentru Mississippi. Ştiri referitoare la încercări ale unor homosexuali de a se căsători în mod legal erau obişnuite pentru locuri precum New York, Massachusetts şi California, dar nu se pomenise aşa ceva în Mississippi. Încotro se îndrepta lumea asta?

Un articol ulterior a dezvăluit faptul că cei doi bărbaţi abia sosiseră în zonă, nu erau cunoscuţi comunităţii homosexuale şi nici nu aveau legături evidente cu vreo firmă, familie sau altă organizaţie din cadrul statului. Au urmat condamnări foarte hotărâte ale celor din partea cărora era de aşteptat aşa ceva. Un senator de Mississippi a declarat că astfel de chestiuni erau reglementate de legile statului, adăugând că acestea nu aveau să se schimbe cât el îşi păstra fotoliul de senator. Meyerchec şi Spano nu au fost de faţă ca să dea vreo declaraţie după afirmaţiile senatorului. În realitate, ei reveniseră la Chicago, unde unul din ei lucra ca designer de interioare, iar celălalt deţinea un bar. Ei aveau să-şi păstreze domiciliul legal în Mississippi şi să se întoarcă doar când mersul procesului va impune acest lucru.

Oraşul Jackson a fost apoi zguduit de o nouă crimă, comisă cu o brutalitate ieşită din comun. Trei membri ai unei bande, toţi înarmaţi cu puşti de asalt, au invadat un apartament dublu ocupat de circa douăzeci de imigranţi ilegali de origine mexicană. Se ştia că mexicanii respectivi munceau optsprezece ore pe zi, economiseau fiecare bănuţ, apoi trimiteau totul acasă, o dată pe lună. Asemenea atacuri armate nu erau neobişnuite pentru Jackson ori alte oraşe sudice. În haosul creat de acea pătrundere cu forţa, când mexicanii se apucaseră să scoată banii de sub podele şi din pereţi, ţipând cu glasuri isterice în spaniolă, iar

atacatorii răcniseră în engleză, unul dintre mexicani scosese de undeva un pistol şi trăsese câteva focuri, fără să nimerească pe cineva. După deschiderea focului, se răspunsese cu foc de armă, astfel că lucrurile căpătaseră o turnură înfiorătoare. După ce schimbul de focuri se încheiase, patru mexicani muriseră, trei fuseseră răniţi, iar membrii bandei se retrăseseră la adăpostul nopţii. Prada lor se ridicase la vreo 800 de dolari, deşi poliţia nu avea cum să afle suma exactă.

Barry Rinehart nu avea cum să pretindă că acel eveniment era vreuna dintre creaţiile sale, dar s-a bucurat mult să afle de el.

O săptămână mai târziu, în cadrul unui forum sponsorizat de o asociaţie care activa pentru respectarea legii, Clete Coley a preluat subiectul cu mult zel şi a trâncănit ca de obicei pe temele preferate, referitoare la violenţa ce scăpa oricărui control şi care era sprijinită de tribunalele liberale din Mississippi, care se opuneau în mod tacit execuţiilor. El a arătat cu degetul spre Sheila McCarthy, care se afla pe podium alături de Ron Fisk, şi a acuzat-o fără menajamente pentru lipsa de interes de a se folosi mai des camera morţii de la închisoarea Parchman. Publicul era înnebunit după el.

Ron Fisk nu s-a lăsat deloc mai prejos. El s-a dezlănţuit împotriva bandelor, a drogurilor şi a celor care încălcau legile şi a criticat Curtea Supremă, însă a făcut asta într-un limbaj ceva mai elegant. După aceea, a prezentat un plan în cinci etape menit să soluţioneze mai rapid apelurile privitoare la condamnările la moarte, iar personalul său a înmânat propunerile concrete în timp ce el vorbea în faţa camerelor. Fusese o demonstraţie impresionantă, iar Tony, aflat într-un rând din spate, jubilase văzând acel spectacol.

Până în momentul când judecătoarea McCarthy a apucat să deschidă gura, publicul era gata să arunce cu pietre. Ea le-a explicat cu calm complexitatea apelurilor privind pedepsele cu

moartea şi a afirmat că judecătorii Curţii Supreme îşi dedicau cea mai mare parte a timpului exclusiv acestor cazuri extrem de dificile. Apoi a evidenţiat necesitatea de a se proceda cu atenţie şi precauţie pentru a se crea certitudinea că se protejau în mod corespunzător drepturile acuzatului. Legea nu cunoaşte o povară mai apăsătoare decât aceea de a apăra drepturile legale ale celor pe care societatea a decis că îi vrea executaţi. Tot ea a reamintit publicului că pe puţin 120 de bărbaţi şi femei condamnaţi la moarte şi trecuţi pe lista de aşteptare fuseseră ulterior complet exoneraţi de pedeapsă, printre aceştia numărându-se şi două persoane din Mississippi. Unii dintre aceşti oameni îşi petrecuseră douăzeci de ani de viaţă aşteptând să moară. În cei nouă ani cât slujise ca judecător în cadrul Curţii Supreme, ea participase la patruzeci şi opt de cazuri care avuseseră legătură cu pedeapsa cu moartea. În cadrul acestora, votase de partea majorităţii de douăzeci şi şapte de ori pentru a confirma condamnările iniţiale, însă doar după ce se asigurase că respectivii oameni avuseseră parte de procese cinstite. În celelalte cazuri, ea votase pentru anularea condamnărilor şi dosarele respective, care fuseseră trimise înapoi pentru rejudecare. Nu regreta deloc felul în care votase. Nu se socotea nici liberală, dar nici conservatoare sau moderată. Era judecătoare la Curtea Supremă, jurase să judece cazurile prezentate în mod cinstit şi să respecte legea. Da, personal vorbind, se opunea pedepsei cu moartea, însă nu înlocuise niciodată legile statului cu convingerile proprii.

După ce a terminat de vorbit, s-au auzit câteva aplauze disparate, însă doar din politeţe. Puţini oameni aveau să o voteze, însă femeia ştia despre ce vorbeşte.

Era prima oară când cei trei candidaţi apăreau alături şi tot prima oară când Tony o văzuse pe McCarthy sub presiune.

– Femeia asta nu se va lăsa dată la o parte chiar atât de uşor, l-a anunţat el pe Barry Rinehart. Îşi cunoaşte meseria şi nu iese din graniţele ei.

– Da, dar e lefteră, spusese Barry printre hohote de râs. Participăm la o campanie şi totul e legat de bani.

*

McCarthy nu era chiar lefteră, însă campania ei avusese parte de un debut mizerabil. Nu găsise un director de campanie şi, nici pe cineva care să pună cap la cap zecile de lucruri care se cereau urgent rezolvate, în vreme ce se coordonau zecile de amănunte care aveau să apară ulterior. Oferise acea slujbă la trei persoane. Primele două refuzaseră după ce analizaseră situaţia vreme de douăzeci şi patru de ore. Cea de-a treia spusese da, iar după o săptămână renunţase definitiv.

Orice campanie este o activitate de scurtă durată, agitată, care se desfăşoară sub o presiune extraordinară, ştiindu-se că ea va avea o viaţă foarte scurtă. Personalul cu program normal lucrează până la urmă nenormat şi pe bani puţini. Voluntarii devin de nepreţuit, dar nimeni nu poate avea încredere deplină în ei. De aceea, existenţa unui director de campanie puternic şi sigur pe el este crucială.

La şase săptămâni după anunţarea candidaturii lui Fisk, judecătoarea McCarthy reuşise să-şi deschidă un birou de campanie în Jackson, în apropiere de apartamentul ei, şi un altul în Biloxi, aproape de casă. Ambele erau conduse de prietene vechi, voluntare, care se ocupau de recrutarea de personal şi contactarea potenţialilor donatori. Făcuseră mormane de anunţuri autocolante şi semne de pus în curte, însă campania nu reuşise să găsească o firmă serioasă care să asambleze mesajele publicitare, să transmită trimiterile poştale şi, din fericire, spoturile

publicitare. Se înființase un website de bază, însă nu se realizase nici o altă activitate pe internet. Sheila primise 320 000 de dolari drept contribuții, totul, mai puțin 30 000 de dolari, provenind de la avocații pledanți. Bobby Neal și consiliul de conducere îi promiseseră în scris că membrii MTA vor dona aproximativ un milion de dolari, iar ea nici nu se îndoia de asta. Însă era mai ușor să faci promisiuni decât să scrii cecuri.

Organizarea a fost îngreunată de faptul că ea avea o slujbă dificilă, care, pur și simplu, nu putea fi ignorată. Lista cazurilor ce trebuiau analizate de Curtea Supremă era mult prea lungă, cuprinzând unele care se cereau a fi fost judecate cu câteva luni în urmă. Se instalase deja o stare permanentă de încordare, de teamă că nu se va mai recupera timpul pierdut. Apelurile vor veni cu duiumul peste tribunal. Iar viața unor oameni avea să fie în balanță: bărbați și femei trecuți pe lista de așteptare pentru execuție; copii plimbați încoace și încolo din cauza unor divorțuri încurcate; lucrători cu vătămări oribile ce așteptau o decizie finală care, spre fericirea lor, avea să aducă un sentiment de ușurare. Unii dintre colegii ei se arătau suficient de profesioniști ca să se detașeze de oamenii citați în cazurile pe care le examinau, însă Sheila nu reușise niciodată să procedeze astfel.

Cu toate acestea, era vară, iar programul ei devenise mai puțin solicitant. Începuse să-și ia weekenduri lungi, pe care le petrecea pe drumuri, făcând vizite în districtul unde fusese aleasă. Lucra din plin de luni până joi, după care devenea candidată. Planificase să-și petreacă luna organizându-și campania.

Primul ei adversar, domnul Coley, tăia frunză la câini de luni până vineri, odihnindu-se pentru a face față rigorilor mesei de blackjack. Juca doar noaptea, astfel că avea timp din belșug să-și susțină campania, asta dacă voia. În general, nu voia. Apărea prin câteva târguri de țară și ținea cuvântări pline de culoare în fața unor mulțimi entuziaste. Dacă voluntarii lui din

Jackson aveau chef, mergeau până acolo şi instalau expoziţia de Feţe ale Morţilor, iar Clete ridica mai tare glasul. Fiecare oraş avea cel puţin zece cluburi civice, majoritatea lor fiind permanent în căutarea unui vorbitor. Coley putea aduce puţină vioiciune la un prânz, astfel că primea o invitaţie sau două de acest fel în fiecare săptămână. În funcţie de depărtarea la care trebuia să conducă şi de severitatea mahmurelii, dădea curs şi unor astfel de invitaţii. Spre sfârşitul lunii iulie, campania lui beneficiase de donaţie în sumă de 27 000 de dolari, mai mult decât suficient pentru acoperirea cheltuielilor legate de automobilul de teren închiriat şi de bodyguarzi, solicitaţi doar în cazul deplasărilor. Cheltuise şi 6 000 de dolari pe broşuri. Orice politician trebuia să aibă la îndemână ceva de distribuit.

Cel de-al doilea adversar al Sheilei desfăşura însă o campanie care mergea ca un motor extrem de bine reglat. Ron Fisk lucra de zor la masa lui lunea şi marţea, după care pornea la drum cu un program amănunţit, care lăsa nevizitate doar localităţile cele mai neînsemnate. Folosind avionul Lear 5 şi un aparat King Air, el şi personalul de campanie făceau imediat înconjurul districtului. Pe la jumătatea lunii iulie, exista câte un comitet organizat în fiecare dintre cele douăzeci şi şapte de districte, iar Ron ţinuse măcar o cuvântare în fiecare dintre ele. Vorbea în cluburile civice, departamentele de pompieri voluntari, la ceaiuri organizate în biblioteci, la barourile din comitate, la cluburile de motociclişti, la festivalurile de muzică bluegrass, la târguri de ţară şi în biserici, biserici şi iar biserici. Cel puţin jumătate din cuvântările lui fuseseră rostite din amvon.

Pe 18 iulie, Josh a jucat în ultimul meci de baseball al sezonului, iar tatăl lui a fost apoi liber să desfăşoare o campanie şi mai susţinută. Antrenorul Fisk nu a scăpat nici un meci, deşi echipa s-a cam destrămat după ce el îşi anunţase candidatura.

Majoritatea părinților erau de părere că nu aveau legătură una cu alta cele două ocupații.

În zonele rurale, mesajul lui Ron era unul și același. Din cauza judecătorilor liberali, valorile noastre sunt atacate din partea celor ce susțin căsătoriile dintre homosexuali, controlul privind deținerea de arme, avorturile, accesul nestingherit la internet și pornografia. Acei judecători trebuiau înlocuiți. Credea doar în Biblie. Legile făcute de oameni veneau pe locul secund. Însă, ca judecător la Curtea Supremă, el va fi capabil să le reconcilieze pe acestea două ori de câte ori va fi nevoie. Își începea fiecare cuvântare cu o rugăciune.

În zonele mai puțin rurale, în funcție de public, se îndepărta puțin de la dreapta ultraconservatoare și se ocupa de pedeapsa cu moartea. Ron constatase că ascultătorii erau fascinați să li se relateze cu lux de amănunte despre crime comise cu brutalitate de oameni care în urmă cu douăzeci de ani fuseseră condamnați la moarte. A început să facă și asemenea incursiuni în cadrul cuvântărilor lui de rutină.

Dar, indiferent unde s-ar fi aflat, tema judecătorilor răi și liberali rămânea dominantă în cadrul fiecărei cuvântări. După ce afirmase același lucru de peste o sută de ori, Ron ajunsese să creadă și el că Sheila McCarthy era o reprezentantă cumplită a stângii, care provocase multe dintre problemele sociale ale statului.

În privința banilor, avându-l în culise pe Barry Rinehart care trăgea toate sforile, contribuțiile soseau într-un ritm constant, reușind să țină pasul cu cheltuielile. La 30 iunie, primul termen la care trebuiau prezentate rapoarte financiare, campania lui Fisk primise 510 000 de dolari de la douăzeci și două de mii de oameni. Dintre contribuabili, doar treizeci și cinci dăduseră suma maximă de 5 000 de dolari și fiecare dintre

aceştia era locuitor al statului Mississippi. Nouăzeci la sută din donatori erau din stat.

Barry ştia că avocaţii pledanţi vor verifica donatorii în speranţa că se trimiteau bani din afara statului de către marile companii interesate. Acesta fusese un aspect cu bucluc al unei campanii precedente şi el voia să evite apariţia unei asemenea situaţii în cursa lui Fisk. Era încredinţat că va căpăta sume uriaşe de bani din afara statului, dar aceste donaţii vor veni la momentul potrivit, spre sfârşitul campaniei, când legile de raportare ale statului nu le mai considerau discutabile. În contrast, rapoartele lui McCarthy evidenţiau faptul că era finanţată de avocaţii pledanţi, iar Barry ştia cum să manevreze acest aspect într-un argument în favoarea sa.

Barry deţinea şi rezultatele ultimului sondaj, unul pe care nu-l va analiza cu candidatul. Începând din 25 iunie, jumătate din cetăţenii cu drept de vot erau la curent că se desfăşura o cursă în vederea alegerilor. Dintre aceştia, 24% îl preferau pe Ron Fisk, 16% pe Sheila McCarthy, iar 10% pe Clete Coley.

Cifrele acestea erau interesante. În mai puţin de două luni, Barry reuşise să bage în cărţi un avocat anonim, care nu purtase roba neagră în viaţa lui, şi îl plasase în faţa unei adversare care avea o experienţă de nouă ani ca judecător.

Şi urma să mai facă publicitate la posturile de televiziune.

*

La 1 iulie, Second State Bank a fost achiziţionată de New Vista Bank, un lanţ regional cu sediul în Dallas. Huffy i-a telefonat lui Wes Payton ca să-i dea vestea şi a vorbit în general pe un ton optimist. Biroul din Hattiesburg primise asigurări că, în afară de nume, nu se va schimba nimic. Portofoliul lui de credite fusese analizat de noii proprietari. Ei se interesaseră de soţii

Payton şi păruseră mulţumiţi de promisiunile făcute de Huffy că acel credit avea să fie achitat.

Era cea de-a patra lună succesivă când soţii Payton îi trimiteau lui Huffy un cec de 2 000 de dolari.

CAPITOLUL 22

În viaţa lui dinainte, Nathaniel Lester fusese un sclipitor avocat ce apărase persoane acuzate de crime, având o pricepere de invidiat în a câştiga astfel de procese. La un anumit moment, în urmă cu două decenii, înregistrase o serie de douăsprezece verdicte de nevinovat, practic toate în oraşelele din întregul Mississippi, localităţi unde cei acuzaţi de crime oribile sunt de obicei socotiţi vinovaţi din momentul arestării. Notorietatea lui atrăgea clienţi din domeniul civil, astfel că biroul lui de avocatură din oraşul Mendenhall prosperase binişor.

Nat câştigase verdicte importante şi negociase soluţionări consistente în afara tribunalului. Se specializase în vătămări grave de persoane suferite pe platformele de foraj din largul coastei, unde mergeau să lucreze mulţi localnici, deoarece slujbele acelea erau mai bine plătite. Era membru activ în diferite grupuri de avocaţi pledanţi, dădea sume uriaşe candidaţilor politici, şi-a construit apoi cea mai mare casă din oraş, a avut un întreg şir de neveste şi s-a apucat serios de băut. Băutura, câteva reclamaţii referitoare la încălcarea eticii profesionale şi diverse dispute juridice l-au mai frânat din avântul anterior, iar când, în cele din urmă, s-a văzut încolţit prea tare, a renunţat la licenţa de avocat ca să evite condamnarea la închisoare. A părăsit oraşelul

Mendenhall, şi-a găsit o nouă nevastă, s-a lăsat de băutură şi a reapărut în Jackson, unde a îmbrăţişat budismul, yoga, vegetarianismul şi un stil de viaţă mai simplu. Una dintre cele mai înţelepte decizii pe care le luase în perioada lui de glorie fusese să pună deoparte nişte bani.

În cursul primei săptămâni din august, a bătut-o la cap pe Sheila până când aceasta a acceptat să ia un scurt prânz cu el. Toţi avocaţii din stat ştiau câte ceva despre trecutul lui pestriţ, astfel că, lucru lesne de înţeles, avea şi ea unele rezerve. Cât au mâncat tofu şi varză de Bruxelles, el s-a oferit să-i organizeze campania, fără nici o plată. A promis să-şi dedice energia considerabilă doar acestui scop în următoarele trei luni. Sheila era destul de temătoare. Nat avea părul lung şi cărunt, ajungându-i până pe umeri. Avea cercei cu diamante la ambele urechi şi, chiar dacă erau foarte mici, se vedeau clar. Etala şi un tatuaj pe braţul stâng, iar ea nici nu a îndrăznit să se gândească la locurile unde putea avea şi altele. Purta blugi şi sandale şi o mulţime de brăţări sclipitoare la încheieturile mâinilor.

Însă Nat nu ajunsese un avocat pledant de succes pentru că fusese şters şi lipsit de darul convingerii. În nici un caz asta. Cunoştea districtul, oraşele şi tribunalele, precum şi oamenii care le conduceau. Manifesta o ură neîmpăcată faţă de marile companii şi de influenţa pe care şi-o câştigau prin cumpărarea a diverşi oameni, se plictisea şi voia să participe la un mic război.

Ea a cedat şi l-a invitat să se alăture oamenilor ei de campanie. În timp ce pleca de la restaurant, şi-a pus întrebarea dacă era întreagă la minte acceptând acea ofertă, dar a avut şi intuiţia că Nathaniel Lester putea aduce sclipirea de care campania ei avea atâta nevoie. Sondajul de opinie comandat de ea arăta că se afla cu cinci procente în urma lui Fisk, ceea ce o făcuse să resimtă o disperare tot mai pronunţată.

S-au întâlnit din nou în acea seară la sediul ei de campanie din Jackson şi, după o discuţie de patru ore, Nat a preluat frâiele. Printr-un amestec de umor, farmec şi critici, a pus pe jăratic personalul ei resemnat, făcându-i pe oameni să devină extrem de activi şi entuziaşti. Ca să dovedească ce-i poate pielea, a telefonat la trei avocaţi pledanţi din Jackson şi, după câteva amabilităţi, i-a întrebat de-a dreptul de ce dracu' nu trimiseseră bani pentru campania lui McCarthy. Folosind telefonul pe modul de lucru teleconferinţă, i-a făcut de ruşine, i-a linguşit, s-a răstit la ei şi nu a închis până când nu a primit promisiuni din partea fiecăruia că vor trimite contribuţii importante din partea lor personal, a familiilor, a clienţilor şi a prietenilor. „Să nu trimiteţi cecurile prin poştă", le-a spus el, fiindcă avea de gând să meargă la ei acasă până a doua zi la amiază, ca să ia personal banii. Cei trei s-au angajat să doneze în total 70 000 de dolari. Din acel moment, Nat a preluat controlul asupra campaniei.

În ziua următoare, a ridicat personal cecurile şi s-a apucat să telefoneze fiecărui avocat pledant din stat. A luat legătura cu grupuri de lucru şi cu lideri negri. A concediat un membru al echipei şi a angajat alţi doi. Până la sfârşitul săptămânii, Sheila a primit un plan întocmit de Nat privind programul ei zilnic. Ea s-a cam codit să-l accepte, dar a cedat fără prea multă împotrivire. Nat lucra deja şaisprezece ore pe zi şi aştepta acelaşi lucru din partea candidatei şi a celorlalţi.

*

În Hattiesburg, Wes a trecut pe la domiciliul judecătorului Harrison pentru un prânz discret. Cum avea alte treizeci de cazuri Bowmore în registrul de procese, ar fi fost lipsit de înţelepciune să se întâlnească în public. Deşi nu aveau de gând să discute despre treburile curente, era de dorit o atmosferă cât mai

relaxată şi intimă. Tom Harrison lansase invitaţia pentru Wes şi Mary Grace, oricând îşi vor găsi timp. Însă Mary Grace era plecată din oraş, astfel că transmisese regrete că nu putea veni.

Subiectul discuţiei a fost politica. Tribunalele de Circuit districtuale cuprindeau Hattiesburg şi districtul Forrest plus trei districte rurale: Cary, Lamar şi Perry. Aproape 80% din cetăţenii cu drept de vot se găseau în Hattiesburg, căminul lui, dar şi în acela al adversarei sale, Joy Hoover. Urma ca ea să se bucure de succes în anumite zone din oraş, însă judecătorul Harrison era încredinţat că va avea rezultate mai bune decât ea. Nici districtele mai mărunte nu-l îngrijorau. De fapt, părea să nu manifeste nici o teamă că va pierde. Hoover părea să beneficieze de o bună finanţare, probabil cu bani din afara statului, dar judecătorul Harrison îşi cunoştea districtul şi îi plăcea politica făcută acolo.

Districtul Cary avea cea mai redusă populaţie dintre toate cele patru şi continua să înregistreze o scădere a numărului de locuitori, asta în mare măsură din cauza companiei Krane Chemical şi a trecutului său legat de poluarea chimică. Au evitat acest subiect, preferând să discute despre diferiţi politicieni, din şi din jurul oraşelului Bowmore. Wes l-a asigurat că soţii Payton, precum şi clienţii lor, prietenii, pastorul Denny Ott şi rudele lui Mary Grace vor face tot posibilul pentru realegerea judecătorului Harrison.

Conversaţia a alunecat către alte curse de alegeri, în primul rând cea a Sheilei McCarthy. Ea trecuse prin Hattiesburg în urmă cu două săptămâni şi petrecuse o jumătate de oră la firma Payton, unde reuşise cu stângăcie să evite a aduce vorba despre litigiul Bowmore cât a încercat să le obţină promisiunea de vot. Soţii Payton au recunoscut că nu aveau bani să contribuie la campanie, dar au promis să lucreze din răsputeri pentru

realegerea ei. În ziua următoare, la birou sosise un camion cu afişe şi alte materiale publicitare de campanie.

Judecătorul Harrison a deplâns profund politizarea Curţii Supreme.

– Este nefiresc, a zis el, să vezi cum sunt siliţi să se gudure pentru a obţine câteva voturi. Tu, ca avocat care reprezinţi un client într-un caz ce urmează a fi judecat, nu trebuie să ai nici cea mai mică legătură cu un judecător de la Curtea Supremă. Numai că, din cauza sistemului, te trezeşti în birou cu cineva care doreşte bani şi sprijin. De ce? Pentru că anumite persoane, care au diverse interese mari, dar şi o grămadă de bani, decid peste noapte că ar dori să aibă în buzunar şi fotoliul ei de la Curtea Supremă. Şi atunci cheltuiesc bani ca să cumpere un asemenea fotoliu. Ea reacţionează adunând bani de la oamenii dispuşi să o sprijine. Sistemul e putred, Wes.

– Şi cum se poate îndrepta?

– Fie se elimină treaba asta cu bani privaţi şi se finanţează cursele electorale cu fonduri publice, fie se trece la ideea numirilor. Unsprezece state, altele decât al nostru, au găsit soluţia cum să facă funcţional sistemul de numire. Nu sunt convins că tribunalele lor sunt mult deasupra celor din statul nostru în ce priveşte talentul în domeniu legal, dar măcar acei oameni nu mai sunt controlaţi de marile interese.

– Îl cunoaşteţi pe Fisk? l-a întrebat Wes.

– A apărut în tribunalul meu de câteva ori. Un băiat curăţel, dar cât se poate de nepriceput. Arată bine în costum şi se pricepe la chestiile de rutină ce ţin de partea apărării în procese legate de asigurări. Îşi deschide dosarele, înaintează moţiunile cuvenite, încheie înţelegeri, închide dosarele, nu se mânjeşte niciodată. N-a audiat niciodată vreun caz, n-a mediat vreunul şi nici nu a avut vreo pledoarie serioasă, după cum n-a manifestat niciodată vreun interes de a judeca. Gândeşte-te numai, Wes! Orice orăşel

are nevoie ca avocaţii să slujească ocazional ca judecători orăşeneşti ori ca asistenţi de magistraţi sau ca referenţi la tribunalele ce judecă procese legate de accidente rutiere. Noi toţi ne-am simţit obligaţi să ne oferim serviciile când eram mai tineri. Dar tipul ăsta niciodată. Fiecare district, oricât de mic, are nevoie de avocaţi care să se lovească de lucrurile care se petrec în tribunalele pentru minori şi în tribunalele unde se judecă probleme legate de droguri şi altele asemenea, iar aceia dintre noi care au aspirat să devină judecători am lucrat acolo pe bază de voluntariat. Cum să spun, fiecare trebuie să înceapă de undeva. Dar omul ăsta, nu. Bag mâna în foc că nici nu a pus piciorul vreodată în tribunalul orăşenesc din Brookhaven sau în tribunalul pentru delincvenţi minori din districtul Lincoln. Dar s-a trezit într-o bună zi şi a constatat că a făcut o pasiune pentru justiţie şi, ce mama naibii, vrea să înceapă de la vârf, nu oricum. Asta este o insultă la adresa celor ca noi, care trudesc în cadrul sistemului şi îl fac să funcţioneze.

– Eu am îndoieli serioase că înscrierea în cursă a fost ideea lui.

– Bineînţeles, a fost recrutat. Asta face ca lucrurile să fie şi mai neruşinate. Ăştia se uită în jur, aleg un nepriceput care zâmbeşte frumos şi are un trecut care să nu poată fi atacat şi îl aruncă pe piaţă după ce îl ambalează frumos. Asta e politica. Dar ea nu trebuie să contamineze şi juridicul.

– Acum doi ani, în cazul lui McElwayne, i-am învins.

– Aşadar, eşti optimist?

– Nu, domnule judecător, sunt înspăimântat. N-am mai dormit ca lumea de când Fisk şi-a anunţat candidatura şi n-o să dorm bine decât după ce va fi înfrânt. Suntem faliţi şi îndatoraţi, aşa că nu putem trimite un cec, dar fiecare angajat al firmei noastre a convenit să petreacă o oră pe zi mergând din uşă în uşă, distribuind broşuri, punând afişe şi dând telefoane. Am trimis deja

scrisori către clienţi. Ne sprijinim pe prietenii noştri. I-am organizat pe cei din Bowmore. Facem tot ce ne stă în puteri, pentru că, dacă pierdem cazul Baker, nu mai avem nici un viitor.

– Unde este apelul?

– Toate pledoariile sunt introduse. Totul e cât se poate de clar şi ordonat, aşteptăm să ni se spună de la Curtea Supremă când şi dacă se doresc pledoarii vorbite. Pesemne că asta se va întâmpla anul viitor.

– Nu e nici o şansă de hotărâre înainte de alegeri?

– Absolut nici una. Este cel mai important caz de pe lista Curţii Supreme şi fiecare avocat simte că aşa stau lucrurile. După cum ştii, Curtea lucrează în propriul ei ritm. Nimeni nu o poate sili să grăbească lucrurile.

Au băut ice coffee cât au făcut o plimbare prin grădina de legume a judecătorului. Temperatura ajunsese la 38°C, iar Wes era pe picior de plecare. În cele din urmă, şi-au strâns mâinile pe veranda din faţă. În timp ce se îndepărta cu maşina, Wes a început să-şi facă griji mai mari în ceea ce-l privea pe el. Pe judecătorul Harrison îl îngrijora mai mult cursa Sheilei McCarthy decât a sa.

*

Audierea avea ca obiect o moţiune pentru respingerea acţiunii, înaintată de districtul Hinds. Cancelarul Phil Shingleton era judecătorul în acel tribunal mic, mereu aglomerat şi operativ şi care avea pereţii lambrisaţi cu stejar, pe care erau etalate obligatoriile portrete ale unor judecători de mult intraţi în uitare. Nu exista boxă pentru juraţi, pentru că într-un tribunal ca acela nu se desfăşurase niciodată un proces cu juri. Rareori se întâmpla ca sala să se umple, însă la acea audiere nu mai rămăsese nici un loc liber.

Meyerchec şi Spano, reveniţi de la Chicago, stăteau cu avocatul lor radical la o masă. La cealaltă masă se aflau două tinere, care erau reprezentantele comitatului în instanţă. Cancelarul Shingleton a cerut să se facă linişte, a salutat publicul, a remarcat interesul manifestat de reporteri şi s-a uitat la dosar. Doi ilustratori de tribunal le făceau portretele lui Meyerchec şi Spano. Toată lumea aştepta înfrigurată cât Shingleton a răsfoit documentele prezentate, ca şi cum nu le-ar fi văzut până în acea clipă. De fapt, el le citise de nenumărate ori şi redactase deja decizia.

– Eram doar curios, a spus el fără să ridice privirea din documente. De ce aţi prezentat acest caz în Curtea de Echitate?

Avocatul cu vederi radicale s-a ridicat şi a răspuns:

– Este o chestiune de echitate, onorată Curte. Şi ştim că aici ne putem aştepta la o judecată cinstită.

Vorbele lui se doriseră o glumă, însă nu şi-au nimerit ţinta.

Acel caz se prezentase Curţii de Echitate pentru că se dorea respingerea lui cât de curând posibil. O audiere la Curtea de Circuit ar fi durat mai mult timp. Iar un proces federal ar fi căpătat aspecte nedorite.

– Vă rog să începeţi, a spus Shingleton.

Avocatul radical s-a pornit curând să emită proteste la adresa districtului şi a statului, apoi a societăţii în general. Frazele lui veneau în rafale scurte şi repezi, mult prea sonore pentru sala mică şi mult prea stridente pentru a fi ascultate mai mult de zece minute. Însă el nu se mai oprea. Legile statului erau înapoiate şi nedrepte, făcând discriminări la adresa clienţilor lui, pentru că ei nu se puteau căsători. De ce nu puteau doi homosexuali adulţi care ţin unul la celălalt şi doresc să respecte toate răspunderile, obligaţiile, îndatoririle şi angajamentele prevăzute de statutul matrimonial să se bucure de aceleaşi privilegii şi drepturi ca oricare alţi doi heterosexuali? Avocatul a reuşit să lanseze această întrebare în cel puţin opt forme diferite.

Motivul, a explicat una dintre tinerele doamne ce reprezentau comitatul, era că legile statului nu permit acest lucru. Simplu şi foarte clar. Constituţia statului acordă legislativului dreptul de a da legi referitoare la căsătorie, la divorţ şi aşa mai departe şi nimeni altcineva nu are această autoritate. Dacă şi când legislativul va aproba căsătoriile între persoanele de acelaşi sex, domnul Meyerchec şi domnul Spano vor putea să dea curs dorinţei lor.

– Este de aşteptat ca legislativul să facă acest lucru în viitorul apropiat? a întrebat Shingleton, fără ca pe faţa lui să apară vreo expresie interpretabilă.

– Nu, a venit imediat răspunsul, numai bun ca să provoace câteva hohote slabe de râs în public.

Avocatul radical a ripostat cu înverşunare, aducând în favoarea sa argumentul că legislativul, îndeosebi legislativul „nostru", dădea în fiecare an legi care erau infirmate de curţile de judecată. Acesta este rolul corpului judecătoresc! După ce şi-a făcut cunoscut punctul de vedere cu o tărie deosebită, a găsit şi câteva modalităţi de a-şi prezenta ideea sub alte forme.

După o oră, Shingleton a simţit că se săturase de tot circul acela. Fără să facă nici o pauză, aruncând doar o privire la notiţele sale, a rostit o hotărâre care era succintă. Treaba lui era să respecte legile statului, iar dacă acele legi interziceau căsătoria între doi bărbaţi sau două femei sau între doi bărbaţi şi o femeie ori vreo altă combinaţie care să difere de aceea dintre un bărbat şi o femeie, atunci el, în calitate de cancelar, nu avea altă soluţie decât să respingă respectivul caz.

În faţa tribunalului, avându-i pe Meyerchec de-o parte şi pe Spano de cealaltă, avocatul radical a continuat să ţină o conferinţă de presă cu glas scârţâitor. Era nemulţumit. Şi clienţii săi erau la fel de nemulţumiţi, deşi unii dintre cei prezenţi au observat că amândoi arătau plictisiţi cât cuprinde de toată tărăşenia.

Ei doreau să solicite imediat apel la Curtea Supremă din Mississippi. Într-acolo se îndreptau şi aceasta le era ţinta. Şi, având în spate firma Troy-Hogan care achita cheltuielile din Boca Raton, exact în acea direcţie au şi pornit.

CAPITOLUL 23

În primele patru luni, cursa dintre Sheila McCarthy şi Ron Fisk se desfăşurase într-o atmosferă de politeţe exemplară. Clete Coley îşi împroşcase porţia de noroi, însă, din cauza modului general în care se înfăţişa, la care se adăuga personalitatea lui nestăpânită, alegătorilor le era greu să vadă în el un adevărat judecător la Curtea Supremă. Deşi încă primea în jur de 10% în sondajele efectuate de Rinehart, făcea campanie din ce în ce mai puţin. Sondajele lui Nat Lester îl situau în jurul cifrei de 5%, dar ele nu erau la fel de amănunţite ca acelea ale lui Rinehart.

După Ziua Muncii, când mai erau două luni până la alegeri şi, într-un fel, se intrase în linie dreaptă, campania lui Fisk a căpătat prima turnură urâtă către imund. Odată intrate pe un asemenea făgaş, lucrurile nu aveau şi nu puteau reveni la normalitate.

Tactica era una pe care Barry Rinehart o dusese la perfecţiune în alte curse. S-au expediat trimiteri poştale în masă către toţi votanţii înregistraţi, ca venind din partea unei organizaţii ce se numea Lawsuit Victims for Truth[1]. Textul purta titlul-întrebare: „De ce o finanţează avocaţii pledanţi pe Sheila McCarthy?"

[1] Victimele Proceselor în favoarea Adevărului

Diatriba ce se întindea pe patru pagini nici nu încerca să dea un răspuns la respectiva întrebare. În schimb, ea îi făcea praf pe avocaţii pledanţi.

În primul rând, s-a folosit de medicul de familie, susţinând că avocaţii şi procesele frivole intentate de ei se fac vinovaţi pentru multe dintre problemele din sistemul de sănătate. Doctorii, apăsaţi de spaima de a nu ajunge victime ale proceselor, se văd siliţi să apeleze la tot felul de teste şi diagnostice costisitoare, care ridică nejustificat costul îngrijirii sănătăţii. Doctorii trebuie să plătească prime exorbitante pentru asigurarea de malpraxis, ca să se protejeze de procese pentru cauze inventate. În unele state, medicii au fost izgoniţi, lăsându-şi pacienţii fără îngrijire. Un doctor (nu se preciza din care stat) era citat cu următoarele cuvinte: „Nu mi-am putut permite plata primelor şi mă săturasem să pierd ore în şir cu depoziţii şi procese. De aceea, am renunţat. Şi acum îmi fac griji pentru foştii mei pacienţi". Un spital din Virginia de Vest fusese forţat să-şi închidă porţile după un verdict scandalos şi distrugător îndreptat împotriva sa. De vină era un avocat pledant excesiv de lacom.

Se făcea apoi referire la costurile pentru contribuabili. Potrivit unui studiu, litigiile foarte frecvente costă 1 800 de dolari de fiecare familie anual. Aceste cheltuieli sunt rezultatul direct al primelor tot mai mari pentru asigurările de automobile şi case, plus preţuri mai mari pentru mii de produse de uz casnic, ai căror producători sunt daţi aproape constant în judecată. Medicaţia, atât cea pe baza reţetelor, cât şi cea la liber, constituie un exemplu elocvent. Medicamentele ar fi cu 15% mai ieftine dacă avocaţii pledanţi nu i-ar hărţui pe producători cu procese comune de despăgubiri.

Scrisoarea îşi şoca apoi cititorul cu o listă cuprinzând câteva dintre cele mai dezmăţate verdicte date în ţară, o listă foarte des citată şi demnă de încredere, care întotdeauna stârnea furia şi

revolta. Trei milioane de dolari despăgubiri plătite de un lanț de restaurante fast-food pentru o ceașcă de cafea fierbinte care se vărsase pe cineva; 110 milioane de dolari împotriva unui producător de automobile pentru vopsire defectuoasă; 15 milioane împotriva proprietarului unui bazin de înot care fusese înconjurat cu gard și închis cu lacăt. Lista revoltătoare continua tot astfel. Lumea a luat-o razna și acest lucru se datorează avocaților cu o gândire aberantă.

După trei pagini pe un ton incendiar, scrisoarea se încheia cu o declarație șoc. În urmă cu cinci ani, Mississippi fusese etichetat de un grup pro-afaceri drept „hazna judiciară". Doar patru state se „bucurau" de un asemenea calificativ, iar întregul proces ar fi trecut cu vederea dacă nu ar fi existat Consiliul Comerțului. Acesta prinsese știrea din zbor și o făcuse să apară prin intermediul anunțurilor publicitare în toate publicațiile. Acum subiectul era demn de a fi scos de la naftalină. Potrivit membrilor Lawsuit Victims for Truth, avocații pledanți au folosit sistemul juridic din Mississippi în mod atât de abuziv, încât acum statul a devenit terenul cel mai fertil pentru tot soiul de procese majore. Unii dintre reclamanți trăiesc în alte state. Mulți dintre avocați trăiesc altundeva. Transferă acțiunile juridice de la o instanță de judecată la alta până găsesc un district potrivit, cu un judecător de treabă, și înregistrează procesele acolo. Drept urmare, avem verdicte pentru sume uriașe. Statul acesta și-a câștigat o reputație îndoielnică și, din această cauză, multe companii ocolesc Mississippi. Zeci de uzine și-au încetat activitatea și au plecat. Mii de slujbe dispar în acest fel.

Și totul din cauza avocaților pledanți, care, desigur, o adoră pe Sheila McCarthy, și a înțelegerii pe care ea o arată față de reclamanți. De aceea, ei vor cheltui oricât pentru ca ea să-și păstreze fotoliul de judecător.

Trimiterea poştală se încheia cu un apel la maturitate. Nici măcar nu menţiona numele lui Ron Fisk.

După aceea, un e-mail comun a plecat spre şaizeci şi cinci de mii de adrese din district. În câteva ore, fusese primit de avocaţii pledanţi şi transmis către toţi cei opt sute de membri ai MTA.

*

Pe Nat Lester, acel material publicitar l-a stârnit. Ca manager de campanie, prefera un sprijin cu o bază cât mai extinsă, din partea multor grupuri, însă realitatea era că singurii donatori importanţi în favoarea lui McCarthy rămâseseră avocaţii pledanţi. Voia ca aceştia să se înfurie, să scuipe foc, să facă spume la gură, să fie gata de o încăierare cu pumnii în cea mai bună tradiţie americană. Deocamdată, aceştia contribuiseră cu aproape 600 000 de dolari. Nat avea nevoie de o sumă de două ori mai mare şi nu o putea obţine decât dacă se apuca să arunce petarde.

A trimis câte un e-mail către fiecare avocat pledant şi a explicat necesitatea urgentă de a răspunde cât mai curând posibil la propaganda lansată de adversari. La publicitatea negativă, atât sub formă scrisă, cât şi la televiziune, trebuia să se dea răspuns imediat. Trimiterile poştale directe sunt scumpe, dar eficiente. A apreciat cheltuielile ocazionate de trimiterea acelei scrisori de Lawsuit Victims for Truth la 300 000 de dolari (cost real: 320 000 de dolari). Cum plănuia să apeleze la trimiteri poştale repetate, a cerut o infuzie imediată de 500 000 de dolari şi a insistat ca prin e-mailuri de răspuns să se ia angajamente de susţinere. Adresa lui codificată de e-mail va publica o listă cu contribuţiile totale din partea avocaţilor, iar până la atingerea scopului propus, adică 500 000 de dolari, campania va rămâne

practic fără forţă. Tactica lui nu era departe de extorcare şi în adâncul sufletului el tot avocat pledant rămăsese, astfel că îi era prea binecunoscută acea tagmă. Mesajul electronic i-a făcut pe avocaţi să le crească tensiunea până la niveluri letale. Lor oricum le plăcea lupta, astfel că angajamentele lor au început să sosească.

În timp ce îi mobiliza pe avocaţi în acest fel, s-a întâlnit cu Sheila şi a încercat să o liniştească. Până atunci, nu mai fusese atacată într-o asemenea manieră. Era tulburată, dar şi furioasă. Mănuşa fusese aruncată, iar domnului Nathaniel Lester îi plăceau încăierările. În mai puţin de două ore, a conceput şi a redactat răspunsul, s-a întâlnit cu reprezentantul tipografiei şi a comandat cele necesare. La douăzeci şi patru de ore după ce pledoaria celor de la Lawsuit Victims for Truth fusese transmisă prin e-mail, 330 de avocaţi pledanţi trimiseseră 515 000 de dolari.

Nat s-a adresat şi Asociaţiei Avocaţii Pledanţi din America, unii dintre membrii acesteia câştigând adevărate averi în Mississippi. A transmis prin e-mail explozivul text folosit de Lawsuit Victims for Truth către paisprezece mii dintre membrii organizaţiei.

*

Trei zile mai târziu, Sheila McCarthy a contracarat. Refuzând să se ascundă în spatele unui grup ridicol, organizat doar ca să trimită materiale propagandistice, ea (Nat) a decis să transmită corespondenţă din propria ei campanie. Aceasta se prezenta sub forma unei scrisori, cu o fotografie a ei, bine realizată, aplicată pe frontispiciu. Le mulţumea votanţilor pentru sprijin şi îşi prezenta pe scurt experienţa şi pregătirea în domeniul dreptului. Susţinea că nu avea decât respect faţă de adversari,

dar nici unul dintre ei nu purtase vreodată roba neagră. Şi, în modul cel mai sincer, nici unul nu manifestase vreodată interes faţă de latura judiciară.

După aceea, aducea în atenţie întrebarea: „De ce îl finanţează marile companii pe Ron Fisk?" Pentru că, explica ea în amănunt, marile companii se ocupă în prezent de cumpărarea fotoliilor de judecători din toate curţile din ţară. Acestea iau la ţintă judecători ca ea, jurişti cu suflet care se zbat pentru binele comun şi doresc să respecte drepturile celor care muncesc, ale consumatorilor, ale victimelor prejudiciate din culpa altora, ale săracilor şi al celor puşi sub acuzare. Cea mai mare răspundere a legii este de a-i proteja pe cei mai neajutoraţi membri ai societăţii. De obicei, bogaţii sunt în stare să-şi poarte singuri de grijă.

Marile companii, prin nenumăratele lor grupuri şi asociaţii de sprijin, coordonează cu succes o mare conspiraţie, menită să schimbe în mod drastic sistemul de judecată actual. De ce? Ca să-şi protejeze propriile interese. Cum? Blocând uşile tribunalelor; limitând răspunderea companiilor care pun pe piaţă produse cu deficienţe, a doctorilor culpabili, a caselor de bătrâni cu practici abuzive, a companiilor de asigurări arogante. Trista listă continua.

A încheiat cu un paragraf populist, cerându-le alegătorilor să nu se lase prostiţi de un marketing mincinos. Campania tipică desfăşurată de mediul marilor afaceri în astfel de curse devine foarte urâtă. Metoda preferată de marile companii este cea a împroşcării cu noroi. Curând aveau să înceapă atacuri prin publicitate, iar ele nu vor înceta nici o clipă. Marile afaceri vor cheltui milioane ca s-o înfrângă, însă ea avea încredere în discernământul alegătorilor.

*

Barry Rinehart a fost impresionat de răspuns. A fost chiar încântat văzând că avocaţii pledanţi se mobilizează atât de repede şi cheltuiesc atât de mulţi bani. El ţinea ca aceştia să ardă bani. El anticipase că tabăra lui McCarthy va reuşi să strângă cel mult două milioane de dolari, 90% din aceşti bani provenind de la avocaţi.

Fisk, băiatul lui, putea strânge cu uşurinţă o sumă de două ori mai mare.

Următorul lui mesaj, trimis tot prin poştă, a fost un atac mişelesc ce avea să domine în curând restul campaniei. Aşteptat o săptămână, timp suficient ca lucrurile să se mai aşeze după primul schimb de lovituri.

Scrisoarea venea de data aceasta chiar din partea lui Ron Fisk, cu antetul lui de campanie, cu o fotografie în partea de sus, unde apărea frumoasa familie Fisk în componenţă completă. Titlul ameninţător anunţa: „Curtea Supremă din Mississippi urmează să ia o hotărâre în privinţa unei căsătorii între homosexuali".

După un salut cald, Ron nu mai pierdea vremea şi se arunca direct asupra subiectului propus. Cazul Meyerchec şi Spano contra comitatul Hinds se referea la doi homosexuali care voiau să se căsătorească, iar în această speţă urma să se dea pronunţarea în anul următor, la Curtea Supremă. Ron Fisk – creştin, soţ, tată, avocat – se opunea cu o tărie de nezdruncinat căsătoriei între persoane de acelaşi sex şi va duce acea hotărâre de nestrămutat la Curtea Supremă. El a condamnat astfel de uniri ca anormale, păcătoase, împotriva învăţăturilor clare ale Bibliei şi aducând rău societăţii din multe puncte de vedere.

Pe la jumătatea scrisorii, el a vârât în ciorbă bine-cunoscuta voce a reverendului David Wilfong, un fanfaron naţional cu gură bogată, care avea o audienţă la radio de invidiat. Wilfong deplângea aceste eforturi de a perverti legile noastre şi de a ceda

încă o dată dorinţelor celor puţini, dar cu purtări imorale. El denunţa judecătorii liberali care lăsau propriile convingeri să le influenţeze deciziile în instanţă. Apoi lansa o chemare către populaţia de treabă şi cu teamă de Dumnezeu din Mississippi, „inima şi sufletul Centurii Biblice[1]", recomandând ca oameni precum Ron Fisk să fie iubiţi şi, în acest fel, să se protejeze legile sacre ale statului.

Tema legată de judecătorii liberali era dezvoltată până la încheierea scrisorii. Fisk îşi lua rămas-bun promiţând încă o dată că va sluji drept glas al conservatorismului şi al bunului-simţ popular.

*

Sheila McCarthy a citit scrisoarea împreună cu Nat, şi nici unul dintre ei nu şi-a dat seama care putea fi următorul pas. Numele ei nu era menţionat, dar nici nu mai era nevoie. Fisk nu-l putea acuza pe Clete Coley de liberalism.

– Asta e lovitura mortală, a spus Nat cu exasperare în glas. A confiscat subiectul şi pentru a i-l smulge ori a-l împărţi cu el, ar trebui să-i ataci pe homosexuali chiar mai rău decât o face el.

– Eu nu fac asta.

– Ştiu că nu.

– Mi se pare total deplasat ca un membru al Curţii ori unul care aspiră la o asemenea poziţie să precizeze din capul locului cum va decide într-un caz ce urmează a fi judecat. Oribil!

– Şi ăsta-i doar începutul, draga mea.

---

[1] Nume dat unei zone foarte întinse din sud-estul SUA, cuprinzând numeroase state, unde credinţa protestant-evanghelică este predominantă. (n.tr.)

Stăteau în debaraua aglomerată pe care Nat o numea biroul său. Uşa era închisă şi nu-i auzea nimeni. Vreo zece voluntari lucrau de zor în camera alăturată. Telefoanele sunau încontinuu.

– Nu cred că vom răspunde acestei provocări, a spus Nat.

– De ce nu?

– Ce poţi spune? Că Ron Fisk este meschin? Că Ron Fisk afirmă lucruri pe care ar trebui să le ţină sub tăcere? O să apari certăreaţă, lucru care merge în cazul unui candidat bărbat, dar nu când eşti femeie.

– Dar nu e cinstit.

– Singurul răspuns este o respingere a sprijinului tău pentru căsătoriile între persoane de acelaşi sex. Va trebui să iei o atitudine, lucru pe care...

– Lucru pe care nu-l voi face. Nu mă pronunţ în favoarea unor asemenea căsătorii, dar este nevoie de un anumit tip de legiferare a stării civile. E o dezbatere ridicolă totuşi, pentru că legislativul se ocupă de întocmirea legilor. Nu tribunalele.

Nat era la a patra căsătorie. Iar Sheila îşi căuta soţul numărul doi.

– Pe de altă parte, a spus ea, cum ar putea homosexualii să pângărească sfinţenia căsătoriei mai rău decât o fac heterosexualii?

– Promite-mi că nu faci afirmaţia asta în public. Te rog.

– Ştii bine că n-o să fac aşa ceva.

El şi-a frecat palmele, apoi şi-a trecut degetele prin părul lung şi cărunt. Nehotărârea nu făcea parte dintre punctele lui slabe.

– Trebuie să iau o hotărâre, acum şi aici, a zis el. Nu putem pierde vremea. Cea mai inteligentă cale de publicitate e prin poştă.

– Care sunt costurile?

– Mai putem reduce cheltuielile. Să spunem... două sute de mii.

– Ne putem permite?

– Azi, aş spune că nu. Să mai analizăm chestiunea peste vreo zece zile.

– De acord, dar nu putem măcar să scriem un e-mail pe care să-l transmitem.

– L-am şi scris.

Răspunsul era un mesaj de două paragrafe trimis în acea zi către patruzeci şi opt de mii de adrese de e-mail. Judecătoarea McCarthy îi transmitea un avertisment sever lui Ron Fisk pentru anunţarea dinainte a votului său într-un caz care nici măcar nu ajunsese în faza audierilor. Dacă ar fi fost membru al Curţii Supreme, ar fi primit critici foarte aspre. Demnitatea cerea ca judecătorii să păstreze confidenţiale asemenea chestiuni şi să se abţină de la comentarii de orice fel referitoare la cazurile în curs de judecare. În cazul menţionat de el, nu se înaintaseră nici măcar pledoariile pentru apel. Şi nici argumentaţiile nu se prezentaseră. Deocamdată, Curţii nu i se prezentase nimic legat de acel caz. Fără să cunoască faptele sau legea, cum de-şi permitea domnul Fisk, sau oricare altă persoană, să precizeze de pe acum care va fi decizia?

Cu tristeţe, ea oferea încă un exemplu referitor la jalnica lipsă de experienţă a domnului Fisk în probleme juridice.

*

Pierderile înregistrate de Clete Coley la Lucky Jack se acumulau şi, într-o seară, târziu, i-a mărturisit acest lucru lui Marlin, într-un salon de la Under-the-Hill. Marlin trecea pe acolo ca să vadă ce mai făcea candidatul lui, ce părea să fi uitat de cursa în care se înscrisese.

– Mi-a venit o idee, a spus Marlin, devenind tot mai direct în privința scopului real al vizitei din acea seară. Pe Coasta Golfului sunt paisprezece cazinouri frumoase, ca în Las Vegas...

– Le-am văzut.

– Bravo. Îl cunosc pe tipul care deține Pirate's Cove. O să te găzduiască trei nopți pe săptămână în luna următoare, un apartament la ultimul etaj, cu priveliște grozavă la ocean. Mâncarea, din partea casei. Poți juca toată noaptea, dar în cursul zilei e nevoie să faci și puțină campanie. Oamenii de acolo trebuie să-ți audă mesajul. Ce naiba, de acolo vin cele mai multe voturi! Cred că reușesc să-ți aduc și spectatori. Tu dai înainte cu politichia. Te pricepi să învârți vorbele, iar oamenilor le place treaba asta.

Clete agrea vizibil acea propunere.

– Trei nopți pe săptămână ziceai?

– Mai multe, dacă vrei neapărat. Cred că te-ai săturat de locul ăsta.

– Doar când pierd.

– Hai, Clete. Uite, băieții care pun banul ar vrea să te vadă mai activ. Oamenii sunt conștienți că nu ai șanse mari, dar apreciază la modul serios mesajul tău.

Clete a recunoscut că ideea era grozavă. A mai comandat rom și s-a gândit la frumoasele și noile cazinouri de pe Coastă.

CAPITOLUL 24

Mary Grace şi Wes au coborât din lift la etajul douăzeci şi şase al celei mai înalte clădiri din Mississippi, ajungând în sala de recepţie a celei mai mari firme de avocatură din stat. Au remarcat imediat tapetul de calitate, mobilierul elegant, florile, lucruri care aveau şi erau cândva importante şi pentru ei.

Femeia bine îmbrăcată de la recepţie s-a arătat suficient de politicoasă. Un asociat purtând costum bleumarin, care arăta ca o uniformă, şi pantofi negri i-a condus într-o sală de şedinţe, unde o secretară i-a întrebat dacă doreau ceva de băut. Nu, nu voiau. Ferestrele mari ofereau o vedere de ansamblu asupra oraşului Jackson. Domul Capitoliului domina priveliştea. Spre stânga se vedea clădirea Gartin, iar undeva înăuntru, pe biroul cuiva, se afla dosarul Jeannette Baker contra Krane Chemical.

Uşa s-a deschis şi în sală a intrat Alan York, care le-a zâmbit călduros şi le-a strâns mâinile. Era sărit bine de cincizeci de ani, scund, masiv şi puţin cam neîngrijit – cu cămaşa boţită, pantofii uzaţi –, lucru neobişnuit pentru un partener la o firmă atât de prestigioasă. Acelaşi asociat a revenit, aducând două dosare mari, ce puteau fi lărgite. După saluturi şi câteva banalităţi, şi-au ocupat locurile în jurul mesei.

Acţiunea pe care soţii Payton o intentaseră în numele familiei tăietorului de lemne decedat trecuse cu viteză prin etapele preliminare de strângere a probelor. Nu se stabilise încă data procesului, care putea să fie stabilită chiar şi peste un an. Vinovăţia era evidentă – şoferul camionului care provocase accidentul depăşise viteza legală cu cel puţin douăzeci şi cinci de kilometri pe oră. Fuseseră găsiţi doi martori oculari care depuseseră mărturii amănunţite şi incriminatoare în legătură cu viteza şi agresivitatea şoferului de camion. În depoziţia lui, şoferul recunoscuse că în trecut încălcase de multe ori regulile de circulaţie. Înainte să lucreze pe camion, muncise ca instalator, dar fusese concediat pentru că fumase marijuana în timpul programului. Wes descoperise cel puţin două amenzi pentru conducere sub influenţa băuturilor alcoolice, iar şoferul credea că mai exista una, dar nu-şi amintea cu precizie.

Pe scurt, cazul nu avea cum să ajungă în instanţă ca să fie soluţionat de juraţi. Urma să se realizeze o înţelegere în afara tribunalului, iar după patru luni de strângere de probe, domnul Alan York era gata să înceapă negocierile. Potrivit părerii lui, clientul său, Littun Casualty, abia aştepta să se închidă cazul.

Wes a început prin a-i descrie familia, o văduvă în vârstă de treizeci şi trei de ani şi mamă, absolventă de liceu, dar fără pregătire deosebită care să-i permită ocuparea unei slujbe care impune instruire, şi trei copii, cel mai mare dintre ei fiind în vârstă de doisprezece ani. Inutil de spus că pierderea era cumplită din toate punctele de vedere.

În timp ce discutau, York lua note şi se uita mereu la Mary Grace. Vorbiseră la telefon, dar nu se văzuseră faţă în faţă. De caz se ocupa Wes, dar York ştia că ea nu se afla acolo doar pentru că arăta bine. Unul dintre prietenii lui apropiaţi era Frank Sully, avocatul din Hattiesburg angajat de Krane Chemical pentru a spori numărul celor de la masa apărării. Sully fusese dat la

o parte de Jared Kurtin şi necazul provocat de acest lucru încă nu-i trecuse. Îi povestise lui York multe aspecte despre cazul Baker şi, după părerea lui, echipa alcătuită de soţii Payton funcţiona cel mai bine când Mary Grace se adresa juraţilor. Era foarte dură în cadrul interogatoriilor, foarte iute la minte şi cuvinte, însă forţa ei se baza pe legătura pe care o stabilea cu oamenii. Pledoaria ei finală fusese sclipitoare, plină de forţă şi, evident, foarte convingătoare.

York apărase companii de asigurare vreme de treizeci şi unu de ani. Câştigase mai multe cazuri decât pierduse, însă existaseră câteva momente teribile când juraţii nu văzuseră cazul aşa cum îl susţinuse el şi îl privaseră de verdicte memorabile. Ei, asta făcea parte din meserie! Însă niciodată nu avusese vreun verdict în care să i se acorde despăgubiri de aproape 41 de milioane. Acum asta devenise o legendă în cercurile juridice din oraş. Dacă la asta se adăuga drama soţilor Payton, care riscaseră totul, pierzându-şi casa, biroul, automobilele şi împrumutându-se masiv ca să poată acoperi cheltuielile unui proces care ţinuse patru luni, legenda căpăta proporţii. Soarta lor era bine cunoscută şi discutată pe larg la întrunirile baroului, la turneele de golf şi la cocktailuri. Dacă verdictul era confirmat de Curtea Supremă, era de aşteptat ca ei să se aleagă cu onorarii uriaşe. Însă, în cazul unei anulări a hotărârii judecătoreşti, supravieţuirea lor era grav pusă la îndoială.

În timp ce Wes continua să vorbească, lui York i-a fost imposibil să nu-l admire.

După o analiză succintă a răspunderii, Wes a făcut rezumatul pagubelor, a adăugat ceva pentru neglijenţa companiei de transport şi a zis:

– Cred că se poate realiza o înţelegere curată în afara tribunalului pentru două milioane.

– Sunt convins că asta vreţi, a spus York, reuşind să adopte poziţia obişnuită a avocatului apărării când mimează o reacţie de şoc şi descumpănire.

Şi-a arcuit sprâncenele, chipurile, nevenindu-i să creadă. Clătinând încet din cap de uimire. Prinzându-şi faţa între palme, strângându-şi obrajii şi încruntându-se. Zâmbetul de mai înainte fusese cu desăvârşire uitat.

Wes şi Mary Grace au reuşit să mimeze sentimentul de apatie, deşi stăteau cu inimile îngheţate.

– Ca să căpătaţi două milioane, a spus York examinându-şi notiţele, trebuie să introduceţi un element de daune punitive şi, sincer să fiu, clientul meu nu este dispus să plătească o asemenea sumă.

– Da, am înţeles, a spus Mary Grace cu răceală în glas. Clientul tău e dispus să plătească suma pe care o va stabili juriul.

O asemenea ameninţare dură făcea parte din tacâm. York auzise asta de o mie de ori, însă ea suna mult mai ameninţător acum, când venea din partea unei femei care, în cursul ultimului proces, reuşise să obţină o despăgubire uriaşă.

– Procesul va avea loc peste cel puţin douăsprezece luni, a spus York şi s-a uitat spre asociatul lui ca să obţină o confirmare, ca şi cum cineva ar fi fost în stare să anticipeze termenul procesului atât de departe în viitor. Asociatul a confirmat îndatoritor ceea ce şeful lui deja spusese.

Cu alte cuvinte, „dacă acest caz ajunge în instanţă, vor trece luni bune până să primiţi vreun cent. Nu este pentru nimeni un secret că firmuliţa voastră se îneacă în datorii şi că aveţi nevoie de o înţelegere sănătoasă în afara tribunalului, şi încă repede".

– Clientul vostru nu poate aştepta atât de mult, a spus York.

– Alan, noi ţi-am comunicat o cifră, i-a răspuns Wes. Ai o contraofertă?

Cu un plescăit, York a închis brusc dosarul, a arborat un zâmbet fals şi a zis:

– Ascultă, situaţia arată foarte clar. Littun Casualty se pricepe foarte bine să-şi limiteze pierderile, iar în cazul de faţă pierde. Eu am fost împuternicit să închei înţelegerea la un milion de dolari. Nici un cent în plus. Am milionul, iar clientul mi-a spus să nu vin cu alte cereri. Un milion deci. Acceptaţi suma sau lăsaţi-o baltă.

Avocatul care intermedia înţelegerea obţinea jumătate din cei 30% ce reprezentau contractul de contingenţă. Iar 15% însemnau 150 000 de dolari, un vis.

S-au uitat unul la altul, amândoi încruntaţi, dar gata să sară peste masă şi să-l sărute pe Alan York. Wes a clătinat din cap, iar Mary Grace a scris ceva în agenda ei.

– Trebuie să ne consultăm cu clientul, a spus Wes.

– Bineînţeles.

York a ieşit exploziv din încăpere, urmat de asistentul lui.

– Ei, bine, a spus Wes încet de tot, temându-se că în sala de şedinţe puteau fi microfoane.

– Fac eforturi disperate să nu dau în lacrimi, a spus ea.

– Abţine-te! Şi nu râde. Să-l mai strângem puţin cu uşa.

După ce York a revenit, Wes a spus cu un aer grav:

– Am discutat cu doamna Nolan. Nu acceptă mai puţin de un milion două sute.

York a oftat, umerii i s-au pleoştit, iar faţa i s-a întristat.

– Nu am banii ăştia, Wes, a spus el. Am fost cât se poate de sincer cu tine.

– Poţi oricând să ceri mai mult. În situaţia în care clientul tău e dispus să dea un milion, poate să pună încă 200 000. În instanţă, se poate câştiga o sumă de două ori mai mare.

– Cei de la Littun sunt strânşi la pungă, Wes.

– Dă un telefon, ce te costă? Fă o încercare! Ai ceva de pierdut?

York a ieşit din nou, iar după zece minute a dat buzna în sala de şedinţe cu o expresie de fericire pe faţă.

– S-a făcut! Felicitări!

*

Şocul provocat de înţelegere i-a făcut să amuţească. Negocierile se tărăgănau de obicei săptămâni întregi sau chiar luni, în cursul cărora ambele părţi se ciondăneau, jucau teatru şi făceau tot soiul de eschive. Speraseră să plece de la biroul lui York având o idee generală despre suma pe care o puteau obţine ca despăgubire în afara tribunalului. În loc de acestea, plecaseră ameţiţi, astfel că, un sfert de ceas au rătăcit pe străzile din centrul oraşului Jackson, aproape fără să-şi vorbească. S-au oprit câteva momente în faţa la Capitol Grill, un restaurant cunoscut mai degrabă pentru clientela care îl frecventa decât pentru mâncarea oferită. Celor care făceau lobby le plăcea să fie văzuţi acolo, alegându-se cu mese copioase din partea unor politicieni importanţi. Guvernatorii ţinuseră mereu la acel local.

De ce să nu se răsfeţe şi să mănânce alături de oamenii cu greutate?

Cu toate acestea, s-au strecurat într-un mic local ce oferea delicatese, situat la două numere mai încolo, şi au comandat ice tea. În cele din urmă, Wes a luat taurul de coarne:

– Chiar am câştigat 180 000 de dolari?

– Îhâm, a spus ea în timp ce sorbea ceaiul printr-un pai.

– Aşa mi s-a părut şi mie.

– Dar o treime se duce pe impozite.

– Faci tot ce poţi ca să-mi strici bucuria, nu?

– Nu, doar dau dovadă de simţ practic.

Folosind un şervețel de hârtie, ea a scris suma: 180 000.

– Îi şi cheltuim? a întrebat Wes.

– Nu. Îi împărțim. Şaizeci de mii pe impozit?

– Cincizeci.

– Venitul, pe stat şi federal. Reținerile pentru angajați, asigurările sociale, impozitul pentru şomaj, nu ştiu ce mai intră aici, dar e vorba de cel puțin o treime.

– Cincizeci şi cinci, a spus el, dar ea a scris totuşi 60 000.

– Prime?

– Ce-ar fi să luăm o maşină nouă? a întrebat el.

– Mută-ți gândul. Prime pentru toți angajații. Nu au beneficiat de nici o creştere de salariu de trei ani.

– Câte cinci mii de fiecare.

Mary Grace a notat 25 000 de dolari, după care a zis:

– Banca.

– O maşină.

– Banca? Văd că jumătate din onorariu s-a şi dus.

– Două sute de dolari.

– Să fim serioşi, Wes. N-o să putem trăi liniştiți decât după ce scăpăm de datoriile către bancă.

– Am încercat să uit de împrumutul acela.

– Bine, dar cât?

– Nu ştiu. Sunt convins că şi pentru asta ai stabilit o cifră.

– Cincizeci de mii pentru Huffy şi zece mii pentru Sheila McCarthy. După toate astea, rămânem cu treizeci şi cinci de mii.

Ceea ce, în acel moment, li se părea o mică avere. Au privit fix la şervețel, fiecare din ei rearanjând cifrele şi prioritățile, însă nici unul dispus să sugereze o modificare. Mary Grace şi-a semnat numele sub socoteală, după care Wes a procedat la fel. Ea a vârât apoi şervețelul în poşetă.

– Pot să mă aleg măcar cu un costum nou după târgul ăsta? a întrebat el. Depinde de ceea ce se găseşte la reduceri. Cred că ar trebui să le telefonăm celor de la birou.

– Sunt convins că aşteaptă lângă telefon.

Trei ore mai târziu, soţii Payton au intrat în birou şi petrecerea a început. Au încuiat uşa de acces, au decuplat telefoanele, iar şampania a început să curgă. Sherman şi Rusty, asistenţii juridici, au propus toasturi destul de dezlânate, pe care le-au ticluit în pripă. Tabby şi Vicky, recepţionerele, s-au ameţit după două pahare. Până şi Olivia, contabila în vârstă, şi-a lepădat pantofii cu toc şi a început să râdă din te miri ce.

Banii erau cheltuiţi, recheltuiţi, risipiţi, până când fiecare dintre ei s-a simţit bogat.

*

După ce şampania s-a terminat, au închis biroul, iar toată lumea a plecat acasă. Soţii Payton, cu obrajii îmbujoraţi de alcool, s-au dus la apartamentul lor, s-au schimbat în haine mai simple, după care au plecat să-i ia de la şcoală pe Mack şi Liza. Îşi procuraseră o noapte de distracţie, dar copiii erau prea mici ca să înţeleagă ce era aceea o înţelegere în afara tribunalului. De aceea, subiectul nici nu avea să fie deschis.

Mack şi Liza o aşteptau pe Ramona, astfel că imediat ce şi-au văzut părinţii în şirul celor care-şi aşteptau copiii, ziua ce li se păruse foarte lungă s-a înseninat. Wes le-a explicat că se săturaseră de muncă şi hotărâseră să se joace. Prima escală au făcut-o la Baskin-Robbins ca să mănânce îngheţată. Apoi s-au dus la un mall, unde un magazin de încălţăminte le-a atras atenţia. Fiecare membru al familiei şi-a ales câte o pereche, cu o reducere de 50%, iar Mack, fiind mai îndrăzneţ, s-a ales cu o pereche de ghete de luptă ca ale puşcaşilor marini. În mijlocul

centrului comercial, se afla un cinematograf cu patru ecrane. Au prins spectacolul de la ora 6.00 seara al filmului *Harry Potter*. Au luat cina la o pizzerie de familie cu loc de joacă în interior, într-un vacarm extraordinar. În cele din urmă, pe la ora zece au ajuns acasă, unde Ramona se uita la televizor şi se bucura de linişte. Copiii i-au oferit o parte din porţiile lor de pizza, după care i-au povestit amândoi în acelaşi timp filmul. Au promis că-şi vor termina temele a doua zi dimineaţă. Mary Grace a cedat, astfel că întreaga familie s-a aşezat pe canapea şi a urmărit un reality-show de supravieţuire. Ora de culcare a fost amânată până la unsprezece.

După ce copiii s-au culcat şi în apartament s-a făcut linişte, Wes şi Mary Grace s-au întins pe canapea, stând fiecare cu capul la picioarele celuilalt, lăsându-şi gândurile să rătăcească în voie. În ultimii patru ani, când situaţia lor financiară se înrăutăţise, înregistrând o pierdere după alta şi umilinţe peste umilinţe, teama devenise tovarăşul lor constant. Teama că-şi vor pierde casa, biroul, apoi automobilele. Teama că nu vor reuşi să le asigure copiilor un viitor. Teama de vreo urgenţă medicală care să fi depăşit valoarea asigurării lor. Teama că vor pierde cazul Baker, care le aparţinea. Teama de faliment, dacă banca ar fi insistat prea mult să îşi recupereze creditul.

După obţinerea verdictului, teama devenise mai curând o sâcâială decât o ameninţare constantă. Ea rămăsese prezentă, însă reuşiseră să capete treptat control asupra ei. De şase luni încoace, achitaseră băncii câte 2 000 de dolari pe lună, bani câştigaţi cu greu, care rămâneau după achitarea celorlalte cheltuieli şi facturi. Abia puteau să achite dobânda, iar asta le amintea cât de mare era datoria pe care o contractaseră. Însă totul avea un caracter simbolic. Se chinuiau să iasă dintre ruine şi puteau deja zări o rază de lumină.

Acum, pentru prima oară după ani de zile, își găsiseră scăparea, o plasă de siguranță, ceva care să le atenueze căderea dacă s-ar fi prăbușit și mai mult. Trebuiau să înșface fiecare partea lui din înțelegerea de astăzi și să o ascundă, iar când vor fi din nou cuprinși de spaimă, se vor simți liniștiți la gândul comorii ascunse.

*

A doua zi dimineața, la ora zece, Wes a trecut pe la bancă și l-a găsit pe Huffy la biroul lui. S-au asigurat de discreția lui, după care i-au spus în șoaptă vestea cea bună. Huffy aproape că l-a îmbrățișat. Domnul Prickhead stătea ca ariciul de la nouă la cinci după-amiaza, cerând să se întreprindă ceva.

– Banii trebuie să fie vărsați peste vreo două săptămâni, l-a anunțat Wes cu mândrie în glas. Îi încasez imediat ce apar.

– Cincizeci de mii, Wes? a repetat Huffy, ca și cum asta i-ar fi salvat slujba.

– Ai înțeles bine.

De acolo, Wes s-a dus la birou. Tabby i-a întins un mesaj telefonic din partea lui Alan York. Pesemne o chestiune de rutină, poate niște amănunte care trebuiau clar precizate.

Însă din glasul lui York dispăruse căldura obișnuită.

– Wes, a apărut o problemă, a spus el, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele.

– Care-i treaba? a întrebat Wes.

Deja simțea un nod în stomac.

– Nu știu, Wes. Sunt de-a dreptul derutat, dar și iritat. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva, dar, cum să-ți spun, Littun Casualty s-a răsucit în privința înțelegerii. Totul s-a dat peste cap. S-au răzgândit complet. Niște nemernici. Am răcnit la ei toată dimineața. Iar ei au răcnit la mine. Firma asta a reprezentat compania

vreme de optsprezece ani şi niciodată nu a apărut o asemenea problemă. Însă, de vreo oră încoace, îşi caută o altă firmă. Am renunţat la client. Ţi-am dat cuvântul meu, iar acum clientul m-a lăsat cu ochii în soare. Îmi pare rău, Wes. Nici nu am idee ce ţi-aş mai putea spune.

Wes s-a ciupit de rădăcina nasului şi a făcut un efort să nu scoată un geamăt. După un start fals, a zis:

– Păi, Alan, asta vine ca un şoc.

– Bineînţeles că e un şoc, dar, cu toată sinceritatea, asta nu afectează cu nimic acţiunea în justiţie. Mă bucur însă că nu s-a întâmplat asta cu o zi înainte de proces sau într-un moment la fel de nefericit. Asta înseamnă că acolo sunt nişte băieţi foarte duri.

– La proces n-o să mai fie la fel.

– Ai dreptate, Wes. Sper să-i faci praf pe indivizii ăştia cu un nou verdict răsunător.

– Aşa se va întâmpla.

– Wes, îmi pare rău.

– Alan, tu nu ai nici o vină. O să supravieţuim cu toţii şi ne vedem la proces.

– Aşa să fie!

– Mai vorbim.

– Sigur. Ascultă, Wes, ai telefonul mobil în apropiere?

– Bineînţeles.

– Uite care mi-e numărul. Închide şi sună-mă.

După ce amândoi au părăsit linia telefonică fixă, York a zis:

– N-ai auzit toate astea de la mine, ai înţeles?

– Da, sigur.

– Avocatul principal pentru Littun Casualty e un tip pe nume Ed Larrimore. Vreme de douăzeci de ani a fost partener al unei firme de avocatură din New York denumite Bradley & Backstrom. Şi fratele lui e partener la firma asta. Bradley & Backstrom se ocupă de problemele cele mai importante ale companiei, iar unul

dintre clienţii ei este KDN, o firmă de explorări petroliere la care cel mai mare acţionar este Carl Trudeau. Asta este legătura. Nu am discutat niciodată cu Ed Larrimore, nici nu aveam motive. Însă avocatul supervizor cu care am de-a face mi-a şoptit că s-a luat o hotărâre chiar la vârf pentru a se îngheţa această înţelegere.

– Să înţeleg că ar fi vorba de o mică răzbunare?

– Cam aşa îmi miroase. Nu e vorba de ceva ilegal ori împotriva eticii. Compania de asigurări hotărăşte să nu accepte o înţelegere în afara instanţei şi vrea proces. Se întâmplă mereu. Nu ai ce face, decât să le dai o lecţie în instanţă. Cei de la Littun Casualty au active de douăzeci de miliarde, aşa că nu-şi fac griji nici în cazul că vor avea juriul alcătuit din oameni din districtul Pike, Mississippi. Eu cred că vor tărăgăna lucrurile până când vei intenta acţiunea, după care vor încerca să accepte o înţelegere.

– Nu prea mi-e clar ce aş putea spune, Alan.

– Wes, îmi pare rău că s-a întâmplat aşa. Acum nu ştiu precis ce s-a petrecut, iar tu nu ai vorbit cu mine despre asta.

– Am înţeles.

Wes a rămas cu privirea aţintită îndelung spre perete, după care a găsit forţa necesară să se ridice şi, părăsindu-şi biroul, a plecat să-şi caute soţia.

CAPITOLUL 25

Cu o precizie de ceasornic, miercuri dimineaţă la ora şase, Ron Fisk a sărutat-o de rămas-bun pe Doreen la uşa din faţă, apoi i-a întins lui Monte geanta cu schimburi şi diplomatul. Guy aştepta în maşina de teren. Ambii asistenţi i-au făcut semn cu mâna lui Doreen, apoi au demarat în viteză. Era ultima miercuri din septembrie, săptămâna douăzeci şi unu a campaniei lui şi cea de-a douăzeci şi una zi de miercuri în care el îşi săruta soţia de rămas-bun la ora şase dimineaţa. Tony Zachary nu ar fi putut găsi un candidat mai disciplinat.

Pe bancheta din spate, Monte i-a înmânat lui Ron programul zilei. Era pregătit în cursul nopţii, de către unul dintre adjuncţii din Jackson ai lui Tony, şi i-l trimitea prin e-mail la ora cinci în fiecare dimineaţă. Pagina 1 cuprindea desfăşurătorul. Pagina 2 era o prezentare în rezumat a celor trei grupuri cărora urma să li se adreseze, împreună cu numele persoanelor importante care aveau să participe.

Pagina 3 cuprindea o actualizare a informaţiilor privind campaniile adversarilor. Deşi era alcătuită mai mult din zvonuri, reprezenta partea preferată de Ron. Clete Coley fusese văzut ultima oară vorbind în faţa unui grup de adjuncţi de şerif din comitatul Hancock, după care se retrăsese la mesele de blackjack

de la Pirate's Cove. Astăzi, McCarthy era ocupată cu serviciul, astfel că nu apărea nici un eveniment legat de campania ei.

Pagina 4 se referea la situația financiară. Contribuțiile de până atunci însumau 1,7 milioane, 75% din ele provenind din interiorul statului. Cheltuielile se ridicau la 1,8 milioane. Deficitul nu crea îngrijorare. Tony Zachary știa că grosul banilor va veni în octombrie. McCarthy primise 1,4 milioane, practic totul de la avocații pledanți. Cheltuise jumătate din ei. Ideea predominantă în tabăra Fisk era că avocații fuseseră deja curățați de toți banii disponibili.

Au ajuns la aeroport. Avionul King Air a decolat la 6.30, iar în acel moment, Ron vorbea la telefon cu Tony, aflat în Jackson. Era prima lor convorbire din acea zi. Totul mergea conform programului. Fisk ajunsese să creadă că toate campaniile erau la fel de lipsite de efort. Era mereu prompt, proaspăt, pregătit, odihnit, bine finanțat și gata să atace următorul eveniment. Avea prea puține legături cu cele douăzeci de persoane aflate sub comanda strictă a lui Tony, oamenii care puneau la punct toate amănuntele.

*

În versiunea judecătoarei McCarthy, programul din acea zi cuprindea un pahar cu suc de fructe băut cu Nat Lester la sediul de campanie din Jackson. Se înființa acolo la 8.30 în fiecare dimineață și era destul de punctuală. Până la acea oră, Nat avea deja două ceasuri de muncă și de îndemnuri strigate către asistenții lui.

Nu se interesau de activitățile celor doi adversari. Alocau puțin timp analizei sondajelor. Informațiile pe care le aveau arătau că ea era cam pe aceeași poziție cu Fisk, iar acest lucru îi

îngrijora destul de tare. Au trecut în revistă ultimele planuri pentru colectare de fonduri şi au discutat despre posibili donatori.

– S-ar putea să am încă o problemă, a spus ea în acea dimineaţă.

– Doar una?

– Mai ţii minte cazul Frankie Hightower?

– Acum, pe moment, nu.

– Un poliţist călare a fost împuşcat în districtul Grenada acum cinci ani. Oprise o maşină pentru depăşirea vitezei legale. În ea se aflau trei bărbaţi de culoare şi un adolescent pe care îl chema Frankie Hightower, tot negru. Unul dintre ei a deschis focul cu o puşcă de asalt, iar poliţistul a fost străpuns de opt gloanţe. Apoi l-au lăsat în mijlocul Autostrăzii 51.

– Dă-mi voie să ghicesc! Curtea a ajuns la o decizie.

– E pe punctul s-o dea. Şase dintre colegii mei sunt pregătiţi să confirme condamnarea.

– Lasă-mă să ghicesc. Tu ai dori s-o infirmi.

– O voi infirma. Puştiul nu a avut un avocat ca lumea. Apărătorul lui a fost un neisprăvit fără nici o experienţă şi, din câte se pare, lipsit şi de minte. Procesul a fost o glumă proastă. Cele trei huidume au pledat în aşa fel încât să scape şi au arătat cu degetul spre Hightower, care avea şaisprezece ani şi stătuse în spate, pe banchetă, şi nu avusese armă. Da, sigur că voi contesta verdictul.

Nat s-a ridicat şi a început să măsoare încăperea în lung şi-n lat. Contestarea modului de judecată reprezenta o pierdere de vreme. Contestarea politicii care dusese la acel verdict impunea pricepere.

– Coley o să fie încântat la culme.

– Nu-mi pasă mie de Coley. E un clovn.

– Clovnii vor primi voturile.

– El nu contează.

– Fisk va primi asta ca pe un dar dumnezeiesc. Drept încă o dovadă că în campania asta este inspirat de divinitate. O mană cerească. Parcă-i văd materialele publicitare.

– Eu o să contest verdictul, Nat. Treaba e clară.

– Nu e chiar atât de clară. Unii alegători ar putea înţelege ce faci şi poate îţi vor admira curajul. Probabil trei, patru. Restul vor vedea ce le va arăta Fisk în materialul publicitar: faţa zâmbitoare a acelui poliţist tânăr şi atrăgător alături de mutra lui Frankie şi cum l-o mai fi chemând.

– Hightower.

– Mulţumesc. Materialul va face referire de cel puţin zece ori la judecătorii liberali şi probabil că-ţi va pune şi fotografia acolo. Ai putea să te retragi chiar acum din cursă.

Cuvintele lui s-au stins, dar amărăciunea lor a rămas. Au rămas tăcuţi multă vreme. Sheila a rupt tăcerea spunând:

– Asta n-ar fi o idee rea. Să renunţ. M-am trezit citind pledoariile şi mi-am pus întrebarea: „Ce vor gândi alegătorii dacă dau o hotărâre într-un sens sau în altul?“ Nat, nu mai sunt judecător, am ajuns politician.

– Sheila eşti un judecător grozav. Unul dintre cei trei care ne-au mai rămas.

– Acum totul se judecă în mod politic.

– Să nu renunţi. Ţi-ai scris argumentaţia?

– Lucrez la ea.

– Ascultă, Sheila, alegerile sunt peste cinci săptămâni. Cât de încet poţi redacta argumentaţia aceea? Ce naiba, Curtea Supremă e renumită pentru tărăgănarea lucrurilor. Sunt convins că poţi amâna chestia asta până după alegeri. Ce înseamnă cinci săptămâni? Nimic. Crima s-a comis acum cinci ani, a zis el, continuând să umble nervos şi fluturând din braţe.

– Avem un desfăşurător.

– Prostii. Îl poţi modifica.

– Pentru politică?

– Exact, Sheila. Şi te rog să mă scuteşti de atitudinea asta. Noi ne spetim pentru tine, iar tu te porţi de parcă ai fi prea bună ca să faci o porcărie. Ne-am băgat într-o treabă mizeră, înţelegi?

– Nu mai ţipa atât.

El a coborât glasul cu câteva octave, dar a continuat să se plimbe iritat. Trei paşi până la un perete şi trei până la celălalt.

– Opoziţia ta nu va schimba nimic. Curtea te va învinge din nou cu 6 la 3, poate chiar cu 7 la 2, dacă nu chiar cu 8 la 1. Cifrele nici nu contează. Condamnarea s-a confirmat, iar Frankie şi mai cum zici tu că-l cheamă va sta exact unde e acum şi unde se va găsi şi peste zece ani. Nu fi ridicolă, Sheila.

Ea şi-a terminat sucul de fructe şi nu i-a răspuns.

– Nu-mi place zâmbetul tău afectat, a spus Nat, îndreptându-şi spre ea un deget lung şi sfrijit. Ascultă! Dacă exprimi vreo opinie contrară până la alegeri, te las în baltă cu campania.

– Nu mă ameninţa.

– Nu te ameninţ. Îţi promit. Ştii cel puţin zece modalităţi să blochezi cazul acela încă cinci săptămâni. Ce naiba, la o adică, îl poţi îngropa şi şase luni.

Ea s-a ridicat şi a zis:

– Mă duc la treabă.

– Nu glumesc! a strigat el. O să plec!

Ea a deschis uşa şi a spus:

– Mai bine găseşte nişte bani.

*

Trei zile mai târziu, s-a declanşat avalanşa măiestrit coordonată. Doar o mână de oameni ştiau ce avea să urmeze.

Nici Ron Fisk nu pricepea dimensiunile pe care le căpătase propaganda în ce-l privea. Îşi jucase rolul în faţa camerelor de

luat vederi, apăruse în diferite posturi şi costumaţii, respectase scenariile ce i se sugerau, îşi implicase familia şi o serie de prieteni în ele. Era conştient de buget şi de costurile pe care le presupunea prezentarea lui, precum şi de cota de piaţă a diferitelor posturi de televiziune din sudul statului Mississippi. Şi, într-o campanie normală, l-ar fi îngrijorat problemele de finanţare ale unui marketing atât de costisitor.

Însă maşina care purta numele lui avea multe componente despre care nu avea nici cea mai vagă idee.

Primele materiale publicitare au fost cele blânde – mici viniete sugerând căldură pentru a permite intrarea acestui tânăr de treabă în casele voastre. Ron în postură de cercetaş, cu glasul grav şi cu accent al unui actor care joacă rolul de instructor de cercetaşi în fundal. „Unul dintre cei mai buni cercetaşi pe care i-am avut vreodată. A ajuns Eagle[1] în mai puţin de trei ani." Ron în robă, la absolvirea liceului, un elev emerit. Ron, Doreen şi copiii şi vocea lui spunând: „Familiile sunt cele mai mari valori ale noastre". După treizeci de secunde, spotul publicitar se încheie cu sloganul, rostit de o voce gravă, cerească: „Ron Fisk, un judecător care ne respectă valorile".

Un al doilea material, o serie de fotografii alb-negru, începea cu Ron pe treptele bisericii lui, într-un costum elegant de culoare închisă, stând de vorbă cu pastorul, care spune: „Ron Fisk a fost hirotonisit ca diacon în această biserică în urmă cu doisprezece ani". Ron, fără haină, predând la Şcoala de Duminică. Ron ţinând Biblia în braţe, explicându-le ceva unor adolescenţi adunaţi la umbra unui copac. „Mulţumim lui Dumnezeu pentru oameni ca Ron Fisk." Ron şi Doreen salutând

---

[1] Cea mai înaltă distincţie care se poate obţine în programul de cercetaşi al organizaţiei Boy Scouts of America (n.tr.)

lumea la uşa bisericii. Şi acelaşi rămas-bun: „Ron Fisk, un judecător care ne respectă valorile".

Nu exista nici cel mai neînsemnat conflict, nimic despre campanie, nici urmă de denigrare a adversarilor, nici un indiciu despre sălbăticia ce va urma. Doar un salut fermecător, din partea unui diacon tânăr şi integru.

Materialele publicitare au invadat sudul şi zona centrală a statului Mississippi, deoarece Tony Zachary plătea preţurile mari cerute de cei din Jackson.

*

30 septembrie a fost o dată crucială în calendarul lui Barry Rinehart. Nici una dintre contribuţiile făcute în octombrie nu avea să fie raportată până pe 10 noiembrie, adică la şase zile după alegeri. Mareea de bani din afara statului pe care el avea s-o dezlănţuie va trece neobservată, fiind descoperită prea târziu. Perdanţii vor ţipa, dar la asta se va limita totul.

Pe 30 septembrie, Rinehart şi trupa lui au intensificat campania. Au început cu lista lor preferată: grupurile de reformatori în domeniul despăgubirilor, organizaţiile religioase de extremă dreaptă, susţinătorii mediului de afaceri, Comitetele de Acţiune Politică din domeniul afacerilor şi sute de organizaţii conservatoare, de la American Rifle Association până la obscura Zero Future Tax[1], un mic grup care acţiona pentru abolirea Fiscului. 1 40 de grupuri din toate cele cincizeci de state. Rinehart a trimis către fiecare un raport amănunţit şi o solicitare de donaţie imediată pentru campania lui Fisk în valoare de 2 500 de dolari, suma maximă permisă pe fiecare organizaţie. Scopul lui era de a strânge 500 000 de dolari de la acestea.

---

[1] Taxa Zero în Viitor

Pentru persoane particulare – 5 000 de dolari donaţia maximă –, Rinehart avea o listă de o mie de directori de corporaţii şi directori generali ai unor industrii care aveau de suferit cel mai mult din cauza litigiilor iniţiate de avocaţii pledanţi. Printre acestea, un loc de frunte îl ocupau companiile de asigurări, iar de la legăturile lui din acel domeniu avea să primească un milion de dolari. Carl Trudeau îi pusese la dispoziţie numele a două sute de directori de companii controlate de Trudeau Group, deşi nimeni de la Krane Chemical nu va trimite vreun cec. În cazul în care campania Fisk ar fi primit bani de la Krane, era posibilă apariţia unui articol de primă pagină. Fisk s-ar fi văzut silit să se recuze, un dezastru la care Rinehart nici nu voia să se gândească.

Aştepta un milion de dolari de la băieţii lui Carl, cu toate că aceştia nu vor intra direct în campanie. Pentru a le păstra numele ferite de reporterii băgăreţi şi ca să se asigure că nimeni nu va avea habar de amestecul domnului Trudeau, Rinehart va dirija banii în conturile bancare pentru Victimele Justiţiei Caută Adevărul şi Uniunea Posesorilor de Arme.

Lista secundă cuprindea o mie de nume de donatori cunoscuţi pentru sprijinul acordat candidaţilor care se pronunţau în favoarea mediului de afaceri, deşi nu la nivelul de 5 000 de dolari fiecare. Se aştepta la încă o jumătate de milion.

Scopul propus era strângerea a trei milioane şi nu-şi făcea nici o grijă în privinţa obţinerii acelei sume.

CAPITOLUL 26

În agitația momentului, Huffy comisese o greșeală gravă. Anticiparea unei plăți semnificative și totodată presiunea exercitată constant de domnul Prickhead îl făcuse să nu mai cugete prea profund.

La scurtă vreme după ce Wes a trecut și i-a promis 50 000 de dolari, Huffy a intrat țanțoș în biroul șefului și l-a informat că datoria soților Payton urma să se reducă. Două zile mai târziu, când a primit vestea cea proastă, s-a temut să mai spună cuiva.

După ce a suferit de insomnie aproape o săptămână, s-a văzut silit să dea din nou piept cu diavolul. A apărut în fața biroului masiv, și-a înghițit nodul din gât și a spus:

– Am vești proaste, domnule.

– Unde-s banii? a întrebat domnul Kirkhead.

– Nu mai vin. Înțelegerea în afara instanței a căzut.

Sărind peste cuvintele injurioase, domnul Prickhead a spus:

– Cerem restituirea împrumutului. Faci imediat formele.

– Poftim?

– N-ai auzit ce-am spus?

– Nu putem face asta. Ne plătesc câte două mii pe lună.

– Grozav. Asta nu acoperă nici măcar dobânda. Reclamă creditul! Imediat.

– De ce?

– Din diferite motive, Huffy. În primul rând, plata întârzie de cel puţin un an. În al doilea, nu beneficiază de o garanţie pe măsură. În calitate de bancher, cred că înţelegi aceste mici probleme.

– Dar oamenii se străduiesc să achite.

– Reclamă creditul! Fă-o imediat, altfel, vei fi mutat disciplinar sau concediat.

– E scandalos.

– Nu-mi pasă ce crezi. Apoi s-a mai liniştit puţin şi a spus: Huffy, nu eu am hotărât asta. Avem patroni noi şi mi s-a ordonat să reclam creditul.

– Dar de ce?

Kirkhead a ridicat receptorul şi i l-a oferit:

– Vrei să-i telefonezi tu celui din Dallas şi să-l întrebi de ce?

– Asta îi va aduce în stare de faliment.

– Sunt faliţi de multă vreme. Acum pot s-o declare în mod oficial.

– Ce ticălos...

– Cu mine vorbeşti, fiule?

Huffy s-a holbat urât la chelia grasului său şef şi a zis:

– Nu chiar. Mai mult cu ticălosul din Dallas.

– Dar asta rămâne între noi, ai înţeles?

Huffy s-a întors în biroul lui, a trântit uşa şi s-a uitat vreo oră pe pereţi. Prickhead avea să treacă pe la el destul de curând, ca să vadă dacă întocmise actele.

*

Wes era în centrul oraşului pentru a lua depoziţia cuiva. Mary Grace se afla la birou şi a primit apelul.

Îl admira pe Huffy pentru curajul de a le fi oferit un credit mai mare decât îşi imaginase cineva, însă, de fiecare dată când îi auzea vocea, se speria.

– Bună dimineaţa, Tom, a zis ea cu un glas plăcut.

– Nu-i deloc o dimineaţă bună, Mary Grace, a început el. Am avut o dimineaţă proastă, chiar cumplită, una dintre cele mai nefericite.

A urmat o pauză.

– Te ascult.

– Banca, dar nu banca noastră, cea cu care aţi tratat, ci alta, deţinută de nişte oameni pe care i-am cunoscut şi cu care nu vreau să mai am vreodată de-a face, a decis că nu vrea să mai aştepte. De aceea, banca, nu eu, reclamă restituirea creditului.

Mary Grace a scos un sunet gutural, ciudat, care putea fi interpretat drept înjurătură dacă ar fi semănat cătuşi de puţin cu un cuvânt. În primul rând, s-a gândit la tatăl ei. În afara semnăturilor soţilor Payton, singura garanţie pentru acel credit era un teren agricol de 81 de hectare, pe care tatăl ei îl deţinea de mulţi ani. Era situat în apropiere de Bowmore şi era separat de alte 6 hectare de teren şi de casa părintească. Banca va trece la executarea garanţiei.

– Huffy, există vreun motiv anume pentru asta? a întrebat ea impasibilă.

– Absolut nici unul. Hotărârea nu s-a luat la Hattiesburg. Second State a fost vândută diavolului, dacă mai ţii minte.

– Dar e absurd.

– Sunt de acord.

– Ne sileşti să declarăm faliment, iar banca nu se va alege cu nimic.

– Doar cu ferma.

– Deci se execută ferma?

– Cineva trebuie să o facă şi sper să nu fiu eu acela.

– Inteligentă mişcare, Huffy, pentru că, în momentul când vor face executarea silită, pe treptele tribunalului din Bowmore s-ar putea să se comită o crimă.

– Poate o încasează chiar bătrânul Prickhead.

– Eşti în birou?

– Da, dar cu uşa încuiată.

– Wes este în centru. O să ajungă la tine peste un sfert de oră. Descuie uşa!

– Nu vreau.

*

Cincisprezece minute mai târziu, Wes a dat buzna în biroul lui Huffy, cu obrajii îmbujoraţi de furie şi gata să-l sugrume.

– Unde-i Prickhead? a întrebat el.

Huffy a sărit în sus de pe scaun şi a ridicat în aer ambele palme.

– Calmează-te, Wes.

– Prickhead unde e?

– În clipa asta e în maşină, grăbindu-se să ajungă la o întâlnire importantă care a intervenit acum zece minute. Wes, ia loc!

Wes a respirat adânc, apoi s-a aşezat uşor pe un scaun. Huffy l-a urmărit în tot acest timp, apoi a revenit la scaunul lui.

– Nu e vina lui, a spus Huffy. Tehnic vorbind, creditul e restant de aproape doi ani. Putea să facă asta cu luni în urmă, dar s-a abţinut. Ştiu că nu-l înghiţi. Nici eu. Nici nevastă-sa nu-l place. Dar e foarte răbdător. Decizia asta s-a luat la sediul central.

Huff i-a împins o scrisoare pe care o primise prin fax. Era adresată soţilor Payton, scrisă pe o hârtie purtând antetul New Vista Bank şi semnată de un anume domn F. Patterson Duvall, vicepreşedinte.

– Asta a sosit acum o jumătate de oră, a precizat Huffy. Nu-l cunosc pe Duvall ăsta. Am sunat de două ori la biroul lui, dar e într-o discuţie foarte importantă, una care va ţine până când ne săturăm noi să tot telefonăm. E o pierdere de vreme, Wes.

Scrisoarea cerea achitarea integrală a sumei de 414 656, 22 de dolari, cu dobânda zilnică de 83,50 de dolari. În conformitate cu condiţiile din contractul de împrumut, soţii Payton aveau la dispoziţie patruzeci şi opt de ore ca să achite; în caz contrar, urma să fie declanşate procedurile de executare silită. Desigur, onorariile avocaţilor, cheltuielile judiciare vor fi incluse în suma datorată.

Wes a citit totul pe îndelete şi a continuat să se liniştească. A aşezat apoi scrisoarea pe birou.

– Eu şi Mary Grace discutăm despre creditul ăsta în fiecare zi, Huffy. Face parte din căsnicia noastră. Vorbim despre copii, birou, datorii către bancă, ce vom mânca la cină. De subiectul ăsta nu scăpăm niciodată. Ne-am spetit muncind ca să ne achităm toate celelalte obligaţii şi ca să putem munci şi mai şi pentru a plăti băncii datoriile. Săptămâna trecută am fost cât pe ce să-ţi dăm cincizeci de mii. Am jurat să muncim până când nu mai putem, numai să scoatem banca din viaţa noastră. Iar acum... isprava asta. Un idiot din Dallas s-a trezit că e sătul să vadă banii ăştia pe fişa zilnică de credite restante şi vrea să lichideze totul. Ştii ceva, Huffy?

– Ce anume?

– Prin asta, banca şi-a făcut-o singură. Vom depune cerere de faliment, iar când vor încerca să pună sechestru pe proprietatea socrului meu, îl vâr şi pe el în faliment. Iar după ce ieşim din starea de faliment şi ne punem pe picioare din nou, ia ghiceşte tu cine rămâne cu buza umflată!

– Dobitocul din Dallas?

– Ai înţeles. Banca nu se alege cu nimic. Va fi minunat. Când o să câştigăm cei 400 000 de dolari, o să-i păstrăm pentru noi.

*

Târziu în aceeaşi după-amiază, Wes şi Mary Grace au convocat o şedinţă a celor din firmă în Puţ. În afară de umilinţa de a face cerere de intrare în faliment, ceea ce nu părea să tulbure pe nimeni, nu prea aveau de ce să-şi facă griji. De fapt, acţiunile băncii vor ajuta oamenii firmei să mai respire puţin. Cei 2 000 de dolari care se duceau lunar la bancă puteau fi folosiţi în alte scopuri. Problema era, desigur, pământul aflat în proprietatea domnului Shelby, tatăl lui Mary Grace. Wes avea un plan. Va găsi un cumpărător amiabil care va apărea la acţiunea de sechestrare şi va scrie un cec. Titlul de proprietate va fi transferat şi va fi păstrat într-un „trust pe bază de înţelegere" până când soţii Payton puteau să-l răscumpere, în decurs de un an. Nici Wes, nici Mary Grace nu agreau ideea de a-i cere bătrânului să apară alături de ei în faţa Curţii pentru falimente.

Au trecut patruzeci şi opt de ore fără să se efectueze plata. Respectându-şi ameninţarea, banca a deschis acţiune judiciară. Avocatul său, un domn din Hattiesburg pe care soţii Payton îl cunoşteau bine, le-a telefonat din timp ca să-şi ceară scuze. Reprezentase banca ani la rând şi nu-şi putea permite să piardă un client. Mary Grace a acceptat scuzele omului şi i-a dat binecuvântarea să intenteze acţiunea.

În ziua următoare, soţii Payton au introdus cererea de faliment, atât individual, cât şi ca Payton & Payton, firmă de avocatură. Au prezentat o listă de active combinate însumând 35 000 de dolari – două maşini vechi, mobilier, echipament de birou –, toate acestea fiind protejate. Au enumerat debite de

420 000 de dolari. Depunerea acestei declarații anula trimiterea în judecată, făcând inutilă acțiunea în instanță. *Hattiesburg American* a prezentat cazul a doua zi pe pagina a doua.

Carl Trudeau a citit articolul on-line și a hohotit zgomotos.

„Să mă mai dați și altă dată în judecată!" a spus el cu enormă satisfacție.

După o săptămână, trei firme de avocatură din Hattiesburg l-au informat pe bătrânul Prickhead că-și retrag fondurile și își închid conturile, transferându-le la alte bănci. În oraș existau cel puțin alte opt bănci.

Un avocat pledant înstărit pe nume Jim McMay l-a sunat pe Wes și i-a oferit sprijinul. Cei doi erau prieteni de mulți ani și colaboraseră în două rânduri în cazuri legate de răspunderea producătorului pentru pagube generate de produse. McMay reprezenta alte patru familii în litigiul contra Krane, dar nu promovase cazurile cu agresivitate. La fel ca restul avocaților care dăduseră în judecată compania Krane, el aștepta rezultatul cazului Baker și spera să dea marea lovitură dacă și când avea să se încheie înțelegerea în afara tribunalului.

S-au întâlnit să ia micul dejun la Nany's și, la pâine prăjită și șuncă țărănească, McMay a fost de acord să salveze cele 81 de hectare la acțiunea împotriva debitorului și să păstreze titlul de proprietate până când soții Payton vor putea să-l răscumpere. Terenurile agricole din Districtul Cancerului nu se vindeau cu sume exorbitante, iar Wes socotea că proprietatea Shelby ar aduce în jur de 100 000 de dolari, singurii bani pe care banca îi va vedea după acea manevră ridicolă.

CAPITOLUL 27

Sheila McCarthy îndura tortura de dimineaţă pe banda de alergat, când, brusc, a apăsat butonul de pornire-oprire şi s-a holbat la televizor, incapabilă să-şi creadă ochilor şi urechilor. Spotul publicitar se dădea la 7.29, exact între ştirile locale. Începea cu imaginea provocatoare a doi tineri îmbrăcaţi bine, care se sărutau cu patimă, în timp ce un preot de nu se ştia ce orientare zâmbea în spatele lor. O voce gravă suprapusă pe peliculă anunţa: „În toată ţara se înregistrează tot mai multe cereri de căsătorie între persoane de acelaşi sex. În locuri precum Massachusetts, New York şi California, legile sunt puse la încercare. Susţinătorii căsătoriilor dintre homosexuali sau dintre lesbiene acţionează intens pentru a introduce stilurile lor de viaţă şi în restul societăţii noastre". O fotografie a unei perechi căsătorite – bărbat şi femeie – la altar era spurcată de un X mare şi negru. „Judecătorii liberali se arată îngăduitori faţă de căsătoriile dintre persoane de acelaşi sex." Fotografia era înlocuită de un grup de lesbiene fericite care aşteptau ceremonia de căsătorie în masă. „Familiile noastre sunt supuse atacului activiştilor homosexuali şi al judecătorilor liberali care îi sprijină." Urmau câteva imagini video cu o mulţime care ardea un drapel american. Vocea spunea: „Judecătorii liberali au aprobat arderea în public

a drapelului nostru". Apoi imaginea unui raft de reviste plin cu exemplare din *Hustler*. „Judecătorii liberali nu văd nimic rău în pornografie." Apoi o fotografie a unei familii zâmbitoare, mama, tatăl şi patru copii. „Judecătorii liberali ne vor distruge familiile?" întreba naratorul cu glas ameninţător, aproape convins că asta vor face dacă li se va permite. Fotografia de familie a fost ruptă în două bucăţi zdrenţuite. Brusc, a apărut faţa atrăgătoare, dar serioasă a lui Ron Fisk. A privit cu sinceritate spre cameră şi a zis: „Nu în Mississippi! Un bărbat. O femeie. Sunt Ron Fisk, candidat pentru Curtea Supremă. Şi aprob acest material publicitar".

Cu sudoarea şiroind, cu inima bătându-i tot mai repede, Sheila s-a aşezat direct pe podea şi a încercat să cugete. Prezentatorul de la meteo turuia de zor, dar ea nu-l mai auzea. S-a lăsat pe spate, şi-a întins braţele şi picioarele şi a respirat adânc de câteva ori.

Căsătoriile între persoanele de acelaşi sex reprezentau o chestiune moartă în Mississippi şi astfel avea să rămână pe veci. Nimeni căruia i se dădea ascultare sau care avea un grup de susţinători nu ar fi îndrăznit nici măcar să sugereze că legile ar fi trebuit schimbate pentru a permite aşa ceva. Era de aşteptat ca toţi membrii legislativului din acest stat să se pronunţe împotriva căsătoriilor între homosexuali. Doar un judecător din tot statul – Phil Shingleton – avusese de-a face cu o asemenea cerere şi respinsese fără să stea mult pe gânduri acţiunea introdusă de Meyerchec şi Spano. Curtea Supremă se va ocupa de acel caz peste vreun an sau cam aşa ceva, dar Sheila anticipa o analiză succintă, urmată de un vot rapid cu 9 la 0, care ar fi confirmat verdictul dat de judecătorul Shingleton.

Cum de fusese acum distribuită în rolul judecătorului liberal care ar sprijini căsătoriile între persoane de acelaşi sex?

Simţea că se învârte camera cu ea. În timpul unei pauze publicitare, s-a încordat şi a aşteptat încă un atac, dar ceea ce a urmat au fost un vânzător de maşini guraliv şi îndemnurile disperate ale unui comerciant de mobilă la preţ redus.

După cincisprezece minute însă, spotul publicitar a fost redifuzat. A ridicat capul şi s-a uitat nedumerită la aceleaşi imagini, urmate de aceleaşi voci.

A auzit telefonul sunând. Văzând cine era, nu a răspuns. A făcut duş şi s-a îmbrăcat în grabă, iar la 8.30 a intrat în sediul de campanie cu un zâmbet larg şi cu un călduros „bună dimineaţa". Cei patru voluntari erau cam plouaţi. Trei televizoare funcţionau, fiecare pe alt program. Nat era în biroul lui şi răcnea în telefon la cineva. A trântit receptorul, i-a făcut semn să intre, apoi a închis chiar el uşa în urmă.

– Ai văzut? a întrebat-o el.

– De două ori, a spus ea moale.

La prima vedere, părea netulburată. Însă ceilalţi erau iritaţi şi era important să facă măcar încercarea de a-şi păstra calmul.

– Asta e saturaţie totală, a spus Nat. Jackson, Coasta Golfului, Hattiesburg, Laurel, la fiecare sfert de ceas, pe toate posturile. Dar şi la radio.

– Ce fel de suc ai?

– De morcovi, a spus el şi a deschis frigiderul mic. Oamenii ăştia ard bani, ceea ce înseamnă că-i strâng cu căruţa. Asta e o ambuscadă tipică. Aşteaptă până la 1 octombrie, după care apasă pe buton şi se apucă să tipărească bani. Aşa au procedat anul trecut în Illinois şi în Alabama. Iar acum doi ani, în Ohio şi în Texas.

În timp ce a spus acestea, a turnat suc în două căni.

– Stai jos şi linişteşte-te, Nat, i-a spus ea.

El a continuat să se plimbe agitat.

– La atacurile astea trebuie răspuns în acelaşi stil, a spus el. Şi foarte repede.

– Nu sunt convinsă că e un atac. Nu mi-a menţionat numele.

– Nici nu-i nevoie. Împotriva câtor judecători liberali candidează domnul Fisk?

– Nu ştiu altul în afară de mine.

– Draga mea, începând din această dimineaţă, eşti în mod oficial o judecătoare liberală.

– Serios? Nu mă simt deloc diferită.

– Sheila, trebuie să răspundem la asta.

– Nu vreau să mă las târâtă într-o luptă murdară în legătură cu căsătoriile între homo.

Nat s-a aşezat în cele din urmă pe scaun şi a tăcut. Şi-a băut sucul, a rămas cu privirea în podea şi a aşteptat să respire mai relaxat.

Sheila a luat o gură din sucul de morcovi, după care a spus cu un zâmbet:

– E mortal, nu?

– Sucul?

– Spotul.

– Potenţial, da. Dar pregătesc ceva.

A scotocit într-un maldăr de hârtii aşezate pe jos şi a extras un dosar subţirel. L-a deschis şi a scos din el trei file de hârtie capsate împreună.

– I-auzi aici. Domnul Meyerchec şi domnul Spano au închiriat un apartament anul ăsta pe 1 aprilie. Avem o copie a contractului. Au aşteptat treizeci de zile, aşa cum prevede legea, apoi s-au înregistrat ca să obţină drept de vot. A doua zi, pe 2 mai, au făcut cerere pentru permise de conducere, s-au prezentat la examen şi l-au luat. Departamentul de Siguranţă Publică a emis permisele pe 4 mai. Au trecut două luni, timp în care nu a apărut nici o evidenţă de angajare sau vreo licenţă de drept de

liberă practică, nimic oficial care să demonstreze că lucrează pe plan local. Nu uita, ei susţin că sunt ilustratori liber-profesionişti, ce naiba meserie o mai fi şi asta.

A mai răsfoit hârtiile, verificând unele amănunte.

– O verificare a ilustratorilor care îşi fac reclamă în Pagini Aurii pentru diferite servicii ne-a arătat că nimeni nu a auzit de Meyerchec sau Spano. Apartamentul lor este într-un complex mare, cu o mulţime de vecini, şi nimeni nu-şi aminteşte să-i fi văzut. În cercurile frecventate de homo, nu i-a cunoscut nici una dintre persoanele contactate.

– Contactate de cine?

– Aşteaptă! După aceea, ei încearcă să primească aprobare de căsătorie, iar restul poveştii a apărut în ziare.

– Contactate de cine?

Nat şi-a aranjat hârtiile în dosar şi l-a închis.

– Abia acum devine interesant. Săptămâna trecută, am primit un telefon de la un tânăr care s-a prezentat drept homosexual şi student la drept aici, în Jackson. Mi-a dat numele lui şi al partenerului, tot student la drept. Nu stau ascunşi, dar nici nu-s dispuşi să participe la Parada Gay. S-au arătat intrigaţi de cazul Meyerchec/Spano, iar când acesta a explodat în cadrul campaniei, ei, ca alţi câţiva oameni cu mintea întreagă, au început să fie suspicioşi. Cunosc o mulţime de homosexuali din oraş şi s-au apucat să întrebe de Meyerchec şi Spano. Nimeni nu-i ştie. De fapt, comunitatea homo s-a arătat bănuitoare încă din ziua când s-a înaintat acţiunea în instanţă. Cine sunt indivizii ăştia? De unde au venit? Studenţii de la drept au hotărât să găsească răspunsul. Au încercat să telefoneze la numărul dat de cei doi de cinci ori pe zi, la diferite ore, şi nu li s-a răspuns niciodată. Dau telefoane deja de treizeci şi şase de zile. Nici un răspuns. Au stat de vorbă cu vecinii. Nimeni nu i-a zărit. Nimeni nu i-a văzut când s-au instalat acolo. Au ciocănit la uşă, s-au

uitat pe ferestre. Apartamentul e mobilat cu câteva lucruri, nu are nimic pe pereți. Pentru a deveni cetățeni ai statului, Meyerchec și Spano au dat 3 000 de dolari pe un Saab la mâna a doua, l-au trecut pe numele amândurora, apoi au cumpărat numere de înmatriculare de Mississippi. Saabul e parcat în fața apartamentului lor și nu s-a clintit de acolo de treizeci și șase de zile.

– Și unde duce povestea asta? a întrebat ea.

– Ajung și acolo. Acum, cei doi studenți la drept i-au găsit la Chicago, unde Meyerchec are un bar pentru homosexuali, iar Spano lucrează ca designer de interioare. Dacă li se oferă ceva bani, studenții sunt dispuși să zboare până la Chicago, să stea acolo câteva zile, să se ducă în barul acela și, infiltrându-se, să obțină niște informații.

– Informații în legătură cu ce?

– Informații care, sper eu, vor dovedi că ei nu sunt locuitori ai acestui stat; că prezența lor aici a fost o cacealma; că o persoană se folosește de ei ca să exploateze chestiunea asta cu căsătoria dintre homosexuali; și poate că ei nici nu sunt un cuplu la Chicago. Dacă putem dovedi asta, atunci mă duc la *Clarion-Ledger*, la *Sun Herald* din Biloxi și la toate celelalte ziare din stat și le dau pontul. Nu putem câștiga lupta doar pe subiectul ăsta, draga mea, dar le putem riposta.

Ea și-a golit paharul și a clătinat din cap neîncrezătoare.

– Crezi că acest Fisk e atât de deștept?

– Fisk e un biet pion, dar, în mod sigur, cei care-l mânuiesc sunt chiar deștepți. E o stratagemă cinică și e sclipitoare. Nimeni de aici nu se gândește la căsătoriile între homosexuali, pentru că asta nu se va întâmpla niciodată, apoi, din senin, toată lumea nu vorbește decât despre asta. Știre de prima pagină. Toată lumea se sperie. Mamele se apucă să-și ascundă copiii. Iar politicienii pălăvrăgesc verzi și uscate.

– Dar de ce doi homo din Chicago?

– Nu cred că poţi descoperi doi homo din Mississippi care să-şi dorească o asemenea publicitate. Plus că homosexualii de aici, care se arată toleranţi, înţeleg reacţia celor cu un comportament sexual normal. Cel mai rău lucru pe care l-ar putea face ar fi să procedeze ca Meyerchec şi Spano.

– Păi, dacă Meyerchec şi Spano sunt homosexuali, de ce ar face ei ceva care să afecteze cauza tuturor?

– Din două motive. În primul rând, ei nu locuiesc aici. În al doilea rând, banii. Cineva le-a plătit facturile – închirierea apartamentului, maşina la mâna a doua, avocatul – şi le-a dat câteva mii de dolari de fiecare pentru timpul şi efortul depus.

Sheila auzise destul. A aruncat o privire la ceas şi a zis:

– De câţi bani au nevoie băieţii?

– Bani de cheltuială – bilete de avion, hotel, mâncare. Două mii.

– Avem banii ăştia? a întrebat ea râzând.

– Îi scot eu din buzunar. Nu-i decontăm din cheltuieli. Voiam doar să ştii ce facem.

– Ai aprobarea mea.

– Şi cu opoziţia faţă de verdictul în cazul Frankie Hightower cum merge?

– Muncesc din greu la el. Sigur o să-mi ia încă două luni.

– Acum vorbeşti ca un adevărat judecător de la Curtea Supremă.

*

Într-o dimineaţă, aflându-se la Babe's, Denny Ott a primit o invitaţie dubioasă la o întrunire de la un frate predicator care i-a vorbit despre asta la o cafea. Nu erau poftiţi toţi preoţii din oraş. Două dintre bisericile metodiste şi pastorul prezbiterian erau

excluşi din capul locului. Dar se părea că toţi ceilalţi erau bine-veniţi. În Bowmore, nu exista nici o biserică episcopală, iar dacă oraşul ar fi avut un singur catolic, acesta ar fi trebuit să iasă până acum la iveală.

Adunarea s-a ţinut într-o joi după-amiază, în sala comună a congregaţiei fundamentaliste numite Harvest Tabernacle[1]. Moderator a fost pastorul acelei biserici, un tânăr încrâncenat, cunoscut în general ca Fratele Ted. După o scurtă rugăciune, acesta i-a salutat pe fraţii lui preoţi, şaisprezece la număr, printre care erau şi trei de culoare. A aruncat o privire precaută spre Denny Ott, dar nu a comentat în nici un fel prezenţa lui.

Fratele Ted s-a apucat imediat de treabă. Se alăturase Coaliţiei Frăţiei, o organizaţie proaspăt înfiinţată, alcătuită din predicatori fundamentalişti din sudul statului Mississippi. Scopul lor era ca, în mod discret şi metodic, cu respectarea voinţei Domnului, să facă tot ce era cu putinţă pentru alegerea lui Ron Fisk şi ca să împiedice astfel orice posibilitate de căsătorie între persoane de acelaşi sex în Mississippi. A vorbit înfocat despre relele homosexualităţii şi acceptarea tot mai largă acestui fenomen în cadrul societăţii americane. El a citat din Biblie când i s-a părut potrivit, ridicând glasul de indignare atunci când a fost nevoie. A subliniat accentul pe necesitatea stringentă de a alege oameni cu credinţă în Dumnezeu în toate funcţiile publice şi a promis că Frăţia va deveni o forţă în anii următori.

Denny a ascultat fără să-şi trădeze adevăratele sentimente, dar simţindu-se tot mai alarmat. Purtase o discuţie cu soţii Payton şi cunoştea adevăratele aspecte ale cursei pentru Curtea Supremă. Manipularea şi acţiunile de marketing pentru impunerea lui Fisk l-au scârbit. A aruncat o privire spre preoţii din sală şi s-a întrebat la câte înmormântări slujiseră ei pentru

[1] Tabernacolul Recoltei

oamenii uciși de Krane Chemical. Districtul Cary trebuia să fie ultimul loc care să îmbrățișeze candidatura unuia ca Ron Fisk.

Fratele Ted a devenit destul de pios când a trecut la subiectul: Sheila McCarthy. Ea era o catolică de pe Coastă care, în cercurile creștine din mediul rural, trecea drept o femeie cu moralitate îndoielnică. Era divorțată, îi plăcea să meargă la petreceri și se zvonise că are amanți. Era o liberală fără leac, care se opunea pedepsei cu moartea și în care nu se poate avea încredere când se confruntă cu problema căsătoriilor între persoane de același sex, cu imigrația ilegală și așa mai departe.

Când și-a terminat predica, cineva a sugerat că bisericile nu ar trebui să se amestece atât de mult în politică. Această opinie a fost primită cu o dezaprobare generală. Fratele Ted s-a lansat într-o scurtă cuvântare despre războaiele dintre culturi și despre curajul pe care trebuie să-l dovedească toți în lupta purtată în numele lui Dumnezeu. A sosit vremea ca toți creștinii să nu mai stea pe margine și să intre în arenă. Această afirmație a dat naștere unei discuții înfierbântate despre erozidarea valorilor. Au fost învinuite la grămadă televiziunea, Hollywoodul, internetul. Lista s-a lungit, devenind hidoasă.

„Care le era strategia?" a întrebat cineva.

Organizarea! Oamenii bisericii îi copleșeau numeric pe păgâni în sudul statului Mississippi, iar trupele trebuiau mobilizate. Activiști de campanie, cei care umblă din ușă-n ușă, observatorii electorali. Să se răspândească vestea din biserică în biserică, din casă în casă. Alegerile erau peste doar trei săptămâni. Mișcarea lor se lua amploare precum focul pe miriște.

După o oră, Denny Ott n-a mai putut îndura. Și-a găsit o scuză, s-a dus până la biroul de la biserică și i-a telefonat lui Mary Grace.

*

Directorii MTA s-au adunat pentru o şedinţă de urgenţă la două zile după ce campania lui Fisk lansase valurile de mesaje împotriva căsătoriilor între homosexuali. Starea de spirit era sumbră. Întrebarea suna clar: cum se putea ca un asemenea subiect să intre în centrul atenţiei? Şi ce putea face campania lui McCarthy ca să contracareze acel atac?

Nat Lester era de faţă şi a prezentat un rezumat al planurilor pentru cele trei săptămâni rămase până la alegeri. McCarthy avea 700 000 de dolari pentru a lupta, mult mai puţin decât Fisk. Jumătate din bugetul ei era deja alocat pentru spoturile TV, care vor începe să fie difuzate peste douăzeci şi patru de ore. Restul banilor aveau să fie folosiţi pentru trimiteri poştale şi spoturi publicitare de ultim moment la TV şi ;a radio. Şi cu asta se terminau toţi banii. Soseau şi mici donaţii din partea unor sindicate, de la grupuri interesate de conservarea mediului, de la cei care promovau buna guvernare şi de la câteva organizaţii de lobby cu vederi mai moderate, însă 92% din fondurile lui McCarthy veneau de la avocaţii pledanţi.

Nat a rezumat ultimele sondaje de opinie. Cursa intrase în linie dreaptă, primii doi candidaţi situându-se la egalitate, fiecare cu 30%, iar numărul indecişilor era acelaşi. Coley stagna la aproximativ 10%. Cu toate acestea, sondajul fusese efectuat cu o săptămână în urmă şi nu reflecta modificările intervenite după difuzarea materialului despre căsătoriile între persoane de acelaşi sex. Din acest motiv, Nat urma să comande un sondaj în cursul weekendului.

Deloc surprinzător, avocaţii aveau păreri foarte diferite şi contradictorii privind modul de acţiune. Toate ideile lor se dovedeau costisitoare, după cum le-a tot spus Nat. I-a ascultat cum se contrau. Unii veneau cu propuneri inteligente, alţii – cu idei radicale. Majoritatea presupuneau că ştiu mai bine decât alţii cum se cădea a fi desfăşurată campania şi toţi erau convinşi că,

indiferent de modul de acţiune convenit în final, acesta ar fi fost urmat imediat de campania lui McCarthy.

Nat nu le-a dezvăluit unele zvonuri deprimante. Un reporter de la un ziar din Biloxi îi telefonase în acea dimineaţă ca să-i pună câteva întrebări. Se documenta pentru un articol despre noul subiect la modă: căsătoriile între persoane de acelaşi sex. În cursul unui interviu de zece minute, reporterul i-a dezvăluit lui Nat că postul de televiziune cel mai important de pe Coastă vânduse pentru următoarele trei săptămâni către campania lui Fisk timp în intervalele de maximă audienţă în valoare de un milion de dolari, ceea ce se considera a fi cea mai mare achiziţie de spaţiu publicitar făcută vreodată într-o cursă politică.

Pe Coastă, un milion de dolari însemnau cel puţin tot atât de mult ca pentru restul pieţelor.

Vestea era atât de rea, încât Nat stătea în dubiu dacă era nevoie sau nu să i-o împărtăşească Sheilei. În acel moment, se simţea înclinat s-o păstreze pentru sine. Şi sigur nu le va împărtăşi avocaţilor o asemenea veste. Astfel de sume erau atât de ameţitoare, încât baza de susţinere a Sheilei putea fi demoralizată.

Preşedintele MTA, Bobby Neal, a alcătuit în cele din urmă un plan ce avea să coste puţin. Va trimite celor opt sute de membri un e-mail urgent, în care le va prezenta în detaliu situaţia şi le va cere să acţioneze. Fiecărui avocat i se va cere: (1) să alcătuiască o listă cu cel puţin zece clienţi dispuşi să trimită un cec de 100 de dolari şi (2) să alcătuiască o altă listă de clienţi şi prieteni care puteau fi motivaţi să meargă din uşă în uşă pentru a face campanie şi apoi să lucreze la secţiile de votare în Ziua Alegerilor. Era mare nevoie de sprijin la nivelul alegătorilor de rând.

Când şedinţa părea a fi pe sfârşite, Willy Benton, care stătea în capătul îndepărtat al mesei, s-a ridicat şi a cerut linişte. Ţinea în mână o coală de hârtie scrisă foarte mărunt pe faţă şi pe verso.

– Asta este o scrisoare promisorie pentru o linie de credit la Gulf Bank din Pascagoula, a anunţat el, iar unii dintre avocaţii prezenţi s-au gândit în acea clipă să se ascundă sub masă. Benton gândea în stil mare şi era recunoscut pentru dorinţa lui de a crea situaţii dramatice. O jumătate de milion de dolari, a spus el rar, iar cuvintele au dat roată încăperii. În favoarea campaniei de realegere a Sheilei McCarthy. Eu am semnat-o deja şi o dau să circule în jurul mesei. Suntem doisprezece. Sunt necesare zece semnături pentru a intra în vigoare. Fiecare va avea de achitat cincizeci de mii de dolari.

S-a lăsat o tăcere de mormânt. Cei din jurul mesei s-au privit unii pe alţii. Unii contribuiseră deja cu mai bine de 50 000, alţii cu mult mai puţin. Unii aveau să cheltuiască 50 000 de dolari pe combustibil pentru avionul lor, alţii se certau cu creditorii. Indiferent de conturile lor din bancă în acel moment, fiecare şi toţi ar fi vrut să-l strângă de gât pe acel mic ticălos.

Benton a întins scrisoarea către nefericitul avocat din stânga lui, unul care nu avea avion personal. Din fericire, astfel de momente apar rareori în cariera cuiva. Semnezi şi aşa dovedeşti că eşti un tip de ispravă, care ştie să rişte totul pe o aruncătură de zaruri. Împingi hârtia mai departe şi poţi să te duci frumuşel acasă şi să te apuci de afaceri imobiliare.

Au semnat toţi doisprezece.

CAPITOLUL 28

Numele perversului era Darrel Sackett. Ultima oară când fusese văzut avea treizeci şi şapte de ani şi era găzduit de o închisoare a districtului, aşteptând să fie judecat pentru molestare de minori. Avea o înfăţişare neîndoielnică de om vinovat: fruntea îngustă şi teşită, ochi şterşi, uşor exoftalmici, impresie amplificată de ochelarii cu lentile groase, o barbă nerasă de o săptămână, o cicatrice mare sub bărbie – tipul de mutră care ar speria orice părinte şi în general pe toată lumea. Pedofil de carieră, fusese arestat pentru prima oară la vârsta de şaisprezece ani. Urmaseră numeroase alte arestări şi cel puţin patru condamnări în patru state diferite.

Cu faţa lui înspăimântătoare şi cu un cazier atât de dezgustător, Sackett a fost prezentat alegătorilor înregistraţi din sudul statului Mississippi în cadrul unei trimiteri poştale superelegante ca venind din partea unei alte organizaţii, care de această dată se numea Victims Rising[1]. Scrisoarea de două pagini cuprindea atât o biografie a jalnicului infractor, cât şi o trecere în revistă a nefericitelor neîmpliniri ale sistemului judiciar.

---

[1] Victimele Protestează

„De ce este liber acest om?" ţipa scrisoarea respectivă. Răspuns: pentru că judecătoarea Sheila McCarthy infirmase condamnarea în baza a 16 capete de acuzare privind molestarea de minori. În urmă cu opt ani, un juriu îl găsise vinovat pe Sackett, iar judecătorul îl condamnase la închisoare pe viaţă fără drept de eliberare condiţionată. Avocatul – unul plătit din bani publici – făcuse recurs la Curtea Supremă, iar acolo „Darrel Sackett a găsit îmbrăţişarea miloasă a judecătoarei Sheila McCarthy". Aceasta îi condamnase pe harnicii şi cinstiţii detectivi care smulseseră o mărturisire completă din partea lui Sackett. Ea îi pusese la colţ pentru ceea ce considerase drept metode ilegale de percheziţie şi confiscare. Tot ea îl criticase pe judecătorul de şedinţă, care se bucura de mult respect şi avea o atitudine neîndurătoare faţă de criminali, că admisese ca probe mărturisirea acestuia şi materialele ridicate din apartamentul lui Sackett. (Membrii juriului rămaseseră cutremuraţi la vederea teancului de maculatură porno cu copii confiscată de poliţişti în cursul unei percheziţii „aprobate".) Tot ea, deşi susţinuse că acuzatul îi provoacă dezgust, se contrazicea spunând că nu avea de ales şi că verdictul trebuia infirmat, iar cazul trimis spre rejudecare.

Sackett a fost transferat din închisoarea statului în cea a districtului Lauderdale, de unde a evadat peste o săptămână. De atunci încoace, nu se mai auzise de el. Era cine ştie pe unde, „un om liber", fără îndoială continuându-şi acţiunile violente împotriva copiilor nevinovaţi.

Ultimul paragraf se încheia cu răbufnirea obişnuită împotriva judecătorilor liberali. Textul era sanctificat de aprobarea-standard a lui Ron Fisk.

Erau omise cu bună ştiinţă o serie de elemente relevante. În primul rând, Curtea votase cu 9 la 1 anularea condamnării lui Sackett şi returnarea cazului spre rejudecare. Acţiunile poliţiei

fuseseră atât de strigătoare la cer, încât alţi patru judecători scriseseră pledoarii cu concluzii similare, care erau şi mai neiertătoare în ceea ce privea condamnarea mărturisirii smulse prin forţă şi percheziţia neconstituţională, fără mandat. Singurul care a fost de altă părere, judecătorul Romano, era un suflet rătăcit, care nu votase niciodată pentru infirmarea vreunei condamnări pentru crimă şi care promisese că nici nu va face vreodată aşa ceva.

În al doilea rând, Sackett murise. În urmă cu patru ani, fusese ucis într-o încăierare petrecută într-un bar din Alaska. Ştirea morţii lui abia dacă ajunsese să fie publicată în vreun ziar din Mississippi, iar dosarul lui fusese retras din districtul Lauderdale fără ca vreun reporter să bage de seamă. Cercetarea exhaustivă întreprinsă de Barry Rinehart descoperise adevărul, însă el conta mai puţin.

Campania Fisk depăşise deja graniţele adevărului. Candidatul era prea ocupat ca să-şi mai bată capul cu asemenea amănunte şi se încredea orbeşte în Tony Zachary. Cursa devenise o cruciadă, o misiune de prim ordin, iar dacă realităţile erau puţintel deformate ori chiar ignorate, atunci acest lucru se justifica prin importanţa candidaturii lui. Pe de altă parte, era vorba de politică, unde se practicau jocuri murdare, şi puteai trăi cu convingerea că şi adversarul proceda la fel.

Barry Rinehart nu se lăsase niciodată încătuşat de adevăr. Singura lui grijă era să nu fie prins încurcându-se în propriile minciuni. Dacă un dement ca Darrel Sackett era pe nu ştiu unde, în libertate, atunci povestea lui era şi mai cutremurătoare. Era plăcut să crezi că unul ca Sackett murise, dar Rinehart prefera forţa spaimei. Şi ştia că McCarthy nu putea să reacţioneze. Ea respinsese sentinţa, limpede şi simplu. Orice efort de a explica motivul ar fi fost inutil în lumea spoturilor publicitare de treizeci de secunde şi a vorbelor scoase din context.

După şocul produs de materialul publicitar, ea va încerca să şi-l scoată pe Sackett din minte.

*

După şoc, ea s-a văzut silită ca măcar să revadă cazul cu pricina. A văzut spotul on-line, pe website-ul celor de la Victims Rising, după ce a primit un telefon disperat de la Nat Lester. Paul, grefierul ei, a găsit cazul cu pricina şi l-au citit împreună în tăcere. Ea îşi amintea vag de el. În cei opt ani trecuţi de atunci, citise o mie de pledoarii şi scrisese sute de decizii.

– Aţi dat decizia bună, a spus Paul după ce a citit.

– Da, dar de ce pare totul atât de greşit acum? s-a mirat ea.

Lucrase până atunci foarte intens, iar masa îi era acoperită de documente din cinci sau şase cazuri. Se simţea năucită, nedumerită.

– El nu i-a răspuns.

– Mă-ntreb ce va urma, a spus ea închizând ochii.

– Pesemne vreun caz de condamnare la moarte. Şi vor lua din nou lucrurile la puricat.

– Mulţumesc. Şi altceva?

– Sigur. În registrele astea, există material cu duiumul. Doar sunteţi judecător. De fiecare dată când luaţi o decizie, cineva pierde. Acestor indivizi nu le pasă de adevăr, astfel că din orice pot face un lucru urât, reprobabil.

– Te rog să nu mai spui nimic.

*

Primele ei spoturi TV au început să fie difuzate, iar asta le-a mai descreţit frunţile într-o oarecare măsură. Nat a preferat să înceapă cu un material simplu, în care Sheila, îmbrăcată în

robă neagră, stătea în fotoliu, zâmbind spre cameră. A vorbit despre experienţa ei – opt ani ca judecător de tribunal în districtul Harrison şi nouă ani la Curtea Supremă. Nu-i făcea plăcere să se laude, dar în ultimii cinci ani primise de două ori aprecierea de cea mai bună judecătoare a Curţii de Apel, titlu acordat de conferinţa anuală a baroului din statul Mississippi. Nu era o judecătoare liberală, dar nici conservatoare. Refuza orice etichetare. Datoria ei era pur şi simplu să respecte legile statului Mississippi, nu să întocmească altele noi. Cei mai buni judecători sunt cei fără agendă de lucru, fără păreri preconcepute despre felul în care vor lua decizii. Cei mai buni judecători sunt cei cu experienţă. Nici unul din adversarii ei nu prezidase vreo şedinţă de tribunal, nu emisese vreo hotărâre, nu studiase pledoarii complicate, nu ascultase depoziţii verbale şi nici nu redactase vreodată o decizie definitivă. Până în acel moment, nici unul din adversari nu manifestase vreun interes oricât de mic de a lucra ca judecător. Cu toate acestea, ei le cer alegătorilor să facă abstracţie de lipsa lor de experienţă îngăduindu-le să îşi înceapă carierele judiciare chiar la vârf, arzând etapele. A încheiat spunând fără să mai zâmbească: „Am fost numită în această funcţie de către guvernator în urmă cu nouă ani, după care am fost aleasă de către dumneavoastră, poporul. Sunt judecător, nu politician şi nu deţin banii pe care îi cheltuiesc unii pentru a cumpăra acest fotoliu. Vă cer dumneavoastră, alegătorilor, să transmiteţi mai departe mesajul că fotoliile de la Curtea Supremă din Mississippi nu pot fi achiziţionate de marele mediu de afaceri. Vă mulţumesc!"

Nat a cheltuit puţini bani la posturile din Jackson, însă mai mulţi pe Coastă. McCarthy nu va reuşi nicicum să fie insistentă ca Fisk. El socotea că toţi oamenii aceia bogaţi care îi ofereau susţinerea cheltuiau 200 000 de dolari pe săptămână doar pentru prezentarea mesajelor antihomosexuale.

Prima rundă a Sheilei a costat jumătate din acea sumă, iar reacția nu a fost foarte puternică. Spotul a fost considerat drept „lipsit de creativitate" de coordonatorul ei din districtul Jackson. Un avocat pledant foarte zgomotos, fără îndoială priceput la tot ce ținea de politică, a transmis un e-mail furios în care îl ataca violent pe Nat pentru o abordare atât de blândă. „Trebuie să răspunzi foc cu foc și să reacționezi la atacuri prin atacuri și mai dure." El i-a reamintit lui Nat că firma lui contribuise cu 30 000 de dolari la campanie și că nu va mai dona bani dacă McCarthy nu-și ia mânușile din cui.

Femeilor le plăcuse acel material. Bărbații se arătau mai critici. După ce a citit câteva zeci de e-mailuri, Nat și-a dat seama că-și pierdea vremea.

*

Barry Rinehart așteptase cu nerăbdare un material de televiziune din partea strategilor lui McCarthy. Când, în cele din urmă, a văzut primul spot, s-a prăpădit de râs. Ce efort chinuit, patetic și demodat, lipsit de orice impact – o judecătoare cu robă într-o sală de tribunal, cu tomuri groase de drept ca recuzită suplimentară, chiar și un ciocan, ca să fie mai convingătoare! Ea părea sinceră, dar era o judecătoare, nicidecum o prezență de televiziune. Își plimba ochii în timp ce citea de pe prompter. Și își ținea capul țeapăn, ca o căprioară surprinsă de farurile unei mașini în mijlocul șoselei.

Într-adevăr, o reacție lipsită de consistență, dar căreia i se cuvenea un răspuns. Trebuia să îngroape acel mesaj. Rinehart s-a repezit spre colecția lui de videomateriale, un adevărat arsenal, de unde a extras următoarea grenadă.

La zece ore după difuzarea spotului, ea a fost ștearsă de pe fața pământului de un atac neașteptat, care le-ar fi năucit până și pe cele mai mari javre ale mesajelor politice. Începea cu

împuşcătura unei arme de vânătoare, după care apărea o fotografie în alb-negru a judecătoarei McCarthy, una preluată de pe website-ul oficial al Curţii. O voce puternică şi acidă a anunţat: „Judecătoarea Sheila McCarthy nu iubeşte vânătorii. În urmă cu şapte ani, ea a scris: «Trecutul ne arată că siguranţa nu este la mare preţ pentru vânătorii din acest stat»". Acest citat apărea scris peste chipul ei. Fotografia se schimba apoi, în locul ei apărând alta, dintr-un articol de ziar, în care Sheila McCarthy strângea mâna cuiva la o întrunire politică. Vocea continua: „Şi judecătoarei Sheila McCarthy nu-i plac vânătorii. Acum cinci ani, ea a scris: «E de aşteptat ca lobby-ul mereu vigilent al iubitorilor de arme să atace orice reglementare care ar putea să restrângă în vreun fel folosirea armelor de mână în zone vulnerabile. Indiferent cât de decentă ar fi o asemenea reglementare, amatorii de arme se vor năpusti asupra ei cu forţe reînnoite»". Şi acest lucru apărea scris, cuvânt cu cuvânt, pe ecran. Se mai auzea o detunătură, de astă dată dintr-o armă îndreptată spre cerul albastru. Apărea Ron Fisk, îmbrăcat ca un adevărat vânător, ceea ce nu era departe de adevăr. Şi-a lăsat arma cu ţeava spre pământ şi a schimbat câteva cuvinte cu votanţii săi. Amintiri despre bunicul lui, vânătoarea în pădurile acestea pe vremea când era copil, dragostea de natură, jurământul de a proteja drepturile sacre ale vânătorilor şi ale deţinătorilor de arme. Se încheia cu Ron mergând de-a lungul lizierei pădurii, urmat îndeaproape de un grup de câini ageri.

Câteva cuvinte scrise cu litere mici la sfârşitul filmului anunţau numele unei organizaţii cu numele Gunowners United Now (GUN).

Adevărul: primul caz menţionat în material se referea la un deces accidental survenit la o vânătoare de căprioare. Văduva celui ucis l-a dat în judecată pe cel care îl împuşcase, urmând un proces extrem de neplăcut, iar juraţii de la tribunalul districtului

Calhoun îi acordaseră femeii despăgubiri în valoare de 600 000 de dolari, cea mai mare sumă stabilită vreodată în tribunalul respectiv. Procesul fusese la fel de sordid precum un divorţ. Aducându-se acuzaţii de beţie, consum de substanţe interzise şi comportament indecent. Cei doi erau membri ai unui club de vânătoare şi se aflau în tabăra de vânătoare de o săptămână. În cursul procesului, o chestiune extrem de viu disputată a fost cea a siguranţei, iar câţiva experţi au depus mărturie privind legile referitoare la deţinerea de arme şi la educaţia vânătorilor. Cu toate că probele au fost aprig contestate, din evidenţe rezulta că mai toate depoziţiile dovedeau că reglementările statului în privinţa siguranţei rămâneseră în urmă faţă de ale altor state.

În cel de-al doilea caz, ca reacţie la un foc de armă tras în curtea unei şcoli, în urma căruia nu decedase nimeni, însă fuseseră rănite patru persoane, oraşul Tupelo dăduse o ordonanţă prin care se interzicea deţinerea unei arme de foc pe o rază de o sută de metri în jurul şcolilor. Susţinătorii armelor de foc au intentat proces, iar American Rifle Association (ARA) s-a vârât şi ea în proces, depunând o pledoarie *amicus curiae*[1] neobişnuită şi trasă de păr. Curtea a respins ordonanţa invocând prevederile celui de-al doilea amendament, dar Sheila se opusese. Procedând astfel, ea nu a rezistat ispitei de a le trage una peste bot celor de la ARA.

Acum lovitura peste bot era întoarsă. Sheila a văzut ultimul material al lui Fisk în biroul ei, singură şi având senzaţia respingătoare că şansele ei se năruiau. Dacă ar fi fost să-şi pledeze cauza în public, ar fi avut timp să explice modul în care votase

[1] În traducere, „prieten al tribunalului" – o pledoarie care se depune în numele uneia dintre părţile în litigiu, dar care are rolul de a prezenta Curţii aspecte îndoielnice ale legii sau de a atrage atenţia asupra unor elemente care ar putea să fie omise de Curte. (n.tr.)

şi să scoată în evidenţă mârşăvia de a extrage cuvinte din context. Însă la televiziune avea doar treizeci de secunde. Era imposibil să se disculpe, iar inteligenţii manipulatori ai lui Fisk ştiau prea bine acest lucru.

*

După o lună petrecută la Pirate's Cove, Clete Coley nu mai era defel bine-venit. Proprietarului i se acrise să-i lase pe mână apartamentul de lux şi se săturase să-i satisfacă uimitoarea poftă de mâncare. Candidatul primea trei mese pe zi, multe dintre ele trimise direct în cameră. La mesele de blackjack, bea romul ca pe apă şi se făcea pulbere în fiecare seară. Îi sâcâia pe dealeri, îi insulta pe alţi jucători şi le pipăia pe chelneriţele ce îi aduceau cocktailuri. Cazinoul îl scuturase pe Coley de vreo 20 000 de dolari, dar cheltuielile lui se ridicaseră cel puţin la aceeaşi sumă.

Într-o seară devreme, Marlin l-a găsit la bar bând ceva şi pregătindu-se parcă pentru o altă noapte lungă la masa de joc. După ce au schimbat câteva vorbe banale, Marlin a luat-o pe scurtătură, atacând subiectul direct.

– Am dori să te retragi din cursă, a spus el. Şi, dacă tot faci asta, să îi oferi sprijinul lui Fisk.

Clete l-a privit printre gene. Pe frunte i-au apărut multe riduri adânci.

– Vrei să mai zici o dată?

– Ai auzit bine.

– Eu nu cred c-am auzit.

– Îţi cerem să te retragi şi să-l sprijini pe Fisk. Simplu ca bună ziua.

Coley a mai înghiţit o duşcă de rom, fără să-şi dezlipească ochii de la Marlin.

– Zi mai departe, l-a îndemnat el.

– Nu-s prea multe de zis. Nu prea ai şanse, asta ca să fim blânzi. Ai făcut treabă bună stârnind lucrurile, atacând-o pe McCarthy, dar e vremea să te dai deoparte şi să ajuţi la alegerea lui Fisk.

– Dar dacă nu-mi place Fisk?

– Eu sunt convins că el nu te place pe tine. Dar nu asta contează. Gata cu petrecerea! Ai avut momentele tale bune, te-ai ales cu câteva titluri memorabile, ai cunoscut o sumedenie de oameni interesanţi pe parcurs, dar ţi-ai susţinut şi ultima cuvântare.

– Dar s-au tipărit deja buletinele de vot. Iar numele meu este pe ele.

– Asta înseamnă că o părticică din susţinătorii tăi nu vor afla vestea. Ce mare chestie?

După încă o duşcă sănătoasă, Coley a zis:

– Bun, o sută ca să intru în cursă, dar cât iau ca să ies?

– Cincizeci.

A clătinat din cap şi a aruncat o privire spre mesele de blackjack aflate la distanţă.

– Nu e de ajuns.

– Eu n-am venit să negociez. E vorba de cincizeci de mii în numerar. Aceeaşi geantă ca data trecută, dar nu atât de grea.

– Îmi pare rău. Vreau o sută.

– O să revin mâine la aceeaşi oră şi tot aici.

Şi, spunând asta, Marlin s-a făcut nevăzut.

În ziua următoare, la ora nouă dimineaţa, doi agenţi FBI au bătut la uşa apartamentului de hotel. Într-un târziu, Clete s-a bălăbănit până la uşă şi a întrebat:

– Cine dracu' e?

– FBI. Deschideţi!

Clete a crăpat puţin uşa şi s-a uitat peste lanţul de siguranţă. Gemeni. Costume negre. Aceeaşi tunsoare.

– Ce doriți?

– Am vrea să vă punem niște întrebări, dar am prefera să n-o facem prin ușă.

Clete a deschis și le-a făcut semn să intre. Purta tricou și un șort ca ale baschetbaliștilor din NBA, care îi ajungea până la genunchi și îi alunecase până pe fese. În timp ce i-a urmărit așezându-se la masa mică din sufragerie, și-a stors mintea încă afumată să-și amintească dacă încălcase vreo lege în ultima vreme. Nu i-a venit în gând nimic recent, dar la acea oră nenorocită a zilei ar fi fost greu să descopere ceva. Și-a pipăit stomacul masiv și umflat – oare câte kilograme pusese pe el în ultima lună? –, s-a așezat pe un scaun și le-a verificat insignele.

– Numele de Mick Runyun vă sună cumva cunoscut? l-a întrebat unul din ei.

Îi suna, dar nu era dispus să recunoască nimic.

– S-ar putea.

– Acuzat de trafic de droguri. L-ați reprezentat acum trei ani într-o curte federală. A pledat vinovat, a colaborat cu autoritățile, un băiat de treabă.

– A, e vorba de acel Mick Runyun?

– Da, acela. V-a plătit onorariul?

– Evidențele mele se află la biroul din Natchez.

– Foarte bine. Avem un mandat să le verificăm. Ne putem întâlni acolo mâine?

– Cu plăcere.

– În orice caz, pariem că actele de acolo nu ne pot spune prea multe despre onorariul plătit de domnul Runyun. Avem o sursă verificată care ne-a declarat că v-a plătit în numerar douăzeci de mii de dolari și că suma nu a fost declarată.

– I-auzi, ia.

– Iar dacă este adevărat, înseamnă că ați încălcat prevederile RICO[1] și alte câteva reglementări federale mai mărunte.

– A, drăguța lege RICO. Fără ea, voi n-ați mai avea obiectul muncii, băieți.

– La ce oră mâine?

– Aveam de gând să-mi continui campania mâine. Iar alegerile sunt peste două săptămâni.

S-au uitat la acel animal mahmur, cu ochi urduroși și părul nețesălat, și li s-a părut amuzant că era un candidat pentru Curtea Supremă.

– O să venim la biroul dumneavoastră din Natchez mâine la prânz. Dacă nu apăreți, atunci o să avem și un mandat de arestare. Asta îi va impresiona bine pe alegători.

Au ieșit cu pași apăsați din apartament și au trântit ușa.

Spre sfârșitul după-amiezii, așa cum promisese, Marlin a apărut. A comandat o cafea de care nici nu s-a atins. Clete a comandat rom și sifon și l-a mirosit ca și cum nu ar fi fost chiar primul pe acea zi.

– Facem pace la cincizeci, Clete? l-a întrebat Marlin după ce s-a uitat îndelung la fetele care le duceau cocktailuri clienților.

– Încă mă gândesc.

– S-au purtat frumos băieții ăia doi dimineață?

Clete a ascultat impasibil, fără să arate nici cel mai mic gest de surprindere. De fapt, nu era defel surprins, situația nu-l mira defel.

– Simpatici băieți, a zis el. Din câte-mi dau eu seama, senatorul Rudd și-a băgat din nou coada. Vrea ca Fisk să câștige pentru că amândoi sunt din același trib. Sigur că știm că Rudd e unchiul procurorului de aici, un imbecil cu diplomă, care a

---

[1] Racketeer Influenced and Corrupt Organizations Act (1970) – Legea împotriva crimei organizate și a corupției (n.tr.)

căpătat slujba doar datorită legăturilor pe care le are. Bag mâna-n foc că nu şi-ar fi găsit o slujbă în altă parte. Rudd se bizuie pe nepotul lui, care îi trimite pe cei de la FBI să-mi forţeze mâna. Ies din cursă ridicându-i osanale lui Ron Fisk, iar el îşi trage o victorie măreaţă. Are să fie fericit. La fel, Rudd. Marea finanţă, fericită şi ea. Nu-i frumoasă viaţa asta?

– Eşti pe-aproape, a spus Marlin. Dar şi tu ai primit onorariul în numerar de la un traficant de droguri şi nu l-ai declarat. O mare prostie, dar nu-i un capăt de lume. Nu e ceva care nu poate fi rezolvat de senator. Acum fii băiat înţelegător, ia-ţi bănuţii, fă o plecăciune de ieşire din scenă şi n-o să mai auzi niciodată de federali.

Clete a rămas cu privirea asupra ochilor albaştri ai lui Marlin.

– Juri tu?

– Jur. Batem palma acum şi poţi face uitată întâlnirea de mâine din Natchez.

– Unde-s banii?

– Afară, în dreapta. Acelaşi Mustang verde.

Marlin a lăsat discret cheile pe bar. Clete le-a înşfăcat şi a dispărut.

CAPITOLUL 29

Când mai erau cincisprezece zile până la alegeri, Barry Rinehart a fost invitat să ia cina la restaurantul vietnamez de două parale de pe Bleecker Street. Domnul Trudeau dorea o informare.

În cursul zborului de la Boca până la New York, Barry trăise o mare satisfacţie ştiind rezultatele ultimului sondaj. Fisk avea cu şaisprezece procente mai mult decât al doilea candidat, o poziţie pe care nu o mai putea pierde. Treaba cu căsătoriile între persoane de acelaşi sex l-a ridicat cu patru procente. Atacurile GUN asupra lui McCarthy îi mai adăugaseră trei. Ieşirea din cursă a lui Clete Coley, făcută cam de nevoie, îi adăugase încă trei procente. Campania în sine decurgea cât se poate de bine. Ron Fisk era un cal de povară care făcea exact ce-i spunea Tony Zachary. Bani aveau din belşug. Spoturile lor publicitare atingeau toate ţintele cu o regularitate de ceas elveţian. Reacţiile în urma scrisorilor trimise erau cel puţin uimitoare. Campania adusese 320 000 din partea unor donatori mici care erau iritaţi de homosexuali şi de problema regimului armelor. McCarthy trăgea tare ca să recupereze, dar rămânea tot mai în urmă.

Domnul Trudeau era zvelt şi se bronzase şi s-a arătat încântat de ultimele noutăţi. Avantajul de şaisprezece procente

a dominat conversaţia de la cină. Carl s-a interesat tot timpul de cifre. Puteau avea încredere în ele? Cum se ajunsese la un asemenea procentaj? Cum se raportau la celelalte campanii conduse de Barry? Ce ar trebui să facă adversara ca să treacă în frunte? Mai văzuse Barry vreodată evaporându-se un asemenea avantaj?

Barry îi garanta victoria, nici nu concepea altfel.

*

În primele trei trimestre ale anului, Krane Chemical înregistrase vânzări ridicol de mici şi câştiguri reduse. Compania era zguduită de tot soiul de probleme în Texas şi în Indonezia. Trei uzine fuseseră închise pentru reparaţii neplanificate, de anvergură. O uzină din Brazilia şi-a suspendat activitatea din motive care nu s-au făcut publice, lăsând cei două mii de muncitori de acolo pe drumuri. Comenzi uriaşe rămăseseră neonorate. Fiindu-le înşelate aşteptările, clienţii tradiţionali au plecat. Cei din departamentul de vânzări nu aveau ce să ofere pieţei. Concurenţa a redus preţurile şi le-a umflat clienţii. Moralul era la pământ şi se lansaseră zvonuri privitoare la reduceri de personal şi de disponibilizări.

Profitând de acel haos creat, Carl Trudeau trăgea toate sforile posibile. Nu făcea nimic ilegal, însă aranjarea documentelor contabile era o artă pe care o stăpânea de multă vreme. Când una dintre companiile lui avea nevoie de rezultate proaste pe hârtie, Carl făcea rost de ele. În cursul anului, anulase masiv din alocaţiile pentru partea de cercetare-dezvoltare, transferase sume neobişnuit de mari în rezerve legale, împrumutase masiv pe liniile de credit existente, sugrumase vânzările prin sabotarea producţiei, umflase la maximum cheltuielile, vânduse două divizii profitabile şi reuşise să îndepărteze pe mulţi dintre clienţi. Prin

aceste manevre, Carl dirijase deliberat destule informaţii către presa scrisă. De la verdict încoace, Krane se aflase în vizorul multor reporteri din domeniul afacerilor şi toate veştile proaste se bucurau de o prezentare amplă. Desigur, fiecare articol se referea la problemele juridice mari cu care se confrunta compania. În câteva rânduri, se menţionase şi posibilitatea intrării în faliment, asta după ştiri lansate chiar de Carl.

Acţiunile începuseră anul la preţul de 17 dolari bucata. După nouă luni, ajunseseră la 12,50. Cum alegerile aveau să se desfăşoare peste doar două săptămâni, Carl se pregătea să declanşeze ultimul asalt asupra obositelor acţiuni comune ale Krane Chemical Corporation.

*

Apelul telefonic din partea lui Jared Kurtin i s-a părut un vis. Wes a ascultat cuvintele şi a închis ochii. Nu putea fi adevărat.

Kurtin a explicat că primise instrucţiuni din partea clientului să exploreze posibilitatea de a negocia litigiul Bowmore în afara instanţei. Compania Krane Chemical avea probleme grave şi, dacă nu dispăreau procesele în care era implicată, nu putea să se concentreze asupra aspectelor de producţie şi să redevină competitivă pe piaţă. Propunea întrunirea simultană a tuturor avocaţilor într-o sală de şedinţe şi începerea procesului. Lucrurile vor fi complicate, pentru că existau foarte mulţi avocaţi cu prea multe chestiuni. A insistat ca Wes şi Mary Grace să acţioneze în calitate de consilieri principali în numele avocaţilor, deşi puteau să pună la punct acele amănunte la prima întrunire. Brusc, timpul devenea crucial. Kurtin rezervase deja o sală de conferinţe la un hotel din Hattiesburg şi dorea ca discuţia să se poarte vineri şi să continue în perioada weekendului dacă era necesar.

– Azi e marți, a spus Wes, strângând receptorul atât de tare că degetele i s-au albit.

– Da, știu. Cum am zis, clientul meu își dorește foarte mult să începem acest proces. Ar putea dura săptămâni sau chiar luni ca să-l încheiem, dar suntem pregătiți să purtăm discuții.

Și Wes era pregătit. Avea stabilită o depoziție pentru vineri, pe care putea s-o amâne foarte ușor.

– Care sunt regulile? a întrebat el.

Kurtin avusese la dispoziție ore întregi ca să pună la punct tot planul. Wes reacționa din șoc și emoție. Pe de altă parte, Kurtin se mai ocupase de asemenea chestiuni, pe când Wes nu. Avea la activ câteva soluționări mari în afara instanței. Wes abia dacă putea visa la una.

– O să trimit scrisori tuturor avocaților cunoscuți ca având clienți reclamanți în acest caz, a spus Kurtin. Te rog să verifici lista și să vezi dacă mi-a scăpat vreunul. După cum știi, tot timpul mai apare câte cineva. Sunt invitați toți avocații, dar, dacă vrei să pui pe butuci o ședință ca asta, de soluționare în afara tribunalului, nu trebuie decât să le dai cuvântul tuturor avocaților. Tu și Mary Grace veți vorbi în numele tuturor reclamanților. Iar eu vorbesc în numele companiei Krane. Cea mai importantă chestiune este identificarea tuturor persoanelor care emit pretenții. În evidențele noastre, apar vreo șase sute, de la decese până la sângerări pe nas. În scrisorile mele, le cer avocaților să ne prezinte numele clienților, indiferent dacă au deschis acțiune ori nu. După ce vom ști cine așteaptă o bucățică din tort, următoarea problemă dificilă va fi clasificarea pretențiilor. Spre deosebire de mai toate soluționările pentru despăgubiri comune, în care avem de-a face cu zece mii de reclamanți, de aceasta ne putem ocupa mai bine dacă ne referim la pretențiile individuale. Cifrele noastre actuale indică 68 de decese, 143 de vătămări și

probabil persoane pe moarte, iar restul având diferite afecţiuni care, după toate probabilităţile, nu le pun viaţa în pericol.

Kurtin a bifat cifrele ca un reporter care transmite corespondenţe din teatrul de operaţiuni. Wes nu şi-a putut reprima o strâmbătură şi nici nu şi-a putut reţine o înjurătură la adresa lui Krane Chemical.

– În orice caz, vom începe procesul examinând aceste cifre. Scopul este de a se ajunge la un total care să fie comparat cu suma pe care clientul meu este dispus s-o cheltuiască.

– Şi cam care ar fi această cifră? l-a întrebat Wes râzând, dar era un râs de disperare.

– Nu acum, Wes, poate altădată. Eu o să-i cer fiecărui avocat să completeze un formular standard pentru fiecare client. Dacă putem obţine astea înainte de ziua de vineri, atunci se cheamă că am pornit cu dreptul. Wes, o să aduc o echipă completă: specialişti în litigii, personal de asistenţă, experţi, oameni care să se ocupe de cifrăraie şi o să avem chiar şi un tip destul de important de la Krane. Plus echipa obişnuită de la companiile de asigurări, bineînţeles. Poate doreşti să rezervări o cameră mare pentru oamenii care îţi asigură sprijinul.

„Să rezerv cu ce?" a fost cât pe ce să întrebe Wes. Era însă convins că Jared Kurtin fusese pus la curent cu declararea falimentului.

– Bună idee, a zis el.

– A, Wes, pe clientul meu ţine foarte mult la ideea păstrarea secretului. Nu are nici un rost să se facă publicitate în legătură cu această acţiune. Dacă se află, toţi reclamanţii şi avocaţii lor, dar şi toţi oamenii din Bowmore vor începe să se agite. Ce facem dacă negocierile se împotmolesc? Să păstrăm secretul discuţiilor!

– Da, sigur.

„Ce ridicol", s-a gândit Wes. Kurtin urma să trimită respectiva scrisoare la cel puţin douăzeci de firme de avocaţi. Babe, în cafeneaua ei din Bowmore, va afla despre conferinţa de soluţionare chiar înainte de a începe să servească masa de prânz.

*

A doua zi, ediţia de dimineaţă a cotidianului *Wall Street Journal* a publicat un articol pe prima pagină despre încercarea de iniţiere a acţiunii de soluţionare din partea Krane Chemical. O sursă din cadrul companiei ce dorea să-şi păstreze anonimatul, confirma zvonurile ca fiind adevărate. Experţii au venit şi ei cu diverse păreri, însă acest lucru era privit în general drept un pas pozitiv făcut de companie. Înţelegerile mari pot fi calculate. Răspunderile pot fi restrânse. Cei de pe Wall Street sunt capabili să înţeleagă cifrele nude şi detestă imprevizibilitatea. De-a lungul timpului, s-a născut o listă lungă a companiilor înfrânte, ce au riscat să-şi şubrezească viitorul financiar prin înţelegeri masive care s-au dovedit costisitoare şi au reuşit să lichideze pe deplin litigiile.

Acţiunile Krane au avut valoarea de 12,75 dolari la deschiderea tranzacţiilor şi au câştigat 2,75 dolari după tranzacţionări masive.

Miercuri, pe la mijlocul amiezii, telefoanele sunau încontinuu la Payton & Payton, dar şi la alte firme de avocatură. Vestea despre înţelegere se răspândise, iar de pe stradă, ea ajunsese deja să circule pe internet.

Denny Ott a luat legătura cu Mary Grace. Un grup de locuitori din Pine Grove se strânsese la biserică pentru a se ruga; oamenii schimbaseră între ei bârfe şi aşteptau miracolul. Totul semăna cu un priveghi, a spus el. Lucru deloc surprinzător, circulau diferite versiuni ale adevărului. Potrivit uneia, înţelegerea

se negociase deja, iar banii erau pe drum. Potrivit alteia, înțelegerea avea să se realizeze vineri, dar nu exista nici o îndoială că ea se va încheia. Ba nu, nu se ajunsese la nici o înțelegere, fiind vorba doar de o ședință a avocaților. Mary Grace i-a explicat lui Denny ce se petrecea și l-a rugat să transmită mai departe adevărul. Curând, s-a lămurit că ea ori Wes trebuia să dea o fugă până la biserică pentru a se întâlni cu clienții.

Localul lui Babe gemea de cafegii agitați, toți așteptând să afle ultimele noutăți. I se va cere companiei Krane să curețe depozitul de deșeuri? Cineva care pretindea că se pricepe a răspuns afirmativ, asta fiind chiar o condiție a înțelegerii. Cât se va încasa ca despăgubire pentru decesul cuiva? Cineva auzise de 5 milioane de fiecare deces. Părerile se băteau cap în cap. Unii cu pretenții de experți s-au trezit curând reduși la tăcere.

F. Clyde Hardin a apărut din biroul lui și a devenit personajul cel mai important al scenei. Acțiunea lui comună fusese luată în batjocură de mulți dintre localnicii care socotiseră că el se ținea de coada soților Payton împreună cu o adunătură de clienți oportuniști. El și bunul lui amic Sterling Bintz din Philadelphia se lăudau cu aproape trei sute de reclamanți în acțiunea comună, la care participau oameni „cu vătămări permanente și grave". De la depunerea dosarului, în ianuarie, nu se făcuse nici un pas înainte. Acum însă F. Clyde căpătase o statură impresionantă. Orice înțelegere trebuia să-i includă și pe „oamenii lui". Va căpăta un loc la masa tratativelor de vineri, a explicat el mulțimii tăcute. Va sta alături de Wes și Mary Grace Payton.

Când a primit telefon de la Mary Grace, Jeannette Baker se găsea la tejgheaua unui magazin non-stop din zona de sud a orășelului Bowmore.

– Să nu-ţi faci speranţe deşarte, a prevenit-o avocata cu multă fermitate. Procesul ar putea fi de durată, iar posibilitatea unei înţelegeri este îndepărtată.

Jeannette avea de pus multe întrebări, dar nici nu ştia de unde să înceapă. Mary Grace va ajunge în Pine Grove la ora şapte seara pentru o discuţie cu toţi clienţii ei. Jeannette a promis că va fi de faţă.

Beneficiind de un verdict de 41 de milioane de dolari, cazul lui Jeannette Baker va fi primul pe masa tratativelor.

Vestea privind înţelegerea era prea importantă pentru cei din Bowmore. În birourile mărunte din centru, secretarele şi agenţii imobiliari şi cei de asigurări nici nu mai discutau despre altceva. Circulaţia şi aşa lenevoasă a oamenilor pe Main Street a încremenit, pentru că prietenilor şi vecinilor le venea greu să treacă unul pe lângă celălalt fără să facă schimb de bârfe. Grefierii de la Tribunalul Districtului Cary colectau zvonurile, le îmbunătăţeau, pe unele le înfrumuseţau, pe altele le mai diluau, după care le transmiteau mai departe. În şcoli, profesorii s-au strâns în locurile unde-şi beau cafeaua şi au făcut schimb de ştiri. Biserica din Pine Grove nu era singura unde credincioşii şi cei plini de speranţă se întâlneau ca să se roage şi să primească sfaturi. Mulţi dintre pastorii oraşului şi-au petrecut după-amiaza la telefon ascultându-le pe victimele de la Krane Chemical.

O înţelegere în afara tribunalului ar fi închis cel mai urât episod din viaţa oraşului, permiţându-i să-şi ia existenţa de la capăt. Infuzia de bani îi va despăgubi pe cei care avuseseră de suferit. Banii vor fi cheltuiţi şi re-cheltuiţi, relansând economia muribundă a aşezării. Celor de la Krane li se va cere, fără îndoială, să îndepărteze sursa poluării, iar după dispariţia acesteia, poate că apa va redeveni nevătămătoare. Bowmore şi apa curată – un vis aproape imposibil de crezut. Comunitatea va putea scăpa în sfârşit de prostul renume de District al Cancerului.

O înțelegere reprezenta un final rapid și definitiv al coșmarului. Nimeni din oraș nu voia un litigiu îndelungat și neplăcut. Nimeni nu voia încă un proces precum cel intentat de Jeannette Baker.

*

Nat Lester îi asaltase pe editorii de ziare și pe reporteri vreme de o lună. Era furios din cauza spoturilor publicitare mincinoase care inundaseră sudul statului Mississippi, dar și mai supărat era pe editori, fiindcă nu ridicaseră glasul împotriva acestui fenomen. A alcătuit un raport în care a luat toată publicitatea pro-Fisk – tipărituri, trimiteri poștale, prin radio, internet și televiziune – și a disecat-o, evidențiind toate minciunile, jumătățile de adevăr și cazurile de manipulare prin extragerea cuvintelor din context. Tot el, în baza costurilor pe care le presupuneau trimiterile poștale, apreciase sumele totale în numerar folosite în campania lui Fisk. Cifra lui se ridica la cel puțin trei milioane, iar el bănuia că grosul banilor proveneau din afara statului. Nu exista nici o modalitate de a verifica acest lucru decât după alegeri. Raportul lui a fost transmis prin e-mail către toate redacțiile ziarelor din district, fiind urmat de apeluri telefonice foarte agresive. Actualiza respectivul raport în fiecare zi, după care trimitea un nou e-mail și devenea tot mai insistent și iritant la telefon. Toate aceste acțiuni au dat în cele din urmă roade.

Spre uimirea și spre deosebita lui satisfacție, cele mai mari trei ziare din district l-au informat, fiecare separat și în mod neoficial, desigur, că intenționau să publice editoriale foarte critice la adresa campaniei lui Fisk în edițiile lor de duminica următoare.

Și Nat a avut în continuare noroc. Subiectul căsătoriei între persoane de același sex a reținut atenția celor de la ziarul

New York Times, astfel că în Jackson a sosit un reporter ca să adulmece şi să răscolească lucrurile. Se numea Gilbert şi a ajuns imediat şi la sediul de campanie al lui McCarthy, unde Nat i-a oferit informaţii cu toptanul, dar în mod neoficial. I-a mai pus la dispoziţie lui Gilbert şi numerele de telefon ale celor doi studenţi homosexuali care îi urmăreau pe Meyerchec şi Spano.

Discutând în particular, aceştia i-au spus lui Gilbert totul şi i-au prezentat dosarul întocmit de ei. Îşi petrecuseră patru zile la Chicago şi aflaseră multe lucruri. Îl cunoscuseră pe Meyerchec la barul lui din apropiere de Evanston, îi spuseseră că abia sosiseră în oraş şi căutau să-şi facă prieteni. Au petrecut ore în şir la local, s-au îmbătat criţă împreună cu obişnuiţii localului, şi nu au auzit pe nimeni rostind vreo vorbă despre procesul intentat în Mississippi. În fotografiile din ziarul ce apărea în Jackson, Meyerchec apărea cu părul blond şi purta ochelari fumurii cu rame de o formă ciudată. În Chicago, avea părul mai închis la culoare şi nu purta ochelari. Faţa lui zâmbitoare apărea într-o fotografie de grup făcută la bar. În ce-l privea pe Spano, au vizitat centrul de design unde lucra în calitate de consultant pentru un segment mai sărac al populaţiei. S-au dat drept rezidenţi într-o clădire veche din apropiere şi au petrecut două ore cu el. Remarcându-le accentul, Spano i-a întrebat la un moment dat de unde erau. După ce studenţii i-au spus că erau din Jackson, Mississippi, el n-a reacţionat în nici un fel.

– Ai fost vreodată acolo? îl întrebase unul din studenţi.

– Am trecut pe acolo de vreo două ori, le răspunsese Spano.

Iar acel răspuns venea din partea unui alegător înregistrat, a unui şofer care avea licenţă în acel stat şi a unui reclamant într-un caz prezentat la Curtea Supremă. Deşi Spano nu fusese văzut la barul lui Meyerchec, cei doi alcătuiau cu adevărat un cuplu. Aveau aceeaşi adresă, un bungalow de pe Clark Street.

Studenţii la drept încercaseră din nou să apeleze şi să viziteze apartamentul aproape pustiu din Jackson, dar nu le răspunsese nimeni. Cu patruzeci şi una de zile în urmă, după ce bătuseră la uşă, înfipseseră un plic cu oferta unei firme într-un spaţiu gol din apropierea clanţei. L-au găsit în acelaşi loc, aşadar uşa nu fusese deschisă. Iar vechiul Saab nu se clintise din loc. Avea şi un cauciuc dezumflat.

Gilbert sa arătat fascinat de această poveste şi a verificat totul cu dăruire. Încercarea de a se căsători în Mississippi a celor doi mirosea de la o poştă a făcătură cinică, era un şiretlic prin care subiectul căsătoriei între persoane de acelaşi sex a fost introdus în lupta dintre candidaţii Fisk şi McCarthy. Iar McCarthy avusese de suferit.

Gilbert l-a contactat pe avocatul radical care îi reprezenta pe Meyerchec şi Spano, dar fără nici un rezultat. L-a bătut la cap pe Tony Zachary vreme de două zile, dar nu a obţinut nici o reacţie a acestuia. La telefoanele date la sediul de campanie al lui Ron Fisk nu a primit nici un răspuns. I-a sunat pe Meyerchec şi Spano, dar i-au închis telefonul imediat ce a insistat ca ei să precizeze ce legături aveau cu Mississippi. Şi-a notat câteva replici memorabile rostite de Nat Lester şi a verificat elementele descoperite de cei doi studenţi la drept.

Gilbert şi-a încheiat ancheta şi a trimis articolul la redacţia ziarului său.

CAPITOLUL 30

Prima confruntare deschisă s-a declanşat când a trebuit să se stabilească cine poate avea acces în sala de şedinţe. Jared Kurtin deţinea comanda deplină asupra batalionului de oameni care-l însoţeau, astfel că nu apăreau probleme din partea apărării. Încăierarea era de cealaltă parte.

Sterling Bintz a sosit devreme şi cu multă hărmălaie, însoţit de tineri, unii cu înfăţişare de avocaţi şi alţii ce păreau bătăuşi. El a pretins că reprezintă mai bine de jumătate dintre victimele din Bowmore, motiv pentru care merita un rol principal în cadrul negocierilor. Vorbea pe nas şi cu întreruperi şi avea un accent străin de sudul statului Mississippi, astfel că toată lumea a început să-l dispreţuiască din prima clipă. Wes l-a convins să se potolească, dar asta a ţinut doar câteva momente. F. Clyde Hardin urmărea totul dintr-un colţ ferit, ronţăind o prăjiturică, amuzat de mersul lucrurilor şi rugându-se ca înţelegerea să se realizeze cât mai curând. Fiscul începuseră deja să-i trimită recomandate.

Un specialist recunoscut pe plan naţional pentru procesele ce presupuneau despăgubiri în cazuri de deversări de produse toxice a sosit tocmai din Melbourne Beach, Florida, ca să participe la dezbateri. Şi acesta pretindea că reprezenta sute de

persoane vătămate şi, cum era un veteran în privinţa unor astfel de înţelegeri în afara tribunalului, îşi închipuia că trebuia să abordeze situaţia din punctul de vedere al reclamanţilor.

*

Cei doi avocaţi specializaţi în acţiuni comune au început curând să se ia la harţă, acuzându-se reciproc de faptul că-şi furaseră clienţii.

Existau şi alte şaptesprezece firme de avocatură care emiteau pretenţii la reprezentarea în cadrul tratativelor. Câteva dintre ele se bucurau de o bună reputaţie în ceea ce privea obţinerea de despăgubiri pentru vătămări, dar majoritatea erau reprezentate de avocaţi din mici oraşe specializaţi în accidente de maşină, care prinseseră un caz sau două cât adulmecaseră prin Bowmore.

Starea de încordare a apărut cu câteva ore înainte de începerea şedinţei şi, imediat ce presupuşii participanţi începuseră să ridice vocea, exista posibilitatea foarte reală să apară şi primul pumn. În momentul în care nivelul sonor depăşise limita suportabilităţii, Jared Kurtin a reuşit să le reţină atenţia şi a anunţat că Wes şi Mary Grace Payton vor hotărî cine şi unde se va aşeza. Dacă avea cineva ceva de reproşat, atunci el, clientul şi compania de asigurare vor ieşi pe uşă cu toţi banii. Asta i-a făcut pe toţi să se liniştească.

Apoi s-a pus problema presei. Existau cel puţin trei reporteri veniţi să asiste la acea întrunire „secretă", iar când li s-a cerut să plece, au fost destul de ezitanţi. Din fericire, Kurtin angajase nişte agenţi de securitate înarmaţi. Reporterii au fost conduşi în cele din urmă în afara hotelului.

Kurtin mai sugerase, şi se oferise să plătească pentru asta, un arbitru, o persoană dezinteresată care avea experienţă în domeniul litigiilor şi al înţelegerilor în afara tribunalului. Wes se

declarase de acord, iar Kurtin găsise un judecător federal din Fort Worth ieşit la pensie care lucra cu jumătate de normă ca mediator. Judecătorul Rosenthal a preluat discret controlul după ce avocaţii pledanţi s-au mai liniştit. I-a luat o oră ca să negocieze modul de aşezare la masa tratativelor. El avea să stea pe scaunul din capătul mesei lungi. În dreapta lui, cam pe la mijloc, trebuia să se afle domnul Kurtin, încadrat de parteneri, asociaţi, Frank Sully din Hattiesburg, doi reprezentanţi de la Krane şi o persoană din partea firmei de asigurări pentru cazuri de despăgubiri. În total, unsprezece oameni ai apărării la masa tratativelor, plus alţi douăzeci aşezaţi în spatele acestora.

În stânga lui, soţii Payton, aşezaţi în centru, faţă în faţă cu Jared Kurtin. Aceştia aveau să fie încadraţi de Jim McMay, avocatul pledant din Hattiesburg, care se ocupa de patru cazuri de deces din Bowmore. McMay câştigase o avere din litigiul privind tabletele de slăbit *fen-phen* şi participase la câteva conferinţe privitoare la soluţionarea comună. Acesta era însoţit de un avocat din Gulfport cu experienţă similară. Celelalte locuri erau ocupate de avocaţi din Mississippi, care deţineau cazuri importante din Bowmore. Specialiştii în acţiuni comune au fost trecuţi în rândul doi. Sterling Bintz şi-a exprimat vehement nemulţumirea privind locul ce îi fusese repartizat, dar Wes i-a spus cu glas furios să-şi ţină gura. În momentul când bătăuşii au reacţionat destul de neplăcut, Jared Kurtin a anunţat că acţiunile comune reprezentau ultima prioritate de pe lista companiei Krane şi că, dacă el, Bintz, spera să capete o leţcaie, trebuia să păstreze liniştea şi să nu se vâre în treabă nechemat.

– Aici nu suntem în Philadelphia, a spus judecătorul Rosenthal. Aceia sunt bodyguarzi ori avocaţi?

– Şi una, şi alta, i-a răspuns Bintz pe un ton obraznic.

– Atunci, ţineţi-i sub control!

Bintz s-a aşezat, bombănind şi înjurând în sân.

Era ora 10.00 dimineața, iar Wes se simțea deja zdrobit de oboseală. Soția lui, în schimb, era în formă și gata de acțiune.

*

Aproape fără întrerupere, vreme de trei ceasuri, au răsfoit și au prezentat documente. Judecătorul Rosenthal a impus procedura, pe măsură ce se prezentau situațiile privind clienții, după care actele se copiau la un birou din apropiere, se verificau, apoi se clasificau în conformitate cu sistemul de ierarhizare stabilit în mod arbitrar de judecător: clasa întâi cuprindea decesele, clasa a doua – cazurile confirmate de cancer, iar restul era inclus în clasa a treia.

A apărut și un blocaj, în momentul în care Mary Grace a sugerat ca lui Jeannette Baker să i se acorde prioritate de rangul întâi, așadar mai mulți bani, deoarece doar ea participase la proces.

– Bine, dar de ce valorează cazul ei mai mult decât celelalte decese? a întrebat un avocat pledant.

– Pentru că ea a îndurat procesul, l-a repezit Mary Grace, fulgerându-l în același timp cu privirea.

Cu alte cuvinte, avocații lui Baker avuseseră curajul să se ia la trântă cu Krane, pe când ceilalți avocați preferaseră să stea deoparte și să se uite. În lunile dinaintea procesului, soții Payton abordaseră cel puțin cinci avocați dintre cei prezenți, între care și Jim McMay, și practic le cerșiseră ajutorul. Fuseseră refuzați de fiecare dată.

– Cazul Baker valorează mai mult, trebuie să recunoaștem asta, a zis Jared Kurtin. Sincer să fiu, nu pot să nu iau în considerație un verdict de 41 de milioane.

După ani și ani, Mary Grace i-a zâmbit acelui om pentru prima oară. Aproape că-i venea să-l strângă în brațe.

La ora unu, au întrerupt lucrările pentru o pauză de prânz de două ore. Soții Payton și Jim McMay s-au ascuns într-un colț din restaurantul hotelului și au încercat să facă o analiză a celor discutate până în acel moment. La revenirea în sală, pe cei trei îi rodea întrebarea: care era intenția celor de la Krane? Vorbeau la modul serios despre o înțelegere? Ori era vorba doar de o deturnare, ca avocații companiei să aibă activitate? Faptul că foarte multe publicații de interes național știau atât de multe lucruri despre discuțiile secrete legate de înțelegere îi făcea pe avocați să fie bănuitori. Însă, până în acel moment, domnul Jared Kurtin dăduse de înțeles că era un om care își propusese un scop. Nimeni nu remarcase vreun zâmbet din partea celor doi bărbați de la Krane îmbrăcați în costume sau din partea celor de la asigurări, ceea ce sugera că se consolaseră cu gândul că erau nevoiți să plătească.

*

În New York, la ora 3.30 după-amiaza, Carl Trudeau a dat de înțeles că negocierile progresau în mod încurajator în Mississippi. Reprezentanții companiei Krane manifestau optimism în privința unei înțelegeri.

Acțiunile companiei au încheiat săptămâna la prețul de 16,50 de dolari bucata, crescând cu 4 dolari.

La ora 3.00 după-amiaza, în Hattiesburg, negociatorii și-au reluat pozițiile, iar judecătorul Rosenthal a repus în funcțiune morișca documentelor. Trei ore mai târziu, numărătoarea inițială se încheiase. La masa bogăției se aflau 704 persoane. Șaizeci și opt muriseră de cancer, iar familiile îi considerau răspunzători

de îmbolnăvire pe cei de la Krane. În prezent, sufereau de cancer o sută patruzeci şi trei de persoane. Restul aveau o serie de suferinţe mai puţin grave, despre care se susţinea că fuseseră provocate de contaminarea apei de băut livrate de sistemul de distribuţie din Bowmore.

Judecătorul Rosenthal a felicitat ambele părţi pentru eforturile făcute pe parcursul unei zile dificile şi productive şi a pus capăt întâlnirii, propunând reluarea ei la ora nouă, sâmbătă dimineaţă.

Wes şi Mary Grace s-au dus direct la birou şi le-au prezentat situaţia celorlalţi oameni ai firmei. Sherman se aflase în sala de şedinţe toată ziua şi le-a prezentat observaţiile lui. Au convenit că Jared Kurtin revenise la Hattiesburg cu scopul de a soluţiona litigiul Bowmore, iar clientul lui părea doritor să rezolve problema. Wes i-a prevenit pe toţi că era prea devreme pentru a sărbători. Abia se reuşise identificarea părţilor. Nici măcar nu se promisese vreun dolar cuiva.

Mack şi Liza i-au implorat să-i ducă la film. La jumătatea spectacolului de la ora opt, Wes a început să moţăie. Mary Grace a continuat să se uite cu ochi absenţi la ecran, molfăind floricele de porumb, ronţăind în minte cifre legate de cheltuieli medicale, de dureri şi suferinţe, pierderea legăturilor intime cu cei apropiaţi, de pierderea de bani şi câte altele. Nici nu a îndrăznit să se gândească la cât se vor ridica onorariile avocaţilor.

*

Sâmbătă dimineaţă, la masa discuţiilor erau mai puţini oameni în costum şi cu cravată. Până şi judecătorul Rosenthal arăta foarte degajat în bluza polo de culoare neagră şi sacoul sport. După ce avocaţii neliniştiţi şi-au găsit locurile, iar lucrurile

s-au mai calmat, cu un glas puternic şi bătrânesc ce trebuie să fi dominat multe procese, a zis:

– Vă sugerez să începem cu cazurile de deces şi să le analizăm pe toate.

Din punctul de vedere al înţelegerii, nu existau două cazuri de deces identice. Copiii valorau mai puţin decât adulţii, deoarece, în cazul lor, nu se putea aplica criteriul privind capacitatea de a obţine venituri. Tinerii taţi valorau mai mult, din cauza pierderii capacităţii de muncă, implicit a unor salarii ulterioare. Unii dintre cei care între timp decedaseră suferiseră ani mulţi, alţii se stinseseră repede. Cuantumul cheltuielilor medicale varia de la un caz la altul. Judecătorul Rosenthal a propus un nou etalon, arbitrar, dar care era cel puţin un punct de plecare, în funcţie de care orice caz era ierarhizat în baza valorii sale. Cazurile cele mai scumpe vor primi nota 5, iar cele mai ieftine (copiii) vor primi nota 1. În câteva rânduri s-au solicitat pauze, deoarece mulţi dintre avocaţii reclamanţilor nu au reuşit să se pună de acord asupra ierarhizării. După ce, într-un târziu, au reuşit să ajungă la o înţelegere, au început să discute cazul lui Jeannette Baker, căruia i s-a dat nota 10. Cazul următor era al unei femei de cincizeci şi patru de ani care muncise cu program redus într-o brutărie şi murise după ce luptase vreme de trei ani cu leucemia. I s-a dat nota 3.

Cât au înaintat cu lista, fiecărui avocat i s-a permis să-şi prezinte cazul şi să pledeze pentru o ierarhizare mai bună. Prin toate acestea, nu se întrevedea nici o indicaţie din partea lui Jared Kurtin privind suma pe care era dispus să o plătească pentru oricare dintre cazurile de deces. Cât ceilalţi avocaţi se ciorovăiau, Mary Grace l-a urmărit cu atenţie. Faţa şi acţiunile lui nu dezvăluiau decât o concentrare adâncă.

La 2.30, au încheiat cu clasa întâi şi au trecut la lista mai lungă a reclamanţilor încă în viaţă, dar care luptau cu cancerul. Clasificarea acestora era mai anevoioasă. Nimeni nu putea şti cât vor supravieţui sau cât de mult aveau de suferit. Nimeni nu putea anticipa eventualitatea decesului. Cei norocoşi vor trăi, scăpând de cancer. Discuţia s-a fărâmiţat în câteva dispute aprinse, iar uneori judecătorul Rosenthal a rămas fără replică, incapabil să sugereze un compromis. Spre sfârşitul zilei, Jared Kurtin a început să dea semne de încordare şi de nemulţumire.

Pe măsură ce se apropia ora 7.00 seara şi discuţiile îşi pierduseră binişor din incisivitate, Sterling Bintz nu s-a mai putut abţine:

– Nu ştiu cât trebuie să mai stau aici şi să asist la agitaţia asta sterilă, a rostit el nepoliticos şi s-a apropiat de capătul celălalt al mesei, departe de judecătorul Rosenthal. Iată, mă aflu aici de două zile şi nu mi s-a permis să vorbesc! Ceea ce înseamnă, desigur, că toţi clienţii mei sunt ignoraţi. Eu spun că e de ajuns. Eu reprezint o acţiune comună iniţiată de mai bine de trei sute de oameni ce au suferit vătămări şi se pare că vreţi să-i lăsaţi pe dinafară.

Wes a vrut să-l pună la punct, dar apoi s-a răzgândit. Lasă omul să bată câmpii! Oricum, erau pe punctul de a încheia discuţiile pe ziua aceea.

– Clienţii mei nu vor fi neluaţi în seamă, aproape că a strigat el, iar toată lumea a rămas mută. Din glasul lui răzbătuse un ton de nebunie, iar privirea îl era la fel de ciudată. Cel mai indicat era să fie lăsat să se descarce. Clienţii mei au suferit mult şi încă suferă. Dar pe voi, cei de faţă, nu vă interesează. Nu pot sta aici o veşnicie. Trebuie să ajung mâine la San Francisco pentru o altă înţelegere. Am opt mii de cazuri împotriva firmei Schmeltz pentru tabletele lor laxative. De

aceea, cum toată lumea de aici pare destul de mulţumită să discute despre orice în afară de bani, vreau să înţelegeţi cum stau lucrurile în ce mă priveşte.

Reuşise să le capteze atenţia. Jared Kurtin şi băieţii care se ocupau de bani au ridicat capetele şi au rămas rigizi câteva clipe. Mary Grace a urmărit fiecare trăsătură de pe faţa lui Kurtin. Dacă dementul acela era pe cale de a arunca o cifră pe masă, ea voia să surprindă reacţia adversarului său.

– Eu nu închei înţelegerea pentru mai puţin de o sută de mii de om, a spus Bintz rânjind. Poate chiar mai mult, în funcţie de client.

Faţa lui Kurtin a rămas neclintită, dar era mai tot timpul aşa. anul dintre asociaţii lui a clătinat din cap, iar pe faţa altuia a apărut un zâmbet prostesc de amuzament. Cei doi directori de la Krane s-au încruntat şi apoi şi-au căutat o poziţie mai comodă, semn că respingeau drept absurde astfel de pretenţii.

Cum ideea celor 30 de milioane pe care şi le propunea Bintz plutea în jurul mesei, Wes a calculat repede în minte. Probabil că avocatul urma să ia o treime din acei bani, aruncându-i câteva firimituri şi lui F. Clyde Hardin, după care se va grăbi să treacă la următorul caz de despăgubiri în masă. F. Clyde stătea pitit într-un colţ, în acelaşi loc în care era şi cu câteva ore în urmă. Cana de hârtie cerată din mână era plină cu suc de portocale, cuburi de gheaţă şi vreo sută de grame de votcă. La o adică, era aproape 7.00 seara, şi sâmbătă. Calculul matematic era atât de simplu, că-l putea face şi în somn. Partea lui era de 5% din onorariile totale, sau 500 000 de dolari, în baza planului foarte rezonabil sugerat de colaboratorul său. În baza aranjamentului încheiat, F. Clyde trebuia să încaseze 500 de dolari pentru fiecare client, iar la 300 de clienţi, ar fi trebuit să primească deja 150 000 de dolari. Bintz îi dăduse deocamdată o treime din acei

bani şi nu părea dispus să discute despre rest. Era un avocat ocupat, greu de prins la telefon. Se va ţine de cuvânt, aşa cum a promis, desigur.

F. Clyde şi-a dat băutura peste cap în timp ce declaraţia lui Bintz răsuna în sala de şedinţe.

– Nu avem de gând să primim o nimica toată şi să plecăm acasă, a continuat el pe un ton ameninţător. Într-un anumit punct al negocierilor de aici, vreau ca şi cazurile clienţilor mei să fie luate în discuţie.

– Mâine-dimineaţă la ora nouă, a mârâit pe neaşteptate judecătorul Rosenthal. Acum suspendăm şedinţa.

*

„O campanie jalnică", suna titlul articolului de fond din ediţia de duminică a ziarului *Clarion-Ledger* care apărea la Jackson. Folosind o pagină din raportul lui Nat Lester, editorii condamnau campania lui Ron Fisk pentru publicitatea tendenţioasă. Îl acuzau pe Fisk că accepta milioane de dolari din partea comunităţii de afaceri şi folosea banii pentru a induce publicul în eroare. Spoturile lui publicitare erau pline de jumătăţi de adevăr şi declaraţii scoase din context. Arma lui preferată era spaima: spaima de homosexuali, teama de controlul asupra armelor, teama de infracţiunile sexuale comise de nişte dezaxaţi. Era condamnat pentru etichetarea Sheilei McCarthy drept „liberală" când, de fapt, o analiză de ansamblu a activităţii ei făcută de editori demonstra că era cât se poate de moderată. Autorul dădea de pământ cu Fisk pentru faptul că promitea să voteze într-un sens sau altul în cazuri pe care trebuia să le analizeze cu imparţialitate în calitate de membru al Curţii Supreme.

Articolul de fond deplângea, de altfel, întregul proces. Ambii candidaţi primeau şi cheltuiau atât de mulţi bani, încât luarea deciziei în mod cinstit şi nepărtinitor era pusă în primejdie. Cum putea Sheila McCarthy, care primise până în acel moment peste 1,5 milioane de dolari din partea avocaţilor pledanţi, să ignore acei bani când aceiaşi avocaţi apăreau în faţa Curţii Supreme?

Articolul se încheia cu un apel la desfiinţarea alegerilor de judecători, propunând ca aceştia să fie numiţi de o comisie imparţială, în baza meritelor profesionale.

Sun Herald din Biloxi era şi mai vehement. Îl acuza fără menajamente pe Fisk de înşelătorie, folosind ca prim exemplu scrisoarea în care se făcuse referire la Darrel Sackett. Acesta era mort, iar nu liber să molesteze şi alţi copii. Murise în urmă cu patru ani, lucru aflat de Nat Lester după ce dăduse câteva telefoane.

Hattiesburg American cerea campaniei lui Fisk să retracteze toate spoturile publicitare negative şi mincinoase şi să dezvăluie, înainte de Ziua Alegerilor, contribuţiile primite din partea marilor donatori din afara statului. Articolul îi îndemna pe ambii candidaţi să folosească mijloace cinstite în cursă şi să onoreze demnitatea funcţiei de judecător la Curtea Supremă.

În pagina a treia a secţiunii A din *New York Times*, expozeul lui Gilbert era însoţit de fotografiile lui Meyerchec şi Spano, dar şi cele ale lui Fisk şi a lui McCarthy. Descria în mare desfăşurarea cursei, apoi se concentra pe subiectul căsătoriei între homosexuali, creat şi introdus în cursa pentru postul de judecător de cei doi bărbaţi din Illinois. Gilbert aducea probe clare că bărbaţii îşi aveau reşedinţa în Chicago şi că practic nu îi lega nimic de Mississippi. Nu a introdus speculaţia că ar fi fost folosiţi de manipulatori politici cu vederi conservatoare ca s-o

saboteze pe McCarthy. Nici nu era nevoie. Lovitura de grație era administrată în ultimul paragraf. Era un citat Nat Lester: „Acești domni sunt niște marionete folosite de Ron Fisk și sprijinitorii lui pentru a da naștere unei probleme altfel inexistente. Scopul lor a fost să îi inflameze pe creștinii extremiști de dreapta și să-i aducă la secțiile de votare".

*

Ron și Doreen Fisk erau la masa din bucătărie și, fără să se atingă de cafeaua de dimineață, citeau și reciteau editorialul ziarului din Jackson și spumegau de supărare. Campania se desfășurase foarte frumos până în acel moment. Aveau avantaj în sondaje. Mai erau nouă zile până la alegeri și se vedeau deja victorioși. Atunci, de ce era descris Ron drept „mincinos" și „lipsit de onestitate" de ziarul cel mai important din stat? Era o palmă dureroasă, umilitoare, despre care nu aveau habar că va veni atât de brusc. Și era și nemeritată, sigur asta. Ei erau cinstiți, demni, niște creștini de treabă. De ce să li se facă asta?

Ron a răspuns la telefonul care a început să sune. A auzit glasul obosit al lui Tony:

– Ai citit ziarul din Jackson?

– Da, acum îl citim.

– Te-ai uitat în cel din Hattiesburg și în *Sun Herald?*

– Nu. De ce?

– Citești *New York Times?*

– Nu.

– Vezi articolele pe net. Să-mi telefonezi peste o oră.

– E rău?

– Da.

Au citit articolele și au scos foc pe nări vreme de o oră, apoi au decis să nu mai meargă la biserică. Ron se simțea trădat și

ruşinat şi nici nu avea curaj să iasă din casă. Potrivit ultimelor rezultate comunicate de analistul din Atlanta, avea un avantaj confortabil. Acum însă, simţea că înfrângerea era sigură. A dat vina pe presa liberală. I-a învinuit pe Tony Zachary şi pe cei care controlau campania. Şi se învinuia şi pe sine că se dovedise atât de naiv. De ce se încrezuse atât de mult în oameni pe care abia dacă îi cunoştea?

Doreen l-a asigurat că nu era vina lui. El se dedicase atât de mult campaniei, încât nu mai avusese vreme să urmărească tot ce se petrecea. Orice campanie se desfăşoară în mod haotic. Nimeni nu poate monitoriza acţiunile tuturor lucrătorilor şi voluntarilor.

În cursul unei discuţii încordate la telefon, Ron şi-a descărcat furia asupra lui Tony.

– M-ai făcut de râs, i-a zis Ron. Ne-ai umilit pe mine şi familia mea până acolo încât mi-e ruşine să mai ies din casă. Mă gândesc să renunţ.

– Ron, nu poţi ieşi din cursă, ai investit prea mult, i-a răspuns Tony, încercând să-şi ascundă panica şi să-şi liniştească băiatul.

– Asta e problema, Tony. V-am permis să obţineţi prea mulţi bani şi nu ştiţi să-i folosiţi. Puneţi imediat capăt spoturilor publicitare!

– Imposibil, Ron. Sunt deja în curs de difuzare.

– Înseamnă că nu deţin controlul asupra propriei mele campanii, asta vrei să-mi spui, Tony?

– Nu e chiar atât de simplu.

– Tony, eu nu ies din casă. Scoate anunţurile acelea publicitare. Opreşte totul, iar eu îi voi chema pe editorii acestor ziare. Îmi recunosc greşelile.

– Ron, încetează!

– Eu sunt şeful, Tony, e campania mea.

– Da, şi eşti pe cale de a câştiga cursa. Nu strica totul acum, când mai sunt doar nouă zile.

– Ştiai că Darrel Sackett murise?

– Ei, doar nu pot să...

– Răspunde-mi la întrebare, Tony. Ai ştiut că murise?

– Nu eram sigur.

– Ai ştiut că era mort şi ai făcut spotul fals în mod deliberat, adevărat?

– Nu, eu...

– Tony, eşti concediat. Eşti concediat, iar eu mă retrag.

– Nu te ambala mai mult decât trebuie, Ron. Linişteşte-te!

– Eşti concediat.

– Vin la tine peste o oră.

– Chiar te rog, Tony. Să ajungi aici cât poţi de repede, dar până atunci eşti concediat.

– Chiar acum plec. Să nu întreprinzi nimic până nu ajung acolo.

– Le dau imediat telefon editorilor.

– Nu face asta, Ron. Te rog. Aşteaptă să ajung acolo!

*

Avocaţii nu avuseseră timp să citească ziarele în acea dimineaţă de duminică. La opt, s-au strâns în hotel pentru ceea ce avea să fie, după părerea lor, cea mai importantă zi de discuţii. Jared Kurtin nu dăduse de înţeles cât de mult vor putea negocia înainte de plecarea lui la Atlanta, dar se presupunea că runda întâi se va încheia duminică după-amiază. În afara celor 30 de milioane sugerate de Sterling Bintz în seara precedentă, nu se discutase nimic de bani. Wes şi Mary Grace erau decişi să plece

măcar cu o idee despre cât valorau cazurile încadrate în clasele întâi şi a doua.

Pe la 8.30, toţi avocaţii îşi ocupaseră locurile, mai toţi fiind angajaţi în conversaţii serioase şi toţi ignorându-l pe Sterling Bintz care, la rândul lui, nu i-a luat în seamă. Anturajul lui rămăsese neschimbat. Nu vorbea cu celălalt avocat de acţiuni comune din Melbourne Beach. Judecătorul Rosenthal a sosit la 8.45 şi a remarcat absenţa tuturor celor care reprezentau partea acuzată. În cele din urmă, avocaţii au observat şi ei acest lucru. Vizavi de ei nu se afla nimeni. Wes a format numărul de telefon mobil al lui Jared Kurtin, dar a auzit doar un mesaj de reţea.

– Am convenit asupra orei 9.00, adevărat? a întrebat Rosenthal cu cinci minute înainte de ora fixată.

Se convenise în unanimitate că nouă era ora magică. Aşteptând, au avut cu toţii senzaţia că timpul trecea mult mai încet.

La ora 9.02, Frank Sully, consilierul local pentru Krane, a intrat în sală şi a zis cu sfială, aproape jenându-se:

– Clientul meu a decis să întrerupă aceste negocieri până la alte ordine. Îmi pare rău pentru neplăcerile provocate.

– Unde e Jared Kurtin? a întrebat judecătorul Rosenhal cu glas apăsat.

– În zbor spre Atlanta.

– Când a luat clientul dumitale această decizie?

– Nu ştiu. Am fost informat în urmă cu o oră. Îmi pare foarte rău, domnule judecător. Vă cer scuze tuturor.

Sala a părut că se înclină într-o parte când cei prezenţi au aflat de acea turnură neaşteptată pe care o luaseră lucrurile. Avocaţii, ameţiţi de emoţie că se vor apuca să împartă bani în stânga şi-n dreapta, au resimţit şocul, au lăsat jos pixurile şi creioanele şi s-au holbat unii la alţii. Au pufnit care mai de care, plini de nemulţumire. Au scăpat înjurături în barbă, dar

suficient de sonore ca să le audă şi alţii. Toţi s-au pleoştit. Le venea să azvârle cu ceva în Sully, dar el era doar reprezentantul local şi descoperiseră cu multă vreme în urmă că el nu avea nici o putere.

F. Clyde Hardin şi-a şters sudoarea de pe faţa umedă şi a făcut un efort vitejesc să nu verse.

Brusc, toţi s-au grăbit să plece, să dispară din acel loc. Era înnebunitor să stea acolo şi să caşte ochii la scaunele goale, scaune ocupate până nu demult de oameni care i-ar fi îmbogăţit. Avocaţii pledanţi şi-au strâns mormanele de hârtii şi le-au vârât în genţile diplomat, aruncându-şi un rămas-bun în grabă.

În drum spre apartamentul lor, Wes şi Mary Grace nu au schimbat nici un cuvânt.

CAPITOLUL 31

Luni dimineaţă, *Wall Street Journal* a anunţat ştirea despre întreruperea negocierilor de soluţionare în afara tribunalului ce se desfăşurau la Hattiesburg. Articolul, publicat pe pagina a doua, era scris de un reporter cu surse demne de încredere în interiorul companiei Krane Chemical, dintre care una dădea vina pe avocaţii părţilor vătămate. „Cererile acestora au fost total nerealiste. Noi ne-am prezentat la negocieri cu bună-credinţă şi nu am reuşit să ajungem nicăieri." O altă sursă anonimă afirmase: „Nu există ieşire. Din cauza verdictului, orice avocat pledant consideră că persoana pe care o reprezintă ar trebui să fie despăgubită cu patruzeci de milioane". Domnul Watts, directorul executiv al Krane, a spus: „Suntem dezamăgiţi. Am vrut să ajungem la o soluţie şi să facem totul uitat. Acum viitorul nostru e foarte nesigur".

Carl Trudeau a citit articolul pe internet la ora 4.30 dimineaţa, când se afla în apartamentul său. Anticipând o săptămână foarte profitabilă, a râs şi şi-a frecat mâinile.

Wes i-a telefonat lui Jared Kurtin toată dimineaţa, însă marele om călătorea şi nu putea fi găsit. Telefonul lui mobil era trecut pe mesagerie vocală. În cele din urmă, secretara lui s-a supărat, dar nici Wes nu şi-a stăpânit nervii. El şi Mary Grace se

îndoiau că solicitarea necugetată a lui Sterling Bintz îi speriase pe cei de la Krane. În termeni relativi, sugestia de 30 de milioane trebuia să fie doar o părticică a unei soluționări acceptabile.

Când vestea a ajuns și la Bowmore, a fost primită ca o nouă molimă.

*

La sediul campaniei lui McCarthy, Nat Lester lucrase toată noaptea și era încă în priză când Sheila a sosit, ca de obicei, la 8.30. El transmisese articolul din *Times* către toate ziarele din district și tocmai îi apela pe reporteri și pe editori, când ea a intrat cu un zâmbet de persoană odihnită și a cerut un suc de ananas.

– I-am pus pe goană pe clovnii ăștia! a anunțat-o el jubilând. Manevrele murdare le-au fost date în vileag.

– Felicitări. E minunat.

– Acum trimitem articolul din *Times* și articolele de fond către toți alegătorii.

– Da, dar cât va costa asta?

– Ce mai contează? Acum, când mai e o săptămână, nu ne mai zgârcim la bani. Ești pregătită?

– Plec peste o oră.

În următoarele șapte zile, avea să facă treizeci și patru de escale în douăzeci de districte, lucru devenit posibil prin folosirea unui King Air împrumutat de unul dintre avocații pledanți și a unui mic avion cu reacție pus la dispoziție de un altul. Turneul-surpriză fusese coordonat de Nat și urma să se desfășoare cu ajutorul profesorilor, al unor șefi de sindicat, lideri ai negrilor și, bineînțeles, al avocaților pledanți. Ea nu se va întoarce la Jackson decât după alegeri. Cât era în turneu, ultima ei rundă de spoturi TV va inunda districtul.

Când se vor număra voturile, campania ei nu va mai avea în vistierie nici o centimă. Sheila se ruga să nu rămână cu datorii.

*

În cele din urmă, Ron Fisk a ieşit din casă luni dimineaţă, dar nu a făcut plimbarea obişnuită până la birou. În schimb, el şi Doreen au mers până la Jackson, la birourile Judicial Vision, pentru încă o discuţie lungă şi chinuitoare cu Tony Zachary. Sâmbătă după-amiază, avuseseră de îndurat un calvar de patru ore în sufrageria casei lui Ron şi nu reuşiseră să rezolve prea multe aspecte. Ron suspenda orice activitate de campanie până când reuşea să-şi salveze bunul renume. Îl concediase pe Tony de cel puţin patru ori, însă continua să discute cu el.

Din acea zi până duminică noapte, Tedford din Atlanta făcuse sondaje de opinie în draci, iar spre sfârşitul dimineţii de luni, a reuşit să interpreteze rezultatele acestora. În pofida condamnărilor unanime, Ron Fisk avea trei procente în plus faţă de Sheila McCarthy. Problema căsătoriei între persoanele de acelaşi sex îi captivase pe alegători, cei mai mulţi dintre ei manifestându-şi preferinţa pentru candidatul mai conservator. Ron nu era sigur că putea da crezare cuiva care lucra pentru campania lui, însă acel ultim sondaj i-a mai descreţit oarecum fruntea.

– Ron, ai câştigat deja, îi repeta mereu Tony. Nu rata şansa asta!

În cele din urmă, au încheiat o înţelegere, Ron insistând ca ea să fie semnată ca o negociere de contract. În primul rând, Ron va rămâne în cursă. În al doilea rând, Tony îşi va păstra slujba de director de campanie. În al treilea rând, Ron se va întâlni cu editorii ziarelor, îşi va recunoaşte greşelile şi va promite o cursă curată în cele opt zile rămase. În al patrulea rând, tot ce ţinea de literatura de campanie, de publicitate, de spoturi TV, trimiteri

poştale, reclame radio nu se va lansa decât după ce Ron îşi dădea acordul.

După ce au redevenit amici, au luat un prânz frugal la Capitol Grill, apoi Ron şi Doreen au plecat acasă. Erau mândri că-şi păstraseră demnitatea şi abia aşteptau să reia campania. Simţeau deja mirosul victoriei.

*

Barry Rinehart a sosit în Jackson luni la amiază şi s-a cazat în cel mai mare apartament al unui hotel din centrul oraşului. Nu avea să plece din Mississippi decât după încheierea alegerilor.

L-a aşteptat neliniştit pe Tony cu vestea că încă aveau un cal în acea cursă. Pentru cineva care îşi făcea un titlu de glorie din faptul că îşi păstra calmul în orice situaţie, ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră cumplite. Dormise puţin. Dacă Fisk renunţa la campanie, cariera lui Rinehart ar fi fost afectată foarte grav, poate chiar complet ruinată.

Tony a apărut în apartament cu un zâmbet până la urechi şi amândoi au reuşit chiar să râdă. Curând, s-au apucat să reanalizeze rezervările de timp în mass-media şi planurile de reclamă. Aveau bani să inunde districtul cu reclame TV, iar dacă domnul Fisk dorea numai dintre cele pozitive, atunci aşa avea să se facă.

*

Reacţia pieţei la ştirea despre eşuarea negocierilor de soluţionare a fost imediată şi urâtă. La deschiderea zilei de tranzacţionare, acţiunile Krane erau la 15,25 dolari, iar la amiază se vindeau cu 12,75 dolari. Carl Trudeau a urmărit cu încântare acea prăbuşire, bogăţia lui micşorându-se clipă de clipă. Ca să mai sporească spaima şi agitaţia, a organizat o întrunire între

directorii Krane şi avocaţii companiei specializaţi în falimente, după care a strecurat ştirea către presă.

Marţi dimineaţă, secţiunea Afaceri a ziarului *New York Times* a publicat un articol în care un avocat de casă al companiei afirma: „Probabil că săptămâna aceasta vom depune cerere pentru protecţie în caz de faliment". Pentru prima oară în douăzeci de ani, acţiunile s-au prăbuşit sub plafonul de 10,00 dolari bucata, fiind tranzacţionate la 9,50.

Marţi pe la amiază, Meyerchec şi Spano au sosit în Jackson cu un avion cu reacţie privat. Au fost preluaţi de un automobil cu şofer şi duşi la biroul avocatului lor, unde s-au întâlnit cu un reporter de la *Clarion-Ledger* din Jackson. În cursul unui interviu de o oră, cei doi au respins poveştile din articolul lui Gilbert, şi-au reafirmat cetăţenia în noul lor stat şi au vorbit îndelung despre importanţa procesului ce urma să fie soluţionat de Curtea Supremă din Mississippi. În tot acest timp, s-au ţinut de mână şi au pozat pentru un fotograf al ziarului.

Când se petreceau toate acestea, Barry Rinehart şi Tony Zachary analizau rezultatele ultimului sondaj. Cele şaisprezece procente avans ale lui Fisk se reduseseră, ajungând la cinci – cea mai spectaculoasă scădere în interval de 72 de ore pe care o văzuse Barry vreodată.

Însă el era prea bine trecut prin multe ca să intre în panică. Cu toate acestea, Tony arăta ca o epavă umană.

Au decis să reorganizeze programul de reclame TV. Au renunţat la aceea cu Darrel Sackett şi la alta care înfăţişa străini ce traversaseră ilegal frontiera. În următoarele trei zile, vor trage tare pe subiectul căsătoriilor între persoane de acelaşi sex şi pe arme. În cursul weekendului, vor trece la spoturile calme, făcându-i pe alegători să trăiască sentimente calde şi agreabile în legătură cu Ron Fisk şi integritatea lui morală.

Între timp, poştaşii din sudul statului Mississippi vor duce la destinaţie, în fiecare zi, câteva tone de materiale propagandistice în favoarea lui Fisk, asta până la încheierea campaniei.

Totul trebuia făcut sub oblăduirea domnului Fisk, desigur.

*

Denny Ott a terminat de redactat scrisoarea după ce a scris-o pe câteva ciorne şi a rugat-o pe soţie s-o citească. După ce a citit-o şi ea şi a fost de acord cu conţinutul, a dus scrisoarea la poştă. Conţinutul ei era următorul:

Stimate Frate Ted,

Am ascultat o înregistrare a predicii tale de duminica trecută, transmisă de postul de radio WBMR, în timpul orei tale de rugăciuni. Am rezerve în a o numi predică. A fost mai curând o cuvântare în favoarea unui candidat. Sunt convins, condamnarea homosexualităţii este un subiect standard al predicilor pe care le ţii în amvon, şi nu am intenţia să fac vreun comentariu în acest sens. Cu toate acestea, atacul declanşat împotriva judecătorilor liberali, cu nouă zile înainte de alegeri, nu a reprezentat decât o diatribă împotriva Sheilei McCarthy, al cărei nume nu a fost rostit, desigur. Atacând-o, este evident că îl sprijini pe adversarul ei.

Astfel de cuvântări cu iz politic sunt interzise în mod expres prin lege şi, în mod specific, de reglementările interne ale Fiscului. Ca organizaţie nonprofit înfiinţată şi funcţionând în temeiul prevederilor 632501 (C) (3), Harvest Tabernacle nu are dreptul să se angajeze în activităţi politice. Procedând în acest fel, riscă să-şi piardă statutul de organizaţie nonprofit, o catastrofă pentru orice biserică.

Am auzit, din surse demne de încredere, că alți pastori locali, cu toții membri ai Coaliției Frățești, participă personal și prin intermediul bisericilor lor la această campanie. Sunt convins că acesta reprezintă un efort bine coordonat de a contribui la alegerea lui Ron Fisk, iar eu nu am nici o îndoială că în această duminică, dar și în următoarele, vei folosi amvonul pentru a-ți determina credincioșii să îl voteze.

Domnul Fisk este folosit de o conspirație a marii finanțe pentru a umple Curtea Supremă a statului cu judecători care vor proteja răufăcătorii corporatiști prin reducerea răspunderilor în cazul în care se cer despăgubiri. Doar oamenii mărunți vor avea de suferit – enoriașii tăi și ai mei.

Te previn că te voi urmări și asculta în duminica ce vine. Și nu voi ezita să informez Fiscul dacă îți vei continua activitățile ilegale.

Al tău întru Hristos,

Denny Ott

*

Joi la amiază, angajații firmei de avocatură Payton & Payton s-au întrunit ca să ia masa și să facă o ultimă analiză a campaniei. Pe un perete din Puț, Sherman aranjase în ordine cronologică reclamele imprimate folosite până atunci de Ron Fisk. Erau cereri de câte o pagină în ziare și cinci trimiteri poștale. Acum colecția era actualizată zilnic, deoarece tiparnițele lucrau cu program non-stop pentru a imprima materialele publicitare ale lui Fisk.

Era o expoziție impresionantă, dar și foarte deprimantă.

Folosind o hartă a străzilor orașului Hattiesburg și o listă a alegătorilor înregistrați, Sherman a stabilit cartierele din apropierea

universității. Mergând din ușă în ușă, el va fi însoțit de Tabby, Rusty va face asta cu Vicky, iar Wes, cu Mary Grace. Aveau de bătut la două mii de uși în următoarele cinci zile. Olivia a convenit să rămână la birou ca să răspundă la telefoane. Artrita o supăra prea tare ca să bată străzile.

Alte echipe, multe dintre ele alcătuite din oamenii ce lucrau în birourile avocaților pledanți, trebuiau să colinde restul orașului și suburbiile sale. În afară de distribuirea materialelor în favoarea lui McCarthy, majoritatea voluntarilor trebuiau să plaseze și broșuri în favoarea judecătorului Thomas Harrison.

Perspectiva de a bate la sute de uși era de fapt foarte plăcută, cel puțin pentru Wes și Mary Grace. Atmosfera de la birou fusese ca de doliu începând de luni. Eșecul încercării de soluționare în afara instanței îi doborâse peste măsură. Iar vehicularea ideii că firma Krane va recurge la prevederile Capitolului 11 îi înspăimânta. Erau cu toții disperați și iritabili, iar amândoi ar fi avut nevoie de câteva zile libere.

Atacul final a fost orchestrat de Nat Lester. Fiecare secție de votare din cele douăzeci și șapte de districte avea câte un om numit, iar Nat era în posesia numerelor de telefon ale tuturor voluntarilor. A început să-i apeleze joi după-amiaza, urmând să se țină de capul lor până luni noapte.

*

Scrisoarea din partea Fratelui Ted a fost adusă la biserica Pine Grove de un mesager. Conținutul ei era următorul:

Stimate pastor Ott:

Grija pe care mi-o porți m-a mișcat, iar pe de altă parte, sunt încântat că ai manifestat interes față de predicile mele. Ascultă-le cu atenție și poate că într-o bună zi vei ajunge să-l

cunoşti pe Isus Hristos ca pe mântuitorul tău personal. Până atunci însă, voi continua să mă rog pentru tine şi pentru toţi cei pe care îi conduci pe căi greşite.

Dumnezeu ne-a construit casa de rugăciune acum paisprezece ani, apoi tot El a plătit ipoteca. El m-a îndrumat către amvonul de acolo şi în fiecare săptămână El vorbeşte turmei Sale prin cuvintele mele.

Când îmi pregătesc predicile, nu-L ascult decât pe El. El condamnă homosexualitatea şi pe cei care o sprijină. Aşa scrie în Biblie, pe care îţi sugerez s-o citeşti mai atent, dedicând mai mult timp acestei activităţi.

Şi nu-ţi mai pierde vremea ca să-ţi faci griji în privinţa mea sau a bisericii mele. Sunt convins că ai destule pe cap în Pine Grove.

Voi predica tot ce poftesc. Trimite-mi pe cap guvernul federal. Avându-l pe Domnul de partea mea, nu am a mă teme de nimic.

Laudă Lui,

Fratele Ted

CAPITOLUL 32

Vineri la amiază, Barry Rinehart împinsese cifrele sondajului până în poziția în care s-a simțit suficient de sigur pe sine ca să-i telefoneze domnului Trudeau. Fisk avea șapte procente avans și părea să-și fi recâștigat forța. Barry nu s-a jenat să mai rotunjească puțin cifrele ca să facă pe marele om să se simtă mai liniștit. Oricum, mințise de la un cap la altul în acea săptămână. Domnul Trudeau nu va afla niciodată că fuseseră cât pe ce să rateze totul după ce avuseseră șaisprezece procente avans.

– Suntem deasupra cu zece procente, l-a anunțat Barry plin de sine, din apartamentul de hotel.

– Înseamnă că s-a terminat?

– Nu cunosc vreo alegere în care candidatul fruntaș să fi pierdut zece procente în ultimul weekend. Și, cu toți banii pe care îi cheltuim cu mediatizarea, cred că progresăm în continuare.

– Bine lucrat, Barry, a spus Carl și a închis telefonul.

În timp ce lumea de pe Wall Street aștepta știrea despre cererea de intrare în faliment a Krane Chemical, Carl Trudeau a mai cumpărat cinci milioane de acțiuni ale companiei printr-o tranzacție privată. Vânzătorul era un director de fond care se ocupa de portofoliul de pensii al angajaților publici din

Minnesota. Carl stătuse cu ochii pe acele acţiuni luni întregi, iar directorul s-a convins în cele din urmă că situaţia companiei Krane era fără ieşire. A renunţat la acţiuni la preţul de 11 dolari bucata şi s-a socotit norocos.

Carl a lansat apoi un plan de achiziţionare a încă cinci milioane de acţiuni imediat după deschiderea pieţei. Avea să facă publică identitatea cumpărătorului abia peste zece zile, după ce va depune dosarul la SEC.

Până atunci, desigur, vor avea loc şi alegerile.

În anul ce trecuse de la pronunţarea verdictului, metodic şi în secret, îşi mărise procentul deţinut în cadrul companiei. Folosind fonduri *off-shore*, bănci din Panama, două corporaţii-fantomă cu sediul în Singapore, şi recomandările unui expert bancar din Elveţia, Trudeau Group deţinea în prezent peste 60% din Krane. Iar acapararea peste noapte a zece milioane de acţiuni va duce procentul deţinut de Carl la 77%.

Vineri, la 2.30 după-amiaza, Krane a transmis un comunicat de presă prin care anunţa că „depunerea cererii de faliment se amână pe timp nedeterminat".

*

Barry Rinehart nu urmărea ştirile din Wall Street. Nu-l prea interesau Krane Chemical şi manevrele financiare ale companiei. Avea cel puţin treizeci de probleme importante de monitorizat în cursul următoarelor şaptezeci şi două de ore şi nici una nu putea fi trecut cu vederea. Cu toate acestea, după cinci zile petrecute doar în apartamentul de hotel, simţea nevoia de mişcare.

Avându-l pe Tony ca şofer, au părăsit oraşul Jackson şi s-au dus la Hattiesburg, unde Barry a făcut rapid un tur de oraş ca să vadă obiectivele de interes: clădirea Tribunalului din districtul Forrest, unde verdictul dat declanşase totul, centrul comercial

semiabandonat căruia soţii Payton îi spuneau birou – Kenny's Karate de o parte şi un magazin de băuturi spirtoase de cealaltă – şi două cartiere, unde afişele cu Ron Fisk erau de două ori mai numeroase decât cele ale Sheilei McCarthy. Au luat masa la un restaurant din centru, numit 206 Front Street, iar la ora 7.00 au parcat în faţă la Reed Green Coliseum, în campusul Universităţii Southern Miss. Au rămas în maşină o jumătate de oră şi au urmărit sosirea mulţimii, în furgonete şi autobuze şcolare transformate şi autocare elegante, toate purtând numele bisericii scris pe caroserie cu litere mari. Veneau de la Purvis, Poplarville, Lumberton, Bowmore, Collins, Mount Olive, Brooklyn şi Sand Hill.

– Unele dintre aceste mici oraşe sunt la o oră depărtare de aici, a spus Tony, plin de satisfacţie.

Credincioşii pătrundeau în spaţiile de parcare din jurul Coliseumului şi se grăbeau să intre. Mulţi purtau afişe albastre cu alb pe care scria „Salvaţi familia!"

– Pe alea unde le-ai găsit? a întrebat Tony.

– Vietnam.

– Vietnam?

– Le-am cumpărat cu un dolar şi zece, în total cincizeci de mii. Compania chineză voia unu treizeci.

– Mă bucur să aud că facem economie.

La 7.30, Rinehart şi Zachary au intrat în Coliseum şi au urcat la galerie. Locurile erau de o înălţime ameţitoare, dar suficient de departe de mulţimea agitată de la parter. Într-un capăt se înălţase o scenă, iar în spatele ei erau suspendate bannere cu inscripţia „Salvaţi familia!" Un cvartet cunoscut de gospel alcătuit din albi (4 500 de dolari pe seară, 15 000 în perioada weekendului) îi încălzea pe spectatori. Pe podea erau înşirate ordonat scaune pliante, mii de scaune, toate ocupate de oameni binedispuşi.

– Ce capacitate are sala asta? a întrebat Barry.

– La meciurile de baschet, opt mii, a spus Tony, inspectând din priviri arena sportivă. Câteva secţiuni din spatele scenei rămâseseră neocupate. Cu scaunele aşezate pe podea, aş spune că sunt în jur de nouă mii.

Barry părea satisfăcut.

Maestrul de ceremonii, un predicator local, a liniştit mulţimea cu o rugăciune lungă, spre sfârşitul căreia mulţi dintre oamenii lui s-au apucat să-şi rotească mâinile pe deasupra capetelor ca şi cum ar fi voit să atingă cerul. Când se rugau cu înfocare, sala se umplea de rumoare şi şopoteală constantă. Barry şi Tony s-au mulţumit să asiste, împăcaţi cu lipsa lor de pioşenie.

Cvartetul i-a înflăcărat din nou cu un cântec, după care un grup de gospel format din negri (500 de dolari pe noapte) a zguduit incinta cu interpretarea nebunească a piesei „Născut să cred". Primul vorbitor a fost Walter Utley, de la American Family Alliance din Washington, iar când omul şi-a ocupat locul pe scenă, Tony şi-a amintit prima lor întâlnire din urmă cu zece luni, când Ron Fisk îşi făcea încălzirea pentru alegeri. A avut senzaţia că asta se petrecuse cu ani în urmă. Utley nu era predicator şi nici mare talent oratoric nu avea. Aproape că a adormit mulţimea cu lista înspăimântătoare de rele care se pun la cale în Washington. A tunat şi a fulgerat împotriva tribunalelor, a politicienilor şi a multor alţi oameni răi. Când a încheiat, lumea a aplaudat şi a agitat pancartele.

Din nou muzică şi încă o rugăciune. Vedeta mitingului era David Wilfong, un activist creştin care avea un talent deosebit să se amestece în toate disputele extrem de mediatizate ce aveau vreo legătură cu Dumnezeu. În fiecare zi, înregistra o audienţă la radio de circa douăzeci de milioane de ascultători. Mulţi îi trimiteau bani. Mulţi îi cumpărau cărţile şi casetele. Era un

predicator cu har, educat, cu o voce incandescentă şi frenetică, astfel că după cinci minute făcuse mulţimea să sară în picioare ovaţionându-l şi aplaudând. El a condamnat imoralitatea pe toate fronturile, însă şi-a păstrat cele mai grele cuvinte pentru homosexualii şi lesbienele care voiau să se căsătorească. Mulţimea nu putea sta locului şi nici să tacă. Era singura ei şansă de a-şi exprima în mod verbal opoziţia şi încă într-o manieră cât se putea de publică. După fiecare a treia frază, Wilfong trebuia să aştepte ca aplauzele să se stingă.

Era plătit cu 50 000 de dolari pentru acel weekend, bani ce apăruseră cu câteva luni mai devreme de undeva din măruntaiele misterioase ale Trudeau Group. Nimeni nu ar fi reuşit să le descopere filiera.

După douăzeci de minute de spectacol, Wilfong s-a oprit pentru a face o prezentare specială. Când Ron şi Doreen Fisk au apărut pe scenă, arena a părut că se cutremură. Ron a vorbit cinci minute. Le-a cerut voturile la alegerile de marţi şi i-a rugat să se roage pentru el. El şi Doreen au traversat apoi scena în aplauzele tunătoare ale publicului care se ridicase în picioare. În timp ce mulţimea tropăia şi aplauda, cei doi au ridicat braţele în semn de victorie, au traversat scena şi au coborât.

Barry Rinehart abia a reuşit să-şi reprime amuzamentul. Dintre toate creaţiile lui, Ron Fisk se apropia cel mai mult de perfecţiune.

*

În ziua următoare, dar şi duminică, s-au organizat acţiuni de salvare a familiilor în tot sudul statului Mississippi. Utley şi Wilfong au atras mulţimi uriaşe şi, desigur, credincioşii aceia îi adorau pe Ron şi Doreen Fisk.

Cei care nu au dorit să ia autobuzul ca să participe la o asemenea întrunire erau bombardaţi neîncetat cu publicitate politică la televizor. Iar poştaşii apăreau mereu, aducând în căminele asediate alte şi alte materiale propagandistice.

Deşi campania publică se desfăşura cu o frenezie paralizantă, în cursul weekendului a ieşit la iveală o latură mai întunecată a cursei electorale. Sub îndrumarea lui Marlin, vreo doisprezece oameni de-ai lui s-au împrăştiat prin district şi s-au întâlnit cu vechi cunoştinţe. Au vizitat supervizori rurali la fermele lor şi predicatori negri la bisericile păstorite de ei, dar şi paznici de ocoale districtuale aflaţi la cabanele lor de vânătoare. S-au verificat listele de votare cu alegătorii înregistraţi. S-au convenit cifrele. Pungile cu bani au trecut dintr-o mână în alta. Tariful a fost de 25 de dolari pentru fiecare vot. Unii numeau asta „bani de benzină", ca şi cum cheltuiala ar fi fost justificată drept legală.

Oamenii lucrau pentru Ron Fisk, deşi el nu avea să afle vreodată despre activitatea lor. Se vor naşte suspiciuni după contabilizarea voturilor, după ce Fisk va primi un număr uimitor de voturi în circumscripţiile cu populaţie majoritară de culoare, dar Tony îl va asigura că fusese vorba de felul în care văd situaţia oamenii înţelepţi.

*

Pe 4 noiembrie, două treimi din cei înregistraţi în districtul de sud s-au prezentat la vot.

După ora 7.00, când s-au închis urnele, Sheila McCarthy a plecat direct la Biloxi Riviera Casino, unde voluntarii ei se pregăteau pentru o petrecere. Nu s-a admis accesul reporterilor. Primele rezultate au fost destul de mulţumitoare. Ea a ieşit

învingătoare în districtul Harrison, locul ei de baştină, cu 55% din voturi.

Când Nat Lester a văzut această cifră în Jackson, la sediul lui McCarthy, şi-a dat seama că erau pierduţi. Fisk primise aproape jumătate din voturile celei mai lenevoase zone a districtului. În scurt timp, situaţia s-a agravat.

Ron şi Doreen mâncau pizza la aglomeratul sediu de campanie din centrul oraşului Brookhaven. Voturile din districtul Loncoln se numărau la câteva intersecţii mai departe, iar când s-a anunţat ştirea că vecinii lor merseseră la vot în număr mare şi le dăduseră 75% din sufragii, a început sărbătoarea. În districtul Pike, cel alăturat, Fisk primise 64% din voturi.

Când Sheila a pierdut în districtul Hancock de pe Coastă, bucuria ei s-a stins, la fel şi cariera ei de judecător la Curtea Supremă. În interval de zece minute, ea a pierdut districtele Forrest (Hattiesburg), Jones (Laurel) şi Adams (Natchez).

Toate circumscripţiile au trimis rezultatele până la ora 11.00 noaptea. Ron Fisk a câştigat clar, cu 53% din voturi. Sheila McCarthy a primit 44%, iar Clete Coley îşi păstrase suficient de mulţi admiratori, care îl creditaseră cu restul de 3%. Era o victorie fără drept de apel, iar Fisk pierduse doar în districtele Harrison şi Stone.

O învinsese pe McCarthy până şi în Districtul Cancerului, deşi nu în toate cele patru circumscripţii din oraşul Bowmore. În zonele rurale însă, unde preoţii Frăţiei trudiseră pe câmpii, Ron Fisk obţinuse aproape 80% din voturi.

Mary Grace a plâns când a văzut cifrele definitive din districtul Cary: Fisk – 2 238; McCarthy – 1870; Coley – 55.

Singura veste bună era că judecătorul Thomas Harrison supravieţuise, dar la limită.

*

În săptămâna ce a urmat, lucrurile s-au mai aşezat. În câteva interviuri acordate, Sheila McCarthy a afişat atitudinea unui perdant elegant. A ţinut totuşi să declare: „Va fi interesant de văzut câţi bani a primit şi a cheltuit domnul Fisk".

Judecătorul Jimmy McElwayne s-a arătat mai puţin elegant. În câteva articole, a fost citat spunând: „Nu prea sunt dornic să lucrez alături de un om care a plătit trei milioane ca să ocupe un loc de judecător la Curtea Supremă".

După prezentarea rapoartelor de campanie, s-a dovedit că estimarea de trei milioane era eronată. Campania lui Fisk raporta încasări totale de 4,1 milioane de dolari, suma primită în cele treizeci şi una de zile din octombrie fiind uimitoare: 2,9 milioane de dolari. Nouăzeci şi unu la sută din bani veniseră din afara statului. Raportul nu enumera nici o contribuţie sau cheltuială făcută de grupuri precum Lawsuit Victims for Truth, Victims Rising şi GUN. Ron Fisk a semnat raportul, pentru că aşa prevedea legea, dar a avut multe întrebări de pus în legătură cu finanţarea. A insistat ca Tony să-i dea răspunsuri în privinţa metodelor de strângere a banilor şi, cum acesta a cam scăldat-o, între ei a avut loc un schimb mai aprins de cuvinte. Fisk l-a acuzat că a ascuns bani şi că a profitat de lipsa lui de experienţă. Tony i-a replicat că lui Fisk i se promiseseră fonduri nelimitate şi că nu era cinstit să se plângă după ce acest lucru se petrecuse deja.

– Ar trebui să-mi mulţumeşti, nu să începi să mârâi în legătură cu banii, a răcnit el în cursul unei discuţii lungi, în care s-au certat la cuţite.

Curând însă, au fost atacaţi de reporteri şi s-au văzut siliţi să facă front comun.

În campania lui McCarthy se încasaseră 1,9 milioane de dolari şi se cheltuise până şi ultimul cent. Împrumutul de 500 000 de dolari făcut de Willy Benton şi semnat de doisprezece dintre directorii MTA urma să fie restituit în câţiva ani.

După ce s-au făcut publice şi ultimele cifre, în mijloacele de informare a izbucnit o adevărată furtună. O echipă de jurnalişti de investigaţie de la *Clarion-Ledger* au atacat Judicial Vision, pe Tony Zachary, Ron Fisk şi pe mulţi alţi donatori din afara statului care trimiseseră cecuri de câte 5 000 de dolari. Grupurile de oameni de afaceri şi avocaţii pledanţi au avut schimburi înverşunate de păreri prin intermediul articolelor de presă. Editorialele cereau răspicat introducerea unei reforme în domeniu. Secretarul de stat le-a cerut celor de la Lawsuit Victims for Truth, Victims Rising şi GUN detalii despre numele membrilor şi sumele totale cheltuite pentru publicitate. Însă cercetările s-au izbit de opoziţia hotărâtă a avocaţilor din Washington, care aveau o bogată experienţă în privinţa chestiunilor litigioase ridicate de alegeri.

Barry Rinehart privea totul din adăpostul splendidului său birou de la Boca Raton. Asemenea dispute aprinse după meci constituiau regula, nu excepţia. Cei care pierdeau ţipau întotdeauna în legătură cu lipsa de onestitate a alegerilor. După două luni, judecătorul Fisk avea să se instaleze în fotoliul său, iar mai toţi vor uita cum s-a desfăşurat campania care îl propulsase în acea funcţie.

Barry îşi continua drumul, negociind cu alţi clienţi. De ani buni, un judecător de la Curtea de Apel din Illinois dăduse hotărâri împotriva industriei asigurărilor şi era vremea să fie înlăturat. Existau însă neînţelegeri legate de onorariul lui Barry, care crescuse considerabil după succesul înregistrat de Fisk.

Din cele opt milioane de dolari transmise pe diverse canale de Carl Trudeau lui Barry şi „unităţilor" lui, rămăseseră neatinse şapte milioane, care stăteau bine ascunse.

„Să mulţumim Domnului pentru această democraţie", îşi zicea Barry de câteva ori pe zi.

– Să chemăm populaţia la vot!

PARTEA A TREIA

DECIZIA IREVOCABILĂ

CAPITOLUL 33

Ron Fisk a depus jurământul ca judecător asociat al Curții Supreme din Mississippi în prima săptămână a lunii ianuarie. A fost o ceremonie scurtă, desfășurată într-o atmosferă sobră, la care au participat Doreen și cei trei copii, câțiva prieteni din Brookhaven, Tony Zachary, ceilalți opt membri ai Curții și o parte din personal. Judecătorul-șef, cel mai vârstnic dintre toți, a ținut o scurtă alocuțiune de bun venit, după care toată lumea a băut punch și a mâncat fursecuri. Judecătorul Jimmy McElwayne a sărit peste tratație, întorcându-se în biroul său. Nu se așteptase să-l înghită pe Ron Fisk și deocamdată intuiția nu-l dezamăgise. Fisk a făcut o gafă monumentală când i-a concediat fără nici o ezitare pe toți angajații Sheilei, inclusiv pe secretară, fără ca, măcar din politețe, să-i vadă la față. A mai dat cu bâta-n baltă în momentul când, la începutul lunii decembrie, îl sâcâise cumplit pe judecătorul-șef pentru că ținea să vadă registrul de procese și să aibă acces la unele dintre cazurile ce urmau a fi decise. La patruzeci de ani, Fisk era de departe cel mai tânăr membru al Curții, iar prin entuziasmul de veleitar îi călcase deja pe bătături pe unii confrați.

După depunerea jurământului, Fisk a avut dreptul de a participa la orice caz ce nu fusese încă decis, indiferent de momentul când acesta fusese prezentat Curții. S-a afundat în muncă și

curând a început să facă ore suplimentare. La zece zile după sosire, a votat în cadrul unei majorități de 7 la 2 (în majoritate se încadrase și McElwayne) pentru respingerea sentinței într-un caz de sistematizare din districtul DeSoto și s-a opus în alte trei cazuri legate de litigiile referitoare la zonele mlăștinoase din districtul Pearl River. El vota doar, fără să facă nici un comentariu.

În orice caz, judecătorul își poate scrie opinia, fie aprobând alături de majoritate, fie opunându-se. Ron abia aștepta să scrie ceva, însă păstra tăcerea, lucru socotit înțelept de către el. Era de preferat să nu grăbească lucrurile.

Oamenii din Mississippi au avut prima mostră de curte supremă post-McCarthy abia la sfârșitul lunii ianuarie. Cazul privea o bătrână de optzeci de ani bolnavă de Alzheimer, care fusese găsită sub pat goală și murdară, în căminul de bătrâni unde era internată. O găsise astfel chiar fiul ei, care a sărit ca ars și, în cele din urmă, dăduse în judecată căminul de bătrâni în numele ei. Cu toate că mărturiile și dovezile erau incomplete, depozițiile depuse la proces au făcut proba că femeia fusese total neglijată vreme de cel puțin șase ore. Nu primise hrană de opt ore. Casa de bătrâni era o instituție nu tocmai scumpă, una dintre numeroasele deținute de o companie din Florida, iar trecutul acesteia privind respectarea măsurilor sanitare și de siguranță era presărat cu tot felul de nereguli, care de care mai supărătoare. Juraților din districtul rural Covington au acordat despăgubiri de 250 000 de dolari, deși era dificil de apreciat măsura vătămărilor fizice suferite. Femeia prezenta vânătăi pe frunte, însă biata de ea își pierduse mințile cu un deceniu în urmă. Partea interesantă era amenda punitivă de două milioane de dolari, un record pentru districtul Covington.

Cazul îi fusese încredințat judecătorului Calligan. El adunase celelalte trei voturi necesare și redactase o decizie care anula despăgubirile de 250 000 de dolari și trimitea cazul spre rejudecare. Era nevoie de dovezi suplimentare în privința acordării de

daune. Cât privea amenda punitivă, ea „şocase conştiinţa Curţii Supreme" şi fusese anulată şi restituită primei instanţe – azvârlită o dată pentru totdeauna. Judecătorul McElwayne a redactat o decizie prin care susţinea verdictul instanţei inferioare. El a procedat cu multă minuţiozitate, prezentând trecutul nefericit al casei de bătrâni – lipsă de personal, folosire de personal necalificat, camere mizere şi lenjerie de pat şi prosoape nespălate, hrană deficitară şi indigestă, neasigurarea de aer condiţionat la parametri normali, încăperi supraaglomerate şi câte altele. Decizia lui a fost susţinută de alţi trei judecători, astfel încât vechea Curte era împărţită egal în privinţa hotărârii. Cel proaspăt uns judecător avea să dea votul decisiv.

Judecătorul Fisk nu a şovăit deloc. Şi el a considerat insuficiente probele medicale şi a afirmat că rămăsese şocat auzind de cuantumul amenzii punitive. Ca avocat apărător în favoarea firmelor de asigurări, îşi petrecuse paisprezece ani respingând cu hotărâre pretenţiile de daune punitive emise cu nepăsare de avocaţii reclamanţilor. Cel puţin jumătate din procese incluseseră solicitări, una mai mincinoase decât alta, de sume exorbitante de bani, asta din cauza „comportării scandaloase şi insolente" a părţii acuzate.

Cu un vot de 5 la 4, Curtea şi-a anunţat noua sa orientare şi a retrimis cazul la districtul Covington într-o stare mult mai jalnică decât sosise.

Fiul bătrânei victime era un crescător de vite în vârstă de cincizeci şi şase de ani. În plus, era şi diacon la o biserică de ţară situată la câteva mile de oraşul Mount Olive. El şi soţia lui fuseseră sprijinitori convinşi ai lui Ron Fisk, deoarece îl socoteau un om cu frica lui Dumnezeu, care le împărtăşea valorile şi le va proteja nepoţii.

De ce decisese acum domnul Fisk în favoarea unei corporaţii nelegiuite din alt stat?

*

Fiecare caz acceptat spre analiza Curții Supreme este distribuit de un funcționar unuia dintre cei nouă judecători, care nu au nici un control asupra procesului. Fiecare știe că al nouălea caz va sfârși pe masa lui de lucru. Lucrează în complete de câte trei judecători o perioadă de șase săptămâni, apoi aceste complete se reformează în altă componență.

În aproape toate cazurile prezentate în fața Curții Supreme, avocații solicită o argumentare verbală, însă acestea rareori se acordă. Completele îi audiază pe avocați în mai puțin de 5% din apeluri.

Datorită dimensiunilor verdictului, cazul Jeannette Baker contra Krane Chemical Corporation a fost socotit suficient de important ca să le permită avocaților o audiență în fața completului de trei judecători. La 7 februarie, aceștia s-au strâns – Jared Kurtin și trupa lui, precum și întreaga firmă Payton & Payton.

Cazul fusese încredințat judecătorului Albritton cu luni în urmă. Ron Fisk nu avea nici o treabă de rezolvat la Curtea Supremă în acea zi, astfel că nu se afla acolo. Zachary s-a oprit din curiozitate, dar s-a așezat pe un rând din spate și nu a discutat cu nimeni. Și-a luat notițe și a decis să îl sune pe Barry Rinehart imediat după încheierea audierilor. Tot în fundul sălii se găsea și un vicepreședinte de la Krane, care își lua notițe de zor.

Fiecare parte avea la dispoziție douăzeci de minute, iar un ceas digital număra secundele. Un grefier îi avertiza pe avocați când trebuiau să încheie. Avocații care țineau pledoarii interminabile nu erau tolerați. Jared Kurtin a fost primul și imediat s-a grăbit să ajungă direct în miezul chestiunii ce făcea obiectul apelului cerut de clientul său. Krane susținuse mereu că nu exista nici o legătură credibilă și rezonabilă de ordin medical între BCL și cartolixul descoperit pe proprietatea sa și îmbolnăvirile de cancer care îi afectaseră pe atât de mulți locuitori ai orașului Bowmore. Krane nu recunoștea nicidecum că se petrecuseră deversări ilegale de substanțe periculoase, dar, ipotetic vorbind,

chiar dacă se presupunea că se produceau deşeuri toxice care ajungeau în sol şi de acolo în pânza freatică, nu se putea face „nici o legătură cauzală, medical vorbind", între substanţele chimice şi cancer. A, se puteau face nenumărate speculaţii, bineînţeles. Să luăm, de pildă, rata îmbolnăvirilor de cancer din Bowmore. Să analizăm creşterea temporară a morbidităţii cu un anumit tip de cancer. Dar rata cancerului diferă mult de la o regiune la alta. Şi, ceea ce este mult mai important, există mii de agenţi carcinogeni în aer, alimente, băuturi, produse de uz gospodăresc, iar lista poate continua. Cine poate spune că boala canceroasă care l-a răpus pe micul Chad a provenit din apă, şi nu din aer? Cum se elimină substanţele carcinogene descoperite în alimentele înalt prelucrate pe care doamna Baker a recunoscut că le-a consumat ani de-a rândul? Este imposibil.

Kurtin îşi cunoştea bine partitura, iar cei trei judecători i-au dat pace vreme de zece minute. Doi erau deja de acord cu el. Judecătorul Albritton nu era de acord, aşa că, într-un târziu, l-a întrerupt:

– Domnule Kurtin, vă cer scuze, dar mai existau alte fabrici sau uzine în acea zonă care să producă pesticide şi insecticide?

– Din câte ştiu eu, nu, domnule judecător.

– Asta înseamnă cumva altceva decât „nu"?

– Răspunsul este nu, domnule judecător. În districtul Cary, nu existau alţi producători.

– Mulţumesc. Şi, cu toţi experţii dumneavoastră, aţi găsit altă fabrică sau uzină care să prelucreze şi să arunce bicloronilenă, cartolix sau aklar?

– Nu.

– Mulţumesc. Iar când susţineţi că alte zone ale ţării prezintă rate foarte înalte de cancer, sugeraţi cumva că vreunul dintre aceste locuri prezintă o rată de cincisprezece ori mai mare decât media naţională, da?

– Nu, nu sugerez asta, dar noi contestăm cifra de cincisprezece.

– Bine, şi atunci admiteţi o rată de cancer de douăsprezece ori mai mare decât media naţională?

– Nu sunt sigur...

– Păi asta a declarat expertul dumneavoastră la proces, domnule Kurtin. Rata înregistrată la Bowmore depăşeşte de douăsprezece ori media naţională.

– Da, cred că aveţi dreptate, domnule judecător.

– Mulţumesc.

Nu au mai apărut întreruperi, iar Kurtin şi-a încheiat pledoaria la câteva secunde după pornirea soneriei.

Mary Grace arăta cuceritoare. Bărbaţii se limitau la costumele de culoare neagră sau bleumarin, cămăşile albe, cravatele în culori terne şi pantofii conservatori marca Black Wings, ţinuta plicticoasă de zi cu zi, însă în cazul femeilor nu prea existau reguli. Mary Grace avea o rochie sclipitoare, cu puţin deasupra genunchilor, şi o jachetă asortată, cu mâneci care erau doar până la cot. Pantofi negri cu toc cui. Picioarele frumoase îi ieşeau în evidenţă, deşi nimic nu era expus celor trei judecători după ce a trecut pe podium.

Pornind de unde rămăsese judecătorul Albritton, ea s-a lansat într-un atac susţinut împotriva apărării. Vreme de cel puţin douăzeci de ani, compania aruncase în mod ilegal tone de substanţe carcinogene de clasa 1 în sol. Ca urmare a acestor deversări, apa de băut a oraşului Bowmore era poluată cu aceleaşi substanţe carcinogene, nici una dintre acestea nefiind produse ori aruncate, ori chiar găsite în cantităţi considerabile în altă parte a ţării. Oamenii din Bowmore băuseră apa în acelaşi fel în care fiecare membru al completului băuse apă de la robinet în acea dimineaţă.

– V-aţi bărbierit, v-aţi spălat pe dinţi, aţi făcut duş, aţi folosit apa din reţeaua orăşenească pentru a vă face cafeaua sau ceaiul.

Aţi băut-o acasă şi, din nou, la serviciu. Aţi pus la îndoială calitatea acestei ape? V-aţi întrebat de unde provine? Dacă este sigură? În dimineaţa aceasta, v-aţi pus vreo clipă întrebarea dacă apa conţine elemente carcinogene? Pesemne că nu. La fel gândeau şi oamenii din Bowmore.

Ca urmare directă a consumului de apă potabilă, oamenii au început să se îmbolnăvească. Oraşul a fost lovit de un val de cancer nemaiîntâlnit vreodată în această ţară.

– Şi, ca întotdeauna, această distinsă şi de primă mărime corporaţie din New York – spunând aceasta, ea s-a răsucit şi a făcut un gest larg spre Jared Kurtin – a respins orice acuzaţie. A negat deversarea de chimicale, muşamalizarea, a negat minciunile, până şi propriile negaţii. Şi, ceea ce este cel mai important, a respins orice cauzalitate între agenţii carcinogeni şi cancer. În schimb, aşa cum am auzit aici şi astăzi, Krane Chemical aruncă vina pe aer, pe soare, pe mediu, ba chiar şi pe untul de arahide şi pe carnea de curcan tăiată felii cu care Jeannette Baker obişnuia să-şi hrănească familia. Juraţilor le-a plăcut la culme partea aceea a procesului, a spus ea către publicul rămas pe gânduri. Krane a aruncat tone şi tone de substanţe chimice în pământ şi în apă, dar, stai un pic, să dăm vina pe untul de arahide!

Poate că era respectul faţă de o femeie ori poate că nu doreau să întrerupă o pledoarie atât de pătimaşă, dar, oricare ar fi fost motivul, cei trei judecători nu au spus nimic.

Mary Grace a încheiat cu o scurtă trecere în revistă a prevederilor legii. Legea nu le cerea să facă dovada că BCL-ul descoperit în celulele de ţesut ale lui Pete Baker proveneau direct de la uzina Krane. Dacă s-ar fi reuşit acest lucru, s-ar ridica standardul indiciului la statutul de probă clară şi irefutabilă. Legea cerea doar proba prin preponderenţa indiciilor, adică un standard mai scăzut.

Când cele douăzeci de minute s-au încheiat, s-a așezat alături de soț. Judecătorii le-au mulțumit avocaților, după care au trecut la următorul caz.

*

Ședința de la jumătatea iernii a MTA s-a desfășurat într-o atmosferă sumbră. Participarea a crescut brusc. Avocații pledanți erau îngrijorați, profund preocupați și chiar înspăimântați. Din cazurile existente în registrul de sentințe pe anul acela, noua Curte Supremă respinsese primele două verdicte date în favoarea reclamanților. Să fie acesta începutul unei serii cumplite de anulări ale sentințelor venite de la instanța inferioară? Venise momentul pentru declanșarea panicii ori era deja prea târziu și pentru asta?

Un avocat din Georgia a contribuit serios la deteriorarea bunei dispoziții a tuturor, prezentând pe scurt starea jalnică a lucrurilor în statul său. Curtea Supremă din Georgia avea tot nouă membri, dintre care opt erau credincioși marii finanțe, respingând în mod consecvent verdictele pentru reclamanții vătămați sau decedați. Douăzeci și două dintre ultimele douăzeci și cinci de verdicte fuseseră infirmate. Drept urmare, companiile de asigurare nu mai erau nicicum dispuse să soluționeze cazuri în afara tribunalului. De ce să se mai osteneească? Nu se mai temeau deloc de jurați, pentru că aveau Curtea Supremă la degetul mic. Cândva, majoritatea cazurilor se soluționau înainte de declanșarea procesului. Pentru un avocat pledant, acest lucru însemna un dosar pe care îl putea rezolva fără eforturi foarte mari. Acum nu se mai soluționa nimic, iar avocatul reclamantului trebuia să ducă fiecare caz până la judecata în instanță. Și, chiar dacă obținea un verdict favorabil, acesta nu rezista în fața recursului. Urmarea era că avocații acceptau tot mai puține

cazuri şi tot mai puţini oameni vătămaţi, cu reclamaţii reale şi justificate, primeau despăgubiri.

– Uşile tribunalelor ni se închid în nas, a spus el spre sfârşit.

Deşi era doar 10.00 dimineaţa, mulţi dintre avocaţii care alcătuiau publicul se gândeau deja să caute un bar.

Următorul vorbitor le-a mai ridicat moralul, chiar dacă foarte puţin. Fosta judecătoare Sheila McCarthy a fost prezentată şi întâmpinată cu căldură. Le-a mulţumit avocaţilor pledanţi pentru sprijinul neprecupeţit pe care i-l acordaseră şi a dat de înţeles că poate nu a terminat de tot cu politica. Ea a protestat faţă de toţi cei care conspiraseră să o învingă. Şi, pe măsură ce îşi mai domolise zelul, i-a făcut să se ridice în picioare când i-a anunţat că, întrucât îşi începuse practica privată, achitase cotizaţiile şi devenise o membră plină de mândrie a Asociaţiei Avocaţii Pledanţi din Mississippi.

*

În medie, Curtea Supremă din Mississippi decide aproximativ 250 de cazuri pe an. Majoritatea sunt litigii de rutină, cazuri destul de simple. Unele presupun elemente de noutate, cu care Curtea nu s-a mai confruntat. Practic, toate sunt soluţionate într-o manieră ordonată, aproape distinsă. Câteodată, însă, se întâmplă ca un anumit caz să declanşeze un adevărat război.

Cazul se referea la un dispozitiv mare de cosit iarba. Cel în chestiune era tras de un tractor John Deer, când cuţitele au lovit un capac al unei guri de vizitare abandonate de pe un teren viran. O bucată de opt centimetri de oţel ascuţit a fost slobozită din lamele ce se roteau nebuneşte ale aparatului de tuns iarba. După ce a fost azvârlită în aer, respectiva bucată de metal a zburat peste 70 de metri, apoi l-a lovit în tâmpla stângă pe un băieţel în vârstă de şase ani pe nume Aaron. Se ţinea de mâna mamei, îndreptându-se spre o bancă din oraşelul Horn Lake. Aaron fusese

rănit grav și era cât pe ce să moară în câteva rânduri, iar în cei patru ani după accident, suferise unsprezece operații. Notele medicale săriseră de suma limită de 500 000 de dolari, cât prevedea polița de asigurări a familiei. Iar cheltuielile pentru îngrijirea lui în următorii ani erau estimate la 750 000 de dolari.

Avocații lui Aaron stabiliseră că tăietorul de iarbă avea o vechime de cincisprezece ani; și nu era prevăzut cu pereți laterali de protecție, cu lanțuri pentru tocarea deșeurilor sau alte dispozitive de protecție, folosite în domeniul industriei de cel puțin treizeci de ani. Aceștia au intentat proces. Jurații din districtul DeSoto îi acordaseră lui Aaron suma de 750 000 de dolari. Ulterior, avocatul pledant a mărit suma din dorința de a include cheltuielile medicale. El a considerat că, dacă jurații socoteau că se impunea plata de despăgubiri, atunci Aaron avea dreptul la mai mulți bani.

Curtea Supremă se confrunta cu mai multe soluții: (1) să confirme suma de 750 000 de dolari stabilită de juraţi; (2) să confirme amenda sporită de judecător la 1,3 milioane; (3) să respingă răspunderea sau vătămările și să trimită cazul spre rejudecare; sau (4) să infirme verdictul, să restituie cazul către prima instanță și să pună capăt procesului. Răspunderea părea clară, astfel că se punea doar problema banilor.

Cazul i-a fost repartizat judecătorului McElwayne. Raportul lui preliminar confirma hotărârea luată de judecătorul de caz și a solicitat o despăgubire mai mare. Dacă ar fi fost întrebat în secret, ar fi recomandat să se ceară și mai mulți bani. Oricare ar fi fost suma, aceasta nu putea să compenseze suferințele cumplite prin care trecuse și pe care avea să le înfrunte în continuare bietul băiat. Pe de altă parte, nu se prevăzuse nici o despăgubire pentru pierderea capacității copilului de a-și câștiga existența pe viitor. Copilul, care practic o ținea de mână pe mama lui, fusese lezat pe viață de un produs inerent periculos ce fusese fabricat în mod neglijent.

Judecătorul Romano, din districtul central, vedea lucrurile altfel. El rareori accepta vreun verdict cu sumă mare fără să nu-l atace, însă acest verdict se dovedea o adevărată provocare. Socotea că maşina de tuns iarbă era, în realitate, bine proiectată şi asamblată în mod corespunzător de fabrică, însă, în anii scurşi de la ieşirea lui pe poarta fabricii, elementele de siguranţă fuseseră îndepărtate de diverşii săi proprietari. Adevărat, lanţul proprietarilor nu era deloc clar. Aşa stăteau lucrurile în cazul acestor aparate de tuns iarba, care nu sunt curate, precise şi sigure. Ele sunt gândite să facă un anumit lucru – să taie iarba deasă şi tufişurile prin folosirea unei serii de lame ascuţite care se roteşte cu viteză foarte mare. Sunt produse extrem de primejdioase, dar, în acelaşi timp, eficiente şi necesare.

Judecătorul McElwayne a reuşit până la urmă să obţină trei voturi de partea lui. Judecătorul Romano se chinuise câteva săptămâni să-i convingă pe alţi trei fraţi să i se alăture. Încă o dată decizia avea să se ia în baza votului dat de cel nou în meserie.

Judecătorul Fisk s-a chinuit să descâlcească acel caz. A citit pledoariile la scurtă vreme după ce depusese jurământul şi în fiecare zi era de altă părere. I-a venit foarte lesne să creadă că producătorul se putea aştepta ca utilajul său să sufere modificări în timp, mai ales dacă se ţinea seama de caracterul foarte violent al funcţionării respectivului aparat de tăiat iarba. Însă probele de la dosar nu erau prea clare în privinţa eventualităţii ca producătorul să nu fi respectat toate reglementările federale în fa brica sa. Ron a avut un sentiment de milă faţă de copil, dar nu dorea să îngăduie emoţiilor lui să devină factor decisiv în luarea unei hotărâri.

Pe de altă parte, fusese ales în baza unei platforme ce promitea despăgubiri mai mici. Fusese atacat de avocaţii pledanţi, care primeau sprijin din partea celor cărora le plăcea să apară mereu în sălile de judecată.

Curtea aştepta; era nevoie de o hotărâre. Ron era bântuit de păreri ce se băteau cap în cap, astfel că până la urmă a ameţit, fiind incurabil de confuz. Când a votat, în cele din urmă, alături de Romano, nu avea nici un chef de viaţă şi a plecat devreme de la birou.

Judecătorul McElwayne şi-a revizuit hotărârea şi, opunându-se, în cadrul unei pledoarii biciuitoare, a acuzat majoritatea că rescrie faptele, modificând standardele legale şi ocolind deciziile luate de juraţi, toate acestea reprezentând un efort personal de a-şi impune propriul standard în introducerea de reforme în cadrul proceselor referitoare la despăgubiri. Unii din cei care votaseră majoritar (mai puţin Ron) au reacţionat, iar după ce hotărârea a fost publicată, ea vorbea mai elocvent despre tulburările interne din sânul Curţii Supreme decât trista soartă a micuţului Aaron.

Asemenea ieşiri urâte din partea unor jurişti educaţi erau extrem de rare, însă orgoliile lor rănite şi sentimentele jignite nu făceau decât să adâncească prăpastia dintre cele două facţiuni. Nu exista nici cale de mijloc, nici loc de compromisuri.

În situaţia în care un caz presupunea un verdict substanţial, companiile de asigurări putea de acum încolo să stea liniştite.

CAPITOLUL 34

Opoziţia amarnică a judecătorului McElwayne a continuat până spre primăvară. Însă, după ce a pierdut a şasea oară la rând, printr-o decizie de 5 la 4, o bună parte din caracterul lui bătăios a dispărut. Cazul respectiv se referea la o culpă gravă a unui medic incompetent, iar după ce Curtea a infirmat verdictul, McElwayne şi-a dat seama că fraţii lui alunecaseră atât de mult spre dreapta, încât nu exista cale de întoarcere.

Un chirurg ortoped din Jackson greşise foarte grav o intervenţie chirurgicală de rutină, efectuată în scopul de a remedia un disc ce suferise o hernie. Pacientul rămăsese paralizat şi, evident, intentase proces. Medicul respectiv mai fusese dat în judecată de cinci ori, îşi pierduse dreptul de practică în alte două state şi fusese tratat cel puţin de trei de dependenţă de tranchilizante. Juraţii îi acordaseră paraplegicului o despăgubire în valoare de 1,8 milioane de dolari, după care pedepsiseră medicul şi spitalul cu cinci milioane amendă punitivă.

Judecătorul Fisk, în cadrul primei lui decizii alături de majoritate, a declarat că despăgubirile erau excesive, iar amenda punitivă – extraordinară. Decizia Curţii a trimis cazul spre rejudecare doar pentru despăgubiri personale. Cele punitive trebuiau trecute sub tăcere.

Judecătorul McElwayne era cât pe ce să facă un atac cerebral. Argumentaţia lui era presărată cu vagi acuzaţii potrivit cărora interesele speciale ale statului aveau în prezent o influenţă mai mare asupra Curţii Supreme decât patru dintre membrii săi. Fraza finală din ciorna iniţială a pledoariei lui suna aproape calomnios: „Autorul care a stabilit majoritatea mimează şocul faţă de suma amenzii punitive. Cu toate acestea, ar trebui să se simtă comod în privinţa sumei de cinci milioane de dolari. Acesta a fost preţul fotoliului pe care îl ocupă în prezent". Pentru a face măcar o persoană să râdă, a trimis o copie a ciornei prin e-mail către Sheila McCarthy. Ea a râs, adevărat, dar apoi l-a rugat să scoată acea frază din text. În cele din urmă, i-a acceptat sfatul.

McElwayne şi-a exprimat nemulţumirea şi opoziţia pe patru pagini. Albritton a mai adăugat alte trei. În sine, fiecare din ei şi-a pus întrebarea dacă putea să se împace cu ideea de a scrie numai proteste inutile în toată acea perioadă ce le mai rămăsese din mandat.

*

Protestele lor neputincioase sunau ca o muzică plăcută pentru urechile lui Barry Rinehart. El analiza cu atenţie toate deciziile care se dădeau în Mississippi. Personalul său examina deciziile individuale, cazurile ce urmau să se discute şi procesele cu juri care puteau într-o bună zi trimite un verdict la Curtea Supremă. Ca întotdeauna, Barry stătea la pândă.

Alegerea unui judecător pârtinitor era într-adevăr o victorie, însă ea nu era deplină decât în momentul în care ea dădea rezultatele scontate. Fisk avea un „cazier" perfect în ceea ce privea voturile date până atunci. Aşadar, Baker contra Krane Chemical era copt pentru luarea deciziei definitive.

În cursul unui zbor spre New York pentru o întâlnire cu domnul Trudeau, Barry a socotit că băiatul avea nevoie de un oarecare imbold.

*

Cina avea loc la Clubul Universității, la ultimul etaj al celei mai înalte clădiri din Jackson. Era un eveniment liniștit, aproape secret, făcut în baza unei invitații, numai că aceasta nu fusese tipărită. Prin câteva telefoane, se adunaseră în jur de optzeci de invitați. Serata se ținea în onoarea judecătorului Ron Fisk. Doreen era de față și se bucura de onoarea de a sta alături de senatorul Myers Rudd, care abia sosise cu avionul de la Washington. Se servea friptură și homar. Primul vorbitor a fost președintele asociației medicilor din Mississippi, un distins chirurg din Natchez căruia, în anumite momente, făcând referire la sentimentul de ușurare din rândul comunității medicale, aproape îi dăduseră lacrimile. Ani de-a rândul, doctorii trudiseră sub permanenta amenințare a litigiilor. Plătiseră prime de asigurare înrobitoare. Fuseseră victime ale unor procese neîntemeiate. Suferiseră abuzuri în cursul depunerii depozițiilor și a proceselor. Acum, însă, totul se schimbase. Datorită noii direcții în care se îndrepta Curtea Supremă, medicii își puteau trata din nou pacienții fără să stea încordați tot timpul și să-și păzească spatele. I-a mulțumit lui Ron Fisk pentru curaj, înțelepciune și făgăduința sa de a proteja doctorii, asistentele medicale și spitalele din statul Mississippi.

Senatorul Rudd era la cel de-al treilea scotch, iar gazda știa din proprie experiență că al patrulea însemna deja bucluc. De aceea, l-a invitat pe senator să spună câteva cuvinte. Peste o jumătate de oră, după ce purtaseră lupte în toată lumea și soluționaseră toate conflictele, mai puțin cel din Orientul Mijlociu, Rudd și-a amintit într-un final de ce se afla acolo. Niciodată

nu-şi folosea notiţele, niciodată nu-şi făcea un plan de discurs, niciodată nu-şi pierdea vremea cu idei gândite dinainte. Simpla lui prezenţă trebuia să fie de ajuns pentru a fermeca pe toată lumea. A, sigur, Ron Fisk. Şi-a reamintit prima lor întâlnire la Washington, din anul precedent. I-a zis „Ronny" de cel puţin trei ori. Când a observat că gazda făcea un semn către ceasul de la mână, s-a aşezat şi a cerut paharul numărul patru de scotch.

Următorul vorbitor a fost directorul executiv al Consiliului Comerţului, un veteran al nenumăratelor bătălii purtate cu avocaţii pledanţi. El a vorbit cu elocvenţă despre schimbarea considerabilă înregistrată în mediul economic al statului. Companiile, recent înfiinţate sau vechi, îşi făceau dintr-odată planuri îndrăzneţe, fiindcă nu se mai temeau să-şi asume riscuri care puteau da naştere unor litigii. Acum, firmele străine manifestau interes în a-şi plasa uzinele în Mississippi. Drept care, mulţumiri domnului Ron Fisk!

Reputaţia statului Mississippi de iad juridic sau de teren de judecată pentru mii de cazuri iniţiate din motive frivole şi de paradis pentru avocaţi pledanţi cu comportări libertine se schimbase aproape peste noapte. Mulţumiri, Ron Fisk!

Multe firme începuseră să beneficieze de rate stabile de asigurări pentru daune provocate unor terţi. Deocamdată, nu era totul foarte clar, dar situaţia arăta promiţător. Mulţumiri, Ron Fisk!

După ce a fost tămâiat cu laude de tot felul, încât îl încerca deja un sentiment de jenă, judecătorul Fisk a fost rugat să spună câteva cuvinte. Le-a mulţumit tuturor pentru sprijinul acordat pe parcursul campaniei. Era încântat după primele trei luni petrecute la Curtea Supremă şi avea convingerea că majoritatea de acolo va sta unită în privinţa cazurilor de despăgubiri şi răspunderi faţă de terţi. (Aplauze puternice.) Colegii săi erau sclipitori şi harnici, iar el era îndrăgostit de provocările intelectuale pe care

i le oferea fiecare caz. Nu se simțea câtuși de puțin dezavantajat din cauza lipsei de experiență.

În numele lui Doreen, le-a mulțumit apoi pentru seara minunată petrecută alături de ei.

*

Era vineri noaptea, iar ei au mers spre Brookhaven încă amețiți de laudele și cuvintele de admirație cu care fuseseră gratulați. La miezul nopții, când au ajuns acasă, copiii deja dormeau.

Ron a dormit șase ore și s-a trezit într-o stare de panică, deoarece nu știa unde să găsească un prinzător. Tocmai începea sezonul de baseball. Meciurile preliminare pentru copiii de unsprezece și doisprezece ani erau programate la ora 9.00 dimineața. Josh, care împlinise unsprezece ani, făcuse progrese și avea să devină unul dintre cei mai apreciați debutanți din liga școlară. Datorită slujbei extrem de solicitante, Ron nu-și permitea să mai fie antrenor principal. Nu reușea să ajungă la toate antrenamentele, însă era hotărât să nu scape nici măcar un meci. Se va ocupa de aruncători și de prinzători. Unul dintre foștii lui parteneri de firmă se va ocupa de rest și va deveni antrenor principal, iar un alt părinte se va îngriji de organizarea antrenamentelor.

Era prima sâmbătă din luna aprilie, o dimineață răcoroasă în întregul stat. În parcul orașului, se strânsese o mulțime agitată de jucători, părinți și antrenori, fiindcă începea campionatul. Copiii de nouă și zece ani au fost trimiși pe un teren, iar cei de unsprezece și doisprezece ani, pe un altul. Urma ca toți jucătorii să fie evaluați, apoi ierarhizați, după care erau așezați într-o anumită ordine pentru a fi selecționați de echipe din eșalonul superior.

Antrenorii s-au întâlnit în spatele bazei pentagonale ca să se organizeze. Au avut loc obişnuitele pălăvrăgeli, prilejuite de agitaţie, banalele împunsături, dar şi insultele rostite în glumă. Aproape toţi acei oameni antrenaseră echipe din aceeaşi ligă în anul precedent. Pe vremea aceea, Ron fusese un antrenor apreciat, părând a fi un părinte dispus să-şi petreacă ore în şir pe terenul de joc, din aprilie până în iulie. Acum însă, se simţea deasupra acestor lucruri. Reuşise o campanie sclipitoare şi câştigase cu un procentaj zdrobitor o cursă politică importantă. Asta îl făcea să se simtă unic între ceilalţi antrenori de acolo. La o adică, în oraşul Brookhaven exista un singur judecător de la Curtea Supremă. Trebuia să dea dovadă de o anumită detaşare la care nu ţinea în mod deosebit, dar care nici nu era convins că-i displăcea.

Oamenii i se adresau deja cu „domnu' judecător".

Judecătorul Fisk a tras un nume din căciulă. Echipa sa urma să se numească Rockies.

*

Apartamentul era atât de aglomerat în cursul săptămânii, încât simţeau nevoia să evadeze din el măcar sâmbăta.

Soţii Payton i-au ademenit din pat pe Mack şi Liza propunându-le să ia micul dejun la un local din apropiere unde se serveau clătite. După aceea, au plecat din Hattiesburg şi au sosit la Bowmore înainte de ora 10.00. Doamna Shelby, mama lui Mary Grace, le promisese un prânz pe cinste la umbra unui stejar – nişte somn urmat de îngheţată făcută în casă. Domnul Shelby avea barca pregătită. El şi Wes au luat copiii la plimbare pe un lac unde bătea crapul.

Mary Grace a rămas cu mama ei vreme de o oră, discutând lucruri obişnuite, dar evitând pe cât posibil tot ce era legat de

lege. Noutăţi de familie, bârfe auzite la biserică, nunţi şi înmormântări, doar despre cancer nu au vorbit, care ani de-a rândul monopolizase conversaţiile şi fusese pe bazele tuturor locuitorilor din districtul Cary.

Cu mult înainte de prânz, Mary Grace a mers în oraş, la Pine Grove, unde s-a întâlnit cu Denny Ott. I-a prezentat ultimele ei păreri despre Curtea Supremă, un rezumat destul de trist de altfel. Nu era prima oară când îl prevenea pe Denny că exista posibilitatea de a pierde. El îşi pregătea oamenii. Ştia că vor reuşi măcar să supravieţuiască, pentru că, în rest, pierduseră totul.

A mai mers două intersecţii şi a parcat pe aleea presărată cu pietriş unde se afla rulota lui Jeannette Baker. Au stat afară, la umbra unui copac, au băut apă îmbuteliată şi au discutat despre bărbaţi. Prietenul actual al lui Jeannette era un bărbat văduv în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, cu o slujbă bună şi o casă plăcută, şi nu manifesta nici un interes faţă de procesul ei – acesta nu mai atrăgea amatori ca altădată. Verdictul avea deja o vechime de şaptesprezece luni. Nici un cent nu se plătise şi nici măcar nu se întrevedea vreo şansă de aşa ceva.

– Aşteptăm o decizie luna asta, a spus Mary Grace. Şi ar fi un miracol dacă vom câştiga.

– Mă rog pentru acel miracol, a spus Jeannette, dar sunt pregătită pentru orice s-ar întâmpla. Vreau doar să se isprăvească toate odată.

După ce au mai discutat, şi-au luat rămas-bun printr-o îmbrăţişare. Mary Grace a mers cu maşina pe străzile oraşului natal, prin dreptul şcolii şi al caselor prietenilor din copilărie, pe lângă magazinele aflate încă pe High Street, ajungând apoi pe drumul de ţară care ducea spre casa părinţilor. A oprit la magazinul Treadway, de unde a cumpărat o sticlă de apă minerală şi a salutat-o pe femeia cu care se cunoştea de-o viaţă.

A trecut pe la Departamentul de Pompieri Voluntari Barrysville, o clădire mică din tablă şi având o maşină de pompieri veche, pe care băieţii o foloseau pentru spălarea străzilor în ziua alegerilor. Postul de pompieri slujise şi drept secţie de votare unde, în urmă cu cinci luni, 74% din oamenii de treabă din Barrysville votaseră pentru Dumnezeu, arme şi împotriva homosexualilor şi a liberalilor. Tocmai de la opt kilometri depărtare de Bowmore, Ron Fisk îi convinsese pe acei oameni că era protectorul lor.

*

Poate că era. Poate că simpla lui prezenţă la Curtea Supremă îi intimida din cale-afară pe unii.

Apelul depus de Meyerchec şi de Spano a fost respins de grefier din cauza unor vicii de procedură. Cei doi nu au reuşit să prezinte documentele necesare, iar după obişnuitele avertismente din partea grefierului, avocatul lor a declarat că nu ţinea să meargă mai departe cu acţiunea. Reclamanţii nu erau disponibili pentru a face comentarii, iar avocatul nu a răspuns la telefoanele date de reporteri.

În ziua respingerii acţiunii, Curtea Supremă a ajuns la un nou nivel scăzut în acţiunea ei de a limita în mod drastic expunerea corporaţiilor la reclamaţii. O companie farmaceutică deţinută de o persoană privată, denumită Bosk, produsese şi scosese pe piaţă un analgezic foarte puternic, denumit Rybadell. Acesta s-a dovedit a crea o dependenţă cumplită, astfel că în decurs de un an, firma Bosk a fost asaltată de procese. Într-unul dintre primele procese, directorii Bosk au fost prinşi mințind. Un procuror din Pennsylvania a iniţiat o investigaţie şi existau indicii că firma, deşi avusese cunoştinţă de dependenţa creată de

produs, încercase să ascundă astfel de informații. Medicamentul era extrem de profitabil.

Dillman, un fost polițist din Jackson, suferise vătămări după un accident de motocicletă și în cursul procesului de recuperare devenise dependent de Rybadell. Se chinuia de doi ani să scape de acea dependență, motiv pentru care sănătatea și celelalte aspecte ale vieții lui avuseseră extrem de mult de suferit. Printre altele, fusese arestat de două ori pentru furt din magazine. În cele din urmă, dăduse în judecată firma Bosk la tribunalul din comitatul Rankin. Jurații socotiseră compania vinovată și îi acordaseră lui Dillman 275 000 de dolari despăgubiri, reprezentând cel mai mic verdict Rybadell din SUA.

La apel, Curtea Supremă infirmase hotărârea tribunalului. Motivul principal, prezentat în decizia majorității de către judecătorul Romano, era că Dillman nu trebuia să primească despăgubiri, deoarece era dependent de droguri.

În cursul unui protest zgomotos, judecătorul Albritton i-a rugat pe cei majoritari să prezinte dovezi că reclamantul fusese dependent de droguri „înainte de introducerea pe piață a medicamentului numit Rybadell".

La trei zile după decizie, patru directori de la Bosk au recunoscut că se fac vinovați de tăinuirea de informații față de Administrația pentru Medicamente și Alimente și de inducerea în eroare a investigatorilor federali.

CAPITOLUL 35

Câştigurile înregistrate de Krane Chemical pe primul trimestru au fost mult mai bune decât se aşteptase. În realitate, ele i-au lăsat fără grai pe analişti, care anticipaseră în jur de 1,25 dolari pe acţiune în cazul cel mai fericit. Când Krane a raportat 2,05 dolari pe acţiune, compania şi revenirea ei uimitoare a atras şi mai mult interesul publicaţiilor financiare.

Toate cele paisprezece uzine funcţionau din plin. Se reduseseră preţurile pentru recâştigarea locului pe piaţă. Cei din departamentele de vânzări lucrau cu program prelungit ca să facă faţă comenzilor. Datoriile se achitaseră. Majoritatea problemelor ce nu dăduseră pace companiei pe tot parcursul anului precedent dispăruseră pe neaşteptate.

Acţiunile au consemnat o ascensiune constantă şi spectaculoasă, de la numere formate dintr-o cifră, şi se tranzacţionau la 24 de dolari bucata când s-a răspândit vestea despre câştigurile înregistrate. Apoi s-a realizat un salt la 30 de dolari. Ultima oară când avuseseră o asemenea valoare, acţiunile au intrat în cădere liberă a doua zi, după verdictul pronunţat la Hattiesburg.

Trudeau Group deţinea acum 80% din Krane, altfel spus, în jur de patruzeci şi opt de milioane de acţiuni. De la zvonurile legate de faliment, răspândite chiar înainte de alegerile din

noiembrie, averea netă a domnului Trudeau crescuse cu 800 de milioane. Şi abia aştepta să dubleze acea cifră.

*

Înainte de a se lua o decizie definitivă de către Curtea Supremă, judecătorii lucrează săptămâni la rând, redactând rapoarte proprii şi decizii preliminare şi citindu-le pe ale celorlalţi. Uneori, poartă discuţii în contradictoriu, dar în particular. Fac lobby pentru voturi pentru a-şi sprijini poziţiile. Îi pun pe subordonaţi să lanseze zvonuri care să ajungă la urechile celorlalţi judecători. Câteodată apar păreri ireconciliabile, a căror soluţionare durează luni întregi.

Vineri după-amiază târziu, ultimul lucru pe care judecătorul Fisk l-a citit înainte de a pleca acasă a fost divergenţa de opinie a lui McElwayne în cazul Jeannette Baker contra Krane Chemical Corporation. Se presupunea în mare că va exista o părere divergentă, căreia să i se ralieze altele trei. Decizia majoritară era redactată de judecătorul Calligan. Romano lucra la o decizie asemănătoare şi exista posibilitatea ca Albritton să pregătească o opinie contrară proprie. Cu toate că amănuntele nu erau complete, nu încăpea nici o îndoială că hotărârea definitivă va fi o respingere cu 5 la 4 a verdictului.

Fisk a citit dezacordul, s-a strâmbat la el cu dispreţ şi a decis să treacă de partea lui Calligan luni, la prima oră. Apoi s-a schimbat de haine şi a devenit antrenorul Fisk. Se apropia ora meciului.

Rockies îşi începeau sezonul cu o serie de meciuri şi distracţii pe toată durata weekendului, în oraşul Russburg, situat în deltă, la o oră de mers cu maşina din Jackson. Aveau să joace un meci vineri seară, cel puţin două sâmbătă şi probabil unul duminică. Jocurile erau doar de câte patru reprize, şi fiecare jucător

era încurajat să arunce şi să joace pe diferite posturi. Nu se puneau la bătaie nici trofee, nici puncte de campionat – era vorba doar de un turneu fără miză, în care fiecare echipă juca împotriva celorlalte pentru a se pregăti înainte de începerea sezonului. În divizia de copii de unsprezece şi doisprezece ani, se înscriseseră treizeci de echipe, între care şi două din Brookhaven.

Primul adversar al celor de la Rockies a fost o echipă dintr-un orăşel numit Rolling Fork. Seara era răcoroasă, aerul curat, complexul sportiv se umpluse de jucători şi de părinţi, iar încurajările de pe cele cinci terenuri unde se desfăşurau tot atâtea meciuri se întrepătrundeau unele cu altele.

Doreen rămăsese la Brookhaven cu Clarissa şi Zeke, acesta din urmă având meci sâmbătă dimineaţă la ora nouă.

În prima repriză, Josh a jucat baza a doua, iar când a ajuns la serviciu, tatăl lui îl pregătea pe cel care trebuia să intre la baza a treia. Când Josh a lovit patru aruncări, Ron l-a încurajat în gura mare, amintindu-i că nu avea cum să lovească mingea dacă ţinea bâta pe umăr. În cea de-a doua repriză, Josh s-a dus la movilă şi a lovit prompt primele două mingi care i-au fost aruncate. Cel de-al treilea la bătaie era un băiat bine clădit, de doisprezece ani, prinzătorul, care lovea de la gaura a şaptea. A lovit greşit prima minge, dar cu foarte mare forţă.

– Ţine bâta jos şi depărtată de corp, a răcnit Ron din adăpost.

Cea de-a doua aruncare nu a fost nici joasă şi nici greşită. A fost o minge rapidă, direct spre mijlocul casei, iar cel la serviciu a lovit-o foarte tare. Mingea a ţâşnit din corpul de aluminiu al bâtei şi a ieşit din casă mult mai repede decât sosise. O fracţiune de secundă, Josh a rămas de piatră, iar până să reacţioneze, s-a trezit cu mingea în faţă. A tresărit doar puţin când mingea l-a lovit drept în tâmpla dreaptă. După aceea, mingea a ricoşat peste linie şi s-a rostogolit pe partea stângă a terenului.

Josh stătea cu ochii deschişi în momentul în care tatăl lui a ajuns la el. Ameţit şi gemând, zăcea grămadă la baza movilei.

– Josh, spune ceva, l-a rugat Ron, atingându-i uşor rana.

– Unde-i mingea? a întrebat Josh.

– Lasă asta acum! Mă vezi bine?

– Cred că da.

Avea lacrimi în ochi şi strângea din dinţi ca să nu plângă. Pielea i se julise, şi avea câteva picături de sânge în păr. Zona lovită începuse să se umfle.

– Aduceţi nişte gheaţă, a sugerat cineva.

– Chemaţi echipa medicală de urgenţă.

Ceilalţi antrenori şi arbitri s-au apropiat curioşi. Puştiul care aruncase mingea cu putere stătea şi el prin preajmă, gata să izbucnească în plâns.

– Să nu închizi ochii, i-a zis Ron.

– Bine, bine, a zis Josh, respirând precipitat.

– Cine joacă baza a treia la Braves?

– Chipper.

– Şi centru?

– Andruw.

– Bravo, băiete!

După câteva minute, Josh s-a ridicat în fund şi spectatorii l-au aplaudat. S-a ridicat apoi în picioare şi a mers cu ajutorul tatălui său până la adăpost, unde s-a întins pe o bancă. Simţind cum inima îi bate la fel de nebuneşte, Ron i-a aşezat pe tâmpla umflată un săculeţ de gheaţă. Jocul a reînceput cu unele ezitări, apoi s-a înteţit.

A apărut şi un doctor, care l-a examinat pe Josh, care părea să reacţioneze aproape perfect. Vedea, auzea, îşi amintea detalii, ba chiar a zis că vrea să revină în joc. Medicul a zis că nu, iar antrenorul Fisk a întărit interdicţia.

– Poate mâine, a spus Ron, dar numai ca să-l liniştească pe copil.

Şi el avea un nod în gât şi abia începuse să se calmeze. Hotărâse să-l ducă acasă după încheierea meciului.

– Arată bine, a zis medicul. Dar ar trebui să îi faceţi o radiografie.

– Acum? a întrebat Ron.

– Nu e nici o grabă, dar o voi face eu în seara asta.

Spre sfârşitul celei de-a treia runde, Josh stătea deja în fund şi glumea cu colegii de echipă. Ron s-a întors la cabina antrenorului celei de-a treia baze şi i-a şoptit ceva unui alergător, când unul dintre jucătorii de la Rockies a răcnit din adăpost:

– Josh varsă!

Arbitrii au oprit din nou meciul, iar antrenorii au golit adăpostul celor de la Rockies. Josh avea ameţeli, transpira abundent şi trecea prin crize de vărsături. Medicul era în apropiere, iar după câteva clipe, a apărut şi o brancardă, adusă de doi bărbaţi. Ron l-a ţinut pe Josh de mână cât l-au transportat spre parcare.

– Să nu închizi ochii, i-a zis mereu Ron. Vorbeşte-mi, Josh.

– Mă doare capul, tată.

– N-ai nimic. Doar să nu închizi ochii.

Au aşezat brancarda în ambulanţă, au imobilizat-o şi i-au permis lui Ron să urce alături de fiul său. Cinci minute mai târziu, l-au dus direct la camera de gardă şi urgenţe de la Spitalul General al Districtului Henry. Josh era vioi şi nu mai vărsase de când plecaseră din parcul de joc.

Cu un ceas în urmă, se produsese o coliziune între trei automobile, iar în camera de urgenţe era un adevărat haos. Primul doctor care l-a examinat pe Josh a cerut efectuarea unei tomografii şi i-a explicat lui Ron că nu va avea voie să-şi însoţească fiul mai departe.

– Cred că nu are mai nimic, i-a spus doctorul, iar Ron a găsit un scaun în sala de aşteptare plină de lume. I-a telefonat lui Doreen şi a reuşit să facă faţă acelei conversaţii dificile. Timpul practic se oprise în loc, iar minutele păreau să se târască dureros de încet.

Antrenorul principal al celor de la Rockies şi fost partener al lui Ron a sosit în mare grabă şi l-a invitat afară pe Ron. Voia să-i arate ceva. A luat o bâtă din aluminiu de pe banchetă.

– Uite-o, a zis el cu un aer grav.

Era vorba de o bâtă Screamer, un model apreciat, produs de Win Rite Sporting Goods, una dintre cel puţin zece mărci pe care le puteai vedea folosite de jucători.

– Uite aici, a spus antrenorul, frecând corpul bâtei în locul în care cineva încercase să răzuie cu şmirghel o parte din etichetă. E un model minus şapte, care a fost declarat ilegal cu ani în urmă.

Minus şapte se referea la diferenţa dintre greutatea şi lungimea bâtei. Ea avea 73,66 centimetri, dar cântărea doar 6 kilograme, fiind mult mai uşor de rotit, fără să piardă câtuşi de puţin din forţa de lovire la contactul cu mingea. Reglementările existente interziceau ca bâta să prezinte un coeficient mai mare de patru. Iar bâta aceea avea o vechime de cel puţin cinci ani.

Ron s-a holbat la ea de parcă ar fi avut în faţă un pistol cu ţeava încă fumegândă.

– Cum de-ai pus mâna pe ea?

– Am verificat când puştiul a ajuns din nou la serviciu. I-am arătat-o arbitrului, care a azvârlit-o cât colo şi s-a dus după antrenor. M-am dus şi eu, dar, sincer să fiu, omul nu avea habar ce căuta bâta aceea la copil. Şi mi-a dat-o mie.

La spital au sosit şi alţi părinţi ai jucătorilor de la Rockies, apoi au apărut şi unii dintre jucători. S-au ghemuit pe o bancă din apropierea ieşirii din camera de gardă şi au aşteptat. A trecut

aproape o oră, după care a venit un doctor, care a început să discute cu Ron.

– Tomografia nu a evidenţiat nimic, a spus el. Cred că nu are nimic, doar o uşoară comoţie.

– Slavă Domnului.

– Unde locuiţi?

– Brookhaven.

– Îl puteţi lua acasă, dar trebuie să stea nemişcat vreme de câteva zile. Fără sport sau alte exerciţii. Dacă are ameţeli, dureri de cap, dacă vede dublu sau neclar, dacă prezintă pupile dilatate, vâjâieli în urechi, gust neplăcut în gură, schimbări bruşte de dispoziţie sau somnolenţă, atunci prezentaţi-vă cu el la medicul dumneavoastră.

Ron a dat din cap şi a vrut să-şi ia notiţe.

– Vă scriu toate acestea în biletul de externare, împreună cu rezultatul tomografiei.

– Bine, sigur.

Doctorul a făcut o pauză, s-a uitat ceva mai atent la Ron şi l-a întrebat:

– Cu ce vă ocupaţi?

– Sunt judecător la Curtea Supremă.

Doctorul i-a zâmbit, apoi i-a întins mâna.

– V-am trimis şi eu un cec anul trecut. Vă mulţumesc pentru ce faceţi acolo.

–Mulţumesc, domnule.

O oră mai târziu, cu zece minute înainte de miezul nopţii, au plecat din Russburg. Josh stătea pe scaunul din dreapta cu o pungă de gheaţă lipită de tâmplă şi asculta meciul Braves–Dodgers care se transmitea la radio. Ron se uita la el la fiecare zece secunde, gata să reacţioneze la primul semn de stare proastă. Nu a avut parte de aşa ceva decât după ce au ajuns la periferia oraşului Brookhaven, când Josh a zis:

– Tati, mă doare puţin capul.

– Asistenta a zis că nu e grav dacă ai o uşoară durere de cap. Dar una urâtă înseamnă belea. Pe o scară de la unu la zece, asta pe unde e?

– Trei.

– Bine, când ajunge la cinci, să mă anunţi.

Doreen îi aştepta în prag şi avea multe întrebări de pus. A citit biletul de externare la masa din bucătărie cât timp Ron şi Josh au mâncat câte un sendviş. După două muşcături, Josh a spus că nu-i era foame. Dar era mort de foame la plecarea din Russburg. Brusc, a devenit iritabil, dar trecuse de mult ora obişnuită de culcare pentru el. Când Doreen a încercat versiunea ei de examinare medicală, copilul s-a răstit la ea şi a plecat la baie.

– Ce părere ai? a întrebat-o Ron.

– Pare bine, a răspuns ea. Doar că e cam agitat şi somnoros.

S-au certat copios în legătură cu felul în care vor dormi. Josh avea unsprezece ani şi nu avea de gând să doarmă cu mama. Ron i-a explicat cu destulă fermitate că, în acea noapte şi în acele circumstanţe neobişnuite, va trebui să doarmă cu mama alături. Ron va moţăi pe un scaun alături de pat.

Sub privirea neclintită a ambilor părinţi, Josh a adormit imediat. Apoi Ron a aţipit, cât pe ce să alunece jos de pe scaun, iar pe la 3.30, a închis şi Doreen ochii.

I-a deschis o oră mai târziu, când Josh ţipa. Vărsase din nou, iar capul îi plesnea de durere. Avea ameţeli, vorbea incoerent, plângea şi vedea ca prin ceaţă.

Medicul de familie era un prieten apropiat pe nume Calvin Treet. Ron l-a sunat, iar Doreen a dat fuga la un vecin după ajutor. În mai puţin de zece minute, erau în camera de gardă a spitalului din Brookhaven. Ron îl ducea în braţe pe Josh, iar Doreen ţinea în mâini documentele de externare şi rezultatul

tomografiei. Medicul de gardă a examinat pacientul şi totul era cât se putea de rău – ritm cardiac scăzut, pupile inegale, somnolenţă. A sosit curând şi doctorul Treet, care a preluat examinarea, iar cel de gardă s-a uitat la scrisoarea de externare.

– Cine a interpretat tomografia? a întrebat Treet.

– Doctorul din Rossburg, i-a răspuns Ron.

– Când?

– Aseară, pe la ora opt.

– Deci acum opt ore?

– Cam aşa ceva.

– Nu se vede mare lucru, a zis el. Să facem aici o tomografie.

Doctorul de gardă şi o asistentă l-au dus pe Josh în camera de examinare.

– Trebuie să aşteptaţi afară. Mă întorc imediat, le-a spus celor doi soţi.

Au ieşit din camera de gardă ca nişte somnambuli, prea lipsiţi de vlagă şi îngroziţi ca să mai spună ceva câteva momente bune. Sala de aşteptare era pustie, dar lăsa impresia că avusese parte de o noapte grea – cutii goale de răcoritoare, ziare abandonate pe podea, ambalaje de dulciuri pe masă. Câţi alţi oameni stătuseră acolo ca în transă, aşteptând ca doctorii să apară şi să le aducă veşti proaste?

S-au ţinut de mână şi s-au rugat îndelung, în tăcere la început, apoi în surdină, iar când au terminat, s-au simţit ceva mai liniştiţi. Doreen a sunat acasă, a vorbit cu vecina care făcea pe doica şi a promis că va mai telefona după ce vor afla noutăţi.

Când Calvin Treet a pătruns în sala de aşteptare, şi-au dat seama că lucrurile nu erau cum trebuie. Medicul s-a aşezat pe un scaun, cu faţa la ei.

– Potrivit tomografiei noastre, Josh are o fractură de craniu. Cea pe care ai adus-o de la Russburg nu ne foloseşte, pentru că aparţine altui pacient.

– Cum dracu'?! a explodat Ron.

– Doctorul de acolo s-a uitat la altă tomografie. Numele pacientului nu se vede scris clar în partea de jos, dar nu e Josh Fisk.

– Nu se poate așa ceva, a zis Doreen.

– Ba se poate, dar ne ocupăm de asta mai târziu. Ascultați-mă cu atenție! Uitați cum stau lucrurile. Mingea l-a lovit pe Josh exact aici, a spus el arătând către tâmpla dreaptă. E porțiunea cea mai subțire a craniului, cunoscută sub numele de os temporal. Crăpătura se cheamă fractură lineară și are lungimea de aproximativ cinci centimetri. În interiorul craniului, se găsește o membrană care învelește creierul, iar aceasta este alimentată de artera meningeală. Această arteră trece prin os, iar când acesta a crăpat, artera a fost ruptă, ceea ce a provocat o acumulare de sânge între os și membrană. Ea apasă pe creier. Cheagul de sânge, cunoscut și sub denumirea de hematom epidural, a crescut în dimensiuni și a exercitat presiune în interiorul craniului. Acum, singurul tratament posibil este craniotomia, adică extragerea hematomului prin deschiderea craniului.

– Of, Dumnezeule, a zis Doreen, acoperindu-și ochii cu palmele.

– Vă rog să mă ascultați, a continuat Treet. Trebuie să-l ducem la Jackson, la secția de traumatologie a Centrului Medical Universitar. Sugerez să chemăm ambulanța lor aeriană și să-l ducem acolo cu elicopterul.

Medicul de gardă a sosit în grabă și i-a zis lui Treet:

– Starea pacientul se agravează. Trebuie să veniți cu mine.

În clipa când doctorul Treet a dat să plece, Ron s-a ridicat și l-a prins de braț, spunând:

– Calvin, spune-mi adevărul. Cât de grav e?

– E foarte grav, Ron. I-ar putea primejdui viața.

*

Josh a fost urcat la bordul elicopterului şi dus la spital. Doreen şi Calvin Treet au mers alături de el, iar Ron a gonit până acasă, a verificat ce făceau Zeke şi Clarissa şi şi-a azvârlit câteva lucruri necesare într-o geantă. Apoi a pornit-o spre nord, pe Autostrada Interstate 55, conducând cu peste o sută cincizeci de kilometri pe oră, parcă provocându-i pe poliţişti să-l oprească. Când nu se târguia cu Dumnezeu rugându-se, îl blestema pe medicul din Russburg, care examinase altă tomografie. Şi, din când în când, se întorcea şi arunca o privire către produsul irațional de primejdios şi prost proiectat care se odihnea pe banchetă.

Niciodată nu-i plăcuseră bâtele din aluminiu.

CAPITOLUL 36

Sâmbătă dimineaţă la opt şi zece, la vreo treisprezece ore după ce fusese lovit cu mingea de baseball, Josh a suferit intervenţia chirurgicală la Centrul Medical al Universităţii Mississippi din Jackson.

Ron şi Doreen au aşteptat în capela spitalului cu prieteni care continuau să sosească din Brookhaven. Cu aceştia se afla şi pastorul. La St. Luke se desfăşura o veghe în sanctuarul bisericii. La prânz, a sosit fratele lui Ron cu Zeke şi Clarissa, amândoi la fel de înspăimântaţi şi de şocaţi ca părinţii lor. Au trecut ore întregi fără să primească nici o veste de la chirurgi. Doctorul Treet dispărea din când în când ca să mai verifice, dar revenea fără să aducă vreo informaţie utilă. În vreme ce unii dintre prieteni plecau, alţii veneau să le ţină locul. Au sosit bunicii, unchii, mătuşile şi verii; toţi au aşteptat, s-au rugat, iar apoi au plecat prin jurul spitalului, ale cărui secţii se întindeau pe o suprafaţă mare.

La patru ore după ce soţii Fisk îl văzuseră pentru ultima oară pe fiul lor, chirurgul-şef a apărut în sala de aşteptare şi le-a făcut semn să îl urmeze. Doctorul Treet s-a alăturat discuţiei în timp ce mergeau pe hol, îndepărtându-se de restul grupului. S-au oprit aproape de o uşă ce dădea spre o cameră de odihnă. Ron şi

Doreen şi-au strâns mâinile, pregătindu-se pentru ce era mai rău. Chirurgul le-a vorbit cu glas grav şi obosit:

– A supravieţuit intervenţiei chirurgicale şi starea lui e bună în măsura aşteptărilor. Am îndepărtat un hematom mare, care apăsa pe creier. Presiunea din interiorul craniului s-a redus. S-a produs însă o umflare considerabilă a creierului, într-o proporţie extraordinar de mare, să fiu sincer. S-ar putea să apară o serie de vătămări permanente.

Cuvinte precum „viaţă" şi „moarte" sunt mai uşor de înţeles, însă „vătămări" transmite spaime ce nu se pot defini prea uşor.

– Deci, nu va muri, a spus Doreen.

– Deocamdată, trăieşte, iar semnele vitale sunt satisfăcătoare. Are 90% şanse de supravieţuire. Următoarele 72 de ore vor fi cruciale.

– Ce vătămări a suferit? a întrebat Ron, trecând direct la subiect.

– Deocamdată, nu se poate preciza. Unele vătămări ar putea fi reversibile în timp şi cu tratament, dar asta este o discuţie ce trebuie purtată cu altă ocazie. Acum să continuăm a ne ruga ca să-şi revină în următoarele trei zile.

*

Sâmbătă noaptea târziu, Josh a ajuns în salonul de terapie intensivă. Lui Ron şi Doreen li s-a permis să îl vadă zece minute, deşi copilul era într-o comă indusă. Nu au reuşit să-şi păstreze cumpătul când l-au văzut. Avea capul bandajat ca o mumie, iar din gură îi ieşea un tub de oxigen. Era conectat la un aparat de respiraţie artificială. Doreen s-a temut să-i atingă vreo parte a trupului, nici măcar piciorul.

O asistentă înţelegătoare i-a lăsat să mute un scaun în faţa camerei şi a îngăduit unui părinte să rămână acolo peste noapte.

Ron şi Doreen şi-au trimis echipa de sprijin înapoi la Brookhaven, după care au început să penduleze între salonul de terapie intensivă şi sala de aşteptare. Nici nu se punea problema să doarmă, astfel că au bântuit pe holurile spitalului până în zorii zilei de duminică.

Doctorii erau mulţumiţi de starea pacientului în cursul primei nopţi. După o scurtă informare făcută de doctori, Ron şi Doreen au găsit un motel în apropiere. Au făcut duş şi au reuşit să doarmă puţin, după care şi-au reluat locurile la spital. Au reînceput ritualurile aşteptării, după cum acasă se desfăşurau rugăciuni în mod aproape continuu. Şirul de vizitatori care veneau şi plecau a devenit în curând un chin în sine. Ron şi Doreen voiau doar să rămână singuri în cameră cu fiul lor.

Duminică noaptea târziu, când Doreen se afla în rezerva de terapie intensivă, iar mulţimea de prieteni plecase, Ron a început să umble pe coridoarele spitalului ca să-şi mai dezmorţească picioarele şi să rămână treaz. A descoperit astfel o altă sală de aşteptare, una pentru familiile pacienţilor care nu erau în stare critică. Era mult mai primitoare, cu mobilier mai atrăgător şi o diversitate mai mare de automate de dulciuri şi băuturi. A luat cina, compusă dintr-o cutie de apă minerală dietetică şi o pungă de covrigei şi, în timp ce ronţăia din ei fără să se gândească la nimic, un băieţel a trecut prin apropierea lui şi a lăsat impresia că vrea să îl atingă pe genunchi.

– Aaron, s-a răstit mama lui, aflată de cealaltă parte a încăperii. Vino încoace!

– Lăsaţi, nu-i nimic, a spus Ron, zâmbind spre copil, care s-a îndepărtat imediat.

Aaron. Numele i-a trezit în gând o amintire. Aaron era băieţelul lovit în cap de acea bucată de metal azvârlită de maşina de tuns iarba. Traumatism craniocerebral, dizabilitate permanentă,

ruina financiară a familiei. Juraţii îl socotiseră vinovat pe producător. Procesul se desfăşurase în cea mai deplină corectitudine, fără vicii de procedură. În acel moment, judecătorul Fisk nu şi-a amintit de ce votase cu atât de mare uşurinţă alături de majoritate ca să infirme verdictul.

La acea dată, cu nici două luni în urmă, nu simţise durerea părintelui care are un copil vătămat grav. Şi nici spaima că-l va pierde.

Acum, chiar în plin coşmar, şi-a adus aminte de Aaron în alt mod. Când citise scrisorile medicale eliberate în legătură cu cazul copilului, făcuse asta în confortul biroului său, departe de orice realitate dureroasă. Copilul suferise o rană gravă, ceea ce constituia un motiv de întristare, dar accidente se petrec în fiecare zi. Putea fi prevenit acel accident? Aşa socotise atunci, iar acum gândea la fel.

Micuţul Aaron revenise şi stătea cu ochii lipiţi de punga de covrigei. Aceasta se clătina.

– Aaron, lasă-l pe domnu' în pace, a strigat mama copilului.

Ron a privit fix la punga ce-i tremura în mână.

Accidentul putea fi prevenit şi trebuia prevenit. Dacă producătorul ar fi respectat reglementările, atunci tăietorul de iarbă ar fi fost mult mai sigur. De ce se grăbise aşa de tare să-l protejeze pe producător?

Cazul fusese casat, respins pe vecie de cinci bărbaţi despre care se presupunea că sunt înţelepţi, deşi, de-a lungul vremii, nici unul dintre ei nu arătase prea multă înţelegere faţă de suferinţele altora. Trebuia să se întrebe dacă şi ceilalţi patru – Calligan, Romano, Bateman şi Ross – rătăciseră vreodată pe holurile pustii, ca de mormânt, ale unui spital, la orice oră din zi sau din noapte, aşteptând ca un copil să trăiască ori să moară.

Nu, nu li se întâmplase aşa ceva. Dacă s-ar fi petrecut asta, nu ar fi ocupat acele fotolii.

*

Treptat şi cu părere de rău, duminica a făcut loc zilei de luni. Începea încă o săptămână de muncă, deşi se deosebea foarte mult de cea dinainte. Ron şi Doreen nu s-au îndepărtat de spital mai mult de o oră sau două. Josh nu reacţiona corespunzător, şi se temeau că orice vizită la patul lui de suferinţă ar putea fi ultima în care să-l vadă viu. Prietenii le-au adus haine de schimb, hrană şi ziare, oferindu-se să vegheze în locul lor dacă ei ar dori să se ducă acasă măcar pentru câteva ore. Cu toate acestea, Ron şi Doreen au rămas pe poziţie, continuând să refuze orice ofertă cu o hotărâre îndărătnică, lăsând impresia că sunt obsedaţi de ideea că Josh se va simţi mai bine dacă ei se află în apropierea lui. Epuizaţi şi arătând jalnic, n-au mai putut să suporte adevărata defilare a vizitatorilor de acasă şi au început să se ascundă în diverse locuri din jurul spitalului.

Ron a telefonat la birou şi i-a comunicat secretarului său că nu ştie când o să revină. Doreen l-a anunţat pe şeful ei că îşi lua concediu fără plată. Când omul i-a explicat că politica firmei nu permitea acordarea unor asemenea concedii, ea l-a informat pe un ton politicos că era vremea să-şi schimbe politica. Şi el a a fost de acord imediat.

Spitalul se găsea la un sfert de ceas de clădirea Gartin, astfel că, marţi dimineaţă, Ron a trecut pe la slujbă să vadă ce mai avea de lucru. Pe birou se strânseseră deja câteva mormane proaspete de lucrări. Grefierul lui şef i-a citit lista tuturor cazurilor ce urma a fi decise, dar Ron era cu mintea în altă parte.

– Mă gândeam să cer un concediu fără plată. Prezintă-i tu şefului cererea, i-a transmis el instrucţiuni grefierului. Pentru treizeci, poate şaizeci de zile. Acum nu mă pot concentra la toate dosarele astea.

– Sigur, am înţeles. Plănuiserăţi însă ca în dimineaţa asta să vă pronunţaţi în cazul Baker contra Krane.

– Mai poate aştepta. Totul poate aştepta.

A reuşit să iasă din clădire fără a se întâlni cu vreun alt membru al Curţii Supreme.

*

Ediţia de marţi a ziarului *Clarion-Ledger* a publicat un articol despre Josh şi vătămarea suferită. Cu Fisk nu se putea lua legătura pentru comentarii, însă o sursă care preferase să-şi păstreze anonimatul prezentase mai toate amănuntele în mod corect. Medicii îndepărtaseră un cheag mare de sânge care apăsase asupra creierului. Viaţa copilului nu mai era în pericol. Nu se făcuse nici o referire la medicul care evaluase tomografia altui pacient.

Cu toate acestea, flecăreala de pe internet a completat curând toate omisiunile acelui articol. Se vorbea despre o bâtă ilegală de baseball care provocase acel accident şi apăreau speculaţii privind un traumatism cranio-cerebral grav, precum şi o relatare a cuiva din cadrul Spitalului General al Districtului Henry, care susţinea că ştie că medicii de acolo făcuseră o greşeală de neiertat. Se lansau, de asemenea, o serie de teorii hazardate, potrivit cărora judecătorul Fisk suferise o transformare radicală în ceea ce privea filosofia lui juridică. Se zvonea chiar că era pe punctul de a-şi da demisia.

Wes Payton a urmărit toate acestea din biroul său. Soţia lui a ignorat totul. Ea lucra cu îndârjire la alte cazuri, ca să uite de orice altceva, dar pe Wes îl fascina povestea referitoare la Ron. Ca părinte de copii mici, îşi putea imagina momentele de groază trăite de soţii Fisk. Şi îi era imposibil să nu se întrebe cum va influenţa acea dramă cazul Baker. Nu se aştepta la o transformare totală a lui Ron Fisk, însă exista o asemenea posibilitate.

Nu puteau decât să se roage, iar obiectul acestei rugăciuni era un miracol. Se putea întâmpla aşa ceva?

Au rămas în aşteptare. Decizia urma să se dea dintr-o zi în alta.

*

Marţi după-amiază, Josh a început să dea semne de revenire la normal. Era conştient, vioi şi răspundea la comenzi. Nu putea vorbi din cauza tubului de oxigen, dar părea agitat, ceea ce constituia un semn bun. Presiunea asupra creierului se redusese, ajungând la un nivel aproape normal. Doctorii explicaseră în repetate rânduri că va fi nevoie de zile în şir, poate chiar săptămâni, pentru a se stabili un prognostic pe termen lung.

Cum Josh era conştient, soţii Fisk au hotărât să-şi petreacă noaptea acasă. Acest lucru a fost recomandat călduros de către medici şi asistentele medicale. Sora lui Doreen a consimţit să rămână în rezerva de terapie intensivă, la câţiva metri de nepotul ei.

Au plecat din Jackson cu un sentiment de uşurare că se îndepărtau de spital şi abia aşteptau să îi revadă pe Zeke şi Clarissa. Pe drum au discutat mai ales despre mâncare gătită acasă, duşuri lungi şi confortul propriului pat. Şi-au jurat să se bucure din plin de următoarele zece ore, deoarece calvarul lor abia începuse.

Le-a fost însă greu să se odihnească. În momentul când au ajuns la periferia oraşului Jackson, telefonul lui Ron a început să sune. Era judecătorul Calligan, care a început conversaţia interesându-se îndelung şi pe ocolite de starea lui Josh. A transmis cele mai bune urări din partea tuturor celor de la Curtea Supremă. Apoi a promis să treacă pe la spital imediat ce va reuşi să-şi găsească timp. Ron s-a arătat recunoscător, dar şi-a dat seama imediat că acel apel avea o oarecare legătură cu activitatea lui.

– Doar câteva mici amănunte, Ron, a spus Calligan, deşi ştiu cât de îngrijorat eşti în aceste momente.

– Nu te înşeli defel.

– Nu e nimic extrem de urgent, exceptând două cazuri. Se pare că în cazul Bowmore suntem 4 la 4. Nici nu este o surpriză, după părerea mea. Speram să fii de partea mea în această hotărâre.

– Am avut impresia că şi Romano redacta o decizie.

– Adevărat, şi deja a încheiat-o, la fel ca Albritton. Sunt gata toate deciziile şi avem nevoie de decizia ta.

– Să mă mai gândesc.

– Cum vrei. Cealaltă problemă se referă la cazul căminului de bătrâni din districtul Webster. Şi acolo avem o situaţie de 4 la 4.

– Urât caz, a spus Ron, aproape dezgustat. Într-un alt caz referitor la un cămin de bătrâni, un pacient fusese practic abandonat de personalul medical şi a fost în cele din urmă găsit nemâncat, zăcând în propriile excremente, plin de escare, lipsit de tratament şi în stare de delir. Compania care deţinea instituţia raportase profituri uriaşe, fapt care îi luase prin surprindere pe juraţi, mai ales după ce s-a dovedit cât de puţin se cheltuise pentru îngrijirea medicală a pacienţilor. Abuzurile din căminele de bătrâni erau atât de revoltătoare, încât Ron nici nu mai suporta să citească despre ele.

– Da, adevărat. Foarte trist, a spus Calligan, ca şi cum ar fi fost în stare să arate compasiune.

– Şi bănuiesc că vrei să anulăm sentinţa!

– Nu văd care este răspunderea, iar cererea de daune este exorbitantă.

În cele trei luni şi jumătate de când era judecător al Curţii Supreme, judecătorul Calligan nu reuşise să depisteze niciodată răspunderea, chiar dacă era vorba de decese ori de vătămări. El socotea că juraţii erau nişte tâmpiţi care se lăsau uşor duşi de nas de avocaţi pledanţi şireţi. Şi mai considera că, din confortul

fotoliului pe care îl ocupa, datoria lui de bază era de a îndrepta orice eroare a justiției (verdict în favoarea reclamantului).

– Să mă mai gândesc, a repetat Ron.

Doreen se arătase de-a dreptul iritată de faptul că el răspunsese la acel telefon și de discuția purtată.

– Adevărat, e o idee foarte bună, normal. Ron, dacă am putea scăpa de cazurile astea două, atunci ți-ai lua un concediu fără plată.

Un concediu de acest fel, scurt ori lung, era la discreția absolută a fiecărui judecător. Ron nu avea nevoie de Calligan ca să i-l aprobe. I-a mulțumit totuși și a închis.

Bucătăria familiei Fisk era plină de alimente aduse de prieteni, în special prăjituri, plăcinte și mâncare la caserolă. Pe un dulap era amenajat un soi de bufet, astfel că au mâncat cu Clarissa, Zeke, două vecine și cu părinții lui Doreen. Au dormit vreo șase ore, după care au mers până la spital.

Când au sosit acolo, l-au găsit pe Josh în mijlocul unei crize convulsive de durată, a doua în mai puțin de o oră. A trecut și aceasta, semnele lui vitale s-au îmbunătățit, însă totul constituia un recul în recuperarea lui, și așa destul de anevoioasă. Joi dimineață, era din nou plin de vioiciune, însă nervos, neliniștit, incapabil să se concentreze, să-și amintească ceva despre accident și extrem de agitat. Unul dintre doctori le-a explicat că starea lui era simptomatică pentru sindromul postcomoție.

Joi seară, antrenorul principal al echipei Rockies, fostul partener al lui Ron, a venit la Jackson într-o nouă vizită. El și Ron au luat cina la cantina spitalului, iar la o supă și salată, fostul partener și-a scos agenda.

– Am făcut unele verificări, a spus el. Win Rite a oprit producția de bâte mai ușoare în urmă cu șase ani, probabil ca urmare a reclamațiilor privitoare la vătămările produse. În realitate, toți producătorii au trecut la bâte cu coeficient diferențial de minus patru, nimic peste cifra asta. De-a lungul anilor,

aliajele de aluminiu au devenit tot mai uşoare şi mai rezistente. Practic, peretele corpului bâtei absoarbe mingea la contact, după care o lansează, iar peretele revine la poziţia iniţială. Rezultatul este o bâtă mai uşoară, dar şi mai periculoasă. Susţinătorii măsurilor de siguranţă protestează împotriva acestor bâte de aproape zece ani şi s-au efectuat o sumedenie de studii. În cadrul unui test, o maşină de lansat mingi a aruncat una cu 135 de kilometri pe oră, iar ea a ricoşat din bâtă cu o sută optzeci de kilometri pe oră. S-au înregistrat deja două decese, unul într-un liceu, iar altul la un colegiu, dar s-au semnalat sute de răniri la toate grupele de vârstă.[1] Prin urmare, Liga şcolară şi unele dintre organizaţiile de tineret s-au aliat şi au interzis orice bâtă care prezintă un coeficient diferenţial ce depăşeşte cifra de minus patru.

– Problema este însă cât se poate de clară. Win Rite şi ceilalţi producători de bâte de baseball încă mai au un milion de asemenea bâte, care se folosesc, iar în meciul de vinerea trecută am văzut de ce este în stare una dintre ele.

– Şi nu s-a procedat la retragerea lor? a întrebat Ron.

– Nici gând de aşa ceva! Şi firmele respective ştiu că nenorocitele astea de bâte sunt periculoase. Propriile lor teste o dovedesc.

Ron ronţăia o sărăţică, fiind convins de direcţia pe care o va căpăta discuţia şi nedorind ca ea să se îndrepte pe acel făgaş.

– Pesemne că şi echipa din Rolling Fork este răspunzătoare, dar nu merită osteneala. Pe de altă parte, şi oraşul Russburg ar putea fi făcut răspunzător, deoarece arbitrul, un funcţionar municipal, apropo, nu a verificat echipamentul folosit de echipe. Dar marele vinovat este, bineînţeles, Win Rite. Are active de două miliarde. Are încheiate asigurări cât cuprinde. E un caz foarte clar de răspundere civilă. Vătămările nedeterminate, dar

[1] În SUA există reglementări stricte privind dimensiunile şi greutatea bâtelor de baseball, în funcţie de vârsta şi înălţimea jucătorilor. (n.tr.)

substanţiale, în orice caz. Una peste alta, se poate transforma într-un proces tare, existând doar o mică problemă. Curtea Supremă din districtul nostru.

– Vorbeşti ca un avocat pledant.

– Nu se înşală ei tot timpul. Dacă vrei părerea mea, eu aş spune să te gândeşti mai bine şi să înaintezi un caz privind răspunderea faţă de produs.

– Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut părerea, iar eu nu am dreptul să intentez proces cuiva. M-ar râde şi curcile.

– Dar la următorul copil nu te gândeşti, Ron? Ce se va întâmpla cu următoarea familie care va trece prin acelaşi coşmar? Litigiile au scos de pe piaţă multe produse proaste şi au protejat nenumăraţi oameni.

– Nu am soluţie.

– Şi, la o adică, de ce să aveţi tu şi statul Mississippi de plătit un milion de dolari pentru serviciile medicale ce i se asigură lui Josh? Win Rite are active de miliarde. Dacă ei au făcut un produs de nimic, atunci să suporte ei nota de plată.

– Chiar că vorbeşti ca un avocat pledant!

– Ba nu. Sunt fostul tău partener. Am lucrat alături vreme de paisprezece ani şi, din câte ţin eu minte, acel Ron Fisk avea un respect deosebit faţă de lege. Judecătorul Fisk pare hotărât să schimbe toate astea.

– Bine, bine. Te-am ascultat destul.

– Îmi pare rău, Ron. N-ar fi trebuit să...

– Nu-i nimic. Să vedem ce mai face Josh.

*

Tony Zachary a revenit în Jackson vineri şi a aflat ştirea despre Josh Fisk. S-a dus direct la spital şi, într-un târziu, l-a găsit pe Ron moţăind pe o canapea dintr-o sală de aşteptare. Au discutat vreo oră despre accident, despre intervenţia chirugicală şi despre expediţia în Belize pe care urma să o întreprindă Tony.

Acesta din urmă s-a arătat profund îngrijorat în legătură cu tânărul Josh. Şi-a exprimat speranţa că acesta se va îndrăveni cât mai curând şi complet. Însă nu putea să nu-l întrebe măcar îngânând: „Când vei termina cu apelul companiei Krane?"

Imediat ce-a ajuns la maşină, l-a sunat pe Barry Rinehart ca să-i transmită tulburătoarea veste.

*

La o săptămână după ce ajunsese în spital, Josh a fost transferat de la secţia de terapie intensivă într-o rezervă, care a fost imediat inundată de flori, animale de pluş, scrisori de la colegii lui din clasa a cincea, baloane şi dulciuri cât să hrănească o întreagă şcoală elementară. S-a prevăzut până şi un pat suplimentar, pentru ca unul dintre părinţi să poată dormi în preajma pacientului.

Cu toate că, la început, încăperea a creat iluzia de bună dispoziţie, lucrurile s-au dovedit cât se poate de sumbre aproape imediat. O echipă de neurologi s-a apucat de evaluări mai profunde. Nu putea fi vorba de paralizie, ci doar de o diminuare a capacităţilor motorii şi de coordonare, asociate cu o pierdere gravă de memorie şi incapacitatea de concentrare. Atenţia lui Josh era distrasă imediat de orice amănunt exterior şi copilul nu reuşea să recunoască obiectele cu uşurinţă. Tuburile pentru hrană şi de oxigen dispăruseră, însă articula cuvintele vizibil mai prost. Exista probabilitatea producerii unei recuperări în lunile următoare, dar şi cea a instalării unor probleme permanente.

Bandajele masive din jurul capului fuseseră înlocuite de altele mai mici. Lui Josh i s-a permis să meargă pe jos până la sala de odihnă. Imaginea sfâşietoare a cuiva care-şi târa picioarele nesigur, păşind stângaci, încet şi chinuit. Străduindu-se să-şi reţină lacrimile, Ron l-a însoţit, oferindu-i sprijin.

Mica lui vedetă de baseball îşi jucase ultimul meci.

CAPITOLUL 37

Doctorul Calvin Treet s-a deplasat până la Russburg şi a stabilit o întâlnire cu medicul de la camera de gardă care comisese eroarea de a interpreta tomografia altei persoane. După ce au examinat cele două tomografii, cea a lui Josh şi a celuilalt pacient, au discutat o vreme în contradictoriu, după care doctorul a recunoscut că în sala de gardă fusese un adevărat balamuc, că nu avusese personal suficient şi că, desigur, se mai întâmplă să apară erori. Iar faptul că eroarea lui afectase pe fiul unui judecător de la Curtea Supremă a statului era copleşitor.

– Familia va intenta proces? a întrebat el, evident zguduit.

– Nu ştiu, însă ar trebui să vă înştiinţaţi compania de asigurări.

Treet a dus apoi dosarul la Jackson şi l-a analizat cu Ron şi Doreen. Le-a prezentat pe scurt procedura standard în caz de tomografie, după care a redat în faţa lor discuţia purtată cu doctorul de la camera de gardă.

– Ce trebuia făcut? a întrebat Doreen.

Treet ştia că va avea de răspuns la o asemenea întrebare. Mai ştia că amicii săi îi vor cere să judece modul de a acţiona al altui doctor. Cu câteva zile în urmă, luase decizia să le răspundă cât mai onest cu putinţă.

– Trebuiau să-l aducă aici imediat, iar cheagul de sânge ar fi fost îndepărtat fără întârziere. Era vorba tot de o intervenţie chirurgicală pe creier, dar nu presupunea o procedură complicată. Josh ar fi ajuns acasă la două zile după operaţie, vindecat complet şi fără nici un efect secundar sau vătămare permanentă.

– Tomografia a fost făcută la ora opt seara, vineri, a spus Ron. Tu l-ai văzut pe Josh în Brookhaven cam la nouă ore după aceea, corect?

– Cam aşa ceva.

– Aşadar, vreme de nouă ore, presiunea a continuat să crească în cutia craniană?

– Sigur.

– Iar compresia creierului de către acumularea de sânge a afectat creierul?

– Da.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare, pentru că se învârteau cu toţii în jurul aceleiaşi concluzii evidente.

În cele din urmă, Ron a întrebat:

– Calvin, tu ce ai face dacă era copilul tău?

– L-aş fi dat în judecată pe nenorocit. Asta e culpă gravă.

– Nu-l pot da în judecată, Calvin. M-aş face de tot râsul în Mississippi.

*

După un joc de squash, un duş şi un masaj în sala de gimnastică a Senatului, Myers Rudd s-a furişat într-o limuzină şi a îndurat traficul de la sfârşitul după-amiezii ca oricine altul. O oră mai târziu, a sosit în terminalul Aeroportului Dulles, de unde s-a îmbarcat pe un Gulfstream 5, cel mai nou aparat al flotilei deţinute de domnul Carl Trudeau. Senatorul nu ştia cine deţinea avionul cu reacţie şi nici nu-l întâlnise pe domnul Carl Trudeau,

lucru care în majoritatea societăților ar părea cel puțin ciudat, mai ales că Rudd primise foarte mulți bani de la acel om. Însă în Washington banii sosesc pe căi nenumărate și ciudate, niciodată clare. Deseori, cei care îi primesc au doar o idee vagă despre proveniență; alteori, nu au habar. În mai toate țările democratice, transferul unor sume atât de mari ar fi socotit un act de corupție fără drept de apel, însă la Washington corupția este legalizată. Senatorul Rudd nu știa și nici nu se sinchisea că era în posesia altora. Personal, avea peste 11 milioane de dolari în bancă, bani pe care, la o adică, îi putea păstra dacă nu se vedea silit să îi ardă pe vreo campanie frivolă. În schimbul unei asemenea investiții, Rudd avea un istoric ireproșabil în toate chestiunile ce țineau de relațiile cu companiile din domeniile farmaceutic, al țițeiului, energiei, asigurărilor, băncilor și așa mai departe.

Însă el rămânea un ales al poporului.

În acea seară, călătorea singur. Cele două însoțitoare de bord l-au servit cu cocktailuri, homar și vin. Nici nu apucase să termine cina, când aparatul Gulfstream a început să coboare către Jackson International. Acolo îl aștepta altă limuzină, iar la douăzeci de minute de la aterizare, senatorul a ajuns la o intrare de serviciu a Centrului Medical Universitar. Într-o cameră de la etajul al treilea, i-a găsit pe Ron și pe Doreen uitându-se la televizor fără să vadă nimic, în vreme ce fiul lor dormea.

– Cum se mai simte băiatul? a întrebat el cu o deosebită căldură în glas, în timp ce ei încercau să se ridice în picioare, străduindu-se să arate cât de cât prezentabil.

Rămaseseră năuciți să-l vadă pe marele om apărând ca din senin, la ora 9.30 seara, mai ales într-o zi de marți. Doreen nici nu reușise să-și găsească pantofii.

Cu glas scăzut, au discutat despre Josh și progresele făcute de el. Senatorul a spus că sosise în oraș cu alte treburi, trecând

pe acolo la întoarcerea spre Washington, însă auzise ştirea şi se simţise obligat să vină pe la spital măcar ca să îi salute. Amândoi s-au arătat mişcaţi de prezenţa lui. În realitate, erau năuciţi şi nu le venea să creadă.

O asistentă i-a întrerupt, anunţându-i că sosise vremea să stingă luminile. Senatorul a îmbrăţişat-o pe Doreen, a sărutat-o scurt pe un obraz, i-a strâns mâinile şi le-a promis să facă tot ce îi stătea în putere ca să-i ajute, după care a părăsit încăperea împreună cu Ron, care a rămas uimit să nu descopere nici urmă din anturajul obişnuit al senatorului făcându-şi de lucru prin hol. Nici vorbă de secretar, purtător de cuvânt, pază de corp ori şofer. Nimic.

Prin urmare, senatorul venise singur în vizită, din proprie iniţiativă. Gestul acela însemna mult pentru Ron.

În timp ce mergeau pe hol, Rudd le-a aruncat acelaşi „bună seara" celor întâlniţi şi acelaşi zâmbet fals i-a rămas lipit pe faţă tot timpul. Aceştia erau oamenii lui, iar el ştia că ei îl adorau. Tocmai bătea câmpii despre nu ştiu ce dispută banală din cadrul Congresului, iar Ron se prefăcea a fi fascinat, dorind în acelaşi timp ca omul să-şi strângă catrafusele şi să dispară. La ieşire, Rudd i-a adresat urări de bine, i-a promis că se va ruga pentru binele familiei şi a făgăduit din nou să ofere ajutor, indiferent despre ce ar fi vorba.

În timp ce şi-au strâns mâinile, senatorul, parcă amintindu-şi brusc de ceva, a zis:

– Apropo, domnule judecător, ai face bine să termini cu apelul acela al lui Krane.

Ron a simţit că i se înmoaie mâna şi a rămas fără replică. A încercat să găsească ceva de spus. Cât făcea eforturi disperate să nu se scufunde, senatorul i-a aruncat o replică de despărţire:

– Sunt convins că o să faci exact ce trebuie. Verdictele astea ne duc statul de râpă.

Rudd l-a strâns de umăr pe Ron, l-a mai binecuvântat o dată cu un surâs înghețat, după care a ieșit pe ușă, dispărând în noapte.

Ajuns din nou în limuzină, Rudd i-a dat ordin șoferului să-l ducă în suburbia din nordul orașului. Acolo avea să-și petreacă noaptea cu amanta lui din Jackson, după care, a doua zi dimineață, se va întoarce degrabă în Washington D.C. cu același Gulfstream.

*

Ron a rămas întins pe patul de campanie și a încercat să-și găsească poziția cea mai potrivită pentru încă o noapte de semiveghe. Stilul de a dormi al lui Josh devenise atât de aberant, încât fiecare noapte reprezenta o adevărată aventură. Când asistenta își făcea rondul de noapte, îi găsea pe tată și pe fiu treji aproape de fiecare dată. Din fericire pentru ea, Doreen stătea la motel și dormea dusă, grație unor pastiluțe verzi pe care amândoi le căpătau pe furiș de la asistente. Ron a mai luat una, iar asistenta i-a administrat lui Josh propriul sedativ.

În bezna respingătoare a rezervei, Ron a analizat vizita senatorului Rudd. Era vorba de simplul aspect al unui politician arogant care își călca pe suflet ca să intervină în favoarea unui donator important? Rudd lua bani permanent, de la oricine era dispus să-i dea, în mod legal, prin urmare, nu ar fi fost o surpriză dacă ar fi primit o sumă substanțială de la Krane.

Ori lucrurile erau mai complicate decât atât? Krane nu contribuise cu nici un cent la campania lui Fisk. După alegeri, când și el rămăsese șocat de sumele în numerar încasate și cheltuite, Ron verificase la sânge evidențele. Se certase rău cu Tony Zachary, dorind să știe de unde proveneau acei bani. Ai totul în rapoarte, repeta întotdeauna Tony. Iar Ron examinase rapoartele.

Donatorii erau directori de corporații, doctori, avocați specializați în apărarea firmelor, dar și grupuri care făceau lobby, cu toții dorind reducerea răspunderilor civile. Știuse asta chiar de când își începuse campania.

A adulmecat conspirația, însă starea de epuizare îl cuprinsese deja cu totul.

*

Undeva în bezna adâncă a somnului indus pe cale artificială, Ron a auzit un clinchet continuu, un sunet pe care nu reușea să-l identifice. Clic, clic, clic, același zgomot pe care nu reușea să-l identifice. Venea din apropierea lui.

Prin întuneric, a întins mâna și a pipăit patul lui Josh, după care a sărit brusc în picioare. În lumina difuză ce răzbătea din baie, și-a văzut fiul cuprins de o criză grotească. Întregul lui trup se cutremura violent. Fața îi era contorsionată, avea gura căscată, ochii deschiși larg. Clinchetul și zăngănitul s-au întețit. A apăsat butonul pentru chemarea asistentelor, după care l-a prins pe Josh de umeri și a încercat să-l liniștească. A rămas stupefiat de ferocitatea atacului. În rezervă, au pătruns două asistente care au preluat controlul. Cea de-a treia a rămas în spatele lor, după care a apărut și doctorul. Nu puteau face mare lucru, ci doar să-i introducă un aparat în gură ca să-l împiedice să-și muște limba.

Când nu s-a mai simțit în stare să îndure situația, Ron s-a retras într-un colț și s-a uitat la acea imagine a copilului său, grav traumatizat, pierdut între mâinile celor ce încercau să-l ajute, în timp ce patul încă se cutremura, iar barele de metal continuau să zdrăngănească. Criza s-a potolit în cele din urmă, iar asistentele s-au apucat să-l spele cu apă rece pe față și să i se adreseze cu glasuri de copil. Ron a ieșit discret din cameră, pornind într-o nouă plimbare fără țintă pe coridoarele spitalului.

Cu întreruperi, crizele au ţinut douăzeci şi patru de ore, după care s-au oprit brusc. În acele momente, Ron şi Doreen erau deja prea epuizaţi şi cu nervii la pământ ca să mai aibă altă reacţie decât să privească neputincioşi la fiul lor şi să se roage că va rămâne liniştit şi calm. Au sosit şi alţi doctori, toţi cu feţe serioase şi schimbând între ei cuvinte de neînţeles. S-au cerut alte investigaţii medicale, iar Josh a fost scos din rezervă câteva ore bune, apoi adus înapoi.

*

Într-o sâmbătă dimineaţă, Ron s-a furişat în biroul lui din clădirea Gartin. La cererea lui, cei doi grefieri îl aşteptau. Trebuiau date decizii în douăsprezece cazuri, iar Ron citise prezentările şi recomandările făcute de ei. Grefierii aveau lista proprie de cazuri pregătite şi erau gata să le prezinte.

O condamnare pentru viol în districtul Rankin. Confirmat, în unanimitate de voturi.

O dispută privitoare la nişte alegeri în districtul Bolivar. Confirmat, alături de alţi şapte judecători.

Un caz extrem de plicticos, legat de o încăierare urâtă din districtul Panola. Verdict confirmat, în unanimitate, alături de ceilalţi judecători.

Şi aşa mai departe. Cum Ron era preocupat de altceva şi părea prea puţin interesat să lucreze, primele zece cazuri au fost expediate în douăzeci de minute.

– Baker contra Krane Chemical, a anunţat unul dintre grefieri.

– Şi care-i situaţia? a întrebat Ron.

– Indecisă, patru la patru, şi toată lumea îşi apără cu dinţii poziţia. Calligan şi ai lui sunt cam agitaţi în privinţa hotărârii

dumneavoastră. Iar McElwayne şi oamenii lui sunt curioşi. Toţi pândesc şi aşteaptă.

– Îşi închipuie că am cedat?

– Nimeni nu ştie clar. Se consideră că sunteţi foarte stresat şi se fac speculaţii referitoare la o schimbare spectaculoasă de atitudine din cauza celor întâmplate.

– Lasă-i să facă speculaţii. Baker să mai aştepte puţin, la fel şi cazul acela cu casa de bătrâni.

– Vă gândiţi să votaţi pentru confirmarea verdictelor? l-a întrebat celălalt grefier.

Ron descoperise deja că mai toate bârfele care circulau la Curtea Supremă erau create şi răspândite de grefieri.

– Nu ştiu, a răspuns el.

Peste o jumătate de oră, era din nou la spital.

CAPITOLUL 38

Opt zile mai târziu, într-o sâmbătă ploioasă, Josh Fisk a fost urcat într-o ambulanță pentru a ajunge la Brookhaven. Ajuns acolo, urma să stea într-o rezervă a spitalului aflat la cinci minute depărtare de casă. Va fi urmărit atent timp de o săptămână, poate mai mult sau după care, cu noroc, putea urma externarea.

Doreen a călătorit în ambulanță, alături de el.

Ajuns la clădirea Gartin, Ron a urcat la biroul lui. Nu a văzut pe nimeni pe tot etajul, lucru pe care chiar îl dorise. Poate pentru a treia sau a patra oară, a citit decizia lui Calligan, prin care se respingea verdictul în cazul Baker contra Krane Chemical. Cândva fusese întru totul de acord cu părerea lui, dar acum avea îndoieli. Decizia aceea putea fi scrisă la fel de bine și de Jared Kurtin. Calligan găsea nod în papură practic la toate probele aduse și susținute de experții aduși de acuzare. Îl critica pe judecătorul Harrison că admisese acele testimonii. În cuvinte foarte acide, el îl condamna pe expertul care făcuse legătura între produsele carcinogene și îmbolnăvirile de cancer, afirmând că totul era, „în cel mai bun caz, pură speculație". Dorea un standard imposibil de atins, care să impună dovezi clare că toxinele din apa orașului Bowmore provocau tipurile de cancer care îi uciseseră pe Pete și Chad Baker. Ca întotdeauna, făcea

mare tămbălău în legătură cu valoarea despăgubirilor stabilite prin verdictul şocant şi, acuzator, punea asta pe seama patimilor nefireşti dezlănţuite de avocaţii acuzării, care îi mişcaseră pe juraţi.

Ron a citit din nou decizia lui McElwayne, dar şi aceasta i s-a părut mult diferită.

Sosise momentul să voteze, să ia hotărârea, numai că pur şi simplu nu simţea nici o tragere de inimă. Era sătul de acel caz, sătul de presiunile exercitate asupra lui, sătul de furia că era folosit ca un pion de forţe puternice pe care ar fi trebuit să le recunoască.

Se simţea sfârşit de calvarul prin care trecea Josh şi nu voia decât să ajungă acasă. Nu avea nici o încredere în capacitatea lui de a face ceea ce era corect şi nici nu mai ştia sigur ce era corect şi ce nu. Se rugase până se săturase de rugăciuni. Încercase să-i explice lui Doreen îndoielile prin care trecea, dar ea era la fel de absentă şi instabilă ca el.

Dacă infirma verdictul, îşi trăda adevăratele sentimente. Dar sentimentele lui se schimbau, nu? Cum putea el, ca jurist detaşat, să treacă de partea cealaltă doar din cauza dramei din propria familie?

Dacă susţinea verdictul, îi trăda pe cei care îl aleseseră. Cincizeci şi trei la sută din oameni îl votaseră pe Ron Fisk deoarece crezuseră în platforma lui. Ori nu era aşa? Poate îl votaseră pentru că beneficiase de multă publicitate.

Va fi cinstit faţă de toţi acei Aaroni ca Ron să-şi schimbe în mod egoist filosofia juridică din cauza suferinţelor prin care trecea fiul lui?

Detesta aceste întrebări. Ele îl sleiau şi mai mult de vlagă. A păşit nervos prin birou, mai confuz ca niciodată, şi s-a gândit din nou să renunţe. „Fugi cât mai departe!" şi-a zis în gând. Însă îl

obosea şi ideea de a fugi, de a păşi fără rost prin birou şi de a vorbi cu pereţii.

Şi-a tastat decizia:

„Sunt de acord şi mă alătur judecătorului Calligan, dar fac asta cu serioase îndoieli. Această Curte Supremă, cu complicitatea mea şi îndeosebi din cauza prezenţei mele, a devenit cu repeziciune un protector orb al acelora care vor să restrângă în mod drastic răspunderea civilă în toate domeniile prevăzute de legea vătămărilor personale. Este un curs periculos."

În cazul referitor la casa de bătrâni, şi-a scris cea de-a doua hotărâre:

„Sunt de acord, mă alătur judecătorului Albritton şi susţin verdictul dat de Curtea de Circuit din Districtul Webster. Acţiunile casei de bătrâni nu respectă standardul de îngrijire cerut de legile noastre."

Apoi a scris un raport către Curte:

„În următoarele treizeci de zile, îmi voi lua concediu. Familia are nevoie de prezenţa mea acasă."

*

Curtea Supremă din Mississippi îşi postează hotărârile pe website-ul propriu în fiecare joi la amiază.

Şi, în fiecare joi la amiază, câţiva avocaţi stăteau în faţa computerelor agitaţi şi aşteptând ori puneau pe cineva să facă asta în locul lor. Jared Kurtin avea un asociat la pândă. Sterling Bintz îşi urmărea telefonul inteligent la acea oră, indiferent de meridianul unde s-ar fi aflat în momentul respectiv. F. Clyde Hardin, care rămăsese un om al peşterilor în privinţa tehnologiei informatice, stătea încuiat în semiobscuritatea biroului său cu votca de prânz în faţă şi aştepta. Fiecare avocat pledant din Bowmore veghea.

Acea aşteptare înfrigurată era trăită şi de câţiva oameni din afara profesiilor juridice. Tony Zachary şi Barry Rinehart aveau mare grijă să stea de vorbă la telefon când apăreau hotărârile. Carl Trudeau număra minutele în fiecare săptămână. Zeci de analişti din domeniul titlurilor de valoare monitorizau website-ul din centrul sau de la marginea Manhattanului. Denny Ott mânca un sendviş împreună cu soţia în biroul de la biserică. Casa parohială de alături nu avea computer.

Şi acea oră magică nu era nicăieri mai temută şi sperată decât în birourile sărăcăcioase ale firmei de avocatură Payton & Payton. Toată lumea se strângea în acele clipe în Puţ, la masa de lucru mereu încărcată de hârtii, şi lua masa de prânz, în timp ce Sherman se uita la laptopul său. În prima joi din luna mai, la ora 12.15, el a anunţat:

– Uite-o!

Toţi şi-au împins farfuriile într-o parte. Aerul a părut că se rarefiază, iar respiraţiile au devenit mai precipitate. Wes a refuzat să se uite spre Mary Grace, iar ea a refuzat să privească spre el. Într-adevăr, nimeni din cameră nu se uita la nimeni din jur.

– Hotărârea e scrisă de judecătorul Arlon Calligan, a continuat Sherman. O să citesc pe sărite. Cinci pagini, zece, cincisprezece pagini, o hotărâre luată în majoritate care are douăzeci şi una de pagini, la care subscriu Romano, Bateman, Ross şi Fisk. Verdict infirmat şi caz închis. Hotărâre definitivă dată în favoarea pârâtului, Krane Chemical.

Sherman a continuat:

– Romano este de acord, adăugând patru pagini de porcării, cum îi este obiceiul. Fisk a fost de acord şi a făcut doar un comentariu scurt. A urmat o pauză, cât a derulat textul: şi apoi, o opinie contrară a lui McElwayne, pe care o aprobă Albritton. Asta e tot ce aveam nevoie să ştim. N-o să mai citesc rahatul ăsta vreme de cel puţin o lună.

Sherman s-a ridicat şi a părăsit încăperea.

– Nu vine chiar ca o surpriză, a spus Wes.

Nu i-a răspuns nimeni.

*

Aflat la masa de lucru, F. Clyde Hardin a plâns. Dezastrul acela se profila de luni bune, dar în acele clipe îl strivise. Pierduse singura şansă de a se îmbogăţi, iar odată cu ea, i se spulberaseră şi visurile. L-a blestemat pe Sterling Bintz şi a înjurat dementa lui acţiune comună. I-a blestemat pe Ron Fisk şi pe ceilalţi patru clovni care au alcătuit majoritatea. A blestemat oile oarbe din districtul Cary şi din sudul statului Mississippi, care fuseseră păcălite să voteze împotriva Sheilei McCarthy. Şi-a mai pus un pahar de votcă, după care a înjurat şi a băut, apoi iar a înjurat şi a băut, până când a adormit cu capul pe birou.

La şapte clădiri mai la vale, Babe a primit un telefon şi astfel a aflat vestea. Curând, cafeneaua ei a fost umplută până la refuz de cei care căutau să găsească un răspuns, să bârfească şi să afle un sprijin. Pentru mulţi dintre ei, ştirea era de neînţeles. Însemna că nu va avea loc nici o operaţiune de purificare, nu vor fi nici despăgubiri, nici măcar scuze. Compania Krane Chemical pleca nestânjenită şi le dădea cu tifla oraşului şi victimelor pe care le făcuse.

Denny Ott a primit un telefon de la Mary Grace. Aceasta i-a prezentat situaţia pe scurt şi a precizat că litigiul se terminase. Nu existau opţiuni viabile de continuare. Singura cale de atac era un apel la Curtea Supremă a SUA, iar ei vor face formalităţile respective, desigur. Dar nu exista nici o şansă ca procesul să fie examinat de acea Curte. Ea şi Wes vor veni la Bowmore peste câteva zile pentru a discuta cu clienţii.

Denny şi soţia lui au deschis sala comună, au scos câteva prăjiturele şi sticle cu apă îmbuteliată şi au aşteptat sosirea oamenilor care căutau mângâiere.

*

După-amiază târziu, Mary Grace a intrat în biroul lui Wes şi a închis uşa. Avea în mână două file şi i-a întins una din ele. Era o scrisoare către clienţii lor din Bowmore.

– Aruncă şi tu o privire, a spus ea şi s-a aşezat ca s-o recitească. Conţinutul scrisorii era următorul:

Stimate client,

Astăzi, Curtea Supremă din Mississippi a dat hotărârea în favoarea Krane Chemical. Apelul lui Jeannette Baker a fost respins şi anulat, ceea ce înseamnă că acest caz nu poate fi rejudecat şi nici redeschis. Noi intenţionăm să cerem Curţii o nouă audiere, procedură de rutină, dar care reprezintă şi o pierdere de vreme. Vom face, de asemenea, apel la Curtea Supremă a SUA, dar şi aceasta este o pură formalitate. Acea Curte rareori analizează cazuri ale curţilor statale.

Hotărârea de astăzi, a cărei copie integrală vă va fi trimisă săptămâna viitoare, nu ne permite să continuăm cazul împotriva companiei Krane. Curtea a aplicat un standard de probe care ne pune în imposibilitatea de a demonstra răspunderea companiei. Şi, cu durere o spunem, este evident ce se va întâmpla cu următorul verdict care va fi prezentat aceleiaşi Curţi Supreme.

Cuvintele noastre nu pot exprima sentimentele de dezamăgire şi frustrare. Am purtat această bătălie timp de cinci ani, confruntându-ne cu probleme enorme, şi am pierdut în multe feluri.

Însă pierderile suferite de noi nu se compară cu ale voastre. Vom continua să ne gândim la dumneavoastră, să ne rugăm pentru dumneavoastră şi vom sta de vorbă ori de câte ori veţi avea nevoie de noi. Ne simţim onoraţi de încrederea pe care aţi avut-o în noi. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

– Foarte frumos, a spus Wes. Să le ducem la poştă.

*

În tranzacţionările din acea după-amiază, acţiunile Krane Chemical au creat senzaţie. Au crescut cu 4,75 dolari pe acţiune şi au încheiat ziua la nivelul de 38,50 de dolari. Domnul Trudeau îşi recuperase deja miliardul pierdut şi aştepta să mai câştige.

I-a strâns pe Bobby Ratzlaff, Felix Bard şi pe alţi doi apropiaţi în biroul lui, unde a dat o mică petrecere. Au sorbit şampanie Cristal, au fumat havane cubaneze şi s-au felicitat pentru acea uimitoare răsturnare de situaţie. Acum îl socoteau pe Carl un adevărat geniu, un vizionar. Chiar şi în cele mai întunecate momente, el tot nu se dăduse bătut. Mantra lui fusese: „Cumpără acţiuni! Cumpără acţiuni"!

I-a reamintit lui Bobby de promisiunea făcută în ziua verdictului. Nici un cent din profiturile lui muncite cu greu nu va ajunge în mâinile acelor oameni neştiutori şi ale avocaţilor slinoşi pe care îi reprezentaseră.

CAPITOLUL 39

Printre oaspeți se numărau de la indivizi unși cu toate alifiile de pe Wall Street precum Carl până la cel care îi vopsea părul Briannei, dar și doi actori semișomeri de pe Broadway. Veniseră bancheri cu nevestele lor bătrâioare, dar bine întreținute după ore întregi de stat în sala de întreținere și moguli cu soțiile-trofeu superb de nemâncate. Mai erau directorii de la Trudeau Group, care ar fi preferat să se afle în altă parte, și pictori care împușcau banul, aparținând grupului de la MuAb, care se arătaseră extraordinar de încântați că aveau șansa rară de a se afla printre cei cu bani. Apăruseră și câteva modele, numărul 388 din topul *Forbes* al celor mai bogați 400, un fundaș de fotbal american care juca la Jets, un reporter de la *Times,* împreună cu un fotograf care să imortalizeze tot, și un reporter de la *Journal,* care nu avea să scrie nimic, dar care nu voia să scape o asemenea petrecere. În jur de o sută de invitați, toți foarte bogați, dar nici unul dintre ei nu văzuse vreodată un iaht precum Brianna.

Era amarat pe fluviul Hudson, la Cheiul Chelsea, și, în acel moment, singura navă de dimensiuni comparabile era un portavion scos la pensie, aflat la ancoră la vreo milă mai spre nord. În lumea rarefiată a ambarcațiunilor obscen de scumpe, Brianna intra în clasa megaiahturilor, care erau mai mari decât

superiahturile, dar nu în aceeaşi familie cu gigaiahturile. Aceasta din urmă fusese domeniul exclusiv al câtorva zilionari din lumea informaticii, al prinţilor saudiţi şi al mogulilor petrolului din Rusia.

Invitaţia suna astfel: „Sunteţi invitaţi de domnul şi doamna Carl Trudeau să participaţi la călătoria inaugurală a megaiahtului lor, Brianna, miercuri, 26 mai, la ora 6 seara, la Cheiul 60".

Iahtul avea 57,6 metri, ceea ce îl plasa pe locul 21 pe lista celor mai mari ambarcaţiuni private înmatriculate în America. Domnul Trudeau dăduse pe el 60 de milioane la două săptămâni după alegerea lui Ron Fisk, după care mai cheltuise 15 milioane pentru renovări, modernizări şi alte jucării.

Acum venise vremea să se etaleze cu el, ca să demonstreze una dintre cele mai spectaculoase reveniri în istoria recentă a vieţii corporatiste. Echipajul, alcătuit din optsprezece membri, a oferit un tur al navei pentru oaspeţii ce soseau şi-şi luau câte un pahar de şampanie. Având patru punţi deasupra apei, vasul putea găzdui în condiţii de lux treizeci de persoane timp de o lună în larg, dar asta nu însemna că domnul Trudeau intenţiona vreodată să aibă atâţia oameni foarte aproape şi pe o perioadă aşa de lungă. Cei îndeajuns de norocoşi să fie aleşi pentru un voiaj mai lung vor beneficia de acces la o sală de sport dotată cu antrenor, de o piscină cu o maseuză, şase băi jacuzzi şi un bucătar-şef care va fi la dispoziţia lor douăzeci şi patru de ore din tot atâtea. Aceştia puteau mânca la una dintre cele patru mese de pe vas, cea mai mică fiind de zece persoane, iar cea mai mare de patruzeci. Dacă aveau chef să se distreze puţin, aveau la dispoziţie costume de scufundări, caiace cu fundul transparent, un catamaran lung de nouă metri, schiuri nautice şi unelte de pescuit. Desigur, un megaiaht nu şi-ar merita numele dacă nu ar fi dotat cu elicopter. Printre alte superdotări se numărau o sală de cinema, patru şemineuri, un salon cu tavanul de sticlă pentru

admirat cerul noaptea, podele cu pardoseală încălzită în băi, un bazin privat pentru nudism şi suprafeţe enorme placate cu lemn de mahon, alamă şi marmură italiană. Salonul domnului Trudeau era mai mare decât dormitorul din apartamentul de pe uscat. Iar în sufrageria lor oficială de la etajul trei, Carl găsise, în sfârşit, locul unde s-o expună permanent pe *Imelda violată*.

După truda de la birou, ea nu avea să-l mai întâmpine vreodată în foaierul apartamentului.

În timp ce un cvartet de coarde cânta ceva pe puntea principală, Brianna s-a desprins de mal şi a virat, pornind pe Hudson, spre sud. Amurgea, un apus frumos de soare, iar priveliştea Manhattanului dinspre fluviu le-a luat tuturor răsuflarea. Oraşul vibra de energia sa frenetică, fascinantă atunci când era admirată de pe puntea unei nave atât de minunate. Şampania şi caviarul îşi aduceau şi ele contribuţia la frumuseţea peisajului. Cei de pe feriboturi sau alte ambarcaţiuni mai mici se holbau fără să vrea la Brianna care, propulsată de două motoare diesel Caterpillar ce dezvoltau 2 000 cai-putere, înainta maiestuos, lăsând în urmă un siaj discret.

O mică armată de chelneri în costume şi cu cravate negre se mişcau cu eleganţă pe punţi, ducând băuturi pe tăvi de argint şi mâncare aranjată parcă prea frumos pentru a o deranja şi a o consuma. Carl i-a ignorat pe majoritatea oaspeţilor săi, petrecându-şi timpul cu cei pe care, într-un fel sau altul, îi ţinea sub control. Brianna era o gazdă perfectă, trecând ca într-o plutire de la un grup la altul, sărutându-i pe toţi bărbaţii şi pe toate femeile, asigurându-se că fiecare a avut şansa de a o vedea.

Căpitanul vasului a descris un viraj larg, astfel încât oaspeţii să se poată bucura de o priveliştе cât mai frumoasă a insulei Ellis şi a Statuii Libertăţii, după care a pornit spre nord, în direcţia Battery şi a capătului sudic al Manhattanului. Se întunecase deja, iar acum şirurile de zgârie-nori se iluminau în sectorul financiar.

Trecând, pe rând, pe sub Podul Brooklyn, pe sub Podul Manhattan, apoi pe sub Podul Williamsburg, Brianna a urcat maiestuos pe East River. Cvartetul de coarde s-a retras, iar din sistemul de amplificare de calitate extraordinară s-au auzit bubuitor cele mai mari succese ale lui Billy Joel. Pe puntea de la etajul doi, lumea a început să danseze. Cineva s-a trezit aruncat într-o piscină. Au urmat şi alţii, iar curând hainele de gală au devenit opţionale.

Conform instrucţiunilor lui Carl, căpitanul a întors în dreptul clădirii Naţiunilor Unite şi a sporit viteza, lucru care nu s-a simţit pe vas. În acel moment, el dădea un interviu în biroul spaţios, cu fereastră panoramică, aflat pe puntea de la etajul trei.

La 10.30, conform programului, Brianna a tras la Cheiul 60, iar oaspeţii au început să plece fără grabă. Domnul şi doamna Trudeau i-au condus de despărţire, strângându-i în braţe, sărutându-i, fluturând din mână şi dorind ca ei să dispară cât mai curând. Îi aştepta o cină la miezul nopţii. La bord, au rămas doar paisprezece, şapte perechi norocoase care aveau să călătorească până la Palm Beach, unde vor sta câteva zile. S-au schimbat toţi în haine mai lejere şi s-au întâlnit în sufrageria principală pentru a mai bea ceva cât bucătarul-şef definitiva primul fel de mâncare.

Carl i-a şoptit căpitanului că era momentul să plece, iar cincisprezece minute mai târziu, Brianna s-a desprins din nou de Cheiul 60. Cât oaspeţii erau întreţinuţi de fermecătoarea lui soţie, el s-a scuzat, retrăgându-se câteva minute. A urcat treptele, către nivelul al patrulea, iar pe o mică punte ceva mai ridicată şi-a găsit locul preferat de pe acea jucărie nouă şi fabuloasă a lui. Era un post de observaţie, cel mai înalt punct de pe navă, de unde putea vedea departe în jur.

Cu părul fluturând în vântul răcoros, a strâns între degete balustrada de alamă şi a privit spre turnurile uriaşe din cartierul

financiar. A surprins în trecere şi clădirea în care avea apartamentul şi biroul, la etajul patruzeci.

Totul era la înălţime. Acţiunile comune ale companiei Krane ajunseseră la aproape 50,00 de dolari bucata. Câştigurile ajunseseră până la cer. Averea lui atinsese cifra de peste trei miliarde şi creştea constant.

Mulţi idioţi de pe lumea asta râseseră de el în urmă cu optsprezece luni. Compania Krane e terminată. Trudeau e un neghiob. Cum poate pierde cineva un miliard de dolari într-o zi? urlaseră ei.

Unde le era râsul acum?

Unde dispăruseră acum toţi acei experţi?

Marele Carl Trudeau îi păcălise din nou. Scăpase de beleaua provocată de Bowmore şi-şi salvase compania. Tot el făcuse ca acţiunile să-şi piardă din valoare, ajungând să coste o nimica toată, le cumpărase ieftin, ca pe nişte lucruri salvate de la un incendiu, iar acum le deţinea aproape integral. Asta îl făcea să devină şi mai bogat.

Era destinat să urce în topul celor 400 alcătuit de *Forbes* şi, în vreme ce aluneca pe fluviul Hudson stând în punctul cel mai înalt al navei sale şi privea spre turnurile sclipitoare strânse în jurul Wall Street, a recunoscut în sinea lui că nimic altceva nu conta pe lumea asta.

Acum, când deţinea trei miliarde, voia de fapt şase.

NOTA AUTORULUI

Mă văd silit să-mi apăr statul în care m-am născut şi o voi face lansând o sumedenie de dezminţiri. Toate personajele din acest roman sunt pure invenţii. Orice asemănare cu vreo persoană reală este o simplă coincidenţă. Districtul Cary nu există, nici oraşul Bowmore şi nici compania Krane Chemical, după cum nu există vreun produs denumit pillamar 5. Şi, din câte cunosc, substanţele numite bicloronilenă, aklar şi cartolix nu există. Curtea Supremă din Mississippi are într-adevăr nouă membri aleşi, dar nici unul dintre judecători nu a fost folosit ca model sau inspiraţie pentru vreunul dintre cei menţionaţi ori descrişi în paginile precedente. Organizaţiile, asociaţiile, grupurile, instituţiile nonprofit, grupurile de experţi, bisericile, cazinourile prezentate nu sunt reale. Toate sunt inventate. Unele dintre orăşelele şi oraşele ce apar în roman pot fi găsite pe hartă, altele nu. Campania de alegeri reprezintă un rod al imaginaţiei mele. Procesul în sine împrumută elemente din câteva cazuri reale. Câteva dintre clădirile prezentate există cu adevărat, dar nu sunt perfect sigur care anume dintre ele.

În cariera mea anterioară, am fost membru al Camerei Reprezentanţilor din Mississippi, iar în acea calitate, am jucat un rol în întocmirea legilor. În prezenta carte, unele dintre acele legi

au suferit modificări şi completări, omisiuni, ba chiar au fost de-a dreptul măcelărite. Când scrii opere de ficţiune, acest lucru este uneori necesar.

Unele legi, îndeosebi cele referitoare la jocurile de noroc practicate în cazinouri, supravieţuiesc fără nici o intervenţie din partea mea.

Acum, după ce mi-am recuzat propria muncă, trebuie să afirm că prezenta poveste cuprinde foarte mult adevăr. Atâta vreme cât se permit donaţii de bani din surse private în cadrul alegerilor judiciare, vom asista la lupta dintre interese concurente pentru ocuparea fotoliilor de judecători. Majoritatea facţiunilor aflate în război sunt descrise în mod convingător şi adecvat. Tactica folosită este mult prea familiară. Iar rezultatele nu sunt chiar diferite faţă de cele descrise.

Ca întotdeauna, m-am bazat pe sprijinul unor persoane pentru recomandări şi consultaţii de specialitate. Le mulţumesc următorilor: Mark Lee, Jim Craig, Neal Kassell, Bobby Moak, David Gernert, Mike Ratliff, Ty Bert Colley şi John Sherman. Stephen Rubin a publicat această carte, a douăzecea carte a mea la editura Doubleday, iar echipa de acolo – John Fontana, Rebecca Holland, John Pitts, Kathy Trager, Alison Rich şi Suzanne Hertz – a contribuit substanţial la apariţia ei.

Mulţumiri lui Renee pentru răbdarea ei proverbială şi abundenţa de comentarii editoriale.

JOHN GRISHAM
1 octombrie 2007

De același autor
a apărut

ASOCIATUL

Viitorul lui Kyle McAvoy pare să fie unul luminos. Dar Kyle are un secret întunecat - un episod petrecut în timpul colegiului, pe care a încercat din răsputeri să-l uite. Însă secretul cade în mâinile cui nu trebuie și Kyle este obligat să accepte o slujbă pe care o urăște – chiar dacă este o slujbă pe care majoritatea studenților la drept o consideră de vis.

La trei luni după absolvirea facultății la Yale, Kyle devine asociat la cea mai mare firmă de avocatură din lume, unde, în afară de practicarea dreptului, trebuie să mintă, să fure și să ia parte la un plan care l-ar putea trimite la închisoare – asta dacă nu-și pierde chiar viața.

Personajele memorabile, descrierea realistă a competițiilor acerbe și de cele mai multe ori lipsite de fair-play din lumea avocaților, răsturnările neașteptate de situație și acțiunea plină de neprevăzut fac din *Asociatul* un thriller juridic clasic, marca Grisham.